

Chanh mật ong

AUTHOR : THANH THANH

[FULL] Chanh Mật Ong by _arthan_

Category: Romance

Genre: 1v1, badboy, goodgirl, haihuoc, hiendai, hocduong, hài, học-đường, langman, ngọt, romance, teenfic, teenfiction, tieuthuyetthieunien, tinhcam, tiểu-thuyết-chung, tiểu-thuyết-thiếu-niên, truyenteen, tuổi-trẻ, đô-thị

Language: Tiếng Việt

Status: Completed

Published: 2022-02-28

Updated: 2023-08-20

Packaged: 2023-08-22 21:09:56

Chapters: 63

Words: 145,358

Publisher: www.wattpad.com

Summary: Khánh lười biếng ngả đầu vào vai tôi, mái tóc mềm mại của nó cọ khẽ vào cổ khiến tôi thấy hơi nhồn nhột. Tôi hơi hích vai muốn đẩy nó ra, nhưng có vẻ như cái hành động biểu thị sự phản đối của tôi càng khiến nó thêm thích thú, và đầu nó thì vẫn chẳng suy suyển lấy một centimet nào trên vai tôi cả. Khoang mũi tôi tràn ngập mùi dầu gội và mùi nước xả vải nhẹ nhàng tỏa ra từ trên người nó. Thơm quá. Tôi sẽ bị nghiện mùi của nó mất. "Châu Anh..." Khánh lơ đãng lên tiếng "Mày thích người như thế nào?" "Hả?" Tôi giả vờ chưa nghe thấy câu hỏi của nó, hai tay vẫn bận rộn bấm máy tính giải đề Vật Lý. "Ý tao là" Khánh vươn tay cướp lấy máy tính của tôi, ép tôi phải tập trung vào câu chuyện của nó "Gu của mày là gì?" Tôi bất lực tựa người vào thành ghế, qua loa trả lời: "Chắc là một người dịu dàng, chững chạc và trưởng thành... quan trọng là phải giỏi hơn tao." Khánh nhăn mặt trả lại máy tính cho tôi, nó nằm ườn ra bàn, bĩu môi nói: "Sao chẳng giống tao chút nào thế?" Dù đang làm cái hành động trẻ con chết đi được kia thì trông nó vẫn đẹp trai y như diễn viên Hàn Quốc ấy. Cuộc đời đúng là bất công mà. Tôi khúc khích cười xoa rối mái tóc mềm mại của nó. "Nhưng mà..." Khánh nghiêng đầu nhìn tôi, mỉm cười "Mày thì đúng gu tao đấy." "À... tao cảm ơn." Tôi hơi bối rối thu tay lại, cố làm ra vẻ bình tĩnh tiếp tục giải đề. "Không có gì."

Khánh lại nở nụ cười tỏa nắng quen thuộc, và tim tôi lại không tìm được mà loạn nhịp. ----- (1/3/2022) Bìa: @anneishereee

Language: Tiếng Việt

Read Count: 3,598,785

Chương 0

Tớ bị cuồng nhạc Indie, pop ballad, và tất cả những bài hát có giai điệu chill chill, mang chút hơi hướng cổ điển, nếu bồ có cùng sở thích với tớ thì tuyệt vời ><

Acclaim:

1. Chanh Mật Ong được viết bởi Thanh Thanh (_arthan_) từ 1/3/2022 và được bảo lưu mọi quyền bởi Wattpad, mọi tình tiết, nhân vật, bối cảnh và ý tưởng đều do người viết nắm giữ.
2. Truyện viết với mục đích phi thương mại. Tác giả không đồng ý, cũng không ủy quyền cho bất cứ cá nhân hay tổ chức nào mang truyện ra khỏi Wattpad và đăng lên các trang web khác.
3. Không chấp nhận mượn ý tưởng, chuyển ver, đạo nhái... dưới bất kỳ hình thức nào.

(Bổ sung)

Tớ phải xử lý rất nhiều vụ đạo nhái, có những bạn bê nguyên từ cốt truyện đến cách đặt tên nhân vật, cố gồng để viết theo giọng văn và lối viết của tớ, thậm chí đem đạo phẩm đi PR khắp nơi... Đừng nhắn tin hỏi xin tớ về việc mượn ý tưởng, Chanh Mật Ong rất đặc biệt với tớ, cho nên tớ sẽ không bao giờ đồng ý, và mọi hành vi đạo truyện sẽ bị xử lý thẳng tay. Nếu cậu vô tình đọc được bộ truyện nào giống Chanh Mật Ong thì đừng ngần ngại nhắn tin báo cho tớ nhé, tớ sẽ biết ơn cậu nhiều lắm lắm.

Truyện vẫn đang trong quá trình sáng tác nên không thể tránh khỏi những sai sót, mọi người có thể comment thẳng vào truyện, tớ sẽ note hết lại góp ý của mọi người và sửa toàn bộ một lượt khi kết thúc truyện. Cảm ơn mọi người rất nhiều!

Warning:

1. Truyện thuần Việt 100%, lấy bối cảnh ở Hải Phòng, có một số địa điểm là có thật.
2. Truyện có yếu tố LGBT, bởi vì tớ có rất nhiều bạn bè thuộc cộng đồng LGBT, và tớ cực kỳ yêu thương trân trọng các bạn ấy.
3. Đây là một câu chuyện hoàn toàn hư cấu, tất cả chi tiết, nhân vật đều là tưởng tượng, sự trùng hợp ngoài đời chỉ là ngẫu nhiên.
4. Ngôn ngữ sẽ được sử dụng chân thực và ít hoa mỹ nhất có thể, có thể xuất hiện một số từ nhạy cảm, chửi thề... đề nghị độc giả cân nhắc trước khi đọc.
5. Độ tuổi khuyến khích đọc: 15+

Prologue:

Khánh lười biếng ngả đầu vào vai tôi, mái tóc mềm mại của nó cọ khẽ vào cổ khiến tôi thấy hơi nhồn nhột. Tôi hơi hích vai muốn đẩy nó ra, nhưng có vẻ như cái hành động biểu thị sự phản đối của tôi càng khiến nó thêm thích thú, và đầu nó thì vẫn chẳng suy suyển lấy một centimet nào trên vai tôi cả. Khoang mũi tôi tràn ngập mùi dầu gội và mùi nước xả vải nhẹ nhàng tỏa ra từ trên người nó.

Thơm quá. Tôi sẽ bị nghiện mùi của nó mất.

"Châu Anh..." Khánh lơ đãng lên tiếng "Mày thích người như thế nào?"

"Hả?" Tôi giả vờ chưa nghe thấy câu hỏi của nó, hai tay vẫn bận rộn bấm máy tính giải đề Vật Lý.

"Ý tao là" Khánh vươn tay cướp lấy máy tính của tôi, ép tôi phải tập trung vào câu chuyện của nó "Gu của mày là gì?"

Tôi bất lực tựa người vào thành ghế, qua loa trả lời:

"Chắc là một người dịu dàng, chững chạc và trưởng thành... quan trọng là phải giỏi hơn tao."

Khánh nhăn mặt trả lại máy tính cho tôi, nó nằm ườn ra bàn, bĩu môi nói:

"Sao chẳng giống tao chút nào thế?"

Dù đang làm cái hành động trẻ con chết đi được kia thì trông nó vẫn đẹp trai y như diễn viên Hàn Quốc ấy. Cuộc đời đúng là bất công mà.

Tôi khúc khích cười xoa rối mái tóc mềm mại của nó.

"Nhưng mà..." Khánh nghiêng đầu nhìn tôi, mỉm cười "Mày thì đúng gu tao đấy."

"À... tao cảm ơn." Tôi hơi bối rối thu tay lại, cố làm ra vẻ bình tĩnh tiếp tục giải đề.

"Không có gì."

Khánh lại nở nụ cười tỏa nắng quen thuộc, và tim tôi lại không kìm được mà loạn nhịp.

Lần đầu tới dùng văn phong thuần Việt để viết truyện, rất mong nhận được góp ý của mọi người!

Chúc các cậu đọc truyện vui vẻ!

Chương 1

"Reng reng reng..."

Tôi vội vã dắt xe qua cổng trường, phía sau lưng tôi, nhóm trực cổng đã bắt đầu chặn lại một hàng dài người đi học muộn.

Giữa tháng tám, thời tiết vẫn còn oi bức một cách khó chịu. Bầu trời cao và xanh thẳm, không một gợn mây. Dù mới chỉ 7 giờ sáng nhưng nắng đã bắt đầu có xu hướng gay gắt, những chỗ da thịt phơi ra bị nắng chiếu đến nhanh chóng bị hồng lên, nóng rát.

"Châu Anh!"

Tôi nghiêng đầu nhìn về phía phát ra tiếng gọi, là Ngân, bé bạn thân của tôi. Ngân đang chạy về phía tôi, trên tay nó còn có một xấp giấy gì đó rất rất dày.

"Mày lại đi học muộn à?" Ngân thả chậm lại tốc độ để đi song song với tôi, giọng của nó nghe như thể ngày nào tôi cũng đi học muộn ấy.

"Mấy đứa bị chặn ngoài kia mới đi học muộn, tao đi học đúng giờ." Tôi cảm thấy con bạn của mình đang gặp vấn đề nhận thức sai lệch giữa "muộn" và "đúng giờ".

Nó khinh bỉ liếc tôi một cái, bắt đầu trích lời của thầy chủ nhiệm: "Thầy Nam bảo đến sớm chính là đến đúng giờ, còn đến đúng giờ đã là đến muộn rồi."

"Không, đến sớm là đến sớm, đến đúng giờ là đến đúng giờ, mày bị thầy Nam tẩy não rồi."

Tôi luôn cảm thấy cãi nhau về vấn đề "sớm" "muộn" với Ngân là một chuyện gì đó rất vô ích. Thấy nó đang định há miệng cãi lại, tôi vội đổi luôn chủ đề:

"Mày cầm đồng gì trên tay thế kia?"

"À, mấy cái này ấy hả?" Ngân vừa nói vừa nhìn xuống xấp giấy "Đề toán này cô Nga đưa tao, cô bảo về phát cho lớp."

Tôi nhăn mặt ngó qua một chút, ôi sao toàn đề thi hàm số thế này.

Ngân đi cùng tôi đến cửa nhà để xe, tôi bảo nó cứ về lớp trước, còn tôi đứng xếp hàng đợi lấy vé xe. Cũng may trường tôi có tận ba nhà để xe, chỗ để xe khá rộng rãi, cũng không phải tốn quá nhiều thời gian cho việc cất hay lấy xe.

Lúc tôi vào lớp đã là 7h10, còn năm phút nữa thầy Nam vào lớp. Tiết đầu tiên là tiết của thầy chủ nhiệm. Thầy tôi dạy Vật Lý, cái môn học cao siêu mà chỉ cần áp công thức là có thể giải quyết tất cả mọi thứ trên đời, nhưng công thức nào thì tôi lại không biết.

Tôi ngồi ở bàn cuối dãy trong. Trước kia tôi ngồi ở bàn đầu, nhưng lên lớp 11 thầy đổi chỗ lại một lần nữa, thực ra cứ 1-2 tháng bọn tôi sẽ được đổi chỗ một lần, bốc chỗ ngồi random. Thầy bảo làm thế để các em sẽ có cơ hội nói chuyện với tất cả bạn bè trong lớp, và tách mấy đứa hợp cạ ra, còn tôi thì thấy nó vớ vẩn hết sức. Nếu không vì cái trò bốc số đấy thì tôi đã không bị dòng đời xô đẩy xuống bàn cuối, nhìn lên bảng chẳng thấy gì ngoài đầu và đầu.

"Có bị ghi tên không?" Lâm vừa vội vàng ăn nốt hộp mì vừa tranh thủ hỏi tôi.

Tôi uể oải vứt balo lên bàn, ngồi xuống cạnh nó, khoe ngay với nó sự may mắn của mình:

"Tất nhiên là không rồi. Tao vừa vào trường thì chuông reo."

"May đấy. Ê mà mày lấy sổ đầu bài chưa?"

Tôi đau khổ quay đầu nhìn nó.

"Chết rồi."

"Ừ, tao biết ngay mà." Lâm cười cười nhìn lại tôi "Tiện đường lấy sổ thì vứt giúp tao hộp mì luôn nhé."

"Không, tự đi đi."

Nói thì nói thế nhưng cuối cùng tôi vẫn cầm hộp mì đi vứt hộ nó. Trường tôi có một cái luật khá lạ: Không được có rác trong thùng rác, lớp nào vi phạm sẽ bị trừ điểm.

Sổ đầu bài để ở văn phòng đoàn, mà văn phòng đoàn lại ở tòa nhà khác, cho nên việc lấy và cất sổ với tôi chính là hoạt động gây mệt mỏi nhất trong ngày.

Tôi kịp quay trở lại lớp ngay đúng lúc thầy Nam vừa bước vào. Đi cùng lúc với tôi còn có Nguyễn Hoàng Gia Khánh – nam thần học đường, tay chơi đất cảng, số bạn gái cũ còn nhiều hơn số tuổi, hotboy có tiếng ở cái đất Hải Phòng vốn đã lắm người đẹp này. Ừm, đấy là đồng tin đồn tôi nghe được về cậu ta, còn với tôi thì Khánh chỉ là một học sinh chuyển trường đẹp trai kiêm bạn cùng bàn bí ẩn.

Thầy Nam gạt đầu cho chúng tôi vào lớp. Tôi ngồi ngoài cùng, Lâm ngồi giữa, còn Khánh ngồi trong cùng. Chúng tôi đã ngồi cùng bàn được gần một tháng, nhưng có vẻ như tôi và Khánh chưa từng có một cuộc hội thoại đúng nghĩa. Thực ra cũng không lạ lắm, tôi và cậu ta chẳng có gì để nói với nhau cả, chúng tôi không phải là người cùng một thế giới, theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Về đến chỗ ngồi, tôi vội lấy sách vở và đề ra bày lên bàn, sau đó chui hẳn xuống gầm bàn gặm nốt cái bánh bao mà tôi mới chỉ cắn được một miếng.

"Mày ơ" tôi vừa phồng má nhai bánh vừa ngược mắt lên nhìn Lâm "Lỡ thầy xuống nhớ bảo tao."

"Thầy xuống kìa". Thăng Đức ngồi ngay trước tôi quay xuống giục, giọng của nó nghe nghiêm trọng đến mức tôi còn chưa kịp nuốt xuống miếng bánh đã vội ngồi thẳng dậy theo phản xạ.

Thầy vẫn đang giảng bài trên bảng, không có dấu hiệu gì của việc chuẩn bị đi xuống cả.

Tôi lờ mắt nhìn thẳng Đức đang cười nhả nhỏ, nhận ra mình lại vừa bị nó lừa thêm một lần nữa. Lâm ngồi bên cạnh khẽ chặc một tiếng, nó vỗ vỗ vào vai tôi, giọng nói nghe gọi đòn hết sức:

"Nó nói thế bao nhiêu lần rồi mà mày vẫn tin được, não mày ngoài việc dùng để học ra thì không còn tác dụng gì khác à?"

"Chắc đấy là lý do tao học giỏi hơn mày đấy." Tôi nhếch môi cười, không mấy để tâm đến câu khịa của nó. Bây giờ tôi phải xử lý xong cái bánh này đã, nếu không tôi sẽ bị tụt đường huyết mất.

Trên bảng, thầy đang bắt đầu giảng đến công thức của cường độ điện trường. Tôi cắn nốt miếng bánh cuối cùng, vội vã lấy bút ra chép bài cẩn thận. Tôi là kiểu người học qua ghi chép, và tôi cực kỳ thích chép bài. Bởi vì tôi không đủ thông minh để có thể tiếp thu tất cả tinh hoa tri thức nhân loại ngay trên lớp được, cho nên tôi cần có cái gì đấy để xem lại khi cần.

Tiết cuối cùng là tiết Địa. Lớp tôi thuộc ban A1, nghĩa là chỉ cần học Toán, Lý, Anh và học thêm Hóa, Sinh, Văn để thi tốt nghiệp, còn lại những môn phụ khác hầu như không phải học và làm bài tập bao giờ.

Và bình thường, cứ đến tiết cuối, thằng Lâm bên cạnh tôi lại bắt đầu ồn một cách không chịu nổi.

"Ê mày, mấy giờ rồi?"

"Còn mấy phút nữa hết giờ nhỉ?"

"Dm tao đói vãi..."

"Chết rồi, chìa khóa với vé xe tao đâu?"

Tôi quơ tay bừa vào trong cặp, lấy ra hai cái bánh Chocopie ném cho nó, uể oải nói:

"Ăn đi rồi nín hột tao, mệt quá."

Thằng Lâm hớn hờ cầm lấy bánh, cuối cùng thì thế giới cũng yên tĩnh.

Được 5 phút sau, Lâm lại bắt đầu làm phiền tôi:

"Châu Anh, mày có còn gì ăn được không?"

"Còn tao này, giờ tao bán thận mua đồ ăn cho mày."

Lâm cười toe toét:

"Được đấy."

Thằng Long ngồi trên bật cười, nó quay xuống đập vai Lâm:

"Chơi LOL không mày? Còn thiếu Jung với AP, sắp vào trận rồi." Long hất đầu về phía Khánh "Khánh chơi không?"

"Chơi."

Nhờ Long mà cuối cùng tôi cũng thoát khỏi sự phiền nhiễu của Lâm. Tôi cất gọn sách vở đồ dùng vào cặp, kiểm tra lại xem sổ đầu bài còn có tiết nào thầy cô quên ký không, nếu thiếu thì tôi sẽ phải giả chữ ký cho đủ. Ngon, không có vấn đề gì hết. Giờ chỉ đợi chuông reo hết giờ là tôi sẵn sàng xách balo lao thẳng về văn phòng Đoàn cất sổ.

"Ê mày" Lâm vừa bấm điện thoại như điên vừa gọi tôi.

"Sao?"

"Chiều nay học nghề nhĩ?"

"Ừ, hôm nay thứ ba mà."

Lên lớp 11, trường tôi bắt 100% học sinh phải học nghề. Thực ra cũng chả có gì to tát cả, bọn tôi chỉ cần đến trường dạy nghề học 2 ca vào mỗi chiều thứ 3 hàng tuần. Nữ lớp tôi học vi sinh dinh dưỡng, còn nam thì học điện, cá nhân tôi thấy nó giống việc đến chơi hơn là học được gì đó cho tương lai sau này, dù vậy học nghề vẫn là một phần bắt buộc trong chương trình học để tốt nghiệp phổ thông.

"Chiều nay lớp mày học gì thế?" Nó tiếp tục hỏi tôi.

"Bọn tao học làm bánh giò, cô còn bắt bọn tao mua một đồng nguyên liệu nữa í."

"Tao muốn chuyển lớp..." Lâm chán nản nói, "Trâm ơi!" nó gọi to.

Trâm ở bàn trên quay xuống nghi hoặc nhìn nó.

"Gì?"

"Chiều để phần bánh giò cho tao với!" Lâm toe toét cười.

Trâm cũng cười.

"Yên tâm, bọn tao làm nhiều lắm, mày cứ xuống ăn thôi, chắc cô không nói gì đâu."

"Ngon."

Trâm là nhóm trưởng của tôi ở lớp vi sinh, và con bé nấu ăn ngon kinh khủng.

Tôi lấy tay chống cằm, khẽ thở dài:

"Người gì mà vừa hiền vừa dễ thương lại còn nấu ăn ngon nữa chứ, thằng Việt may mắn thật đấy."

Thằng Lâm hiếm khi đồng tình với tôi:

"Ừ, công nhận."

Tôi kín đáo liếc nhìn nó một cái. Ái chà chà... mà kỳ thực tôi cũng không bất ngờ lắm.

"Reng reng reng..."

Chuông hết giờ vang lên. Tuyệt vời.

Tôi không có hứng thú với câu chuyện tình yêu vớ vẩn của mấy đứa trong lớp, cô Địa vừa đi ra ngoài, tôi đã xách balo và sổ đầu bài lao đến chỗ Ngân và Thanh, lôi hai đứa nó đi cất sổ với tôi.

"Nhóm chúng mày mua hết đồ chưa?" Thanh vừa bấm điện thoại vừa hỏi tôi và Ngân.

"Tao chỉ phải mang bột với gia vị thôi, mấy cái đấy nhà tao có hết rồi. Mày phải mang lá chuối đúng không Ngân?"

"Ừ" Ngân gật đầu, hơi nhăn mặt "Sáng nay tao nhờ mẹ đi chợ mua rồi, không biết mẹ tao có quên không... Đúng rồi, con Chanh, chiều nay mày đừng có đến muộn đấy!"

Lần này thì đến lượt tôi nhăn mặt:

"Tao chẳng bao giờ đến muộn cả..."

Ngân lừ mắt nhìn tôi, tôi đành nuốt nước bọt nói nốt:

"Thôi được rồi, chiều tao đến sớm hẵn nửa tiếng cho mày xem."

"Từ từ, tao phải ghi âm câu này lại."

"Niềm tin giữa con người với nhau chỉ đến thế thôi à?"

"Ừ, riêng mà thì chỉ đến thế thôi."

Chương 2

Để chứng minh độ uy tín của bản thân, tôi quyết định khởi hành sớm hẳn 40 phút so với bình thường.

Trong tác phẩm Nhà giả kim, tác giả có viết thế này: "If you desperately want something, the universe will conspire in helping you achieve it", có nghĩa là "Khi bạn thực sự mong muốn điều gì, cả vũ trụ sẽ giúp bạn đạt được điều đó." Có lẽ đến vũ trụ cũng không muốn tôi đến sớm, nếu không thì tại sao đang yên đang lành em Odora của tôi lại chết máy giữa đường cơ chứ.

Chấn chấn đây là tín hiệu vũ trụ, vũ trụ đang muốn bảo tôi lần sau đừng có đi học sớm nữa. Tôi biết ngay mà.

Cũng may đoạn đường này có nhiều cây xanh nên có vẻ không nắng lắm, theo tôi nhớ thì chỉ cần đi thêm mấy trăm mét nữa là có chỗ sửa xe điện.

Vật lộn gần 15 phút, cuối cùng thì tôi cũng lết được đến cửa hàng sửa xe.

Bác sửa xe nói xe tôi bị hỏng ắc quy, nếu thay luôn phải đợi gần 1 tiếng. Mà tôi cũng không mang đủ tiền để thay ắc quy, bố mẹ thì lại không có ở nhà... Tôi lấy điện thoại ra xem giờ, 13h40, còn 20 phút nữa vào lớp. Bây giờ chắc Ngân với Thanh sắp đến trường dạy nghề rồi, mà nhà hai đứa nó còn ngược hướng với tôi...

"Châu Anh?"

Đột nhiên có người gọi tên tôi, giọng nói còn rất êm tai, nhưng mà nghe lạ quá. Tôi hơi giật mình quay người lại, sững sốt nhìn chàng trai đang dừng xe cách mình vài bước chân. Gì kia? Nếu tôi không bị hoa mắt, ù tai, gặp ảo giác, thì người vừa gọi tôi chính là bạn cùng bàn Gia Khánh siêu đẹp trai đấy ư?

Hình như bộ dạng bây giờ của tôi trông rất ngu, Khánh bật cười một tiếng, nó kéo khẩu trang xuống, tỏ ra quan tâm hỏi:

"Xe mày bị hỏng à?"

Tôi cũng cười, bắt lực gạt đầu:

"Ừ mày ơi, xe tao bị hỏng ắc quy."

Có trời mới biết tôi đã phải gồng như thế nào để có thể tỏ ra tự nhiên trước mặt Nguyễn Hoàng Gia Khánh. Nó đẹp trai dã man luôn ấy.

Gia Khánh ngồi thẳng người lại, nháy mắt nhìn tôi:

"Mày có cần đi nhờ một đoạn không?"

Tôi hơi ngây người nhìn nó. Ôi trời ơi, tôi vừa được hotboy số một THPT A offer cho đi nhờ xe kìa! Thực ra nhìn thấy bạn cùng lớp bị hỏng xe, bất cứ một người lịch sự nào cũng sẽ hành xử như vậy thôi, nhưng mà bởi vì người nói ra câu đó là Nguyễn Hoàng Gia Khánh nên tôi mới không thể nào bình tĩnh được. Cái này gọi là trong cái rủi có cái may đúng không?

Tôi chỉ mất 2 giây để trở lại bình thường và nở nụ cười tươi rói nhìn nó, nói một cách chân thành:

"Thế thì tốt quá! Cảm ơn mày nhiều nhé!"

"Không có gì." Khánh vui vẻ cười, tôi nhận ra khi cười mắt nó hơi cong lên, trông như hai mắt trắng nhỏ. Hu hu đẹp trai quá đi mất.

Tôi hẹn bác sửa xe chiều tối quay lại, sau đó liền xách balo và túi đựng đồ thực hành qua xe của Khánh. Rắc rối rồi đây... ngồi sau xe nhân vật nổi tiếng như nó quá nguy hiểm, chưa kể đến việc tôi còn không biết hiện tại nó có đang trong một mối quan hệ phức tạp với cô nàng nào đó không.

"Mày ơi" Tôi do dự lên tiếng "Hay là để tao chở mày có được không?"

"Hả?" Khánh hơi trở mắt ra nhìn tôi, hình như nó không ngờ tôi sẽ nói ra yêu cầu như vậy.

Tôi yếu ớt tìm một cái cớ để giải thích:

"Thì là... tại vì tao thích chở người khác ấy... cứ bao giờ đi chung với ai tao phải là người lái xe tao mới thấy yên tâm được..."

Cái lý do sứt sẹo này, đến tôi còn tự thấy không đáng tin, thế mà Gia Khánh lại tin thật.

Nó ngồi lùi lại phía sau nhường chỗ cho tôi, đôi chân dài vẫn chống xuống đường để cố định xe.

"Ừ, nếu mày muốn, tao không có vấn đề gì cả."

"Cảm ơn mày."

Tôi cảm kích nhìn nó, sau đó liền leo lên xe. Gia Khánh tốt hơn tôi nghĩ, đặc biệt là nó không bị ám ảnh với mấy cái chủ nghĩa nam giới chết tiệt mà đa số đàn ông con trai đều mắc phải. Đúng là không phải ngẫu nhiên mà người ta lại được con gái yêu thích như vậy.

Ồi, xe nó có vẻ cao hơn tôi tưởng.

"Mày có chở được không đấy?" Khánh nghi hoặc hỏi tôi, hình như nó đang thấy rất quan ngại về hình thể nhỏ bé của tôi so với chiếc Visar của nó.

"Yên tâm, không gì có thể làm khó được tao." Tôi đáp chắc nịch.

"Mong là tí nữa mày với tao không lên tin xã hội." Khánh khúc khích cười, chân nó vẫn phải chống xuống đường để đảm bảo cả hai đứa bọn tôi không bị ngã.

Tôi thấy hơi không vui.

"Mày phải tin tưởng tao chứ."

"Ừ, tao tin mày mà. Nếu không tao đã không để mày chở tao." Khánh đáp lại nhẹ bẫng, tôi có cảm giác tai tôi bắt đầu hơi nóng lên. Gia Khánh quá nguy hiểm, dù không cần cố gắng thể hiện thì bản thân nó lúc nào cũng đầy sức hút. Chỉ mới nói chuyện với nó vài câu nhưng tôi có thể khẳng định, Gia Khánh rất có kinh nghiệm với con gái, và nó biết phải làm thế nào để con gái có thiện cảm với mình.

Là một người tinh táo, tôi cần phải tránh xa nó ra.

"Châu Anh, mày đang đi với tốc độ bao nhiêu km/h thế?" Đột nhiên Khánh hỏi tôi.

Tôi liếc xuống nhìn đồng hồ xe, trả lời nó:

"25 km/h."

Khánh im lặng, một lúc sau, rớt cuộc nó vẫn phải lên tiếng:

"Mày có thấy người ta đi xe đạp còn nhanh hơn mình không?"

Tôi không cảm xúc nhìn mấy đứ đả cấp hai phóng xe đạp vèo qua trước mặt, bình tĩnh nói:

"Mày ngẩng đầu lên một góc 60 độ, đọc cho tao chữ in trên băng rôn."

Nó làm theo lời tôi thật.

"Nhanh một giây, chậm cả đ..." Khánh chột khựng lại, sau đó nó bắt đầu phá lên cười ngặt nghẽo.

Tôi thì không cảm thấy việc tuân thủ theo khuyến khích của bộ giao thông có gì đáng buồn cười cả, cho nên tôi nghĩ là Gia Khánh không

được bình thường lắm. Dù sao nó cũng đẹp trai mà, nếu nó có bị điên thì người ta vẫn có thể tha thứ.

"Châu Anh." Cuối cùng Khánh cũng ngừng cười, nó vỗ nhẹ vai tôi "Bây giờ mày dừng xe lại, để tao chờ. Mày mà đi với tốc độ đấy thì cả mày với tao đều muộn học mất."

"Mấy giờ rồi mày?" Tôi cũng hơi do dự thật, tại vì đi không quen xe nên tôi không dám phóng nhanh, lỡ bạn Nguyễn Hoàng Gia Khánh có mệnh hệ gì thì có bán cả tôi đi cũng đền không nổi.

"Bây giờ là 13h54, sáu phút nữa vào lớp."

Trong đầu tôi âm thầm tính toán. $S = v.t$, $v = 25 \text{ km/h}$, $s = 3 \text{ km}$, thêm các yếu tố khác quan nữa, thế thì tôi cần khoảng hơn 10 phút để đến nơi. Thôi không ổn rồi.

Dù sao cũng không phải lần đầu đến muộn, hơn nữa tôi còn có lý do vô cùng chính đáng, không có vấn đề gì cả. Nhưng nếu tại tôi mà Gia Khánh đến muộn thì tội lỗi quá.

Tôi dừng xe lại, ngoan ngoãn nhường vị trí cho Gia Khánh. Nó hơi ngạc nhiên nhìn tôi, dường như không ngờ tôi lại dễ nói chuyện như vậy.

"Mày cứ thế để tao chờ à?"

Tôi trèo lên yên xe phía sau, thở dài:

"Tao sợ tại tao mà mày đi học muộn."

"Sao giọng mày nghe có vẻ tiếc nuối thế?" Khánh khởi động xe, thuận miệng hỏi tôi.

Không phải tao tiếc, mà là tao sợ. Được hotboy Nguyễn Hoàng Gia Khánh chờ đến trường, khéo sáng mai toàn bộ thông tin cá nhân của tôi đều bị fanclub của nó đào sạch ra mất.

Nghĩ thì nghĩ thế nhưng tôi vẫn thản nhiên trả lời nó:

"Ừ, tao thích chờ người khác mà."

"Lúc về tao cho mày chờ." Khánh khẽ cười, dịu giọng nói tiếp "Bám chắc vào, tao đi nhanh lắm đấy."

Tôi vội vã ôm chặt lấy balo của nó, im lặng nghĩ xem tí nữa đến lớp nên nhờ đứa nào chờ về.

.

.

"Nguyễn Hoàng Gia Khánh!!! Đi chậm thôi!!!"

"Mày cứ tin tao, từ lúc biết đi xe máy đến giờ tao chưa đâm phải ai đâu."

"Không!!! Để tao chờ!"

"Sắp đến nơi rồi, giờ mà dừng lại là muộn học đấy."

"Không, tao mặc kệ... hu hu mày ơi đi chậm lại đi! Tao ngất ra đây mất."

"Rồi, tao đi chậm rồi đây này, đừng có gào nữa."

"Mày lừa tao... hu hu... trên bảng điều khiển vẫn hiện lên 60 km/h này..."

"Đâu, làm gì có, mày nhìn nhầm rồi."

Tôi thề là tôi vừa nghe ra được tiếng cười Nguyễn Hoàng Gia Khánh. Tức quá đi mất.

"Đồ xấu tính..." Tôi nhỏ giọng lắm bầm, hai tay vẫn ôm chặt lấy balo của nó.

"Này, tao nghe thấy đấy." Gia Khánh cười cười ngắt lời tôi, vận tốc xe máy vẫn không hề giảm một chút nào.

Bằng một cách nào đấy, bây giờ tôi thấy giọng của nó nghe gọi đòn cực kỳ. Ềm tai cái khi khô ấy.

"Đâu, làm gì có, mà nghe nhầm rồi." Tôi trả lại nó nguyên câu nói vừa nãy.

Tâm trạng của Nguyễn Hoàng Gia Khánh có vẻ rất tốt.

"Ha ha, tại sao đến bây giờ tao mới nói chuyện với mày nhỉ?"

Tôi đập mạnh vào vai nó, gắt:

"Cái đấy mày phải tự hỏi mình chứ! Nhìn đường đi kia, tao không muốn tí nữa mày với tao cùng lên tin xã hội đâu!"

Khánh bắt đầu giảm tốc độ. Tôi đã có thể nhìn thấy trường dạy nghề ở phía trước rồi. Tôi lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, may thật, còn 1 phút nữa là vào lớp.

"Mày biết không..." Khánh dừng xe lại, trước chúng tôi là một hàng dài học sinh đang đợi lấy vé xe "Tao bắt đầu thích nói chuyện với mày rồi đấy."

"Ha ha..." Tôi cười nhạt, nghiêng răng nghiêng lợi nói "Còn mày vừa thành công làm tao bị ám ảnh tâm lý với xe máy rồi đấy."

"Nếu mày không đòi chở từ đầu thì tao đã chẳng phải lao nhanh như thế." Giọng của Gia Khánh nghe vô tội cực kỳ, tôi biết nó có lý, nên tôi đành phải ngậm chặt miệng lại.

Xe chúng tôi chậm chạp nhích thêm được một đoạn ngắn, tôi nhạy cảm nhận ra được rất nhiều ánh mắt đang hướng về phía mình. Không, đúng hơn là hướng về phía hotboy Nguyễn Hoàng Gia Khánh đang ngồi trước tôi.

Tôi ái ngại vỗ nhẹ vào vai nó, thì thầm:

"Mày ơi... mày có thấy hai đứa mình cùng chờ lấy vé rất là vô nghĩa không?"

Gia Khánh quay đầu híp mắt nhìn tôi, nó kéo khẩu trang xuống, nhếch môi cười:

"Mày muốn đứng đây xếp hàng lấy vé hộ tao, để tao vào lớp trước?"

Tôi hơi sững sốt nhìn nó, mặc dù công thức sai, kết quả cũng sai nốt, nhưng mà nghe có vẻ hợp lý đấy chứ. Tôi vui vẻ gật đầu:

"Ừ thế cũng được, mày cứ yên tâm vào lớp đi, tao cất xe cho."

Gia Khánh nhìn tôi một cách kỳ lạ, tôi vô tội nhìn lại nó, để đến cả một lúc lâu, cuối cùng nó đành phải bỏ cuộc trước. Nó thở hắt ra, uể oải nhích xe thêm một đoạn nữa, lười biếng nói:

"Mày vào lớp trước đi, hết giờ chờ tao ở bãi giữ xe."

Chương 3

Lúc tôi lên lớp, cô vẫn chưa vào.

"Con Chanh" Ngân lắc đầu nhìn tôi "Đứa nào bảo tao sẽ đến sớm 30 phút ấy nhỉ?"

Thanh ngồi cạnh nó lôi điện thoại ra, cười cười:

"Tao vẫn còn bản ghi âm đây này."

Tôi uể oải để cặp và đóng đồ thực hành lên bàn, giải thích đơn giản:

"Xe tao bị hỏng giữa đường."

Rõ ràng hai con bạn không hề tin tưởng vào câu chuyện của tôi. Con Ngân bày tỏ sự nghi ngờ sâu sắc qua nét mặt:

"Thật?"

Tôi trả lời như đinh đóng cột:

"Thật 100%. Không tin tí nữa mà ra bãi giữ xe mà xem, đó chúng mà tìm được xe tao đấy."

Thanh nhướn mày nhìn tôi:

"Thế hôm nay mà đến đây kiểu gì? Đừng bảo tao là có người tốt bụng đi ngang qua cho mà đi ké đấy nhé?"

Dưới hai cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào mình, đột nhiên tôi bắt đầu cảm thấy do dự.

"Ừ... có người cho tao đi nhờ."

"Ai thế? Người lạ à? Hay người quen?"

Tôi còn đang phân vân liệu có nên nói cho hai đứa nó biết Nguyễn Hoàng Gia Khánh chở tôi đến hay không thì cái Hoa từ bên ngoài hót hải chạy vào.

Mai Chi ngồi dưới lớp nói vọng lên:

"Từ từ thôi, cô chưa vào lớp đâu."

Hoa đến đã chuyển dời sự chú ý của Thanh với Ngân, mấy đứa con gái bắt đầu quay sang trêu Hoa.

"Sao hôm nào mày cũng đi học muộn thế?"

"Tao biết ngay hôm nay con Hoa lại đến muộn mà."

"Tao gọi cho mày mấy chục cuộc đấy, đã dậy muộn lại còn xung phong mang nôi, suất nữa thì tao phải chạy về nhà lấy."

Tôi còn chưa kịp thở phào thì Hoa đột nhiên tiến đến trước bàn tôi, con bé tỏ ra tò mò hết sức:

"Châu Anh, lúc nãy bà đi cùng với Gia Khánh à?"

May mà giọng Hoa không to, cho nên chỉ có Ngân và Thanh ngồi cùng bàn với tôi là nghe được rõ ràng. Không kịp nhìn phản ứng của hai đứa kia, tôi vội vàng kéo Hoa ngồi xuống cạnh mình, đưa một ngón tay lên môi ra dấu im lặng:

"Sao bà biết?"

Có lẽ do nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc của tôi, Hoa biết ý hạ giọng xuống.

"Thì lúc nãy tôi nhìn thấy có ai giống bà ngồi sau xe Gia Khánh, lúc đầu tôi cũng không chắc có phải bà không, nhưng mà lúc bà xuống xe là tôi chắc chắn 100%."

Tôi lấy tay day day thái dương, giải thích lại một lần nữa:

"Xe của tôi bị hỏng, Gia Khánh đúng lúc đi qua nhìn thấy nên cho tôi đi nhờ."

"À..." Hoa tỏ vẻ đã biết, gật gù "Tôi còn tưởng hai người đang quen nhau chứ. Nhìn từ đằng sau trông bà với Gia Khánh thân thiết lắm."

Ôi vãi *** thật.

Hai đứa ngồi bên cạnh còn tỏ ra shock hơn cả tôi. À tôi quên mất, chúng nó vẫn chưa biết hôm nay Gia Khánh chở tôi đi học.

Tôi cần phải tìm đại một lý do để đối phó với Hoa trước đã.

"Thân thiết gì đâu, bạn bè nói chuyện với nhau bình thường thôi mà. Không phải bà cũng toàn đi nhờ xe Đức à?"

Hoa hơi khựng lại. Tôi vẫn mím cười chăm chú nhìn nó. Hóng hót chuyện của người khác thì vui, chứ chuyện lan đến trên người mình thì ai mà vui nổi.

"Ừ... cũng đúng." Hoa cười xòa, lấy cớ rời đi "Vậy thôi tôi về chỗ đây, hình như tôi vẫn chưa chép bù bài hôm trước nữa."

"Okay."

Tôi thở hắt ra, quay đầu lại nhìn hai cặp mắt sắc bén đang nhìn chăm chăm vào mình. Thôi xong, hai đứa này mới là khó giải quyết.

"Châu Anh..." Con Ngân mở lời "Tao cần được nghe toàn-bộ-câu-chuyện."

"Và không được cắt bớt một chi tiết nào hết." Thanh gật đầu bổ sung thêm, mắt vẫn không rời khỏi tôi.

Tôi vô thức nuốt khan, ngoan ngoãn kể lại đầu đuôi mọi chuyện cho Thanh với Ngân.

.

"Châu Anh." Ngân thì thầm gọi tôi, con bé đang cẩn thận lấy khăn lau lá chuối, còn tôi đang khuấy bột bên cạnh nó.

"Gì mà?"

"Cảm giác được ngồi sau xe hotboy thế nào hả?" Ngân khẽ hích nhẹ vào vai tôi, cười gian.

Tôi cũng cười, nhưng mà không thấy vui tí nào.

"Hồn lìa khỏi xác."

Đây là nhận xét trực quan nhất.

Con Ngân phá ra cười ngặt nghẽo, thấy mấy đứa con gái xung quanh nhíu mày nhìn sang, tôi vội đánh vào tay nó, trách móc:

"Mày dở à? Cười gì mà cười, cả lớp đang nhìn mình kìa!"

Con Ngân giảm âm lượng điệu cười kinh dị của nó xuống, nó vừa cười vừa đập tôi như điên.

"Xin lỗi vì ngày xưa tao từng chê mày nhạt... ha ha... buồn cười vãi..."

Tôi không cảm xúc tránh khỏi bàn tay của nó, bình tĩnh nói:

"Tao không đùa đâu. Mà mày có biết Nguyễn Hoàng Gia Khánh đi với vận tốc bao nhiêu km/h không? 60km/h! Tao cảm tưởng tao chỉ cần bỏ ta ra khỏi balo của nó là tao bay luôn xuống đường."

Thanh thản nhiên nói:

"Được ngồi trên xe của Nguyễn Hoàng Gia Khánh, dù có bay xuống đường tao cũng chấp nhận."

Con Ngân gật đầu tán thành:

"Chuẩn."

"..."

Thực ra chúng nó nói không sai. Tôi cũng tự thấy mình may mắn thật, nhưng mà tôi lại không thấy vui vì vận may này cho lắm.

Trên bảng, cô giáo đang giảng đến cách gói bánh giò.

Sau khâu gói bánh là luộc bánh.

Trong lúc chờ bánh chín, chúng tôi bắt đầu quét dọn lại phòng thực hành.

Gần cuối giờ, vài đứa con trai từ trên lớp điện chạy xuống ăn trực. Nhìn thấy Trần Minh Tâm cũng xuống, mắt tôi hơi sáng lên.

"Ê mày." Tôi chạy ngay ra chỗ nó, đập bộp một phát vào lưng nó thay cho lời chào hỏi.

Thằng Tâm đang kéo mấy sợi dây ni lông buộc quanh cái bánh hình chóp tam giác đều, nó liếc mắt nhìn tôi một cái, động tác tay vẫn không hề chậm lại.

"Nói."

Tôi lấy kéo giúp nó cắt mấy cái dây, thử dò hỏi:

"Hôm nay mày có phải chờ ai không?"

"Hmm... chắc là không. Sao?" Nó nhướn mày nhìn tôi, đôi mắt hai mí xinh đẹp hơi rũ xuống, trông cuốn hút một cách kỳ lạ.

Đạch, sao nó đẹp trai thế nhỉ? Tôi tia thằng Tâm từ lúc mới lên lớp 10, vừa bước chân vào lớp là tôi đã chú ý đến nó ngay lập tức. Nó cao 1m8, hơi gầy, thơm, đẹp trai, có gu ăn mặc, nhà có điều kiện, thành tích học tập cũng khá. Trước khi Khánh chuyển đến, thằng Tâm chính là người có ngoại hình nổi bật nhất lớp tôi.

Duyên phận thế nào mà tôi và Tâm lại chơi thân với nhau, sau đó tôi mới phát hiện ra nó không thích con gái, thậm chí hai đứa chúng tôi còn từng crush một bạn lớp bên cạnh.

Quay lại vấn đề chính.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn nó, cười lấy lòng:

"Hôm nay xe tao bị hỏng, lúc về mà chờ tao đến chỗ quán sửa xe đầu đường Đà Nẵng được không? Tiện đường luôn."

Tâm vươn tay cầm lấy thìa Nhung đưa, nó xúc một miếng bánh lên ăn thử, thản nhiên nói:

"Tao tưởng mà có người chờ đến rồi?"

Tôi trở mắt ra nhìn nó. Sao mà nó biết được?

Tâm có vẻ thích thú khi nhìn thấy biểu cảm kinh ngạc trên mặt tôi, nó sẵn thêm một miếng bánh nữa, cười cười giải thích:

"Mày với Gia Khánh bị thằng Hoàng nhìn thấy, vừa nãy nó oang oang cho cả lớp điện nghe hết rồi."

Tôi đau khổ đập đầu vào cánh tay nó.

"Tao chết quách đi cho xong."

"Không sao đâu, thằng Khánh có giải thích rồi." Nó đưa thìa bánh lên miệng tôi, tỏ ra an ủi "Làm miếng này. Cùng lắm mà chỉ bị trêu mấy hôm thôi."

Tôi há miệng cắn miếng bánh, uể oải tựa vào người nó.

"Mày ơi tí về đi ăn bánh xèo ở Lê Hồng Phong đi... Rủ thêm mấy đứa nữa, tao nản quá."

"Tao hết tiền rồi, bao thì đi."

"...Tao bao, mà ỳ chớ."

"Chốt kẻo."

Vì có kẻo đi ăn với thằng Tâm nên tâm trạng tôi tốt hơn một tẹo.

Chuông hết giờ vang lên, thằng Tâm chạy về lớp thu dọn đồ đạc, nó bảo tôi cứ đứng chờ nó ở bãi giữ xe trước. À đúng rồi, tôi còn phải bảo Gia Khánh không cần đưa tôi về nữa.

Xe Tâm để ở rìa ngoài, rất dễ thấy. Tôi lách qua vài chiếc xe, đi đến ngò ỳ chờ trên xe của nó, cẩn thận quan sát xung quanh xem Gia Khánh đã xuống chưa.

Giờ này bãi giữ xe rất đông, khắp nơi toàn người là người. Khó khăn lắm tôi mới nhìn thấy người quen – là thằng Lâm.

"Lâm ời!" Tôi gọi to.

Tôi muốn hỏi nó xem nó có thấy Khánh không.

Lâm quay đầu nhìn tôi, nó có vẻ hơi ngạc nhiên khi thấy tôi ngò ỳ trên xe của Tâm.

"Tao tưởng hôm nay Gia Khánh chớ mà ỳ đi học mà?" Nó cười cười tiến về phía tôi.

F*ck. Sao ai nhìn thấy tôi cũng treo hai chữ Gia Khánh lên miệng vậy? Thế giới này điên hết rồi.

Tôi vừa mở miệng định giải thích thì có tiếng gọi cắt ngang.

"Châu Anh!"

Đứa dờ hơi nào gào tên tôi to thế nhỉ?

Tôi khó chịu nheo mắt nhìn về hướng phát ra âm thanh. Ôi chao? Nguyễn Hoàng Gia Khánh vừa gọi tôi đấy à?

Khánh bước nhanh ra chỗ tôi, đằng sau nó là đám con trai lớp tôi, chúng nó vừa cười nói vừa nhìn về phía chúng tôi một cách mờ ám.

Tôi phải mở lời trước.

"Mày ơi, tao vừa nhờ được Tâm— "

"Châu Anh, mày còn ngồi đây làm gì? Minh đi về thôi!" Nó cao giọng ngắt lời tôi.

Tôi nhú mày nhìn Khánh. Ai dạy cho nó cái kiểu nhảy vào họng người khác khi đang nói chuyện đấy?

Gia Khánh không để ý đến biểu cảm phản đối của tôi, nó quay đầu nói với mấy đứa con trai phía sau:

"Hôm nay tao không đi với chúng mày được đâu, tao phải chở Châu Anh về."

Chương 4

Gia Khánh không để ý đến biểu cảm phản đối của tôi, nó quay đầu nói với mấy đứa con trai phía sau:

"Hôm nay tao không đi với chúng mày được đâu, tao phải chờ Châu Anh về."

Nói xong nó quay lại nhìn tôi, hai mắt chớp liên hồi ra hiệu.

Lũ con trai bắt đầu nhao nhao ồ lên.

"Thân nhau thế nhỉ?"

"Lại chả thân, vì chờ Châu Anh về mà bỏ bạn là biết thân nhau thế nào rồi."

"Mục tiêu mới của mày à?"

"Ô thế còn em Hà 10D2 thì sao?"

Tôi nhíu chặt chân mày, cố gắng không tỏ rõ sự khó chịu ra mặt.

Có lẽ Gia Khánh phát hiện ra tâm trạng của tôi, nó nghiêng đầu nhìn mấy đứa kia, cười nhạt.

"Cút con mẹ nó đi, tao với Châu Anh là bạn bè bình thường thôi. Chúng mày đừng trêu kiêu đấy nữa, Châu Anh khó chịu đấy."

Tôi nhận ra Khánh rất có tiếng nói trong đám con trai, nó chỉ cảnh cáo một câu thế thôi, nhưng không ai dám đùa cợt thêm gì nữa, thằng nào thằng nấy tản ra lấy xe, coi như vừa nãy chưa có gì xảy ra.

Tôi khẽ thở ra một hơi, nâng mắt nhìn Khánh. Nó muốn lấy tôi làm cơ từ chối kèo đi chơi à? Thực lòng tôi rất muốn đi về với Tâm, nhưng mà chiều nay Khánh đã giúp tôi một lần, về tình về lý thì tôi cũng nên giúp lại nó để trả ơn.

Oi trời ơi... hình như tôi nhìn thấy Trần Minh Tâm đang đi về hướng này. Có vẻ nó đã nhìn thấy tôi với Gia Khánh, trên mặt nó còn viết rõ hai chữ 'hóng hót' kia kìa.

"Châu Anh..."

Khánh giật nhẹ tay áo tôi, thúc giục.

Tôi đau khổ nhìn lại nó, không biết nên mở lời thế nào.

"Mày ơi, vừa nãy tao nhờ Tâm chở về rồi..."

"Làm gì có! Mày nhờ tao khi nào?"

Tâm không biết đã xuất hiện bên cạnh tôi lúc nào, nó dễ dàng nhắc tôi ra khỏi yên xe, đặt tôi đứng cạnh Khánh, toe toét cười.

Tôi không dám tin nhìn muốn thủng cái mặt đẹp đến mức đáng ghét của Trần Minh Tâm. Con chó này vừa phản bội tôi đấy à?

"Châu Anh." Khánh lên tiếng "Giờ mày về được chưa?"

Tôi thờ dãi, chấp nhận số mệnh.

"Để tao chở."

Khánh phì cười nhém chìa khóa cho tôi.

"Ừ, cho mày chở."

Khánh đi trước dắt xe ra giúp tôi. Trước khi rời đi, tôi không cam tâm đạp thật mạnh vào bánh xe của thằng Tâm cho bõ tức.

"Mày điên à?" Thằng Tâm lờm tôi "Gia Khánh đã đứng đấy thì tao làm sao dám bảo tao chở mày?"

"Thì làm sao? Mày sợ nó à?"

"Ừ, bố mày sợ nó vãi ***." Minh Tâm thản nhiên đáp trả.

Tôi xì mặt nhìn nó, đột nhiên cảm thấy cả người rã rời.

"Ừ, tao cũng sợ nó."

Tâm bật cười, nhém cho tôi ánh mắt thương hại.

"Chúc mày may mắn."

"...Cảm ơn."

Lúc Tâm dắt xe lướt qua người tôi, nó buông xuống một câu nhẹ bẫng.

"Mày cẩn thận thằng Khánh, nó không đơn giản đâu."

.

.

Bây giờ thì tôi đang chờ Gia Khánh trên con đường đông đúc bậc nhất nội thành Hải Phòng. Tôi đã phát ngán cái cảnh thi thoảng lại có một vài em gái đi ngang qua ngoái đầu lại nhìn Gia Khánh phía sau tôi rồi, rõ ràng nó đã đeo khẩu trang kín mít rồi cơ mà? Con gái bây giờ bị làm sao ấy nhỉ? Tôi dám cá nếu thằng Khánh mà bỏ khẩu trang ra khéo lại có vài vụ tai nạn vì nó mất.

"Mày không khó chịu à?" Tôi bất lực nhìn cái đèn đỏ dài 60 giây trước mặt, tìm đại một chủ đề gì đó để giết thời gian.

"Sao cơ?" Gia Khánh cúi đầu xuống, ghé sát vào người tôi. Bây giờ mặt nó chỉ cách mặt tôi có vài centimet, tôi còn có thể cảm nhận được mái tóc mềm mại của nó đang cọ khẽ vào gò má. Gần quá.

Tôi nuốt khan, cố gắng duy trì tỉnh táo.

"Việc lúc nào cũng bị người ta nhìn ngó ấy, thậm chí có người còn lấy điện thoại ra chụp trộm mày nữa."

"À..." Khánh thoải mái cười, nó ngồi thẳng lại, nói nhẹ nhàng "Cũng hơi khó chịu một chút, nhưng tao thấy không sao cả."

"Mày biết không..." Tôi chậm chạp điều khiển xe theo dòng người "Tao mà không đang chờ mày thì tao cũng lôi điện thoại ra chụp mày rồi đấy."

Khánh gục đầu vào vai tôi, cười đến mức cả người run run.

"Tao cứ tưởng mày không quan tâm đến mấy thứ nông cạn hời hợt như vẻ bề ngoài chứ?" Nó vừa cười vừa hỏi tôi.

"Ai mà chẳng thích cái đẹp. Hơn nữa, mày đúng là đẹp trai thật."

Có vẻ Gia Khánh hơi bất ngờ vì lời khen thẳng thắn của tôi, vài giây sau nó mới lên tiếng:

"Mày cũng rất xinh mà."

"Tao cảm ơn." Tôi khẽ lẩm bẩm "Mặc dù nghe không được thuyết phục lắm."

"Tao nói thật đấy!"

"Ý tao không phải vậy..." Tôi nhíu mày giải thích "Nó giống như kiểu tự xưng Phạm Nhật Vượng khen bố tao "Nhà anh rất giàu có" ấy, nghe chả thấy vui tí nào."

Khánh mất vài giây để hiểu được ví dụ của tôi, nó bật cười khúc khích, vui vẻ nói:

"Nói chuyện với mày thú vị thật đấy."

Tôi cười nhạt.

"Thế mà ngồi cùng bàn gần 1 tháng nay nhưng mày có thèm nói với tao câu nào đâu."

"Rõ ràng là mày không chịu nói chuyện với tao mà?" Giọng của nó nghe oan ức hết sức.

"Tao tưởng mày không thích nói chuyện với tao?" Tôi buột miệng.

"Không." Khánh đặt hai tay lên vai tôi "Tao nghĩ là mày ghét tao hay có thành kiến gì đó với tao, nên tao mới không dám bắt chuyện với mày."

Gì đây? Nó muốn tôi tự thấy bối rối và có lỗi à?

Cái trò thao túng tâm trí rẻ tiền này qua mắt mấy em cấp 2 thì được, chứ làm gì có tuổi với tôi.

Tôi biết tổng tôi vốn không thuộc nhóm đối tượng cần gây sự chú ý của nó, cho nên ngay từ đầu nó đã không muốn tốn công tìm cách tiếp cận hay giao lưu với tôi. Hoặc đúng hơn là tôi chẳng có gì nổi trội đủ để thu hút nó cả.

Dù vậy, nó vẫn có thể nhẹ nhàng đẩy vấn đề sang người tôi được. Nguyễn Hoàng Gia Khánh đúng là tay chơi chuyên nghiệp, mà tôi thì vẫn còn quá non để chơi trò đưa đẩy kiểu này với nó.

"Ừ, tại vì mày đẹp trai một cách đáng ghét." Với trường hợp này, chỉ cần trả lời vậy là đủ.

Khánh cười khế, đúng như dự đoán của tôi.

Tôi bắt đầu thấy hơi nản vì mấy cuộc hội thoại kiểu này rồi.

"Đi đường Trần Phú nhé? Tao muốn qua BIDV rút tiền."

"Ừ, mày thích đi đường nào cũng được." Khánh tỏ ra khá thoải mái, như kiểu tôi có chở nó đi sang Trung Quốc nó cũng sẽ đồng ý ấy.

"Mày không có việc gì vội à?" Tôi thuận miệng hỏi nó.

"Không có, tối nay tao rảnh."

Tôi thấy hơi ngạc nhiên một tẹo.

"Tao cứ tưởng mày không đi chơi với đám thằng Long vì có việc bận."

"À..." Nó hơi ngẩn dãi câu nói "Chẳng qua là tao không có hứng tham gia mấy trò vô bổ với chúng nó."

Tôi không kìm được nhướn mày.

"Trò vô bổ?"

Tôi cảm giác được Khánh đang nghịch mấy lọn tóc xõa sau lưng tôi, hơi nhột, nhưng mà tôi không khó chịu với sự động chạm của nó. Thôi hỏng rồi. Tôi cần một buổi thanh tẩy với Trần Minh Tâm, trước khi mọi chuyện vượt quá tầm kiểm soát.

"Ừ." Ngón tay của nó đang xoắn nhẹ lọn tóc của tôi, giọng nói êm ái của nó gần sát bên tai, đến mức tôi có cảm giác mình như bị mê hoặc "Chúng nó rủ nhau đến nhà Trần Quân hút vape."

Tôi nuốt khan, ép mình phải tỉnh táo.

"Mày không muốn tham gia với chúng nó à?"

Khánh khẽ cười, đầu ngón tay lướt nhẹ qua vành tai tôi.

"Không, tao ngoan mà."

Tớ chỉ muốn nói là, badboy thật chẳng có thằng nào thể hiện rõ ra đâu, càng tỏ ra ngoan hiền đơn giản thì lại càng nguy hiểm, mấy

thằng gặp bé nào xinh là thính đầy cả rổ vẫn còn non lắm, chưa được tính là tay chơi đâu =)))

Đặc biệt, những thằng càng nhiều kinh nghiệm thì nó càng biết cách thao túng tâm lý và chơi đùa tình cảm của người khác, thậm chí đến lúc chia tay rồi bạn còn nghĩ mọi chuyện là do lỗi của mình đấy =)))

Chương 5

Khánh khẽ cười, ngón tay nó lướt nhẹ qua vành tai tôi.

"Không, tao ngoan mà."

S.O.S

Nếu như không đang lái xe thì tôi sẽ xiu ra đây mất.

Tôi mà là con trai thì tôi nhất định sẽ lôi giấy bút sang nhà nó xin nhờ nó dạy nghệ thuật tán gái. Tất cả mọi thứ nó làm, từ lời nói đến hành động, từ vài lời bông đùa đến những đụng chạm khẽ khàng, đều cực kỳ hoàn hảo. Nó rất giỏi trong việc khiến cho con gái bỏ xuống lớp phòng bị và cảm thấy thoải mái khi ở bên cạnh mình, thân mật vừa đủ nhưng vẫn duy trì khoảng cách nhất định.

Nguyễn Hoàng Gia Khánh luôn là người làm chủ trong mọi tình huống, tuy vậy, nó biết cách khiến người ta không hề cảm thấy bị kiểm soát hay áp đảo, đó chính là điều mà không phải ai cũng có thể làm. Kỳ thực, dù đã biết rõ chiêu trò của nó, tôi vẫn chẳng thể nào thấy khó chịu với nó được.

Nhưng mà tôi vẫn nhận ra được cái gì đó không thật, và tôi không thích điều đó.

Tôi cười nhạt, từ chối cho ý kiến về câu nói của nó. Sau hôm nay tôi sẽ không dính dáng gì đến nó nữa, cho nên không việc gì phải tỏ thái độ cả, cứ hòa theo nó là được.

Gia Khánh có vẻ hơi ngạc nhiên trước phản ứng của tôi.

"Mày không tin à?" Nó nghiêng đầu hỏi tôi.

"Tin chứ." Tôi trả lời ngay lập tức.

Hình như Gia Khánh nhận ra được thái độ qua loa của tôi, nó gõ nhẹ vào mũ bảo hiểm của tôi, giọng nói còn có vẻ trách móc:

"Mày trả lời lấy lệ quá đó."

"Tôi rất rất rất tin mày. Nghe chân thành hơn chưa?"

Khánh phì cười, nó nói một câu không đầu không đuôi:

"Mày kỳ lạ thật đấy."

"Ồ, tao cảm ơn." Tôi sẽ coi đấy như một lời khen.

"Tôi cứ nghĩ mày sẽ mắng tao hay giải thích gì đó chứ?" Khánh vẫn tiếp tục nghịch tóc tôi, và điều khó chịu là tôi không thấy phản cảm với hành động của nó. Chết tiệt.

"Joker từng nói rằng, 'Họ cười tôi vì tôi không giống họ, tôi cười họ vì họ quá giống nhau', tao cảm thấy ở trong cái xã hội mà ai ai cũng sợ trở nên khác biệt, 'kỳ lạ' là một lời khen." Tôi giải thích đơn giản.

"Châu Anh." Khánh đột nhiên gọi tên tôi, một cách nghiêm túc "Hình như tao bắt đầu thích mày rồi đấy."

"À..." Tôi hơi bối rối một tẹo "Tôi cảm ơn?" Ngoài cảm ơn ra thì tôi có cần nói thêm gì khác không nhỉ?

"Không có gì đâu." Khánh lại cười, giọng của nó còn pha một chút gì đó như là vui vẻ.

Sao trước đây tôi không nhận ra Khánh rất thích cười nhỉ? À mà trước hôm nay tôi đã nói chuyện với nó bao giờ đâu cơ chứ.

Tôi dừng xe trước cây ATM của BIDV, dặn Khánh đợi tôi 10 phút. Tôi không mang đủ tiền mặt để trả tiền thay ắc quy.

Thiện cảm của tôi dành cho Khánh tăng vèo vèo khi tôi nhìn thấy nó từ Highlands Coffee đi ra, trên tay là một cốc Freeze Chocolate và

một Macchiato. Vladimir Lenin nói không sai, vật chất quyết định ý thức, đối với tôi, chỉ cần ai mua đồ ăn cho tôi, người đó nhất định là người tốt.

"Tao không biết mày muốn uống gì nên quyết định mua Freeze Choco." Khánh đưa cốc đồ uống cho tôi "Tại vì tao đoán hầu hết con gái đều thích Chocolate."

"Ừ mày ơi!!" Tôi đưa hai tay đón lấy cốc Freeze Chocolate, hào hứng nói "Tao thích Chocolate lắm lắm luôn! Cảm ơn mày nhiều nhé!"

Khánh hơi ngẩn ra nhìn tôi, nó cười nhẹ:

"Nếu biết đồ ăn làm mày vui thế này thì tao đã mua cho mày từ đầu rồi."

Bởi vì Gia Khánh mới mua đồ ăn cho tôi nên tôi sẽ thôi không khinh bỉ mấy câu thả thính nhạt nhẽo của nó nữa. Tôi cười với nó một cái, sau đó vui vẻ cắm ống hút vào cốc Freeze, hút một ngụm. Ôi xuất sắc. Mặc dù biết Highlands đắt một phần là do brand, nhưng mà phải công nhận đồ uống được pha chế ngon thật, tôi mà có tiền thì có khi ngày nào tôi cũng phải mua một cốc Highlands mất.

Bây giờ Gia Khánh là người lái xe, còn tôi ngoan ngoãn ngồi phía sau uống nốt cốc Freeze Chocolate. Lúc nó đề nghị chờ, tôi có hơi do dự thật, nhưng mà so với an toàn tính mạng, tôi vẫn muốn thưởng thức trọn vẹn cốc Highlands này hơn, để về đến nhà thì kem tan hết, và đồ uống sẽ không còn ngon nữa. Cũng may lúc về Khánh đi khá chậm, nếu nó vẫn đi với vận tốc 60km/h khéo tôi sẽ ngắt ra đường mất.

"Mày ơi." Tôi kéo nhẹ áo nó "Hôm nào tao mời mày uống nước nhé?"

Không ai EQ thấp đến mức hỏi một thằng con trai "Mày mua cốc này bao nhiêu tiền để tao trả" cả, hơn nữa Nguyễn Hoàng Gia Khánh giàu nứt đố đổ vách ra ấy, nếu tôi đề nghị trả tiền, chắc chắn nó sẽ từ chối. Mà thực ra tôi nghĩ nó cũng không cần tôi mời lại nước hay gì đâu, nhưng cứ hỏi thế cho lịch sự.

"Ừ, cũng được."

Ôi nó đồng ý thật kìa? Nhưng mà thế cũng tốt, tôi không thích nợ nần người khác. Nếu đây là Tâm hay Ngân thì tôi cũng chả ngại ngần gì đâu, nhưng tôi với Khánh không đủ thân, cho nên tôi không thể yên tâm nhận cái gì đấy quá 50 nghìn từ nó được.

"Ừa, hôm nào mày rảnh thì bảo tao nhé."

"Okay."

.

.

"Nhà bác vừa hết loại ắc quy cho xe này rồi, sáng mai hàng mới về. Trưa mai con đến lấy xe được không?"

"Dạ vâng ạ, trưa mai con qua lấy."

Tôi chán nản đi ra khỏi cửa hàng sửa xe. Thật may Gia Khánh vẫn còn đứng đấy chờ tôi.

"Mày ơi, xe của tao vẫn chưa sửa xong, mai mới đến lấy được." Tôi ù xùi nhìn nó.

"Thì mai đến lấy." Khánh tỏ ra khá bình tĩnh "Lên xe đi, tao chờ mày về."

"Hôm nay phiền mày quá." Tôi cảm thấy vừa biết ơn vừa áy náy, hôm nay nó đã giúp tôi rất nhiều, mặc dù cũng mang lại cho tôi kha khá rắc rối không đáng có.

"Có gì đâu." Khánh thân nhiên nói, có vẻ nó không cảm thấy chuyện có gì to tát cả "Nhà mày ở đâu thế?"

"Ở lô 3B Lê Hồng Phong." Tôi vừa trả lời vừa trèo lên sau xe nó.

Đợi tôi ngồi vững, Khánh mới bắt đầu khởi động xe.

"Mày chỉ đường nhé, tao mới chuyển đến nên không biết đường."

"Thực ra nhà tao cùng đường với nhà mày, mày cứ đi như bình thường, bao giờ đến chỗ rẽ tao chỉ cho." Tôi khẽ mím môi nói.

.

.

"Ôi nhà mày chỉ cách nhà tao có vài trăm mét thôi à? Sao tao lại không biết nhỉ?"

Nguyễn Hoàng Gia Khánh có vẻ hào hứng cực kỳ với phát hiện mới này của mình. Nó vừa ngó ngó nhà tôi vừa toe toét cười.

"Tại vì lúc đến trường tao đi đường ngõ, còn mày đi đường chính, cho nên mày chưa gặp tao bao giờ cũng đúng." Tôi uể oải nhìn nó, giải thích.

"Ra vậy..." Nó gật gù "Thế thì từ mai chúng ta đi học chung nhé!" rõ là phấn khởi.

Tôi cố kiểm soát cơ mặt của mình, không để nó nhìn thấy sự kháng cự trên mặt tôi, đầu óc hoạt động hết công suất tìm ra một lý do gì đấy hợp lý.

"Nhưng mà tao dậy muộn lắm, nếu như mày đi học cùng tao thì cả hai đứa mình sẽ bị đi học muộn mất."

Thực sự thì tôi vẫn chưa thể tin nổi tại sao Nguyễn Hoàng Gia Khánh lại có hứng thú với mình. Tôi biết cái kiểu hứng thú này, nó giống

như việc tìm được một thứ đồ chơi mới hay ho ấy, chứ không phải theo kiểu tình cảm lãng mạn gì đâu. Được người đẹp để mắt đến tất nhiên tôi chẳng có lý do gì không vui cả, điều khiến tôi e ngại là đám con gái hâm mộ nó, và cả việc tôi không biết nó có đang trong một mối quan hệ phức tạp với ai đó không nữa. Ý tôi là, tuần này tôi có thể thấy nó đi với em này, tuần sau đã thấy cạnh nó là em khác, lúc thì nó độc thân, nhưng lúc thì không. Tình trạng mối quan hệ của nó luôn luôn thay đổi, và nó thì chẳng bao giờ chủ động nói cho ai biết cả, trừ khi người ta tự nhìn thấy nó hẹn hò với cô nàng nào đó.

Nguyễn Hoàng Gia Khánh không coi yêu đương như một kiểu chiến tích để đem ra khoe khoang, trái lại, nó tận hưởng việc đó như một trò chơi, mà nó là người nắm giữ luật lệ.

Tôi biết rõ, nó không phải người tôi nên dính vào.

Chương 6

Khánh im lặng chăm chú nhìn tôi một lúc lâu.

Tôi bắt đầu cảm thấy bồn chồn không yên, chẳng lẽ nó đã nhận ra gì đó rồi?

Đột nhiên, Khánh bật cười khẽ một tiếng. Dưới ánh đèn đường mờ ảo, ánh mắt nó hơi lóe lên, đôi mắt sâu thẳm như muốn khóa chặt lấy hồn tôi, mang theo chút nghiền ngẫm và hứng thú không dễ phát hiện.

Tôi ngẩn người nhìn vào đôi đồng tử màu nâu sẫm xinh đẹp ấy, toàn bộ suy nghĩ tại thời khắc này đều bị đứt gãy.

"Mày căng thẳng cái gì?" Lúc hỏi tôi câu này, khóe môi nó hơi nhếch lên, khiến cho nụ cười của nó có chút không đúng đắn, nhưng lại cuốn hút một cách kỳ lạ.

Tôi lắc đầu theo bản năng.

"Không... tao có căng thẳng gì đâu..."

"Được rồi, nếu mày không thích thì thôi." Gia Khánh cuối cùng cũng thu lại tầm mắt, nó vươn tay gõ nhẹ lên trán tôi "Tao cũng đâu có bắt ép mày, trông mày như thể sắp đi đánh nhau đến nơi ấy."

Tôi chỉ biết đứng im nhìn nó, bây giờ có nói gì cũng không ổn. Nếu tôi đồng tình thì chính là không muốn đi học chung với nó, mà nếu tôi phủ nhận thì không biết tiếp theo mọi chuyện sẽ phát triển theo hướng nào.

Cũng may Gia Khánh không bắt tôi phải trả lời, nó khởi động xe, gạt đầu với tôi:

"Tao về nhé."

"Ừ, mà đi cẩn thận nhé!" Tôi vội vã vẫy tay tạm biệt nó.

Gia Khánh cười cười:

"Nhà mà cách nhà tao có hơn 100 mét thôi, tao không xảy ra chuyện gì được đâu."

"..."

Tôi thấy từ lúc nói chuyện với Khánh, não của tôi bắt đầu offline rất thường xuyên.

.

.

"Chúc mừng mà đã thành công thu hút được sự chú ý của hotboy Nguyễn Hoàng Gia Khánh."

Tôi nhú mà nhìn khuôn mặt gợn đờn của Trần Minh Tâm qua màn hình điện thoại, chỉ muốn chạy đến đấm nó một phát.

"Mày nói chuyện nghe như mấy bộ teenfic rẻ tiền ấy."

Thằng Tâm bĩu môi.

"Nói thì nói thế chứ mày cũng thích vãi *** còn gì?"

"À..." Tôi cố tình ngân dài câu nói, khoe miệng hơi cong lên "Đúng là nghĩ lại cũng thấy vui thật."

"Mày call cho tao để khoe đấy à?" Thằng Tâm trông như kiểu sắp nổi xung đến nơi "Thôi bố mày cúp máy."

"Không! Đừng có cúp!" Tôi vội ngăn nó lại "Tao định nhờ mày sáng mai qua chở tao đi học, tại xe tao vẫn chưa sửa xong."

Thằng Tâm cười đều.

"Sao không nhờ bạn Gia Khánh của mà đi học ấy?"

"Mày điên à?" Tôi nhíu mày không vui nhìn nó, kết thúc đề tài này
"Lúc nói chuyện với tao thì đừng có nhắc đến thằng khác, tao không thích mày nhắc đến thằng nào trước mặt tao đâu đấy."

"Mày ảo phim à Châu Anh?" Mặt thằng Tâm trông kỳ thị hết sức.

"Không... ha ha..." Cứ bao giờ nói chuyện với thằng Tâm là tôi lại bị nó chọc cười "Nhưng mà mai nhớ qua đón tao đấy, tao mua đồ ăn sáng cho."

"Nhớ rồi. Cúp máy nhé."

"Okay, chúc babe của anh ngủ ngon."

"Kính vãi ***. Mai mà đi bộ đi học."

"Không... từ từ..."

.

.

Đúng 6h30, Trần Minh Tâm xuất hiện trước cổng nhà tôi.

Tôi lờ đờ xách cặp ra khỏi nhà, mệt mỏi trèo lên yên sau xe nó, hai mắt lại bắt đầu díp hết lại với nhau.

"Sao mà đến sớm thế?" Tôi vừa ngáp vừa hỏi nó.

"Tao cố tình đấy."

"..." Khốn nạn thật.

Chúng tôi đến trường lúc 6h40, còn tận 20 phút nữa mới vào lớp.

"Lần đầu tiên tao đến trường vào giờ này đấy!" Tôi tò mò nhìn nhà xe vắng tanh, cảm thấy thật là mới mẻ.

"Không bất ngờ lắm." Thằng Tâm nhếch môi, liếc tôi một cái.

"..."

Nó mà không chờ tôi thì tôi đã ấn nó xuống đất đánh cho một trận rồi.

Chúng tôi vào lớp cất đồ, sau đó tôi dùng bạo lực lôi kéo Trần Minh Tâm đến văn phòng Đoàn lấy sổ đầu bài với tôi.

Vừa đi được một đoạn, đột nhiên có ai đó gọi tôi từ phía sau.

"Châu Anh!"

Tôi giật mình quay đầu lại. Gia Khánh vừa từ căng-tin đi ra, cạnh nó còn có vài thằng con trai lớp tôi.

"Hôm qua tao nhắn tin hỏi bài về nhà nhưng mày không rep." Khánh vừa nói vừa sải bước về phía tôi, giọng nói của nó có chút gì đó như là... giận dữ?

Tôi sửng sốt nhìn nó.

"Mày có nhắn tin cho tao à?"

Khánh hơi nghi hoặc lấy điện thoại ra, nó lướt vài cái trên màn hình, sau đó đưa cho tôi xem. Màn hình hiển thị box chat có vài tin nhắn mà nó đã gửi, vẫn đang ở trạng thái unseen.

"Đây không phải account của mày à?"

"Ừ đúng rồi..." Tôi ngó qua một chút, ngờ ngác cho tay vào túi lấy điện thoại ra kiểm tra messenger.

Làm gì có inbox của Khánh nhỉ?

"Con ngu này!" Thăng Tâm gõ nhẹ vào đầu tôi "Kiểm tra tin nhắn chờ ấy."

"Ừ nhờ." Tôi quên mất.

Thăng Tâm khẽ chặc một tiếng, cố tình nói to cho Gia Khánh nghe.

"Con Chanh có gần một trăm tin nhắn chờ trên mess, nó chẳng bao giờ chịu check đâu."

"Châu Anh là hotface à?" Giọng của Gia Khánh còn mang theo chút ngạc nhiên.

"Không phải đâu mà ơ." Tôi đánh khẽ vào tay thăng Tâm, giải thích với Khánh "Toàn mấy bà sales khóa học với tin nhắn từ mấy shop quần áo mĩ phẩm thôi, làm gì có ai nhắn tin cho tao."

"Mày có dám cho tao đọc đồng tin nhắn chờ của mày không?" Thăng Tâm cười đều nhìn tôi, nó giả vờ vươn tay muốn cướp lấy điện thoại trên tay tôi.

Tôi lùi ra phía sau mấy bước, lờm Tâm một cái cảnh cáo, sau đó ngẩng đầu lên nói chuyện với Khánh.

"Tao rep rồi đấy!" Tôi mím cười, nháy mắt với nó "Xin lỗi vì rep hơi muộn xiu."

Khánh nhướn mày nhìn thông báo mới trên mess, nó khẽ cười bấm vài cái lên màn hình.

[Mày rep muộn quá]

[Tao thiếu bài về nhà rồi còn đâu =((]

Tôi bật cười, đột nhiên muốn trêu nó.

[Thế thì tao đành phải ghi tên mày vào số đầu bài thôi chứ biết làm sao =))]

[Ơ ờng...]

Khánh nâng mắt nhìn tôi, nó vốn dĩ đã siêu đẹp trai, khi nhìn tôi chăm chú bằng ánh mắt cún con như vậy, độ sát thương X10. Đúng là trai đẹp không đáng sợ, trai đẹp mà biết rõ mình đẹp mới đáng sợ.

Tâm bên cạnh tôi thờ dài một tiếng, nó dùng cái giọng rất lạ hỏi tôi:

"Mày có định lấy sổ đầu bài không?"

"Ôi tao quên mất!" Tôi tròn mắt nhìn thẳng Tâm.

Nó nhú mày kéo tay tôi, mắt kiên nhẫn nói:

"Nhanh lên, sắp vào lớp rồi."

Tôi để yên cho Tâm kéo về phía văn phòng Đoàn, quay đầu lại nhìn Gia Khánh, tốt bụng nhắc nó:

"Lâm đang chép bài của tao đấy, nếu mày cần thì cứ chép chung với nó nhé!"

Khánh mỉm cười gật đầu, vẫy tay với tôi.

.

.

Trên đường về lớp.

"Lê Vũ Ngọc Châu Anh."

Đột nhiên Trần Minh Tâm gọi cả họ lẫn tên của tôi.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn nó.

"Gì?"

"Mày có để ý ánh mắt thằng Khánh nhìn mày không?"

"Nó nhìn tao làm sao?"

"Thằng Khánh nhìn mày giống như kiểu..." Tâm nhíu mày, cố gắng tìm từ ngữ thích hợp để mô tả chính xác "Như kiểu thợ săn nhìn con mồi ấy."

Tôi im lặng nhìn nó 2 giây, sau đó phá ra cười.

"Tao nghiêm túc đấy." Thằng Tâm không vui đánh mạnh vào vai tôi.

"Đau! Cái thằng này!" Tôi đánh lại nó "Nhưng mà nghe buồn cười vãi. Tao không nghĩ nó coi tao thành con mồi đâu."

Thằng Tâm lắc đầu ngao ngán nhìn tôi, trông nó y hệt mẹ tôi mỗi khi thấy tôi làm đổ vỡ cái gì trong nhà ấy.

"Đã ngu lại còn cứng đầu, tao cứu không nổi mày đâu."

Tôi biết điều chạy đến ôm tay nó, cười cười làm nũng.

"Kệ thằng Khánh đi mày, tao không thích lúc nào cũng phải tốn công suy đoán xem nó có ý gì. Đợi một thời gian là nó hết hứng thú với tao thôi."

Tần suất cái tên Gia Khánh xuất hiện trong cuộc sống của tôi mấy hôm nay quá nhiều, tôi cần phải tái thiết lập mọi thứ về với trật tự vốn có. Tôi không thích cảm giác có ai đó chi phối cuộc sống của mình, cũng không thích cảm giác cuộc sống của mình xoay quanh ai đó.

"Nhưng mà thực ra tao thấy Gia Khánh cũng được." Thằng Tâm lẩm bẩm.

Tôi nhướn mày nhìn nó.

"Tao tưởng mày bảo nó không đơn giản?"

Thằng Tâm nhìn tôi như nhìn một đứa thiếu năng.

"Tao chỉ bảo nó không đơn giản chứ có bảo nó tệ đâu? Nói thật thì kiếm được người như thằng Khánh hơi khó, ngoại hình thì khỏi phải bàn, học hành cũng được, biết chơi nhạc cụ và thể thao, quan trọng là nhà nó giàu vãi ***, nó không ngại để con gái đào mỏ đâu, vấn đề là đứa con gái đấy có đủ khả năng làm nó chịu chi tiền hay không thôi."

Sau đó, Trần Minh Tâm nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân, nó chép miệng:

"Tao thấy mày có tiềm năng đấy."

Chương 7

Tôi tỏ ra đề phòng cách xa nó hai bước.

"Mày đừng nhìn tao như kiểu tú bà nhìn Thúy Kiều thế, tao sợ đấy!"

Trần Minh Tâm vẫn chưa từ bỏ:

"Mày không biết đâu, nhà thằng Khánh có 2-3 căn biệt thự trên đường Lê Hồng Phong, tao nghe nói bố nó cũng mua vài căn ở Vinhomes, chưa kể đến bất động sản trên Hà Nội và ở nước ngoài nữa. Mày phải biết nắm bắt cơ hội, hiểu không?"

"... Thật á?" Tôi biết nhà Khánh giàu, nhưng mà không ngờ nó giàu đến mức đấy.

Thằng Tâm nhướn mày nhìn tôi: "Tao đùa mày làm gì?"

Tôi tròn mắt nhìn lại nó, cảm thấy hơi khó tin.

"Trước giờ tao cứ nghĩ Quân Trần giàu nhất lớp mình cơ."

Thằng Tâm xoay xoay số đầu bài trên tay, gật đầu.

"Nhà Quân Trần cũng giàu thật, nhưng chưa là gì so với Gia Khánh cả, chẳng qua thằng Quân thích thể hiện, còn thằng Khánh lại có vẻ lowkey, cho nên chúng mày không phát hiện ra nhà nó giàu đến mức nào thôi."

"Ồ..." Tôi cảm thán một tiếng "Nếu thế thì tao làm gì có cửa, mà tao cũng không muốn dính đến đám nhà giàu như Gia Khánh đâu."

Thằng Tâm nhún vai, nó không nhìn tôi, thờ ơ nói:

"Do mày có muốn hay không thôi, chứ nếu mày muốn thì Gia Khánh thoát thế đ** nào được, mày trap giỏi vĩ cả ***, đến giờ con Huyền với thằng Khoa vẫn còn lụy mày đấy, hôm trước tao nghe thằng

Khoa nói chuyện với thằng Tùng, nó bảo nó vẫn còn hối hận vì đã tỏ tình với mày, muốn xin lỗi mày mà không dám."

Tôi im lặng một lúc lâu.

"Mày biết là tao không cố ý làm chúng nó thích tao mà." Tôi thờ dãi
"Tao không nghĩ Huyền thích con gái... mà tao đối xử với thằng Khoa có khác gì mọi người đâu... tao không ngờ nó lại thích tao... Lúc đấy tao đã từ chối rõ ràng rồi còn gì? Mày muốn tao phải làm sao nữa?"

Tâm cười nhạt, nó liếc tôi một cái, nói bằng cái giọng mỉa mai đến mức khó chịu:

"Chính vì mày cứ tốt với chúng nó như thế nên mãi chúng nó không dứt ra được, mày không nhận ra thì thoảng mày xấu tính lắm à?"

Tôi đứng yên tại chỗ, nhìn chằm chằm vào Trần Minh Tâm.

Thằng Tâm khựng lại, nó sững người nhìn tôi, đột nhiên nó tiến đến ôm chặt tôi, luống cuống nói:

"Tao xin lỗi... tao không có ý gì đâu... mày đừng khóc..."

Tôi khó khăn đẩy nó ra, lấy tay áo lau lung tung vài cái lên mắt, vừa hít hít mũi vừa giật lấy sổ đầu bài trên tay nó.

"Tao không khóc, trưa nay mày không cần chờ tao đến quán sửa xe đâu, tao đi nhờ người khác."

"Châu Anh..."

Không đợi nó nói hết câu, tôi vội vàng xoay người chạy về lớp. Nếu còn đứng đây với nó thêm một giây phút nào nữa, tôi sẽ lại khóc mất. Tôi có thể nhận ra được ác ý của nó với tôi khi nó nói ra câu đó, không phải kiểu bạn bè trêu chọc nhau, mà là ác ý thực sự. Tôi cứ tưởng tôi với nó là bạn, nhưng mà hình như tôi đã nhầm rồi...

"Châu Anh? Mà làm sao thế? Mà vừa khóc à?" Thăng Lâm cúi đầu dí sát mặt vào mặt tôi, tỏ ra ngạc nhiên hết sức. Mấy đứa bàn trên nghe thế cũng tò mò quay xuống nhìn tôi, ánh mắt của chúng nó khiến tôi bất giác cảm thấy khó chịu.

Tôi cố nở một nụ cười tự nhiên nhất, bình thản nói:

"Khóc gì mà khóc, tao vừa ăn phải tiêu bắp nên nước mắt bị chảy ra thôi."

"Thật không đấy?" Thăng Lâm nghi hoặc ngấm ngấm khuôn mặt tôi. Tôi đoán bây giờ chắc hai mắt tôi trông kinh khủng lắm.

"Chứ mà nghĩ sao?" Tôi giả vờ cúi đầu lấy sách vở, hỏi lại nó.

Thăng Lâm nhún vai, thôi không nhìn chăm chăm vào mặt tôi nữa.

"Tao cứ tưởng có ai bắt nạt mà."'

"Ai mà bắt nạt được tao..." Tôi rầu rĩ nằm sấp xuống mặt bàn, lẩm bẩm.

.

.

Giờ ra chơi, Trần Minh Tâm đi thẳng xuống chỗ tôi. Tôi không muốn đụng mặt nó, cho nên đứng dậy vòng qua lối đi bên chỗ Lâm và Khánh để ra ngoài.

"Châu Anh!"

Tôi nghe loáng thoáng tiếng nó gọi tôi, nhưng tôi không để tâm mà bước thẳng đến chỗ Ngân.

"Sao đấy?" Con Ngân ngòì lúi vào trong một chút, nó vừa cúi đầu nghịch điện thoại vừa hỏi tôi.

"Tao vừa cãi nhau với Trần Minh Tâm." Tôi ưỡ oải ngồi xuống cạnh nó. Cũng không hẳn là cãi nhau, tôi còn chưa kịp mắng lại thằng Tâm câu nào thì nước mắt đã chảy ra rồi. Khi mà mâu thuẫn xảy ra, người khóc trước chính là kẻ thua cuộc.

Có lẽ do giọng tôi nghe quá mức sầu thảm, con Ngân buộc lòng phải dứt ra khỏi màn hình điện thoại, nâng mắt nhìn tôi.

"Nó làm gì mà?"

Tôi thích cách hỏi của nó. Ngân biết rõ tôi sẽ không bao giờ chủ động gây sự với người khác, và nó hoàn toàn tin tưởng vào con người của tôi, nên dù có chuyện gì xảy ra, nó luôn đứng về phía tôi.

"Trần Minh Tâm bảo tao xấu tính!" Tôi ghé đầu vào vai Ngân.

"Thế hả?" Ngân lơ đãng hỏi lại, nó vừa chơi Candy Crush vừa vỗ đầu tôi "Kệ mẹ nó đi, nó mới xấu tính."

Không cần hỏi xem tôi đã làm gì để Trần Minh Tâm nói tôi xấu tính, Ngân sẵn sàng chửi nó cho tôi. Tâm trạng nặng nề từ sáng tới giờ của tôi cuối cùng cũng vơi bớt.

Tôi ôm lấy tay Ngân, mỉm cười nói:

"Tao biết."

Ngân khó hiểu quay đầu nhìn tôi: "Thế mà buồn cái gì?"

Tôi thở dài: "Nó bảo tao xấu tính."

"... Mà lên cơn à?"

"Mày không hiểu đâu." Tôi cười cười lắc đầu, tiện tay chôm gói bánh của nó rồi đứng dậy đi về chỗ.

"Con điên." Con Ngân mắng tôi một câu, rồi lại tiếp tục cúi đầu chơi Candy Crush.

Cuộc trò chuyện vô nghĩa với Ngân khiến tôi thấy vui hơn một tẹo.

.

.

Đến tiết 5, tôi chợt nhớ ra mình vẫn chưa nhờ ai chở về. Nhà Ngân và nhà Thanh đều ngược đường với nhà tôi... à, có thằng Lâm.

"Mày ơi!" Tôi lấy đuôi bút chọc nhẹ vào tay Lâm "Tí nữa mày có phải chở ai về không?"

"Tí nữa tao phải chở Trâm về rồi. Sao thế?"

"Tao tưởng bình thường Việt vẫn chở Trâm về?" Tôi ngạc nhiên nhìn nó, thằng này tính đập chậu cướp hoa à?

"Ừ." Lâm gật đầu "Nhưng tự dưng hôm nay Trâm nhờ tao chở về, hình như hai đứa nó mới cãi nhau."

Tôi nhíu chặt chân mày:

"Mày không sợ thằng Việt đánh cho à?"

Dùng đầu gối tôi cũng đoán ra Trâm định dùng thằng Lâm chọc tức thằng Việt, mặc dù chuyện không liên quan đến tôi, cơ mà bởi vì mối quan hệ bạn cùng bàn 1 tháng, tôi nghĩ mình vẫn nên nhắc nhở nó.

"Tao việc gì phải sợ bố con thằng nào." Thằng Lâm nhếch mép cười.

"Mày được." Tôi nhún vai, từ chối cho ý kiến. Bạn vì yêu cứ đâm đầu thế này thì tôi cản thế nào được.

"Làm sao? Không ai chở mày về à?" Nó hỏi tôi.

"À ừ, xe tao vẫn chưa sửa xong." Tôi lơ đãng gật đầu, suy nghĩ xem còn có đứa nào tiện đường đi qua quán sửa xe kia hay không.

Thằng Lâm cười đều nhìn tôi, nói chuyện bằng cái giọng gọi đòn hết sức:

"Ơ thế Gia Khánh không đưa mày về nữa à?"

"Tao sợ người yêu nó đánh tao." Tôi lườm nó.

Thực ra tôi không biết Gia Khánh có người yêu hay không, nhưng mà tôi không hỏi nó trực tiếp được, cho nên đành phải nói kiểu này với thằng Lâm để thăm dò vậy. Nếu Khánh có người yêu thật thì tôi sẽ tránh xa nó ra, mà nếu nó đang độc thân thì tôi cũng vẫn sẽ tránh xa nó ra.

"Nó mới chia tay rồi, bây giờ làm gì có ai." Thằng Lâm nhún vai.

"À..." Tôi ậm ờ đáp trả, không cảm thấy ngạc nhiên lắm.

"Chúng mày đang nói gì tao đấy?" Đột nhiên Gia Khánh nghiêng đầu nhìn tôi với Lâm, như muốn hỏi.

"Không có gì— " Tôi còn chưa kịp nói hết câu, thằng Lâm đã cướp lời:

"Châu Anh bảo tao trưa nay không có ai chờ nó về, mày có bận gì không?"

Tôi bấu mạnh vào tay thằng Lâm, nhưng mà hình như nó không cảm nhận được đau thì phải, vẫn toe toét cười nhìn Gia Khánh chờ đợi.

Gia Khánh đưa mắt nhìn tôi, nó cười nhẹ, thoải mái gật đầu:

"Nếu Châu Anh chưa có ai chờ về thì đi với tao cũng được."

Thằng Lâm cười tươi hết cỡ, nó đập bộp bộp vào vai tôi, hào hứng nói:

"Tốt quá rồi ha Châu Anh! Mày không cần cảm ơn tao đâu!"

Chương 8

Thằng Lâm cười tươi hết cỡ, nó đập bộp bộp vào vai tôi, hào hứng nói:

"Tốt quá rồi ha Châu Anh! Mà không cần cảm ơn tao đâu!"

"..." Tao lại quỳ xuống khấu tạ long ân luôn cho mày vừa lòng.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi véo mạnh vào tay Phan Quang Lâm, ngoài mặt vui vẻ cười nhìn Khánh:

"Cảm ơn mày nhiều nhé!"

Gia Khánh cũng cười, nháy mắt với tôi:

"Mày chờ hay tao chờ?"

"Để tao chờ!" Tôi gần như thốt lên.

Thằng Lâm từ tốn gỡ tay tôi ra, chặc lưỡi một tiếng:

"Thân nhau quá nha."

Gia Khánh cười là giả:

"Tao với Châu Anh vẫn thân, Châu Anh nhỉ?"

Tôi nghiêm túc gật đầu:

"Bọn tao thân hơn mày với Trâm là cái chắc."

Khánh bật cười, giơ tay lên. Tôi vươn tay đập tay mình vào tay nó, sau đó cả hai chúng tôi cùng nhếch miệng liếc nhìn Phan Quang Lâm.

Thằng Lâm thờ hắt ra lờm tôi với Gia Khánh, nhìn khuôn mặt cay-lắ-nhưng-không-làm-gì-được của nó, cuối cùng tôi cũng thấy yêu đời trở lại.

.

.

Chuông hết giờ vang lên, tôi vừa cầm sổ đầu bài ra đến cửa lớp thì bị Trần Minh Tâm chặn lại. Nó kéo nhẹ cổ tay tôi, mím môi nói:

"Châu Anh, cho tao xin 2 phút được không?"

Tôi im lặng nhìn chăm chú vào khuôn mặt ngáp tràn áy náy của nó, tôi biết, tôi lại sắp mềm lòng rồi.

"Chanh, đi cất sổ đầu bài thôi." Con Ngân từ đâu xuất hiện khoác vai tôi, lờm Trần Minh Tâm một cái sắc lẹm.

"Nhanh lên, ra muộn một tí là nhà xe đầy người." Thanh bước tới giật tay tôi khỏi tay thằng Tâm, kéo tôi về phía văn phòng đoàn.

Tôi ngơ ngơ ngác ngác để hai đứa chúng nó lôi đi, một lúc lâu sau mới tìm lại được tiếng nói của mình:

"Lúc nãy... suýt nữa thì tao định bỏ qua cho nó."

Con Ngân lắc đầu nhìn tôi, nó véo một cái rõ mạnh vào má tôi, nói một cách thất vọng:

"Tao biết thừa người ta chỉ cần tỏ ra đáng thương và mua đồ ăn cho mày là mày quên hết sạch luôn mà. Khéo đến lúc bị lừa bán sang Trung Quốc mày còn hớn hờ đếm tiền hộ nó."

Tôi nhíu mày cãi lại:

"Tao đâu có ngu."

Thanh cười cười:

"Con Ngân nói thiếu rồi, Chanh chỉ dễ dãi với người đẹp thôi, Chanh nhỉ?"

"..." Cái này thì hết đường chối cãi rồi.

Cất sổ đầu bài xong, tôi đứng ở cửa nhà xe đợi một lúc nhưng không thấy Khánh đi ra, cuối cùng tôi đành phải tự mình đi vào tìm nó.

Gia Khánh rất cao, nó vừa đẹp trai vừa có khí chất, dù ở trong đám đông thì nó vẫn luôn là người nổi bật, chỉ cần liếc mắt một cái là phát hiện ra. Bởi vậy, tôi chỉ tốn vài phút để xác định được vị trí của Nguyễn Hoàng Gia Khánh trong cái nhà xe toàn người là người này. Nó để xe ở gần cuối cùng, xe nó bị kẹt giữa một đám xe khác, còn nó thì đang ngồi trên xe bấm điện thoại.

Tôi bắt lạch lách người đi tới chỗ nó, mĩa mai nói:

"Mày chọn được chỗ cất xe đẹp đấy." Bây giờ muốn ra cũng không ra được.

Gia Khánh hơi giật mình ngẩng đầu lên, nó ngó tôi một lượt từ đầu đến chân, nhưn mày hỏi:

"...Mày ăn mặc kiểu gì đấy?"

"Tao sợ có người nhận ra tao..." Tôi vừa trả lời nó vừa cẩn thận kéo mũ áo khoác lên, sau đó chỉnh lại kính râm và khẩu trang, đảm bảo không còn sơ hở gì.

"Mày trốn nợ à?" Nó dùng ánh mắt đánh giá nhìn chằm chằm vào tôi.

"Không, trốn fangirls của mày đấy." Tôi lờm nó.

Gia Khánh nhú mày, nó vươn tay gõ nhẹ vào trán tôi.

"Tao làm gì có fangirls?"

Đúng lúc này, một đám con gái từ đâu chạy tới chỗ chúng tôi, không, đúng hơn là tới chỗ Nguyễn Hoàng Gia Khánh. Tôi tự động cách xa nó hai bước, giả vờ lôi điện thoại ra nhắn tin với bạn, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của bản thân.

Một em gái ngượng ngùng đưa điện thoại ra, lắp bắp hỏi thẳng Khánh:

"Anh Khánh ơi, anh... anh accept em được không ạ?"

Gia Khánh không hề tỏ ra bất ngờ, nó thoải mái nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn cô nàng kia, dịu dàng hỏi:

"Em tên là gì nhỉ?"

"Em là Phương Uyên ạ." Phương Uyên ngơ ngác nhìn Khánh, gò má và vành tai đỏ hết cả lên.

Gia Khánh vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ trên môi, nó nhìn thẳng vào mắt Phương Uyên, khuôn mặt đẹp trai mang theo chút áy náy.

"Xin lỗi Uyên, anh không hay add người lạ qua Facebook, Uyên thông cảm cho anh nhé."

Phương Uyên hơi ngẩn người, vài giây sau cô nàng mới lắc đầu nói không sao, nhưng vẻ thất vọng hiện rõ mồn một trên mặt.

Đợi mấy đứa con gái lôi kéo nhau rời đi, tôi mới từ tốn kéo kính râm xuống, im lặng nhìn Gia Khánh. Đấy, mày thấy chưa?

Khánh hiểu ngay ý tôi, nó cố gắng giải thích:

"...Đấy không phải fangirl của tao."

Tôi bĩu môi, từ chối cho ý kiến.

"Ừ, cứ coi là thế đi."

"..."

Đợi thêm một lúc nữa cho nhà xe vãn bớt người, cuối cùng thì chúng tôi cũng có thể ra ngoài.

Trường tôi có quy định học sinh không được đi xe trong trường, cho nên chúng tôi phải dắt xe qua một khoảng sân trường rất rộng. Tôi cố gắng làm lơ vài ánh mắt dò xét từ mấy bé lớp 10, tìm một chủ đề gì đó nói chuyện để giết thời gian.

"Bé vừa nãy không phải gu mày à?"

"Tao chỉ không hay add người lạ thôi, mày nghĩ đi đâu thế?" Gia Khánh nhún vai.

Tôi híp mắt nhìn nó, Gia Khánh vẫn tỏ ra vô cùng bình thản, dường như nó thực sự không accept em Phương Uyên chỉ vì cái lý do vớ vẩn kia vậy. Tôi đảo mắt, nói một câu không liên quan:

"Tao đoán nhé, mày thích con gái cao, da trắng, tóc dài và cười đẹp, đúng không?"

"...Sao mày biết?" Thăng Khánh quay đầu nhìn tôi, nhướn mày.

"Vì mày cứ liếc nhìn em gái đi cùng em Uyên kia suốt. Vớ lại, tao vô tình được nhìn thấy hai trong số rất nhiều bạn gái cũ của mày."

"..."

"Mày đang nghĩ là, sao cái con này bình thường nhìn hiền hiền ngu ngu, chẳng bao giờ thấy nói câu nào, thế mà cái gì nó cũng biết, đúng không?" Tôi mím môi nhin cười, nâng mắt nhìn nó.

Gia Khánh cười khế một tiếng. Nó chột đứng lại, vươn tay kéo kính râm của tôi xuống, ép tôi nhìn thẳng vào mắt nó, hạ giọng nói:

"Không phải, tao đang nghĩ, hình như càng lúc tao lại càng thấy thích mày hơn rồi."

Tôi cười nhạt, liếc mắt ra chỗ khác.

"Mày có biết những người nói thế với tao đều đang ở đâu không?"

"Ở đâu?"

"Ở trong list block của tao."

Gia Khánh bật cười, nó trả lại kính cho tôi, nghiêm túc nói:

"Tao muốn làm bạn với mày."

Tôi thấy hơi bất ngờ vì sự thẳng thắn của nó. Không biết nó có muốn làm bạn với tôi thật không, nhưng mà có một số thứ tôi phải nói rõ:

"Nếu muốn làm bạn với tao, thì mày đừng ngay kiểu thờ ra câu nào là thính câu đấy với tao đi, nói chuyện bình thường giống bạn bè ấy."

Gia Khánh ăm ức nhìn tôi:

"Tao làm gì có như thế?"

Tôi liếc nó:

"Và thôi cái kiểu giả trân này nữa, mệt quá đi mất."

Nó tỏ ra ngạc nhiên hết cỡ.

"Làm sao mà mày phát hiện ra được?"

"Vì mày vẫn còn non lắm." Tôi điêu đấy, chẳng qua tôi chỉ nói bừa thế thôi, ai ngờ nó diễn thật. Trình độ diễn xuất đỉnh cao của nó mà không vào Sân Khấu Điện Ảnh thì hơi phí, tôi làm gì đủ trình nhìn ra.

Khánh vẫn không thôi kinh ngạc.

"Sao mày lại nhận ra được nhỉ. Trước đây mày từng bị nhiều thằng trap lừa đúng không?"

"Mày đoán xem." Tôi trả lời một câu lửng lơ. Thực ra tôi đã yêu đương bao giờ đâu, nhưng nếu nói thế với nó thì nó sẽ cười chetme tôi mất.

"Ba à? Hay năm? Nhưng mà nhìn mày thế này, khéo mày toàn đi trap người ta."

"Nhìn tao thế nào?" Tôi nhúu mày hỏi lại.

Gia Khánh nghiêm túc ngắm nghĩa đánh giá tôi, nó nhận xét:

"Xinh, ngoan, ngây thơ, đúng gu nhiều thằng."

Từ ngày khỏi covid tớ cứ lag lag, kiểu không thể nhớ ra được từ để viết í :<

Chương 9: Khánh's POV

Một chương đặc biệt được viết dưới góc nhìn của badboy Nguyễn Hoàng Gia Khánh.

Châu Anh ngẩng đầu lên nhìn tôi, đôi mắt đen láy mở to ra hết cỡ, trông vừa hoang mang vừa bối rối. Địch, chỉ riêng ánh mắt này thôi đã đủ để khối thẳng đờ đừ rồi, làm sao mà tôi lại không để ý đến Châu Anh dù tôi với nó ngồi cùng bàn tận hơn một tháng liền nhỉ? Bất cần quá.

"Mày có chắc là mày đang nhận xét về tao không đấy?" Châu Anh ngập ngừng hỏi tôi, trên mặt hiện rõ vẻ nghi ngờ.

Con gái biết rõ mình đẹp thường rất hấp dẫn, nhưng những cô nàng không nhận ra vẻ đẹp của bản thân lại càng cuốn hút hơn. Châu Anh rất xinh, không phải kiểu xinh đại trà như những cô nàng hotgirl bây giờ, nó đẹp một cách cổ điển, kín đáo, dịu dàng, càng nhìn càng thấy cuốn.

Thực ra thì tôi không tin trên đời này lại có người nào đẹp mà không nhận ra vẻ đẹp của mình cả, đặc biệt là con gái. Chỉ là có nhiều cô nàng sẽ làm ra vẻ mình không ý thức được điều đó, trong lúc thoải mái tận hưởng những đặc ân mà chỉ người đẹp mới có. Nhưng mà, tôi lại không nhìn ra được sự giả tạo ấy trên người Châu Anh. Nó chưa bao giờ cố gắng phô bày vẻ đẹp của bản thân, cũng chưa từng tỏ ra ngây ngô không nhận ra mình xinh như thế nào.

Châu Anh quả thật rất đặc biệt.

"Tao chỉ nói ra cảm nhận của mình thôi." Tôi thản nhiên nhún vai nhìn lại Châu Anh, trả lời câu hỏi của nó.

Châu Anh nhíu mày rồi rằm một lúc lâu, không biết nghĩ gì, cuối cùng nó quay sang hỏi tôi:

"Mày đang khen tao đúng không?"

Tôi hơi ngẩn ngờ vì câu hỏi không-giống-ai của nó.

"Ừ." Tôi gật đầu, một cách chân thành.

"Vậy thì..." Châu Anh tiến về phía trước vài bước, nó xoay người lại nhìn tôi, giọng nói ngọt như rót mật "Tao cảm ơn."

Tôi khẽ cười, nhướn mày nhìn nó: "Hình như mày không vui?"

Châu Anh có vẻ hơi ngạc nhiên.

"Rõ ràng như thế á?"

"Mày không biết là..." Tôi cong môi nhìn cô nàng "Mọi cảm xúc của mày đều viết hết lên mặt à?"

"Vớ vẩn." Châu Anh bỏ kính xuống lườm tôi "Tao bịt kín cả mặt thế này thì mày nhìn thấy kiểu gì?"

Tôi bật cười, không nói thêm gì nữa.

Châu Anh nhìn qua có vẻ đơn thuần nhưng lại rất khó đoán, tôi không thể đoán ra được nó sẽ nói gì tiếp theo, cũng không thể nắm bắt được cảm xúc và suy nghĩ của nó, chính điều đó khiến nó trở nên khác biệt so với đám con gái tôi vẫn hay tán tỉnh.

Tôi cảm nhận được cái cảm giác chộn rộn khó hiểu đang chạy râm ran khắp người. Nó giống như là... cảm giác hưng phấn khi tìm thấy một con mồi ưng ý.

Kèo cá cược với Quân Trần chỉ là cái cớ, tôi biết, tôi bắt đầu thực sự có hứng thú với Châu Anh.

Không biết cô nàng đã yêu đương với bao nhiêu thằng, nhưng mà có vẻ Châu Anh rất kháng cự với những trò tán tỉnh của con trai. Nói thật thì tôi có hơi bất ngờ vì Châu Anh có thể bắt bài được mấy chiêu trò hay dùng của tôi, nhưng mà không sao hết, tôi có cả trăm cách tiếp cận và khiến cho cô nàng lơ lửng phòng bị. Cách hiệu quả nhất chính là làm bạn.

Trên đời này làm đéch gì có thứ gọi là tình bạn khác giới đơn thuần. Không có thằng nào muốn làm bạn với đứa con gái nó không có thiện cảm hay không có hứng thú cả, chẳng qua là tán không được nên mới chọn đi đường vòng thôi.

Tôi tận hưởng quá trình mập mờ tán tỉnh, nhưng tôi khinh thường mấy mối quan hệ nửa nạc nửa mỡ như anh trai mưa, em gái mưa, hay bạn-thân-khác-giới. Tuy vậy, đôi khi làm những việc mình không thích trong quá trình đi săn cũng là một trải nghiệm hay ho. Hơn nữa, để tiếp cận mẫu con gái như Châu Anh và tán đổ cô nàng trong vòng một tháng thì chỉ còn mỗi cách làm bạn thôi.

Dù có vẻ như trò này hơi hèn.

.

.

Khi chúng tôi ra khỏi cổng trường, tôi đề nghị chờ Châu Anh. Tôi không ngại để con gái lái xe, dù sao trong những việc nhỏ nhặt thế này, chỉ cần con gái muốn, tôi đều có thể dễ dàng nhường bộ. Tôi cũng biết rõ lý do Châu Anh chủ động muốn chờ tôi, chỉ là nó đi quá chậm, chậm đến mức tôi mất hết sạch kiên nhẫn.

Châu Anh hơi do dự một chút, cuối cùng nó vẫn gật đầu nhường vị trí cho tôi.

Damn, càng ngày tôi lại càng thấy Châu Anh hợp gu. Nó thông minh, tinh tế, biết cách nói chuyện, có khiếu hài hước, và đặc biệt là biết điểm dừng. Kiểu con gái thế này rất khó tán, thậm chí, càng tấn công

nhiệt tình thì lại càng phản tác dụng. Nhưng mà, cái gì càng có tính thách thức thì mới càng thú vị.

Đi được một đoạn, đột nhiên Châu Anh vồ nhẹ vào vai tôi. Nó hơi ngập ngừng một chút.

"Lỡ mà có người phát hiện mày chớ tao về thì sao?"

Tôi hỏi lại nó: "Người ta thấy mày đi với tao thì làm sao?" Thực sự thì tôi không cảm thấy vấn đề có gì to tát, hơn nữa, điều này còn giúp tôi loại được không ít thằng có ý định tiếp cận Châu Anh. Tất nhiên tôi không ngăn thằng nào cả, nhưng bớt được càng nhiều rắc rối càng tốt.

Châu Anh chán nản thờ dãi:

"Mày không biết siêu năng lực stalk của con gái à? Khéo ngày mai cả dòng họ nhà tao đều bị mấy em gái thích mày đào ra hết."

Tôi chợt rùng mình nhớ đến bạn gái cũ hồi tôi còn học trên Hà Nội. Hồi đấy tôi vẫn còn non, dùng có một account Facebook cho tất cả mọi thứ. Tôi nhớ tôi chỉ like bài và rep comment con bạn cũ ở một cái page xàm *** nào đấy, thế quái nào mấy tiếng sau em ấy stalk ra info từ thời còn học mẫu giáo của con bạn tôi, sau đó bù lu bù loa đòi tôi giải thích, chửi tôi bắt cá hai tay. Thôi giải thích cái mẹ gì nữa, giải tán quốc hội sớm cho lành.

Tôi hơi ái ngại hỏi nó:

"Mày có chắc là không ai nhận ra mày không?"

Nếu vì tôi mà Châu Anh vướng phải rắc rối, thế thì nó không ghét lây cả tôi là may, còn cua thế nào được nữa.

"Chắc chắn." Châu Anh đáp lại chắc nịch. Hình như nó rất tự tin rằng cái kính râm và áo khoác sẽ biến nó thành một người khác.

Tôi bất lực thở dài. Đôi khi nó rất khôn khéo, nhưng có những lúc nó còn ngây thơ hơn thằng em 5 tuổi của tôi nữa.

Đúng lúc này, thằng Lâm từ phía sau phóng xe vượt qua chúng tôi. Trâm ngồi sau xe nó mỉm cười vẫy tay với Châu Anh, nói to:

"Hôm nay Châu Anh về với Khánh à?"

"..."

"..." Tôi ép mình không được cười ra tiếng.

Châu Anh có vẻ không cam tâm hỏi lại tôi:

"Trông tao không khác tí nào à?"

Tôi gật đầu, sau đó lại lắc đầu, cố gắng nghĩ ra cái gì đấy để an ủi nó:

"Cũng không hẳn... Lúc nãy tao phải nhìn mày lâu hơn vài giây để nhận ra mày là Châu Anh."

"Thôi mày không cần nói nữa."

Dạo này tứ bận bù đầu, chương này hơi ngắn xíu, xin hứa chương sau sẽ dài hơn :D

Chương 10

"Châu Anh!"

Bàn tay đang rút chìa khóa của tôi hơi khựng lại khi nghe thấy tiếng gọi của Trần Minh Tâm, tôi dứt khoát cho chìa khóa và vé xe vào túi, không quay đầu lại mà đi thẳng vào lớp. Nếu tôi nhớ không nhầm thì tôi đã (đơn phương) chiến tranh lạnh mới thắng Tâm được 4 ngày.

Tôi vốn không phải người giận dai và thích ghi thù, nhưng tôi là người có nguyên tắc. Nếu chỉ là bạn bè xã giao, dù hôm trước có bị đâm một nhát thì hôm sau tôi vẫn có thể tỏ ra vui vẻ cười với người ta nếu có việc cần, có điều, bạn thân lại là câu chuyện khác. Đây là lý do tôi không chấp nhận được thái độ ác ý một cách khó hiểu của Trần Minh Tâm dành cho tôi. Tôi đã cho nó cơ hội giải thích một lần, nhưng nó lại không thể nói gì khác ngoài lời xin lỗi.

"Đến sớm thế?" Phan Quang Lâm vừa cúi đầu chăm chú bấm điện thoại vừa thuận miệng hỏi tôi.

"Năm phút nữa vào lớp, sớm gì?" Tôi uể oải vút cặp lên bàn, ngồi xuống cạnh nó.

"Sớm với mày." Thăng Lâm nhếch miệng cười cợt, mắt vẫn không rời khỏi màn hình điện thoại.

"Kệ tao." Tôi lờm nó, tay cho vào cặp lấy sách vở tiết đầu ra.

"F*ck, thua rồi." Thăng Lâm khế lảm bảm chửi thề, nó vút điện thoại ra một góc, hất cằm nhìn tôi "Không lấy sổ đầu bài à?"

"Bồ tao lấy hộ rồi." Tôi lơ đãng trả lời nó, lôi ra quyển vở văn dày cộp đặt lên bàn.

"MÀY CÓ NGƯỜI YÊU RỒI HẢ CHÂU ANH???"

Thằng Lâm đột nhiên la toáng lên, hai bàn tay to đùng của nó đặt lên vai tôi, lắc đi lắc lại như muốn lắc bay cả não của tôi ra ngoài.

Tôi còn chưa kịp nói gì, Trần Minh Quân đang ngồi trên bàn giáo viên đã lao xuống chỗ tôi, tỏ ra hào hứng hết sức:

"Châu Anh có người yêu rồi à?"

Tôi có người yêu chứ có phải nó có người yêu đâu mà trông nó vui thế nhờ?

Tôi khó khăn đẩy thằng Lâm ra xa, nhú mày nhìn Quân Trần:

"Tao không..."

"Người yêu mày là ai thế? Khác lớp à? Tên gì?" Không để tôi nói nốt, thằng Quân sốt sắng nhảy vào họng tôi hỏi liên tiếp mấy câu liền.

Nhờ ơn hai thằng to mồm này, giờ thì cả lớp đều đang hóng hớt quay xuống nhìn tôi. Ai dào cho tôi cái lỗ để tôi chui xuống với...

"Chuyện gì đấy?"

Gia Khánh từ ngoài cửa bước vào, đi cùng nó còn có Nguyễn Công Trường và Đặng Quang Long.

Quân Trần hồ hởi bước tới khoác vai Gia Khánh, nó nở nụ cười tươi hết cỡ, nói bằng cái giọng là lạ:

"Có gì đâu, tao vừa nghe nói bạn cùng lớp có người yêu nên chạy xuống hỏi thăm thôi."

Gia Khánh nhướn mày liếc Quân Trần, thờ ơ hỏi lại:

"Ai có người yêu?"

Nụ cười trên môi thằng Quân dường như lại càng tươi hơn.

"Châu Anh."

Gia Khánh ngạc nhiên đưa mắt nhìn tôi, tôi nhận ra hình như sắc mặt nó hơi sầm xuống. Thái độ của mấy thằng con trai có vẻ kỳ lạ, nhưng tôi không để tâm quá nhiều đến sự khác thường đó, bây giờ tôi chỉ muốn giải thích cho xong cái vụ người yêu này đã, đúng là có tiếng mà không có miếng.

"Tao không có người yêu..." Tôi bắt lực lên tiếng.

Thằng Lâm khoác vai tôi, cười nhăn nhở:

"Mày vừa bảo bồ mày lấy sổ đầu bài hộ mà?"

"..."

May sao tôi nhìn thấy bóng con Ngân thoáng qua cửa sổ, nó thản nhiên bước vào lớp, đi thẳng đến chỗ tôi, nhém sổ đầu bài lên bàn, sau đó ngồi xuống cạnh tôi.

"Sáu rưỡi sáng bắt hộp bí thư... cái trường này điên rồi." Nó vớ tay lấy chai nước trên bàn tôi, uống một ngụm lớn.

Tôi mỉm cười sà đến ôm tay nó:

"Cảm ơn babe đã lấy sổ hộ em nhé."

Con Ngân khoát tay:

"Tiện đường mà... khụ khụ..." Đột nhiên Ngân bị sặc, con bé kinh hoàng nhận ra nó đang bị một đám con trai trong "hội quyền lực" ngó chăm chăm nãy giờ "Chúng mày nhìn cái gì?"

Chắc lớp nào cũng sẽ có một nhóm toàn những đứa nhà có điều kiện, ngoại hình nổi bật và có tầm ảnh hưởng trong lớp, chúng tôi ngầm gọi những nhóm như thế là "hội quyền lực". Ở lớp tôi, đó là nhóm của Trần Minh Quân.

Tôi nhin cười, nâng đầu nhìn thẳng Quân:

"Giới thiệu với mày, Ngô Quỳnh Ngân, người yêu của tao."

Vừa nghe xong câu này, mặt mấy đứa con trai thộn hết cả ra. Nguyễn Công Trường phản ứng lại đầu tiên, nó đưa mắt liếc tôi, hai tay cho vào túi, thản nhiên bước về chỗ. Ngay sau đó, Nguyễn Hoàng Gia Khánh bật cười, nó vỗ mạnh hai cái vào vai thẳng Quân, trước khi nổi gót theo Công Trường, Khánh nghiêng đầu nhìn về phía tôi, nháy mắt.

"Quê vãi ***." Đặng Quang Long cười nhạt, vừa cúi đầu bấm điện thoại vừa thong thả đi về bàn.

Quân Trần nguyệt tôi một cái dài, nó không thềm nói gì mà bước thẳng ra khỏi lớp, trông còn rõ khó ở.

Tôi dần mặt nhìn chúng nó. Mấy thằng này bị cái đ** gì vậy?

Người không hiểu chuyện gì đang xảy ra còn có Ngô Quỳnh Ngân ngồi bên cạnh tôi. Con bé tỏ ra hoang mang cực kỳ:

"Tao bỏ lỡ mất cái gì rồi à? Sao tao lại thành người yêu của mày?"

Tôi nhún vai nhìn lại Ngân, sau đó cho tay vào ngăn bàn lấy ra 2 cái bánh Karo nhét cho con bé, đuổi nó về chỗ.

"Tao cũng có biết gì đâu, mày hết nhiệm vụ rồi, đi đi."

"Ô kê." Con Ngân cầm lấy bánh, hớn hờ đi về chỗ.

"Mấy đứa con gái bọn mày lạ vãi ***." Thằng Lâm nhăn mặt nhìn theo hướng Ngân rời đi, liếc xéo tôi.

À, còn thằng này nữa.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi đập thật mạnh vào tay nó, gất:

"Mày mới lạ ấy! Tự dưng gào ầm lên! Điên à?"

Thằng Lâm mở to mắt vô tội nhìn tôi, để yên cho tôi đánh.

"Tự mày bảo đấy là bồ mày mà?"

Tôi thờ hất ra, lườm nó:

"Mày không biết ở trong Nam "bồ" là "bạn" à? Học thêm ngôn ngữ các vùng miền đi."

Thằng Lâm đơ mắt mấy giây, nó nhún vai:

"Mày nói thế thì bố mày chịu."

"Tao nói sai à?"

"Tao có bảo mày sai đâu?"

"..." Rõ ràng cãi nhau thắng nhưng mà vẫn thấy cáu là thế nào?

Giờ ra chơi, tôi phải ngồi trong lớp viết sổ đầu bài. Hồi lớp 10 tôi vốn không được phân công giữ sổ đầu bài đâu, nhưng lên lớp 11 cái đũa giữ sổ lên làm thủ quỹ, cuối cùng nhiệm vụ quản lý quyển sổ quyền lực này rơi xuống đầu tôi. Nhờ thế mà ngày nào tôi cũng phải lượn mấy vòng lên văn phòng Đoàn, đi sớm về muộn, dầm mưa dãi nắng, suốt ngày lẻo đẻo chạy đi tìm thầy cô xin chữ ký.

"RẦM!!!"

Bút trong tay tôi bị chệch đi vài li vì tiếng động kinh khủng gì đó vừa phát ra ở khu vực gần bàn giáo viên. Tôi đứng dậy, nhúu mày nhìn về phía phát ra âm thanh. Tất cả những đũa còn ở trong lớp cũng đều đứng hết dậy, mấy thằng con trai phản ứng lại gần như ngay lập tức, chúng nó vội lao đến cản lại... ai đang đánh nhau kia?

^

Oi bạn Lâm của tôi đang đánh nhau với bạn Việt kìa?

Tôi há hốc mồm nhìn hai thằng đang vật lộn, trong lòng âm thầm cảm thán. Ngày này cuối cùng cũng đến...

Khu vực trên bục giảng nhốn nháo một lúc lâu, tôi không chen lên đây để hóng hớt được nên đành ngồi đợi tí nữa mấy đứa bàn trên về chỗ thì hỏi thăm tình hình vậy. Mặc dù tôi thấy Phan Quang Lâm đáng bị đánh, nhưng bởi vì nó là bạn cùng bàn của tôi, nên mong là nó không bị đánh quá đau.

Mãi đến lúc vào tiết mà Lâm với Việt vẫn chưa giải quyết xong, cuối cùng cả hai thằng bị thầy Nam gọi ra ngoài nói chuyện.

"Thằng Lâm khỏe như trâu ấy..." Gia Khánh uể oải ngồi xuống, nó khươ tay vào trong ngăn bàn lấy ra chai nước suối, uống một ngụm lớn.

"Thằng Việt cũng chẳng vừa. Mẹ hai thằng điên..." Đặng Quang Long vừa lách người về chỗ ngồi vừa đáp lời Khánh.

"Hai thằng ngu." Gia Khánh hờ hững nhận xét.

Tôi nghiêng đầu nhìn Khánh, tò mò hỏi:

"Sao thế mà?"

"À..." Khánh thong thả đóng nắp chai nước, nhún vai "Lâm với Việt đánh nhau."

"Cái này tao biết rồi." Tôi nhíu mày "Nhưng mà tại sao ấy."

Nó nhếch môi cười, trong lời nói còn mang theo ý tứ chế giễu:

"Còn tại sao nữa."

Mặc dù nó chỉ nói lấp lửng, nhưng tôi hiểu ngay ý nó. Lâm với Việt đánh nhau thì chỉ có một nguyên nhân thôi, mà thực ra tôi cũng đã

đoán ra nguyên nhân này từ đầu.

Sao thằng Lâm ngu thế nhỉ? Nó ngồi cùng bàn với tôi hơn một tháng mà không khôn lên được tí nào à?

Tôi âm thầm thở dài, cúi đầu tìm mấy tờ đề toán còn chưa làm xong. Tình hình này có lẽ tiết Lý hôm nay không học được rồi.

Ôi hình như tôi quên mang máy tính.

"Khánh ơi, mày có mang máy tính không..." Tôi ngẩng đầu trông mong nhìn Gia Khánh.

"Tao có, mày tự lấy đi." Khánh gật đầu, nó với tay lấy cái balo ném cho tôi. Từ hôm nó bảo muốn làm bạn với tôi, quan hệ giữa chúng tôi tự nhiên hơn rất nhiều.

Tôi vươn tay đón lấy balo của nó, ánh mắt chột va phải mấy lọn tóc chĩa lung tung trên đầu nó. Trông ngứa mắt quá...

"Mày ơi... tóc mày..." Tôi hơi nâng tay lên, chỉ chỉ tóc của nó ra hiệu.

"Chắc vừa nãy cảnh hai thằng điên kia nên tóc tao bị thế đấy." Gia Khánh cào cào vài cái lên đầu, sau đó nó nghiêng đầu nhìn tôi "Được chưa?"

Tôi nhú mày nhìn mái tóc lộn xộn của nó, lắc đầu:

"Vẫn chưa được cơ."

Gia Khánh đột nhiên ngồi sát lại phía tôi, nó hơi cúi đầu xuống, vô cùng tự nhiên nói:

"Mày chỉnh lại giúp tao với."

Tôi gật đầu, vừa định vươn tay ra thì nhận ra đầu nó vẫn đang ngoài tầm với của tôi.

"Mày cúi xuống thấp một tí nữa đi." Tôi vỗ nhẹ vào vai nó.

Gia Khánh khẽ cười, nó cúi đầu thấp hơn nữa, dịu giọng hỏi tôi:

"Thế này được chưa?"

"Được rồi."

Tôi đáp lời, tập trung chỉnh lại mấy lọn tóc chĩa lung tung trên đầu nó. Tóc Gia Khánh hơi cứng, lộn xộn và khó vào nếp, khiến cho nó lúc nào trông cũng như vừa mới rời giường. Dù vậy, vẻ đẹp trai của nó lại chẳng hề bị ảnh hưởng chút nào.

"OK rồi đấy!" Tôi thu tay lại, ngắm nghía đầu tóc của nó, vẫn cảm thấy không hài lòng lắm "Thực ra tao thấy... A? Sao thế?" Tôi giật mình nhận ra từ nãy tới giờ Gia Khánh đang chăm chú nhìn mình, còn khoảng cách giữa chúng tôi thì trở nên cực-kỳ-gần, gần đến mức tôi có thể ngửi được mùi hương nước xả vải nhàn nhạt tỏa ra từ trên người nó. Thơm quá.

Gia Khánh không lên tiếng, nó vẫn im lặng chú mục vào tôi. Tôi ngần người nhìn sâu vào trong mắt nó, tôi có thể thấy được hình bóng của mình phản chiếu qua đôi đồng tử nâu sậm xinh đẹp kia, cùng với vô vàn tia sáng li ti tựa sao trời. Nếu như nó cứ nhìn tôi thế này, có lẽ tôi sẽ chết đuối trong ánh mắt của nó mất...

Đột nhiên Khánh vươn tay ra, nó chạm khẽ vào má tôi, ngón cái cùng với ngón trỏ nhẹ nhàng mân mê nơi gò má, động tác dịu dàng như đang âu yếm tình nhân. Tôi cảm nhận được vết chai mỏng trên đầu ngón tay nó, hình như là do tập đàn, khi chạm vào da tôi có hơi nhám, nhưng không khiến tôi khó chịu. Tôi nuốt khan, bắt đầu cảm thấy hít thở khó khăn, trái tim thì đập nhanh như muốn bay ra khỏi lồng ngực, cảm giác hồi hộp và mong đợi khó hiểu tựa như cơn sóng từng chút một dâng lên. Tôi phải lùi lại, hoặc đẩy nó ra, nhưng nếu tôi làm thế nó sẽ nhận ra ngay tôi đang bối rối. Làm sao đây... nghĩ đi Châu Anh...

Ngay trong khoảnh khắc trước khi nó cúi đầu xuống, tôi kịp giữ lấy tay nó, tỏ ra bình tĩnh hỏi:

"Sao thế? Trên mặt tao dính gì à?"

Gia Khánh hơi khựng lại một chút, nó cười nhẹ, gật đầu: "Ừ, trên mặt mày có gì đó, để tao lau nốt cho."

Tôi buông tay nó ra, ngoan ngoãn nghiêng mặt sang một bên để nó nhìn cho rõ, mặc dù tôi chắc đến 99% là trên mặt tôi chẳng dính cái mẹ gì cả.

"Ừa, lau hộ tao với."

Khánh niết nhẹ lên má tôi, động tác nhanh hơn vừa nãy rất nhiều.

"Xong rồi." Nó mỉm cười, xoa đầu tôi.

"Tao cảm ơn." Tôi cười với nó, sau đó lặng lẽ lùi lại một khoảng cách an toàn.

Gia Khánh vừa định nói gì đó thì chúng tôi nghe thấy tiếng chặc lưỡn từ bàn trên. Tôi giật mình quay đầu nhìn lên, damn, Đặng Quang Long đang lắc đầu đưa mắt liếc qua liếc lại giữ tôi và Gia Khánh, khóe miệng nhếch lên một cách đầy ẩn ý.

"Làm sao?" Tôi tỏ ra khó chịu lừ mắt nhìn thẳng Long, nhưng trong lòng lại bất giác cảm thấy chột dạ, mặc dù tôi không biết vì sao mình lại có cảm giác này.

Thằng Long không nhìn tôi, nó quay sang nháy mắt với Gia Khánh, toe toét cười:

"Dùng tay lau không sạch được đâu, dùng miệng mà lau."

"..."

"..."

Chương 11

Gia Khánh lười biếng tựa người vào thành ghế, khóe miệng cong lên, nhướn mày nhìn Đặng Long.

"Bảo sao mày toàn dùng miệng lau son cho Vũ Quỳnh Như."

Thằng Long lấy tay che mặt.

"Đệch..."

Gia Khánh cười cười vòng tay khoác qua vai tôi, ngón tay đưa lên niết nhẹ một bên má của tôi, hờ hững nói:

"Mày đừng có trêu bạn Châu Anh của tao, Châu Anh giận tao không đỡ được đâu."

Mặc dù ngữ điệu đùa cợt, nhưng tôi lại nhận ra được ý tứ cảnh cáo của nó. Chắc chắn Đặng Quang Long cũng nghe ra được, nó cười nhạt, nhún vai.

"Ai dám trêu Châu Anh của mày."

Tôi nhíu mày bổ sung:

"Mày thiếu chữ "bạn" rồi."

Gia Khánh bật cười, nó dựa hẳn vào người tôi, nghiêm túc gật đầu:

"Đúng, phải là "bạn Châu Anh của tao"."

Đặng Long khinh bỉ liếc nhìn Gia Khánh, Khánh thản nhiên nhìn lại nó, hình như thằng Long định nói gì đó, nhưng cuối cùng nó chỉ đảo mắt, cười cợt:

"Vâng, BẠN Châu Anh."

Tôi cảm thấy thái độ của thằng Long cứ là lạ, mặc dù tôi không nói rõ ra được lạ ở chỗ nào.

Đợi Đặng Long quay lên, tôi mới đẩy nhẹ Gia Khánh.

"Mày nặng quá..."

Tôi muốn đẩy nó ra từ lúc nãy cơ, nhưng mà bởi vì nó nói chuyện hộ tôi, cho nên tôi phải ngoan ngoãn phối hợp với nó. Trên đời này, người có thể làm cho Quân Trần và Đặng Long phải ngậm miệng mà không bật được câu nào chỉ có Nguyễn Hoàng Gia Khánh thôi.

Gia Khánh lười biếng ngồi thẳng dậy, nó gõ nhẹ vào trán tôi.

"Cái đồ vô ơn."

Tôi xoa xoa trán, ngồi cách nó một khoảng thật xa, gật đầu đồng tình:

"Ừ, tao cũng thấy vậy." Thi thoảng tôi thấy đúng là mình sống có hơi khốn nạn thật.

"..." Gia Khánh nhìn tôi trân trối, nó thở dài, lẩm bẩm "Sao mày chẳng bao giờ nói chuyện theo lẽ thường thế?"

Tôi cảm máy tính nhập hàm số trên đề toán, nhún vai trả lời nó:

"Lỡ như mày mới là người không theo lẽ thường thì sao?"

Gia Khánh hơi ngần ra.

"Tao chưa thấy ai ngụy biện hợp tình hợp lý như mày đâu Châu Anh ạ."

"Tao cảm ơn."

"..."

.

Hơn nửa tiết trôi qua, Lâm và Việt cuối cùng cũng vào lớp, thầy Nam vẫn lấy giáo án ra dạy bài mới, không hề nhắc gì đến vụ đánh nhau vừa nãy.

Lúc Lâm về chỗ, trông mặt nó cực kỳ thần nhiên, nhưng chính vì nó như thế nên tôi mới thấy rén. Cả tiết, tôi cứ thấp thỏm liếc trộm thằng Lâm, bứt rứt quá, tôi rất muốn biết rốt cuộc thầy Nam đã xử lý chúng nó thế nào, nhưng mà nhìn nó làm tôi sợ không dám hỏi...

"Thầy Nam hỏi lý do tao với thằng Việt đánh nhau, bọn tao bảo là có mâu thuẫn, sau đấy thầy đứng nói chuyện tương lai cuộc đời gần nửa tiếng với bọn tao, cuối cùng bảo tao với nó về viết bản kiểm điểm 1000 chữ, học thuộc, hôm sau đọc cho thầy nghe. Mà còn gì muốn biết không?" Thằng Lâm liếc mắt nhìn tôi.

"Khụ." Tôi hơi xấu hổ ho khan một tiếng, cười trừ "Không... tao có thắc mắc gì đâu."

"Thế mà nhìn tao từ nãy tới giờ làm gì?" Nó nhướn mày.

"À..." Tôi nhanh trí cho vào balo lục lọi, may mắn tìm được hai cái băng urgo chưa dùng, đưa cho nó "Tao thấy trên tay mày có vết xước."

Tôi không thể nói là do nó làm tôi rén nên tôi không dám mở mồm ra hỏi chuyện được.

Lâm có vẻ hơi bất ngờ, nó cầm lấy hai cái urgo tôi đưa, gật đầu:

"Cảm ơn mày."

"Không có gì." Tôi khẽ xoa tay, im lặng nhìn nó dán băng vào vết thương.

"Mày cứ nhìn tao làm gì? Có gì nói đi." Thăng Lâm ngẩng đầu lên liếc tôi, bắt đầu tỏ ra mất kiên nhẫn.

Thực ra tôi còn muốn bảo nó "Cá không ăn muối cá ươn, tao đã cảnh báo rồi mà mày cứ thích đâm đầu vào, bị đánh là đáng lắm", nhưng mà gái ngoan không chọc vào nỗi đau của người khác, nếu đã không nói được lời nào tử tế thì tốt nhất là đừng nói gì cả. Bố hay dạy tôi thế.

Cho nên, tôi quyết đoán lắc đầu.

"Không có gì đâu, mày nhớ về nhà sát trùng bôi thuốc nhé, đừng để bị nhiễm trùng."

Sắc mặt Thăng Lâm nhanh chóng dịu xuống, nó tỏ ra nghi ngờ ngó tôi dăm dăm:

"Sao tự dưng mày tốt với tao thế?"

"Tao lúc nào chả tốt." Tôi lờm nó.

"Ờ."

???

'Ờ' là tốt hay không tốt?

Tôi cứ nghĩ drama hôm nay thế là hết rồi, cho đến khi tôi đi ra nhà xe, nhìn thấy Trần Minh Tâm đang thản nhiên ngồi trên xe của tôi bấm điện thoại, người không biết còn tưởng đây là xe của nó luôn đấy.

"Mày ngồi ở xe tao làm gì?" Tôi tỏ ra cau có đi đến trước mặt Trần Minh Tâm.

Thằng Tâm ngẩng đầu lên nhìn tôi, nó cất điện thoại vào túi, hợp tình hợp lý nói:

"Xe tao mới bị hỏng, mà tiện đường chở tao về luôn nhé?"

"Ai chở mà đến?" Tôi cau mày nhìn nó.

"Nguyễn Hải Đăng." Thấy tôi định mở miệng nói gì đó, thằng Tâm bổ sung "Nhưng mà nó về rồi."

"..." Tôi hậm hực thở hắt ra "Mày không nhờ được ai khác à?"

"Tao đang nhờ mày đấy thôi." Nó thản nhiên nhún vai.

Con mẹ nó chứ.

Tôi đánh không lại nó.

Cũng không thể bỏ của chạy lấy người được.

Mà thằng này cứng đầu lắm, cái gì nó muốn thì nó phải làm bằng được, còn nếu nó đã không muốn thì có đe dọa dụ dỗ thế nào cũng vô dụng. Tôi không thể cứ đứng đây so gan với nó xem ai kiên nhẫn hơn được.

Tôi bất lực ném chìa khóa xe cho Trần Minh Tâm.

"Mày chở."

Thằng Tâm nở nụ cười hài lòng.

"Tất nhiên."

.

.

"Châu Anh." Đột nhiên Trần Minh Tâm gọi tên tôi.

"Cái gì?" Tôi trả lời nó.

Thằng Tâm bỗng phanh gấp, cả người tôi theo quán tính nhào về phía trước, đập vào lưng nó.

"ĐM mày có biết lái xe không đấy?" Tôi đánh mạnh vào vai nó, gắt "Xuống xe bố mày chờ."

"Ai bảo mày cứ ngồi xa thế làm gì." Thằng Tâm thản nhiên đáp lời tôi.

Tôi hơi ngẩn người, vừa định ngồi lùi lại thì nghe thấy Trần Minh Tâm đe dọa:

"Mày thử lùi ra xem? Bố mày net bô bốc đầu cho mày xem đấy. Ngồi yên đấy cho tao."

"..." Con chó này hôm nay bị cái gì thế?

"Tao có chuyện cần nói với mày." Trần Minh Tâm dịu giọng xuống, nói một cách nghiêm túc.

Tôi nghĩ là tôi đã đoán được nó định nói gì.

"Ừm, mày nói đi." Tôi nhẹ nhàng đáp. Tôi thấy vui vì nó đã quyết định nói rõ ràng với tôi.

"Thực ra..." Trần Minh Tâm bỗng nhiên ngập ngừng "Hồi đầu năm lớp 10, tao thích Nguyễn Trần Đăng Khoa."

Tôi vô thức bấm mạnh móng tay cái vào ngón trỏ, trái tim giật thót một cái.

"Ý mày là..." Tôi khó khăn lên tiếng "Thời gian thằng Khoa thích tao, mày vẫn luôn thích nó?"

"Đúng." Nó gật đầu, giọng nói nhẹ bẫng "Có một thời gian tao đã rất ghen tỵ với mày, thậm chí tao còn từng thấy ghét mày. Mày lúc nào cũng dễ dàng có được tình cảm của người khác, mày đối xử với mọi người quá tốt, lúc nào cũng nhiệt tình và chân thành... nhưng đến lúc

người ta thích mày, mày lại tỏ ra ngây thơ không biết gì cả, dùng cách phũ phàng nhất để từ chối..."

Tôi mở to mắt, bàng hoàng nhìn chăm chăm vào gáy nó. Trần Minh Tâm đang nói cái gì vậy?

"Tao biết đấy không phải lỗi của mày." Nó khẽ thờ dài "Đây là vấn đề của tao."

Tôi lặng lẽ xiết chặt nắm tay.

"Cho nên từ trước đến giờ mày vẫn không coi tao là bạn? Mày không bao giờ chịu nói cho tao biết bất kỳ một cái gì, thậm chí mày vẫn chơi với tao dù mày ghét tao? Nếu mày nói cho tao biết mày thích thằng Khoa, thế thì tao đã tìm cách tránh xa nó ra từ đầu rồi, mày biết thừa tao chưa bao giờ cố tình làm nó thích tao cơ mà?"

Tâm bật cười, tiếng cười có hơi cuồng loạn một chút.

"Tao biết mày không phải người như thế, nhưng mày nghĩ chuyện này nói ra dễ dàng à? Lúc tao kịp nhận ra thì Đăng Khoa đã thích mày rồi, thậm chí tao còn không biết mày có thích nó không, mày bảo tao phải nói với mày thế nào? Châu Anh, nếu như tao không coi mày là bạn, tao sẽ không nói những lời này đâu."

Tôi lặng người đi.

Chúng tôi không nói với nhau câu nào suốt quãng đường về.

Lúc đến nhà Trần Minh Tâm, trước khi bước vào trong nhà, nó nói với tôi:

"Tao biết là tao không công bằng với mày, nhưng mày là người bạn quan trọng với tao, và tao không muốn kết thúc tình bạn một cách lằng xẹt như thế. Nếu nó vì một thằng con trai thì thực sự tao thấy nó không đáng. Tao cảm thấy nhẹ nhõm vì có thể nói ra được hết với

mày, mày có thể quyết định có muốn làm bạn với tao tiếp không, tao tôn trọng quyết định của mày."

Tôi rũ mắt, không nhìn nó mà chỉ gật nhẹ đầu.

"Tao về nhé."

"Ừm, đi đường cẩn thận."

Buổi chiều, lúc đến lớp, tôi nhìn thấy một cốc trà buri Starbucks trên bàn mình.

Người biết tôi hay gọi trà buri khi đến Starbucks không nhiều, và người tốt bụng tặng tôi đồ uống từ một brand cao cấp như vậy thì chỉ có một người thôi.

Tôi để balo xuống ghế, im lặng cầm cốc trà buri đi thẳng đến chỗ Trần Minh Tâm. Khi nhìn thấy rõ đồ vật trên tay tôi, tôi có thể nhận ra sắc mặt nó tụt đi vài tông màu ấm.

Tôi thản nhiên ngồi xuống cạnh nó, mỉm cười:

"Có người để cốc Starbucks này trên bàn tao, mày có muốn uống chung không?"

Chương 12

Trâm với Việt chia tay.

Chuyện cũng không có gì bất ngờ.

Tình trạng mối quan hệ của hai đứa nó sẽ chẳng liên quan gì đến tôi, nếu như tôi không ngồi cùng bàn với chúng nó ở lớp học thêm Vật Lý.

Lúc Trâm và Việt còn yêu nhau, tôi ngồi ngoài cùng, Trâm ngồi giữa, Việt ngồi trong cùng. Bây giờ chúng nó nhét tôi vào giữa, hai đứa ngồi hai đầu bàn, không ai nói với ai câu nào. Tôi không phải người thích nói nhiều, nhưng mà cái không khí im lặng chết chóc thế này thì vượt quá sức chịu đựng của tôi rồi!!

Lớp Vật Lý tôi học thêm rất đông, hôm nào cũng kín chỗ, muốn chuyển chỗ ngồi là chuyện không thể. Tôi đã thử đề xuất ý kiến một trong hai đứa xin nghỉ, tìm một lớp dạy Lý khác, nhưng chúng nó đều trả lời cùng một câu:

"Nó không nghỉ thì thôi, sao tao phải nghỉ?"

Tuyệt vời, giờ thì tao sẽ nghỉ để cho chúng mày vừa lòng.

Đấy là tôi nghĩ thế thôi, chứ tất nhiên tôi sẽ không nghỉ thật. Chúng nó không nghỉ thì thôi, tại sao tôi lại phải nghỉ? Nhưng mà ngồi học giữa hai đứa mới thất tình đúng là cực hình, cho nên tôi cần tìm một ai đấy chịu chung cái cực hình này với tôi.

Tôi quyết định đàm phán với đối tượng tiềm năng thứ nhất: Ngô Quỳnh Ngân.

"Mày có cảm thấy lên lớp 11 Vật Lý càng lúc càng khó không?" Tôi thử gợi chuyện.

"Mày muốn gì?" Con Ngân tỏ ra cảnh giác nhìn tôi. Đúng là bạn thân có khác, chưa gì nó đã nhận ra được ý đồ của tôi rồi.

Vậy thì tôi đành phải nói thẳng:

"Tao đang học thêm lớp Lý của thầy Tùng, thầy siêu đẹp trai, vui tính, dạy hay, lại còn cực kỳ hài hước, nếu mày có hứng thú..."

"Tao không hứng thú."

Tôi nhìn nó một cách không đồng tình, chậm rãi lắc đầu:

"Sao mày trả lời dứt khoát thế? Mày nghĩ xem, bây giờ mình học lớp 11 rồi, chỉ còn 2 năm nữa là thi THPTQG, mày nghĩ mày có thể đỗ được vào trường đại học như ý nếu chỉ học mỗi trên lớp à? Kiến thức là vô hạn, ở trên lớp thầy Nam chỉ dạy kiến thức cơ bản, mày cần được tiếp xúc với những bài tập nâng cao..."

Con Ngân gơ tay lên ngắt lời tôi:

"Dừng! Khai mau, thầy Tùng trả mày bao nhiêu tiền PR?"

Tôi đặt hai tay lên vai nó, dùng ánh mắt chân thành nhất có thể nhìn thẳng vào mắt nó:

"Không, tao chỉ vì muốn tốt cho mày — "

"Tao đi làm gái."

"Hả?"

"Tao không học đại học, tốt nghiệp cấp 3 xong tao sẽ tìm sugar daddy, mày không cần tốn công mời chào tao đâu."

"..."

Bạn trả lời thế thì tôi biết nói tiếp thế nào???

Tôi chuyển sang đối tượng tiềm năng số hai: Nguyễn Phương Thanh.

"Con Ngân bảo sao?" Thanh hỏi tôi.

"Nó bảo sau này nó đi làm gái."

Con Thanh gật gù:

"Sau này tao định làm đồng nghiệp với nó."

"..."

Nhìn thấy biểu cảm gì đó trên mặt tôi, con Thanh phá ra cười, nó vỗ vai tôi:

"Đùa mà thôi, tao bị trùng lịch học thêm Tiếng Anh, mà thử hỏi mấy đứa khác xem sao."

Tôi đành phải hỏi thêm vài người nữa, nhưng đứa thì tìm được chỗ học Lý rồi, đứa bị trùng lịch học, đứa lại chưa muốn đi học thêm. Tôi bắt đầu thấy hơi nản, vừa về đến chỗ ngồi thì nhìn thấy Nguyễn Hoàng Gia Khánh đang cúi đầu lướt điện thoại.

Bình thường Gia Khánh rất ít khi ở trong lớp, lúc thì nó xuống CLB, lúc thì nó ra sân chơi bóng rổ, hoặc không thì cũng tụ tập với đám Quân Trần. Bởi vậy, nhìn thấy nó ngồi đây quả thật khiến tôi hơi ngạc nhiên.

Tôi thử gọi nó:

"Khánh ơi."

"Ừ?" Nó không ngẩng đầu lên, lơ đãng trả lời tôi.

Tôi ngồi xuống cạnh nó, dò hỏi:

"Mày đã học thêm Lý chỗ nào chưa?"

"Ừm... tao chưa."

Khánh tắt điện thoại, cất vào túi, sau đó nó mới quay sang nhìn tôi, mỉm cười hỏi:

"Sao thế?"

Tôi hơi ngần ngừ. Không biết người khác có giống tôi không, nhưng tôi thường có ấn tượng cực kỳ tốt với những ai chịu tắt điện thoại khi nói chuyện với mình. Đây là lý do tôi thích đi chơi với Trần Minh Tâm, vì nó không bị nghiện đồ công nghệ, bao giờ ngồi cạnh nhau nó đều cất điện thoại đi và tập trung hoàn toàn vào tôi, chỉ riêng điều đó thôi đã đủ để tôi thích nó.

Thiện cảm của tôi dành cho Khánh lại tăng thêm một chút vì hành động nhỏ ấy của nó.

"Mày có muốn học thêm Lý với tao không?" Tôi chống tay lên cằm, nghiêng đầu mỉm cười nhìn nó.

"Mày học những hôm nào?" Khánh vừa hỏi tôi vừa lấy điện thoại ra mở mục note lên, hình như nó đang check lại lịch.

"Tối thứ 2 và thứ 5, từ 7h30 đến 9h, tầm đấy mày có bận gì không?" Tôi đáp thật nhanh, chỉ sợ nó đổi ý.

Ngón tay mảnh khảnh của nó lướt vài cái lên màn hình điện thoại, sau đó nó ngẩng lên, nhìn tôi cười:

"Tao không bận gì cả. Vậy tuần này mày dẫn tao đến chỗ học thêm của mày luôn nhé?"

Tôi hơi ngỡ ngàng vì mọi chuyện suôn sẻ ngoài dự đoán.

"Được." Tôi cười thật tươi, gật đầu.

Chiều thứ 5.

Nắng chiều dần tắt, bầu trời đỏ rực một mảnh, nhuộm hồng từng vạt mây đang thong thả trôi. Mặt dù chưa tối hẳn nhưng tôi đã có thể thấy được mảnh trăng non nhạt treo lơ lửng giữa trời.

Tôi ngồi bó gối dưới gốc bàng bên rìa sân khấu, ngơ ngẩn nhìn câu lạc bộ Nhiếp ảnh và câu lạc bộ Âm nhạc đang bận rộn quay MV. Xung quanh tôi ngổn ngang một đống đồ đạc, giá đặt máy quay, mấy thùng nước và trang phục linh tinh.

Năm nay Đoàn trường yêu cầu câu lạc bộ Nhiếp ảnh phải quay một phóng sự ngắn về trường để chiếu vào hôm khai giảng. Tôi nghe kể hôm nhận được thông báo, Trần Minh Tâm – phó chủ tịch CLB Nhiếp Ảnh đã đứng lên nói thẳng trước mặt thầy tổng phụ trách:

"Câu lạc bộ Nhiếp Ảnh chỉ chuyên về chụp ảnh, toàn bộ thành viên đều không có chuyên môn trong việc quay phim, edit, chỉnh sửa video, hơn nữa nhà trường giao nhiệm vụ gấp như vậy, CLB em không thể đảm bảo được chất lượng và tiến độ đâu ạ, mong thầy cô xem xét lại."

Con Ngân kể, lúc đấy, toàn bộ đám bí thư, lớp trưởng và trưởng phó các CLB đều nhìn thẳng Tâm như nhìn Idol. Nhưng mà thầy tổng phụ trách vừa bảo nhà trường sẽ hỗ trợ thiết bị và có phụ cấp, chuyển khoản nóng luôn vào tài khoản chung của CLB, thẳng Tâm liền hết ý kiến.

Tôi biết ngay mà, cụ Lenin bảo vật chất quyết định ý thức có sai đâu.

Còn lý do vì sao CLB Âm nhạc cũng phải có mặt ở đây, đó là vì trường yêu cầu phải có thêm hiệu ứng âm nhạc, trong phóng sự cần có một đoạn các bạn học sinh hát bài hát của trường, cho nên CLB Âm nhạc bị lôi vào làm cameo. Hơn nữa, ai cũng phải công nhận CLB Âm nhạc là CLB có visual xịn nhất trường. À thực ra Dance Club cũng nhiều người đẹp, nhưng trông chúng nó chiến quá, không phù hợp với tinh thần của trường.

Gia Khánh ở trong CLB Âm nhạc, nên hiển nhiên nó phải tham gia vào project này. Sau khi dẫn đo cân nhắc cẩn thận, tôi quyết định ở lại trường đợi Khánh xong việc rồi dẫn nó đi học luôn, tiện thể hỗ trợ các bạn mấy việc lặt vặt, như là trông đồ chẳng hạn.

"Cắt. Mọi người nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị chuyển cảnh." Thăng Tâm hô to, hươ hươ cuốn kịch bản trong tay.

Tôi mở sẵn thùng nước để lên ghế cho mọi người tiện lấy, sau đó cầm hai chai đi ra chỗ Trần Minh Tâm.

"Mày ơi, nước." Tôi mở sẵn chai nước, đưa cho nó.

"À, tao cảm ơn." Nó vừa cẩn thận xem lại đoạn phim mới quay vừa nhận lấy chai nước, ngửa đầu uống một ngụm.

Đợi nó uống xong, tôi mới tung tăng cầm nước đi tìm Ánh Dương. Dương là bạn cùng lớp của tôi, con bé ở trong CLB Âm nhạc và CLB Bóng bàn, và là lý do chính tôi chịu khó ở lại đây làm không công cho Trần Minh Tâm. Dương là tomboy, con bé để đầu nắm, trông siêu siêu đẹp trai, kiểu dễ thương ấy, da trắng, giọng ấm, biết đánh ghi-ta và còn rất giỏi thể thao. Ý tôi là, làm gì có ai không thích người như Ánh Dương cơ chứ.

Tôi lia mắt một vòng, nhìn thấy Gia Khánh đang mắc kẹt giữa một đám con gái. Kệ nó. Tôi ngó nghiêng thêm một chút nữa, tìm được Ánh Dương ở sau góc phượng gần thư viện.

"Dương ơi, nước nè." Tôi ngồi xuống cạnh nó, mỉm cười.

Ánh Dương hơi ngạc nhiên ngước mắt lên, con bé nở nụ cười nhẹ, đón lấy chai nước.

"Cảm ơn Châu Anh."

Ôi quỷ thần thiên địa hột vịt lộn!!!!

Đi đưa nước mà lại bị trộm mất trái tim thế này!!!

Chương 13

Đến tận gần sáu rưỡi Trần Minh Tâm mới cho mọi người trở về.

Tôi ở lại giúp CLB nó dọn dẹp qua một chút, sau đó cùng với Gia Khánh đi đến chỗ học thêm Vật Lý.

Vừa đi được một đoạn, tôi ngay lập tức nhận ra điều không ổn.

"Chết rồi mày ơi, xe tao sắp hết điện." Tôi dừng xe, đau khổ cúi đầu xuống nhìn 2 vạch điện mờ mờ, hi vọng Khánh sẽ tìm ra được giải pháp gì đấy.

Khánh cũng dừng xe lại bên cạnh tôi, nó hơi nhíu mày ngó qua đồng hồ xe của tôi, bình tĩnh hỏi:

"Mày còn đủ điện về nhà không? Mình qua nhà mày cất xe, rồi tao chở mày, còn gần một tiếng nữa mới vào học mà."

"Chắc là đủ đấy." Hy vọng thế.

Rất may xe tôi vẫn có thể gắng gượng về được nhà. Khánh dứt khoát từ chối mong muốn được lái xe của tôi, xách tôi ngồi lên yên sau xe nó.

"Mày đi chậm vl, để tao chở cho nhanh." Lúc nói câu này, trông nó rất là phán xét và mất kiên nhẫn, hẳn lúc ngồi sau xe để tôi chở nó đã phải chịu đựng ghê lắm.

Tôi không thể nói cho nó biết cái lần tôi chở nó là lần thứ hai trong đời tôi đi xe máy được, cho nên tôi lựa chọn im lặng.

Lúc đi qua đường Tô Hiệu, Khánh giảm tốc độ, nó nghiêng đầu hỏi tôi:

"Châu Anh, mày có đói không?"

"Cũng hơi hơi." Cả buổi chiều nay ngồi làm không công cho thằng Tâm, ngoài nửa chai nước khoáng thì hình như tôi chưa bỏ gì vào bụng thật.

"Ăn bánh mì nướng muối ớt nhé? Hay mày muốn ăn gì khác?" Nó đề xuất.

Tôi nhìn theo hướng Khánh đang nhìn, dễ dàng thấy được quán bánh mì ở phía trước, chỉ cách chúng tôi có vài chục mét.

"Ăn bánh mì nướng muối ớt đi mày, lâu rồi tao chưa ăn."

"Okay."

Khánh dừng xe lại trước quán, nó quay đầu lại hỏi tôi:

"Mày có kiêng ăn cái gì không?"

"Không, cái gì tao cũng ăn được."

"Dễ nuôi thế?" Khánh cười cười, đôi mắt hai mí xinh đẹp của nó hơi cong lên, trong giọng nói còn mang theo chút trêu ghẹo. Cũng may tôi đang đeo khẩu trang, nếu không nó sẽ phát hiện ra má tôi đang đỏ ửng mắt.

Không đợi tôi trả lời, Khánh đã gọi to:

"Cô ơi, cho con hai phần bánh mì nướng muối ớt full topping, mang về ạ."

"Chờ cô chút nhé."

"Vâng."

Trong lúc đợi chờ, Khánh ngó qua bảng menu một chút, sau đó nó hỏi tôi:

"Mày thích trà đào cam sả hơn hay trà sữa thái hơn?"

"Trà sữa thái ạ." Tôi ngoan ngoãn trả lời nó.

Không hiểu sao những lúc ở cạnh Gia Khánh, tôi luôn có cảm giác bị động, dường như từ đầu đến cuối tôi đều vô thức bị nó dẫn dắt, nhưng kì lạ là tôi không khó chịu với điều đó. Khánh biết cách khiến cho người ta cảm thấy mình "quyền lực" bằng cách trao quyền cho họ, nhưng mọi thứ lại vẫn nằm trong tay nó.

Tôi thích câu hỏi lựa chọn, và tôi khá chắc chắn nhiều cô gái khác cũng vậy. Thay vì hỏi "Mày thích uống gì?", Khánh đưa ra cho tôi sự lựa chọn khớp với sở thích của tôi, và câu trả lời đều ở trong tầm kiểm soát của nó. Như vậy không chỉ tiết kiệm được rất nhiều thời gian mà còn khiến cho cả tôi và nó đều cảm thấy hài lòng. Đây là điều mà không phải thằng con trai nào cũng làm được.

Tôi dám cá trước đây nó từng bị hành bởi mấy câu kiểu như "Em không muốn ăn gì cả", "Em ăn gì cũng được, anh quyết định đi"... nên bây giờ mới kinh nghiệm như thế. Dù sao thì chiếu từng trải phải khác tấm chiếu mới chứ.

Đợi cô bán hàng làm xong hai phần bánh, Khánh mới nói thêm:

"Cô cho con thêm một trà sữa thái nữa cô nhé."

"Mày không uống gì à?" Tôi ngạc nhiên hỏi nó.

"Ừm, tao không thích đồ ngọt."

"À... nhưng mà tao thích đồ ngọt lắm." Tôi bị nghiệm đồ ngọt luôn ấy, cũng may tặng người tôi không dễ tăng cân, với lại tôi cũng hay vận động, cho nên có thể thoải mái ăn những gì tôi thích mà không sợ béo.

"Tao biết." Khánh cười khế, nó lấy ví ra trả tiền, sau đó cầm lấy túi đồ đưa cho tôi "Nếu mày đói thì cứ tranh thủ ăn trước đi, bây giờ vẫn còn sớm, tao đi chậm lại cho mày ăn."

Tôi vươn tay đón lấy tui bánh, tay kia mở điện thoại lên, hỏi nó:

"Số tài khoản của mày là gì thế? Để tao gửi tiền luôn."

"Con gái đi cùng tao chưa bao giờ phải trả tiền cả." Khánh có vẻ hơi phật ý vì câu nói của tôi.

Thế này thì khó xử thật.

Tôi hắng giọng, cố ý làm giọng mình trầm xuống, vỗ vai nó:

"Ừm... Khánh, bây giờ mình nói chuyện như hai thằng con trai đi. Cho tao xin số tài khoản nào!"

Gia Khánh bật cười, nó khẽ lắc đầu:

"Chịu mày đấy. Nếu không thì bank qua MoMo đi, số tài khoản là số điện thoại của tao."

Tôi lấy điện thoại ra, mở giao diện MoMo, hơi nhòai người về phía trước một chút, hỏi nó:

"Số điện thoại của mày là gì?"

"097*****, có cần tao đọc lại không?"

"Không cần đâu, tao tìm được rồi." Tôi lắc đầu, nhập số tiền "Tao chuyển khoản rồi nhé!"

Nhà nó giàu là một chuyện, nhưng sòng phẳng về tiền bạc lại là chuyện khác, dù số tiền có nhỏ đi chăng nữa. Đây là vấn đề về lòng tự trọng và nhân cách. Tôi vẫn luôn tin rằng, bí quyết để chơi bền và có tình bạn lâu dài đó là luôn rõ ràng sòng phẳng, chơi với nhau mà cứ lẩn tránh chuyện tiền nong thì kiểu gì cũng toang sớm.

Khánh cho tay vào túi lấy điện thoại ra, nó liếc qua, đáp lời tôi:

"Nhận được rồi nhé, số này cũng là số điện thoại của mày luôn hả?"

"Ừa." Tôi gật đầu.

Nó tắt màn hình điện thoại, vớ tay ra đằng sau đưa cho tôi, giọng nói còn pha thêm chút vui vẻ không dễ phát hiện:

"Mày để vào cặp hộ tao luôn nhé."

"Được." Tôi cầm lấy con Iphone Xs Max mới toanh vừa mới ra mắt được xách tay từ Mỹ về, cẩn thận cho vào balo của nó.

Tiếp xúc với Khánh một thời gian, tôi mới nhận ra bình thường nó low-key (khiêm tốn, ở ẩn) đến mức nào. Mặc dù nhà nó siêu siêu giàu, nhưng nó lại chưa bao giờ thể hiện và khoe khoang. Nếu không hỏi thì tôi cũng không biết đồng phục trường của nó là đồ đặt may riêng bên ngoài (vì chất vải quá xấu), nó chỉ mua hàng online trên Amazon và eBay, chưa bao giờ dùng đồ local brand (mà chỉ dùng global brand), cái đồng hồ hay đeo là của Hublot, giá bao nhiêu thì nó quên mất rồi, tầm gần 6000 đô "hay sao ấy"...

Giờ thì tôi đã hiểu tại sao Trần Minh Tâm nhiệt tình khuyến khích tôi đi đào mỏ Nguyễn Hoàng Gia Khánh như thế rồi.

Tôi khá bất ngờ vì Khánh lại lựa chọn học ở một trường công lập bình thường thay vì mấy trường Quốc tế trên Hà Nội hoặc đi du học. Hầu hết những gia đình có điều kiện đều đầu tư cho con cái theo hướng này. Lúc tôi nói ra thắc mắc, Gia Khánh chỉ thản nhiên nhún vai "Nhà tao không sính ngoại kiều đấy, hơn nữa bây giờ tao thích ở Việt Nam hơn, sau này nếu muốn tao vẫn có thể đi ra nước ngoài học thôi."

Ừm, cũng hợp lý đấy.

Thú thực thì chơi với Khánh rất dễ cảm thấy áp lực. Tôi không phải là kiểu người đánh giá người khác dựa trên ngoài hình, gia cảnh hay học vấn, nhưng ở cạnh những người nổi trội hơn hẳn mình về nhiều mặt, tự ti là điều dễ hiểu. Tất nhiên Gia Khánh chưa bao giờ tỏ ra thượng đẳng hay khinh thường ai cả, nhưng mà từ nhỏ đến lớn

được sống trong gấm nhung, khí chất công tử ngấm sâu vào người nó rồi, nó chẳng cần làm gì cũng có thể dễ dàng giết chết sự tự tin của người khác.

Điều khiến tôi càng nể Khánh hơn, đó là nó không cậy nhà giàu mà bỏ bê học hành. Thực tế, THPT A là trường không chuyên thuộc top đầu Hải Phòng, năm nào cũng on top 20 cả nước, chương trình đào tạo cực kỳ nặng, nội quy rất nghiêm, đã xác định vào đây thì buộc phải học hành nghiêm túc. Thứ hạng trong khối của Khánh không cao vì nó bị mấy môn xã hội kéo điểm, nhưng kết quả môn chính ban của nó lại cực kỳ tốt.

Người ta thì vắt chân lên cổ chạy đua, còn Nguyễn Hoàng Gia Khánh thì phải lùi lại để đến vạch đích.

Tôi chỉ cảm thán vậy thôi, chứ tôi không phủ nhận được trở thành bạn bè với Khánh là một điều cực kỳ may mắn. Trẻ con trong những gia đình giàu có thường được bố mẹ dạy rất sớm về cách quản lý tài chính và đầu tư có lời, cách nghĩ và cách làm việc của các bạn ấy sẽ khác, ở cạnh những người như vậy sẽ học được rất nhiều thứ hay ho. Hơn nữa, có được những mối quan hệ chất lượng từ lúc ở trên ghế nhà trường còn giúp ích rất nhiều cho tương lai sau này.

Có thể nhiều người sẽ cảm thấy tôi sống tính toán, nhưng cuộc sống vốn là vậy mà, làm gì có chỗ cho người ngây thơ.

Hiện tại, thời gian trong truyện là năm 2018.

Khi chuyển khoản bằng MoMo sẽ có thông báo số điện thoại của người gửi, Khánh lợi dụng điều này để biết được số điện thoại của Châu Anh và ngầm cho Châu Anh biết số của mình.

Không phải ai nhà giàu cũng học trường Quốc tế, đây là điều rất bình thường. Tớ học hệ CLC trên đại học, bạn bè quanh tớ toàn đám công tử tiểu thư nhà giàu, nhưng các bạn ấy đều học trường công

lập hội cấp 3 (hầu hết là chuyên Ams, chuyên KHTN, chuyên Sư phạm... =)))) và cực kỳ thân thiện dễ gần.

Xin lỗi vì sự chậm trễ này huhu :< Máy hôm nay tở bị nhiều kèo đi chơi quá nên chưa có thời gian viết truyện ạ :<

Chương 14

Chúng tôi đến nơi đúng 7h25, vừa vặn 5 phút nữa vào lớp. Tôi dẫn Khánh đi gặp thầy Tùng, thầy dạy thêm Lý của tôi.

"Thầy ơi, đây là Gia Khánh, bạn em. Bạn ấy muốn xin học thêm Vật Lý ạ." Tôi kéo Khánh đứng sang bên cạnh mình, giới thiệu nó với thầy.

Thầy Tùng tùm tùm cười liếc qua liếc lại giữa tôi và nó, thôi xong, nhìn mặt thầy là tôi biết thầy định nói gì rồi.

"Châu Anh dẫn bạn trai đi học à? Trông đẹp trai sáng sủa thế nhờ, bảo sao thằng Mạnh nó چرا mãi mà không thấy Châu Anh gật đầu."

Ôi thầy ơi. Thầy đừng có nói nữa. Em xin thầy đấy.

Tôi bất lực nhìn thầy, yếu ớt giải thích:

"Thầy ơi, đây là bạn cùng lớp của em, không phải bạn trai đâu thầy. Em dẫn bạn ấy vào lớp trước nhé ạ?"

Thầy Tùng gật gù, vỗ vai tôi, tỏ ra tiếc nuối nói:

"Thầy đang định bảo nếu đây là bạn trai của Châu Anh thì thầy giảm tiền học 50% xuống cho hai đứa, tiếc thật đấy."

"..." Thầy ơi nước đày em đi nhầm, thầy cho em đi lại.

Thầy không nhìn khuôn mặt hối-hận-muốn-chết của tôi, quay sang mỉm cười với Khánh:

"Gia Khánh đúng không? Hai đứa vào lớp trước đi, thấy chỗ nào còn trống em cứ mạnh dạn ngồi xuống, đứa nào đến sau đứa đấy mất chỗ. Mà nếu không thì ngồi với Châu Anh cũng được, Châu Anh nhỉ?" Nói xong câu cuối, thầy còn nháy mắt với tôi.

Đù, tôi bắt đầu muốn xin nghỉ học rồi đấy.

"Vâng ạ." Gia Khánh khẽ cười, nó lễ phép gật đầu với thầy, rồi quay sang nhìn tôi "Mình đi thôi?"

"Bọn em vào lớp trước ạ." Tôi cố nặn ra một nụ cười với thầy Tùng, sau đó vội vàng kéo nó đi về phía lớp học, chỉ sợ thầy tôi lại nói ra câu gì đấy nữa khiến tôi muốn sang chấn tâm lí.

Lúc bọn tôi bước vào lớp, không ngoài dự đoán của tôi, 80% con gái đều quay đầu lại nhìn chăm chăm vào Khánh một cách rất lộ liễu, 20% còn lại thì ý tứ hơn, chỉ dám lén lút liếc nó rồi vội rời tầm mắt.

Dù đang bị mấy chục ánh mắt nhìn chăm chú, Nguyễn Hoàng Gia Khánh vẫn có thể tỏ ra điềm nhiên như không. Hẳn nó đã quá quen với việc trở thành tâm điểm rồi.

Tôi dẫn Khánh về phía bàn của mình. Trâm và Việt đã đến trước, chúng nó để hai cái cặp ra giữa, mỗi đứa ngồi một đầu bàn, nhìn kiểu gì cũng thấy buồn cười.

Lúc gần đến nơi, Khánh kéo nhẹ tay tôi, nó cúi đầu xuống, thì thầm:

"Tao biết tại sao mà lại rủ tao đến đây học rồi."

Tôi bắt đầu giả ngu:

"Hả? Tại sao?"

Nó véo má tôi, lắc đầu:

"Mày đừng có giả ngu với tao."

Tôi cười với nó. Với tình huống khó xử thế này, chỉ cần nở một nụ cười tự tin.

"Nếu mày nghĩ mày cười như thế tao sẽ tha cho mày..." Khánh gõ nhẹ lên trán tôi, giọng nói ngập tràn bất đắc dĩ và cả... cưng chiều?

"Thì mà đúng rồi đấy."

Chết rồi, hình như tim tôi lại đập nhanh nữa rồi.

Thứ hai đầu tuần, lớp tôi có tiết thể dục. Cô thể dục cho lớp tôi chạy hai vòng quanh sân, sau đó được hoạt động tự do.

Lễ khai giảng đã trôi qua hơn một tuần, từ sau nhiệm vụ quay MV cho nhà trường, CLB Nhiếp Ảnh tạm thời vẫn chưa có hoạt động gì mới, dạo này Trần Minh Tâm có vẻ rảnh rỗi đến kỳ lạ. Nó lôi tôi xuống căng-tin, bảo là "Tao sẽ mời mà uống nước vì mà đã đến hỗ trợ tao mấy tuần vừa rồi, dù tao biết thừa mà chỉ muốn hóng hớt và ngắm người đẹp." Tất nhiên nó nói không sai, nhưng mà sao phải thẳng thắn như thế nhỉ? Tôi cũng biết ngại chứ.

Mua nước xong, thằng Tâm lại kéo tôi ra chỗ ghế đá gần sân bóng rổ, tôi nhận ra hình như nó có gì đó muốn nói với tôi.

Tôi mở chai nước ra uống một ngụm nhỏ, lơ đãng nhìn đám con trai lớp tôi đang chơi bóng rổ gần đấy, đợi thằng Tâm mở lời.

"Châu Anh, dạo này mà đang yêu đương với Gia Khánh à?" Thằng Tâm bất chợt lên tiếng, nó nheo mắt nhìn tôi, giọng nói trở nên nghiêm túc một cách bất thường.

"Khụ khụ... Mà điên à?" Tôi đóng vội nắp chai nước, trợn mắt nhìn Trần Minh Tâm. Con mắt nào của nó nhìn thấy tôi và Gia Khánh yêu nhau thế?

Nó bĩu môi lườm tôi, nói một cách sắc sảo:

"Dạo này hai đứa mà suốt ngày dính lấy nhau còn gì? Ánh mắt thằng Khánh nhìn mà cũng khác hẳn, bố mà đâu có mù?"

Tôi cố hồi tưởng lại, hình như đúng là dạo này tần suất tôi với Khánh ở cạnh nhau cũng hơi nhiều thật, nhưng đều có lý do chính đáng hết mà.

"Tao với Khánh học thêm cùng chỗ, thầy Tùng dạy trước chương trình nên thi thoảng nó có nhờ tao giảng bài, với cả cái vụ quay MV cho trường tao cũng ở lại giúp bọn mày, cho nên tao với nó mới nói nhiều hơn mấy câu. Có khi nào bọn tao đánh lẻ đi riêng đâu?"

Thằng Tâm lắc đầu, không cho là đúng nói:

"Không phải, mày không hiểu ý tao..."

"Châu Anh!" Đột nhiên có người gọi to tên tôi, cắt ngang lời thằng Tâm.

Tôi ngơ ngác ngẩng đầu lên, trông thấy Gia Khánh đang chạy về phía mình. Thằng Tâm dùng cùi chỏ huých nhẹ vào eo tôi, không cần nói tôi cũng biết nó có ý gì.

"Mày cầm áo khoác hộ tao với." Gia Khánh đã xuất hiện trước mặt tôi, nó đưa áo cho tôi, tiện tay cầm lấy chai nước tôi để trên ghế.

Tôi đón lấy áo khoác của nó, gấp lại cẩn thận, nhắc nó:

"Chai đấy tao uống rồi."

"Thì?" Khánh thản nhiên ngồi xuống cạnh tôi, nó ngửa đầu uống nước, yết hầu hơi nhô lên, khe chuyển động theo động tác nuốt xuống. Chết tiệt, trông nó gợi cảm quá.

Trán nó lấm tấm mồ hôi, phần tóc rũ trước trán được vuốt lên, để lộ vàng trán trơn bóng và đôi mày kiếm xinh đẹp. Tôi chăm chú nhìn nó, cảm thấy hơi lạ lẫm với hình ảnh mới mẻ này.

Bình thường, khi rũ mái xuống, trông Khánh có vẻ ngoan và ngây thơ, giống như em trai nhà bên, khiến người ta vô thức sinh ra thiện

cảm và muốn đến gần. Thế nhưng, khi nó vượt tóc lên, khí chất cả người nó lại trở nên khác hẳn. Biếng nhác, lạnh nhạt và sắc bén. Dù nó đang ở ngay sát bên cạnh tôi, nhưng tôi lại có cảm giác xa lạ và ngoài tầm với.

Tuy vậy, không thể phủ nhận Nguyễn Hoàng Gia Khánh lúc này vô cùng quyến rũ và cuốn hút, khiến người ta không thể rời mắt được.

Ở khoảng cách gần thế này, tôi có thể ngửi được mùi nước xả vải trên người nó, và một mùi hương vừa xa lạ vừa quen thuộc, có lẽ là mùi hương đặc trưng của con trai, nhưng tuyệt không khó ngửi.

Tôi giật mình nhận ra mình vẫn đang ngẩn người ngắm nhìn nó từ nãy tới giờ. ĐM cái con Châu Anh mê trai này.

Tôi giả vờ ho khan một tiếng, cốt để che giấu sự bối rối, bình tĩnh trả lời nó:

"Mày uống hết nước của tao rồi, mua đên cho tao chai khác đi."

"Nếu không thì sao?" Khánh đóng nắp chai nước lại, nó nhướn mày nhìn tôi, khoe miệng cong lên, giọng nói nửa trêu ghẹo nửa thách thức.

Tôi thờ hất ra, bắt lực nhìn lại nó. Lúc đầu tôi cứ tưởng Khánh là một người chững chạc chín chắn, chơi thân rồi tôi mới nhận ra nó trẻ con và ấu trĩ đến mức nào, cứ như có thêm một thằng con trai ấy. Tôi từng hỏi nó "Lúc yêu đương với mấy em kia mày cũng dở hơi thế này à?" thì nó trả lời là "Chỉ những ai tao cần gây ấn tượng thì tao mới phải tỏ ra bóng bẩy thôi, còn với mày thì không cần thiết." Damn, nó đang kháy đều vào mặt tôi là nó không cần gây ấn tượng với tôi đấy à?

Nói thì nói vậy nhưng tôi không thể phủ nhận tôi tận hưởng cái đặc quyền được trở thành đũa con gái duy nhất mà nam vương Khánh Nguyễn chịu để lộ tính cách thật của mình. Thậm chí, thiện cảm của tôi dành cho nó còn tăng lên sau câu nói thành thật ấy, và cũng phá

tan mọi nghi ngờ về động cơ "muốn làm bạn" của nó. Tôi bắt đầu thực sự tin rằng nó chỉ muốn trở thành bạn bè với tôi.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn nó, mím môi:

"Áo khoác của mày đang trong tay tao, mày mà không mua nước về chuộc thì mày mất áo." Với mấy đứa tính cách trẻ con thế này, cần phải tỏ ra trẻ con hơn nó.

Gia Khánh hơi khựng lại, nó tròn mắt nhìn tôi, dường như không ngờ tôi sẽ nói như vậy. Hai giây sau, Khánh phá ra cười, nó vươn tay vò rối đầu tôi, đứng dậy:

"Được thôi, tao từ bỏ con tin, mày giữ áo tao luôn đi."

Tôi há hốc mồm ngó đăm đăm vào bóng lưng của nó. Sao nó phản ứng không theo lẽ thường thế?

"Tao nhầm rồi, chúng mày không yêu nhau, chúng mày vẫn đang tán tỉnh." Thăng Tâm bất thình lình lên tiếng, nó vất chéo chân, chép miệng nhìn theo hướng Gia Khánh rời đi.

Tôi hơi giật mình quay đầu nhìn nó, này giờ nó im quá, làm tôi suýt thì quên mất bên cạnh mình còn có người.

"Tán tỉnh cái gì? Tao với nó nói chuyện bình thường vl, khác gì tao nói chuyện với mọi người đâu?" Tôi nhúu mày cãi lại.

Thăng Tâm nhún vai, nó nhìn vào khoảng không phía trước, nói như một người từng trải:

"Tán tỉnh đâu chỉ qua mỗi lời nói, nó còn qua cả ngôn ngữ cơ thể nữa. Mày không biết lúc mày ở cạnh Gia Khánh, trông hai đứa chúng mày tình tứ thế nào đâu."

"Tao cũng như thế với mày mà? Mày đừng có lảng mạn hóa mọi mối quan hệ của tao như thế, chẳng vui tí nào."

Thằng Tâm trợn mắt nói:

"Bố mày bê đê, còn thằng Khánh thì không. Mày so sánh kiểu đ** gì đấy? Chửi ngu lại tự ái."

"..." Tự ái thật đấy.

Tôi tỏ ra giận dữ đứng dậy, vừa đi được hai bước thì bị Trần Minh Tâm kéo giật lại, nó ấn tôi ngồi xuống ghế, ngồi sát lại gần tôi:

"Khiếp, mới thế đã rồi. Tao chỉ muốn nói là, mày nên cẩn thận một tí, hôm trước có mấy con bé đến hỏi tao info của mày rồi đấy, chắc tại thấy mày hay đi với Gia Khánh."

"À..." Tôi không thấy ngạc nhiên lắm "Dạo này thấy toàn gái add tao, tao sợ quá set private Insta với ẩn hết bài đăng trên Facebook rồi, mặc dù chắc người ta không stalk ra acc chính của tao được đâu nhưng mà cũng hơi rén thật." Hệ quả tất nhiên của việc chơi với người nổi tiếng thôi.

Thằng Tâm gật gù:

"Yêu Gia Khánh thì hơi nguy hiểm thật, nhưng thằng Khánh không để con nào chịu thiệt đâu, chỉ cần mày khéo đưa đẩy một tí, kiếm được 2 con Iphone X, chia cho tao một con, sau đấy chia tay cũng được."

"..." Đây là lời mà một người bạn tốt có thể nói ra à?

Tôi thờ hất ra, không thèm nói chuyện với nó nữa, nhìn chăm chăm vào sân bóng rổ. Hình như Long Đặng đang dẫn bóng, áp sát ngay cạnh nó là Minh Đức và Công Trường.

Bất chợt, Nguyễn Công Trường liếc qua chỗ tôi. Khóe miệng nó hơi nhếch lên, ánh mắt sâu thẳm, sắc bén, còn mang theo hàm ý sâu xa.

Tôi mỉm cười, nháy mắt với nó.

Ngay sau đó, Công Trường quay mặt đi, chiếc khuyên bạc bên tai trái sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời.

Truyện viết dưới góc nhìn của Châu Anh nên mấy bà có thể không quá để ý, nhưng thực tế Gia Khánh đã nỗ lực, thử nghiệm và thăm dò rất nhiều để có thể tìm ra cách làm phù hợp nhất khiến Châu Anh hết cảnh giác và có mối quan hệ "hơi" thân thiết như vậy đó =))))))

Nguyễn Công Trường là cái bạn chơi chung nhóm với Gia Khánh, cũng ở trong hội "quyền lực" của Quân Trần í, nếu bà không nhớ.

Các bác cho tui xin 1 vote cho phần khởi với nàooooooooo

Chương 15

Chiều tối thứ hai, tôi phải ở lại trường ôn đội tuyển Anh. Hôm nay chúng tôi chỉ đến để chữa bài và lấy thêm đề nên cô cho về sớm, lúc tôi ra khỏi phòng học, trời mới chỉ chạng vạng tối.

Tôi đi dọc theo hành lang để đến nhà xe, tầm này trường tôi vẫn chưa tổ chức cho các lớp học tối, cả ngôi trường vô cùng yên tĩnh, đâu đó văng vẳng tiếng ve cuối hè, như thể vọng về từ nơi xa lắm.

Bởi vậy, tôi có thể nghe rõ mồn một tiếng nói chuyện phát ra từ phòng dụng cụ.

"Tao nhận thua, Châu Anh khó tán vãi ***, một tháng không đủ."

Đây là... giọng của Gia Khánh?

Tôi co những ngón tay lại, nắm chặt, gằn như nín thở đứng nép vào trong góc tối.

"Tao đã bảo rồi, mày đếch tán được con đấy đâu. Trông đéo có gì đặc biệt mà chảnh vãi ***." Là giọng của Quân Trần.

"Có mỗi đứa con gái cũng xử đéo xong, tưởng nam vương Khánh Nguyễn thế nào." Cái giọng cợt nhả này là của Long Đặng.

"Có giỏi thì mày tán đi? Bố mày chịu." Gia Khánh lạnh nhạt lên tiếng.

"Thôi, tao xin kiếu, không cần thận Quỳnh Như cạo trọc cmn đầu tao mất."

"Đéo dám nhận kèo thì nói mẹ đi." Đặng Đức Huy giễu cợt nói "Để tao thử tán con đấy."

"Chúng mày một vừa hai phải thôi, đếch hay ho gì cái chuyện đem con gái nhà người ta ra làm trò cá cược đâu." Nguyễn Công Trường

vẫn luôn im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng.

"Mày thì cao thượng rồi."

"Đéo tham gia thì im mồm, mất hứng vãi ***."

"Đủ rồi đấy." Gia Khánh hờ hững cắt ngang "Đừng đụng vào Châu Anh nữa."

"Vãi cả ***." Quân Trần phẫn khích hú lên "Mày thích nó thật à?"

"Không." Gia Khánh đáp nhẹ bằng "Chỉ là tao thấy cái trò này đéo vui nữa rồi."

Trong một giây, tôi cảm thấy mắt tôi chọt tối đi. Trái tim tôi quặn thắt lại và rơi xuống một nơi nào đó rất xa...

"Ngoài cửa có người!" Không biết đứa nào đột nhiên hét to.

Tôi có cảm giác máu nóng như vừa rút hết khỏi mặt mình, tôi cứ thế đứng chôn chân tại chỗ, không làm sao nhúc nhích được.

Cánh cửa gỗ mở ra, tôi nhìn thấy gương mặt tối sầm lại của Gia Khánh. Nó bước vội về phía tôi, vươn tay ra:

"Châu Anh..."

Tôi ép mình mỉm cười, cười mà như khóc.

"Chơi vui không?" Chơi đùa với tình cảm của người khác như vậy, vui không?

Cánh tay của nó khựng lại giữa không trung.

Cơ thể tôi đột nhiên tìm lại được cảm giác, tôi vội xoay người lại, dùng toàn bộ sức lực chạy trốn khỏi cái nơi kinh khủng này. Tôi không dám tưởng tượng, nếu như tôi thực sự yêu Gia Khánh, lúc này tôi sẽ tuyệt vọng tới cỡ nào...

Vừa chạy đến tòa nhà gần chỗ để xe thì cánh tay tôi bị ai đó nắm chặt, kéo giật lại về phía sau.

"Châu Anh, mày nghe tao nói..." Gia Khánh giữ chặt lấy hai vai tôi, ép tôi nhìn thẳng vào mặt nó.

Lúc này tôi rất muốn bắt chước mấy chị nữ chính trong phim, vừa bị hai tai lại vừa lắc đầu gào "Em không nghe, em không nghe!", nhưng mà tôi không thể làm cái trò mèo đấy được, cho nên tôi ép mình mở to đôi mắt đã bị nhòe đi bởi nước, lặng lẽ nhìn nó:

"Tao đã nghe hết những thứ cần nghe rồi."

"Giờ tao có nói gì mày cũng không tin đúng không?" Gia Khánh bình tĩnh lại, nó nhìn chăm chú vào tôi, trong đôi mắt sâu thẳm xinh đẹp kia có một thứ cảm xúc gì đó mà tôi không tài nào hiểu được.

"Nguyễn Hoàng Gia Khánh." Tôi gọi tên nó, nước mắt mỗi lúc chảy ra một nhiều "Bây giờ tao không muốn nhìn thấy mày nữa. Mày có thể để tao một mình được không?"

Bàn tay đang giữ chặt vai tôi từ từ buông lỏng, Khánh đứng lùi lại một bước, môi nó hơi mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng nó chỉ cúi đầu, nói ra ba chữ:

"Tao xin lỗi."

Tôi không biết Khánh đã đi hẳn chưa, bởi giờ đây toàn bộ thế giới của tôi đều bị nhuộm bởi màu nước mắt, hai mắt tôi đau nhức, cay xè, tuyến lệ cứ như cái vòi nước bị hỏng van, không làm cách nào dừng lại được...

Bất chợt, một giọng nam trầm vang lên phía sau lưng tôi:

"Thằng Khánh đi rồi, mày đừng khóc được rồi đấy. Diễn sâu vãi ***."

Tôi khó khăn lấy ống tay áo lau mắt, tay kia vươn về phía người mới đến, gần như reo lên:

"Cứu tao!! Tao lỡ tay bơi nhiều dầu gió quá, cay mắt vl, mở mắt không được." Lúc này vội quá, tôi cứ thế bơi bơi trét trét lên mắt, ai mà ngờ càng lúc lại càng cay, cay muốn mù mắt luôn chứ chẳng đùa.

Người kia khựng lại vài giây, ngay sau đó nó phá ra cười ngặt nghẽo, cười chán chê rồi nó mới tiến tới đỡ tôi, giọng nói nghe cực kỳ gọi đòn:

"Chanh ơi là Chanh, mày sống chỉ để tấu hài thôi đúng không? Ngu đáo chịu được."

Tôi sốt ruột giậm chân xuống đất, gần như gào lên:

"Nguyễn Công Trường! Mang tao ra vòi nước nhanh lên! Cay mắt quá!!!"

Nó cười thêm một lúc nữa, đợi đến khi tôi sắp phát điên mới tốt bụng xách tôi tới chỗ vòi nước gần nhà vệ sinh.

Tôi rửa mặt một lúc lâu, thế nhưng cảm giác cay xè, bỏng rát khó chịu dường như vẫn không vơi đi chút nào. Mắt tôi sưng húp lại, tròng mắt đỏ bừng, chi chít tơ máu, trông thê thảm chẳng khác nào một con ngu vừa mới thất tình. Điều may mắn là bây giờ tôi đã có thể mở mắt để nhìn rõ khuôn mặt đáng ghét của Nguyễn Công Trường.

Nó đứng dựa vào tường, nhếch miệng nhìn tôi, buông lời nhận xét:

"Mày cao tay vãi cả ***, lần đầu tiên tao thấy thằng Khánh trông hoảng như thế đấy."

Tôi cúi đầu lục tìm giấy ăn trong túi, thản nhiên trả lời nó:

"Chơi được chịu được, đã xác định đụng vào tao thì nó phải gánh được hậu quả. Đâu ra cái thói đi cá cược trên đùa tình cảm người

khác, hãm vãi ***."

Cả đám Quân Trần toàn một lũ chẳng ra làm sao, nhìn qua thì bóng bẩy đẹp đẽ, nhưng bên trong chúng nó thế nào thì chỉ có người trong cuộc mới biết. Nếu thằng Trường không cho tôi đọc tin nhắn trong group chat của nó, có lẽ tôi sẽ không thể nào tưởng tượng được những thằng mà tôi đánh giá là "tốt tính, tử tế" lại toxic và hãm *** như thế. Quá mất niềm tin vào cuộc đời.

"Thế mà mày vẫn chơi với mấy thằng đấy được." Tôi vo viên mấy miếng khăn giấy lại, ném vào thùng rác, liếc mắt nhìn nó.

Thằng Trường nhún vai, nó ngẩng đầu nhìn nhánh phượng đang khê đung đưa, cười nhạt:

"Quan hệ lợi ích thôi."

Tôi nửa hiểu nửa không, nhưng tôi biết nó không nên như thế này mãi.

"Mày nên hạn chế chơi với đám thằng Quân đi."

"Tao mà không chơi với chúng nó thì làm sao tao cứu được mày pha này? Khéo giờ mày lại khóc thật vì lụy thằng Khánh cũng nên." Nó rũ mắt, xoay xoay cái điện thoại trong tay, khoe môi cong lên cười cợt.

Tôi đảo mắt, cười nhạt:

"Nó mà cũng đủ trình? Có thể làm tao khóc chỉ có IELTS Writing task 2 thôi, bố mày sắp thi rồi, ai rảnh chơi với nó. Chẳng qua mày báo trước một tiếng nên tao mới dành ra ít thời gian đưa đẩy với nó, chứ không thì tao đã tránh xa nó từ đầu rồi."

"Đù, sao mày còn bad hơn cả hồi cấp 2 thế?" Thằng Trường ngó chăm chăm vào tôi, như thể mới nhìn thấy tôi lần đầu.

Tôi hơi không vui với cách nói của nó.

"Tao bad lúc nào? BỐ mày mà tòi thì trên đời này làm gì còn đũa nào tốt nữa?"

"Mày có sự hiểu lầm gì đó với bản thân đúng không?" Công Trường hấp háy nhìn tôi, cười đều. Damn, sao con tró này cười đều mà vẫn đẹp trai thế nhỉ? Đẹp muốn ná thờ luôn ấy.

Gia Khánh có nụ cười và gương mặt đẹp như thiên thần, mỗi khi nó cười, có cảm tưởng cả khuôn mặt nó như đang tỏa sáng. Chỉ cần nhìn Khánh cười, người ta đều bất giác muốn mỉm cười theo. Còn Công Trường thì khác, nụ cười của nó quyến rũ, hút hồn và cực bad, trông vừa đều vừa cuốn, khiến cho không ít cô nàng vì nó mà điêu đứng. Nhìn qua thì nó đếch khác gì thằng f*ckboi chuyên đi dụ con gái nhà lành, nhưng nó lại là goodboy chính hiệu, từ nhỏ đến lớn chỉ mới yêu mỗi một người, lại còn bị người ta đá, thậm chí lụy bé ấy suốt mấy năm liền.

Bài học đầu tiên khi bước ra cuộc sống: không được trông mặt mà bắt hình dong.

Tôi không muốn mất thời gian cãi nhau về vấn đề vớ vẩn này với nó, phất tay:

"Mày nghĩ thế nào cũng được, tao đi trước."

Thằng Trường cho hai tay vào túi, đứng tại chỗ, nói với theo:

"Vẫn giả vờ tao— "

Tôi quay phắt lại, chỉ tay vào mặt nó:

"Im mồm, câu này phải để tao nói!"

Nó bất đắc dĩ nhìn tôi:

"Mày vẫn còn ghi thù tao cái vụ xa lắc xa lơ đấy à?"

"Đúng." Tôi hẳn học nhìn nó, gật đầu.

Mẹ tôi và mẹ thằng Trường là bạn thân, có thể nói, chúng tôi quen nhau từ hồi còn ở trong bụng mẹ. Nhà chúng tôi chỉ cách nhau có hai con phố, cho nên suốt từ mẫu giáo đến cấp 2 tôi đều phải học cùng trường với nó, thậm chí hai mẹ còn xin cho chúng tôi cùng lớp với nhau.

Để thoát khỏi cái đũa đã ám mình suốt 15 năm trời, chúng tôi quyết định cấp 3 sẽ thi vào hai trường khác nhau. Tôi thi Chuyên, nó thi THPT B, nó học ban A1, tôi học ban D, nhìn nguyện vọng của hai đứa, cả tôi và nó đều chắc mẩm dù có biến cố gì xảy ra đi chăng nữa, sau hôm tốt nghiệp cấp 2, chúng tôi sẽ không bao giờ phải nhìn thấy mặt nhau.

Ai mà ngờ được tôi trượt Chuyên, đổ nguyện vọng 2 là THPT A, còn nó thì đổi nguyện vọng sang THPT A vì gần nhà. Sau đó, vì quá nản với môn văn nên tôi đã đổi sang ban A1, lúc ấy, tôi vẫn chắc kèo là bạn Trường của tôi đã yên vị ở THPT B rồi. Ngày nhìn thấy mặt nhau ở trên lớp, tôi như kiểu muốn gục ngã ngay tại chỗ, và tôi dám cá nó cũng vậy. THPT A có 3 lớp ban A1, phải duyên phận thế nào tôi mới được vào cùng lớp với nó thế này???

Ngay hôm ấy, thằng Trường hẹn tôi ra một chỗ, bảo rằng "Mày với tao giả vờ không quen nhau đi, tao chán lắm rồi." Tất nhiên tôi cũng có ý đó, nhưng vấn đề là thằng Trường lại là người đề xuất trước, cuối cùng nghe như kiểu tôi là đứa mặt dày đeo bám nó ấy. Tôi tức nó từ hôm đấy, suốt hơn một năm liền bọn tôi không nói với nhau câu nào, mãi cho đến lúc thằng Trường chủ động liên lạc với tôi vì vụ cá cược kia thì quan hệ của chúng tôi mới tạm thời bớt căng thẳng.

Tôi đứng thẳng lưng, nhìn vào mắt nó, nói rõ từng chữ:

"Sau hôm nay, mày với tao vẫn giả vờ là người xa lạ, đừng bao giờ bắt chuyện với tao."

Nguyễn Công Trường cong môi, thoải mái gật đầu:

"Tất nhiên."

Sao tôi vẫn thấy tức là thế nào nhỉ?

Tôi sẵn tay áo, tiến về phía nó:

"Đánh nhau không?"

Nó đứng thẳng người dậy, toét miệng cười:

"Đánh!"

Trời ưi ai mà chăm chỉ vậy nè :>

Up nốt chương này rồi tớ xin phép off mấy hôm ôn thi nháaaa

Luv u ~

Chương 16

Cứ 2 tháng một lần, trường tôi sẽ tổ chức một chuyên đề lớn, do 6 lớp phụ trách. Lần này là chuyên đề về "Tình yêu tuổi học trò", lớp tôi, 11A6 và 10D3 bị phân công cùng làm một tiểu phẩm, còn 3 lớp khác sẽ lên chương trình và đi phỏng vấn để làm phóng sự ngắn. Mặc dù đến cuối tháng 10 mới tổ chức, thế nhưng chúng tôi đã phải bắt đầu chuẩn bị từ tháng 8.

Là một thành viên của CLB Diễn xuất, để tránh bị lôi đi làm diễn viên, tôi nhanh trí xung phong nhận viết kịch bản.

Thằng Trường tỏ ra quan ngại hết sức với quyết định của tôi, nó khinh bỉ ra mặt:

"Mày đã yêu ai bao giờ đâu?"

"Mày nên nhớ, huấn luyện viên thì không bao giờ ra sân." Tôi thản nhiên trả lời nó.

Có lẽ nó đã quên ai là người giúp nó cưa đổ hotgirl THCS Hồng Bàng 2 năm trước. Mấy tháng sau nó bị người ta đá và còn lụy bé ấy tận 2 năm liền, nhưng đến đoạn đấy thì không còn phận sự của tôi nữa rồi, chỉ trách nó quá ngu thôi.

Có thể tôi chưa thực chiến bao giờ, nhưng lý thuyết thì tôi dám tự tin 10/10 đấy. Bạn tôi tuy không nhiều, được cái đưa nào chuyện tình cảm cũng bung bét, cứ yêu vào là bao nhiêu cái khôn nó mất hết sạch. Mà hình như chúng nó không còn ai khác để nói chuyện hay sao ấy, cứ bao giờ có vấn đề với người yêu là lại gọi điện cho tôi. Xong rồi tôi cũng ngồi nghe, sau đó tư vấn tình cảm cho chúng nó như chuyên gia dù thực tế tôi chẳng biết cái mẹ gì cả, và bằng một cách kỳ diệu nào đấy lời khuyên của tôi thực sự có hiệu quả mới sợ chứ.

Quay lại vấn đề chính.

Tôi và một bạn nữ 11A6 cùng hợp tác viết kịch bản, đến tầm giữa tháng 9 kịch bản mới hoàn thiện để nộp lên cho nhà trường phê duyệt, sau đó thì bắt đầu casting. Lúc đầu tôi muốn Nguyễn Công Trường làm nam chính, vì nó cực kỳ hợp với hình tượng nhân vật của tôi, chính là kiểu trước khi bị condi tình yêu quật thì hổ báo giang hồ, đến lúc yêu vào lại như thằng ngu ấy. Nhưng mà nó bận tập luyện với Dance Club rồi, cho nên tôi và Nhung (bạn nữ 11A6 hợp tác với tôi) quyết định chọn Đặng Long lớp tôi và em Hà 10D3 làm diễn viên chính.

Nói thật thì hội "quyền lực" lớp tôi thằng nào cũng thừa visual và khí chất để làm nam chính, nhưng mà tính hợp tác của chúng nó không cao, vì vậy tôi đã chọn thằng "dễ nói chuyện" nhất. Lúc chơi cùng đám con trai, Đặng Long thế nào tôi không biết, nhưng bình thường nó rất lịch sự và ga lăng với con gái, không bao giờ phân biệt đối xử dựa trên ngoại hình hay độ nổi tiếng của đứa con gái đấy. Quan trọng là, có vẻ như nó thấy có lỗi sau vụ đem tôi làm cá cược, cho nên tôi vừa ngỏ lời, nó liền đồng ý luôn.

Đừng hỏi tôi Nguyễn Hoàng Gia Khánh ở đâu, tôi xóa nó ra khỏi cuộc đời rồi.

Đùa thôi, dạo này Music Club có dự án mới nên hôm nào Khánh cũng bận ở lại tập luyện, nhờ thế nó mới may mắn không bị tôi lôi đi đóng kịch. Tôi làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho nó sau khi đem tôi ra làm trò đùa như thế được.

Sau cái hôm tôi "vô tình" phát hiện ra vụ cá cược của chúng nó, Khánh đến tận nhà hẹn tôi ra nói chuyện. Thái độ của nó vô cùng thành khẩn, đến mức tôi cảm thấy có chút ngạc nhiên.

"Châu Anh, cho tao 5 phút thôi." Lúc tôi ra khỏi nhà, Khánh vươn tay kéo nhẹ cổ tay tôi, nó khẩn khoản nhìn tôi, ánh mắt long lanh và thành thật đến nao lòng. Nhưng mà, tôi vẫn nhìn ra cái gì đó không thật. Nó chỉ muốn giảm bớt cảm giác có lỗi chứ không phải đến đây vì tôi.

Tôi rút tay ra, khẽ chớp mắt, cố gắng để mắt mình phủ một tầng hơi nước (từ sau lần kia, tôi không dám chơi đại bôi dầu gió lên mắt nữa), sau đó tôi ngẩng đầu lên nhìn nó, cắn nhẹ môi dưới, yếu ớt lên tiếng:

"Mày muốn gì?"

"Tôi muốn xin lỗi và giải thích." Gia Khánh rũ mắt, nói với giọng đều đều "Tôi biết việc đem mày ra cá cược là tôi sai, tôi không biện hộ, cũng không mong mày sẽ bỏ qua. Nhưng mà tôi chưa bao giờ có ý định làm mày buồn, tôi định sẽ nhận thua sau đó làm bạn với mày..."

"Với mày, tình bạn bắt đầu từ trò đùa à?" Tôi tiến lên một bước để nhìn thẳng vào mắt nó, bình tĩnh cắt ngang "Mày nghĩ tôi có thể làm bạn với người đem tôi ra để mua vui à?"

Gia Khánh hơi sững sốt vì sự ngoa ngoắt trong lời nói của tôi, nó vội giải thích:

"Không phải, Châu Anh, tôi vẫn luôn trân trọng và quý mến mày, trước giờ tôi chưa từng làm bạn với con gái, có thể mày không tin, nhưng mà tôi lại thực sự muốn làm bạn với mày..."

"Gia Khánh, tôi đã coi mày là bạn bè, tôi đã nghĩ rằng mày khác hẳn với thằng Quân, tôi tưởng mày là một người tử tế, có trách nhiệm và biết suy nghĩ." Tôi mỉm cười ngắt lời nó, nhưng ánh mắt buồn chơi với "Có lẽ tôi nhầm rồi."

Đùa, tôi phải đứng trước gương tập luyện rất lâu để diễn được ánh mắt buồn một cách nghệ thuật như thế này đây. Còn mấy lời nói có vẻ chân thành của nó, nghe cho vui là được rồi. Mẹ tôi hay dạy rằng, lời đường mật của đàn ông, một chữ cũng không thể tin.

"Châu Anh." Gia Khánh mím môi gọi tên tôi. Tôi bắt được một thoáng bối rối trong đôi mắt màu cà phê hút hồn của nó, hình như nó bắt đầu nhận ra được tính nghiêm trọng của vấn đề rồi.

"Mày về đi." Tôi lắc đầu lùi lại vài bước, lấy tay lau mắt để tạo hiệu ứng suýt khóc, sau đó vội vàng xoay người bước vào nhà, như thể tôi đã quá đau lòng để có thể nói chuyện tiếp với nó.

Tôi càng tỏ ra tổn thương, Khánh sẽ càng nghĩ nó quan trọng với tôi, và nó sẽ càng áy náy hơn. Nó sẽ cảm thấy bản thân cần chịu trách nhiệm và muốn bù đắp cho tôi, với tâm lý của kẻ ban ơn. Tất nhiên trò này không dùng với mấy thằng trap boy được, nhưng Gia Khánh thì khác.

Sau một thời gian tiếp xúc, tôi nhận ra Khánh bad chứ không khốn nạn, nó vẫn còn biết suy nghĩ và có lương tâm. Trong chuyện tình cảm, nó rất kén chọn, không bao giờ yêu bừa, nó có đưa đẩy thả thính cho vui, nhưng một khi đã xác định muốn tiếp cận ai là chỉ tập trung duy nhất vào người ấy. Hơn nữa, nó luôn nghiêm túc khi trong một mối quan hệ, chẳng qua nó nhanh chán và dễ hết cảm xúc, cho nên lúc chia tay rất dứt khoát, gái lụy nó thì nhiều chứ chưa bao giờ nó lụy ai.

Tất nhiên tôi có thể hiểu là nó phải có thiện cảm hay hứng thú với tôi thì nó mới nhận cái kèo cá cược ngu xuẩn này, nhưng chuyện đó không quan trọng, sự thực thì nó vẫn đem tôi ra làm trò tiêu khiển. Trần đời tôi ghét nhất việc ai đó đem mình ra để đùa giỡn, tôi là một con người, một cá thể độc lập có suy nghĩ và cảm xúc chứ có phải đồ vật đéo đâu.

Bởi vậy tôi mới nói, đã đụng vào tôi thì phải gánh được hậu quả.

Tớ không thể giải thích hết được những mảnh "thao túng tâm lý" mà Châu Anh đã dùng vì sẽ khiến bộ truyện bị dài và trở nên giống một quyển sách tâm lý, if u know, u know ~

Châu Anh cung Thiên Yết, Gia Khánh cung Song Tử =))) hợp nhau đúng không :>>>

Chương 17

Chúng tôi mượn được hội trường để tập kịch vào chiều thứ năm, thứ sáu và thứ bảy. Bây giờ mới đầu năm cho nên lịch học vẫn chưa quá nặng, bởi vậy, cứ khi nào chúng tôi tập luyện là phòng hội trường lại có rất nhiều "khách không mời", ví dụ như hôm nay.

"Tạm dừng. Mọi người nghỉ ngơi 20 phút, lát nữa mình diễn lại đoạn này." Tôi ngồi bệt xuống sàn, một tay cầm kịch bản, tay kia cầm loa đưa lên miệng nói to.

Tôi vừa dứt lời, Vũ Quỳnh Như đang ngồi phía sau tôi đã đứng dậy cầm chai nước chạy tới chỗ Đặng Long.

"Long ơi, nước này." Quỳnh Như cười duyên, khoác tay Đặng Long, đuôi mắt khẽ liếc qua em Hà đứng đối diện, nửa cảnh cáo nửa thách thức.

Đặng Long nghiêng đầu hôn nhẹ lên má Quỳnh Như, sau đó nó thông thả mở nắp chai nước, ngửa đầu uống, không hề phát hiện ra cuộc chiến ngầm giữa hai cô gái. Hoặc có lẽ nó đã nhận ra từ đầu nhưng vẫn giả vờ không biết.

Nhìn thấy hành động thân mật của Long và Như, sắc mặt em Hà hơi tối đi, nhưng thằng Long vừa uống nước xong, Hà đã nở nụ cười tươi như hoa, thân thiết đi tới kéo tay nó:

"Anh Long ơi, đoạn vừa rồi em diễn chưa tốt lắm, anh giúp em tập lại đoạn đấy được không ạ? Em sợ tí nữa làm không tốt sẽ ảnh hưởng đến mọi người."

Thái độ chân thành, giọng nói vừa trong vừa ngọt, kết hợp với ánh mắt long lanh kia, 10 điểm. Xuất sắc mẹ luôn. Không hổ là thành viên tiềm năng nhất Acting Club.

"Con bé này hãm vĩ." Nhung ngồi xuống cạnh tôi, tỏ thái độ khó chịu ra mặt.

"Trơ trên thật." Tôi mỉm cười tiếp lời Nhung, đưa gói snack bóc sẵn cho nó. Vừa tập kịch vừa được xem drama miễn phí như này thì còn gì bằng.

"Thằng Long lớp mày cũng chẳng ra làm sao, con nào cũng thấy nó đưa đẩy được, có người yêu rồi mà còn đi mời gái khắp nơi." Nhung bốc một miếng snack đưa lên miệng, tiện tay chuyển cho tôi cốc trà tắc bên cạnh.

Tôi hút một ngụm trà, cười cười trả lời Nhung:

"Mày chờ xem, Vũ Quỳnh Như lớp tao không phải dạng vừa đâu, em Hà đụng nhằm người rồi."

Nếu Quỳnh Như chỉ có mỗi khuôn mặt xinh xắn thì làm sao Đặng Long yêu bền thế được, hơn nửa năm rồi mà vẫn chưa thấy hai đứa nó chia tay. Tất nhiên 6 tháng không phải là lâu, nhưng ở cái tuổi này thì đã là một thời gian đáng kể rồi.

"Anh Long vừa mới tập nên vẫn còn mệt, để chị giúp em được không?" Quỳnh Như cười giả, giật tay Đặng Long ra khỏi tay Việt Hà, dùng ánh mắt lạnh băng nhìn thẳng vào mắt con bé.

Việt Hà có vẻ hơi hoảng trước thái độ dằn mặt công khai của Quỳnh Như, nhưng con bé ngay lập tức lấy lại vẻ bình tĩnh, tỏ ra khó xử nhìn Đặng Long, nói nhỏ:

"Nhưng mà chị Như không phải đóng kịch, làm sao mà chị biết được chỗ nào em cần sửa. Hơn nữa lúc lên sân khấu em phải diễn với anh Long cơ mà, diễn cùng chị làm sao hiệu quả được."

Quỳnh Như nhíu chặt chân mày, vừa mở miệng định nói gì đó thì Long đã vòng tay ôm lấy eo cô nàng, mỉm cười nhìn về phía tôi:

"Em bảo chị Châu Anh giúp ấy, chị Châu Anh vừa là người viết kịch bản vừa là thành viên CLB Diễn xuất, nhờ chị ấy là chuẩn bài."

Vừa nói nó còn vừa nháy mắt với tôi, ý tứ rất rõ ràng: Tôi truyền bóng cho bạn, bạn đá tiếp giúp tôi nhé.

ĐCM Đặng Quang Long.

Quỳnh Như và Việt Hà cũng quay đầu lại nhìn tôi, một người là mong chờ, một người là không tình nguyện. Con mẹ nó chứ, chắc tôi cũng vui vẻ hào hứng khi được giúp nó lắm đấy mà nó còn bày ra cái vẻ miễn cưỡng đấy với tôi.

Cái Nhung nhin cười vỗ vai tôi:

"Kìa, ra giúp em nó đi mày."

Tôi uể oải lờm Đặng Long, nở một nụ cười không mấy nhiệt tình với Việt Hà, ngồi yên tại chỗ nói:

"Chỗ nào bé thấy chưa ổn? Lại đây chị sửa cho." Quá mệt mỏi với tinh thần, hóng chuyện cũng không yên nữa.

Đột nhiên, cửa phòng hội trường bị ai đó đẩy ra.

"Bọn mày vẫn chưa tập xong à?" Là giọng của Khánh.

Tôi ngửa đầu nhìn về phía sau, không ngạc nhiên lắm khi trông thấy Gia Khánh, Ánh Dương và Trọng Tùng cùng nhau bước vào. Chiều thứ 5 và thứ 7 CLB Âm nhạc có lịch tập luyện, nếu hôm nào xong sớm thì chúng nó sẽ xuống hội trường xem bọn tôi tập kịch. Mặc dù có thêm khán giả thì hơi phiền, nhưng tôi phải công nhận sự xuất hiện của Gia Khánh và Ánh Dương khiến cho tinh thần tập luyện của cả đám tăng lên hẳn.

"Ừ, Đặng Long chiến thế? Mỗi tay một em à?" Thăng Tùng cười nhả nhỏ, liếc nhìn Quỳnh Như và Việt Hà hai bên trái phải Đặng

Long, trông rõ là phấn khởi.

"Mày được đấy Đặng Long." Ánh Dương nhướn mày cười cợt nhìn thẳng Long, sau đó ngồi xuống cạnh tôi, thoải mái tựa đầu vào vai tôi. Tôi ngửi được mùi dưa lưới trên người Dương, thơm mà không bị ngọt, cực kỳ dễ chịu, có cảm giác giống như mùa hè sắp đến ấy. Tôi từng hỏi loại body mist mà Dương dùng, nhưng con bé chỉ cười nói rất thích mùi kẹo trái cây trên người tôi, khuyên tôi đừng đổi sang mùi khác.

Mặc dù khá chắc về giới tính của bản thân nhưng thi thoảng tôi vẫn bị đổ mắt vì mấy lời vu vơ của Dương. Dường như Ánh Dương chỉ cần đứng đấy thôi cũng đủ để hấp dẫn ánh mắt người khác, con bé cứ cuốn hút một cách khó hiểu ấy, bảo sao bao nhiêu chị khối 12 simp nó như thế.

Tôi ép mình tỉnh táo lại, tập trung xem vở kịch trước mắt.

Quỳnh Như có vẻ khó chịu ra mặt trước mấy lời trêu đùa của Tùng và Dương, ngay trước khi cô nàng kịp nói gì, Đặng Long đã vội vàng lùi hẳn ra sau lưng Như, nó ôm chặt lấy Như, tỏ vẻ oan ức:

"Vớ va vớ vẩn, tao chỉ có mỗi em Như thôi, đúng không Như?"

Như nghiêm mặt đánh mấy cái vào tay Đặng Long, nhưng thái độ đã dịu xuống, cô nàng mắng yêu:

"Em Như nào của mày? Cút ra chỗ khác."

"Em này chứ còn em nào? Bé đừng giận anh nữa mà..."

"Đừng có gọi bố mày là bé, kinh quá."

"Thế gọi là vợ được không ạ?"

Nhìn hai đứa nó chim chuột với nhau mà tôi muốn nổi da gà. Tôi vội đảo mắt ra chỗ khác, bất chợt trông thấy em Hà đang đứng sượng

trên ở một góc, không biết lúc ấy đầu óc tôi bị hỏng chỗ nào mà tự dưng tôi lại buột miệng:

"Việt Hà còn chỗ nào muốn tập lại thế em?"

Con ngu Châu Anh miệng nhanh hơn não này.

Việt Hà nhìn tôi như nhìn thấy cọng cỏ cứu mạng, con bé còn chưa kịp nói gì thì Gia Khánh đã lên tiếng cắt ngang:

"Không phải đang giờ nghỉ à?"

"Dạ vâng... nhưng mà em muốn tập thêm một chút nữa ạ." Việt Hà ngượng ngùng trả lời Khánh, ánh mắt hơi đơng đũa, nửa dè dặt nửa táo bạo.

Gia Khánh nhướn mày, nó cong môi nở một nụ cười đẹp như thiên thần, tay xách cổ áo Ánh Dương đang ngồi cạnh tôi ra, lơ đãng trả lời Việt Hà:

"Việt Hà chăm chỉ thật đấy." Nó ngồi xuống chỗ vừa cướp được, từ tốn nói tiếp "Nhưng mà anh thấy em diễn tốt lắm rồi, không cần tập thêm đâu, tranh thủ nghỉ ngơi đi em."

"V-vâng ạ!" Việt Hà đỏ mặt gật đầu, ngoan ngoãn đi ra chỗ đám bạn cùng lớp đang ngồi nói chuyện. Phù, cuối cùng cũng tiễn được cô em này đi chỗ khác.

"Cái đéo gì vậy Gia Khánh? Mày hết chỗ để ngồi à?" Ánh Dương bực bội đạp vào chân Khánh.

Gia Khánh duỗi chân tránh đi, nó lấy điện thoại ra, ngón tay lướt vài cái trên màn hình, sau đó ngẩng đầu lên nói với Dương:

"Sửa chua trên châu ship đến cổng trường rồi đấy, mày bảo Tùng với Đăng ra lấy hộ tao nhé."

"Sao mày không ra lấy?" Dương thờ hất ra, tỏ ra không phục.

"Vì tao trả tiền."

"..."

Chương 18

Cảm ơn mọi người đã kiên nhẫn đợi tớ!! Hơi muộn một chút nhưng chúc các cậu nghỉ lễ vui vẻ!

Cuối cùng Khánh và mấy thằng con trai vẫn đi ra ngoài lấy đồ, cái Nhung đã đứng dậy đi ra chỗ mấy đứa con gái lớp nó từ lúc nãy, bây giờ chỉ còn Dương ngồi cạnh tôi.

"Gia Khánh đang theo đuổi mày à?" Dương cúi đầu nghịch điện thoại, lơ đãng hỏi tôi.

"Mày nghĩ thế à?" Tôi bật cười, nghiêng đầu nhìn Dương.

"Không giống lắm, tao cũng không biết nữa." Nó nhún vai, tựa đầu vào vai tôi "Tao thấy hơi lạ, tại tao nhớ lúc trước nó tán con Trần 11D2, cái kiểu màu mè đấy khác hẳn với lúc nó ở cạnh mày."

Tất nhiên phải khác rồi.

Tôi mím môi cười, chuyển chủ đề:

"Ai biết được nó nghĩ gì. Mà tao nghe nói mày mới chia tay với em nào 10A7 đúng không?"

Ánh Dương ngồi thẳng dậy, nó úp điện thoại xuống, tỏ ra nghi ngờ ngó tôi chăm chăm:

"Mày nghe ai nói đấy?"

"Tao nghe Đặng Long nói chuyện..."

Dương nhăn mặt:

"Mày còn nghe thấy nó nói gì nữa?"

"Mày yêu được một ngày thì chia tay vì không hợp." Tôi nhin cườì quan sát biểu cảm đặc sắc trên mặt nó, nói nốt "Không hợp chiều cao."

Nghe đâu em gái kia chủ động nhắn tin thả thính trước, hình như đợc đấỵ nó mới thất tình nên đang chán, đúng lúc có người xuất hiện, tán tình mấy hôm thì đồng ý quen nhau. Đến hôm hẹn hò nó mới nhận ra bé kia cao gần m7, mà nó cao có gần m6, thế là nó đề nghị chia tay luôn, lấy lí do là "không hợp". Theo như Dương nói, nó rất-rất không thích người yêu cao hơn nó.

Nghe xong câu chuyện này, tôi chỉ có thể cảm thán: Ánh Dương tồì vl.

Bên ngoài vang lên tiếng nói chuyện ồn ào, chắc là đám Gia Khánh đi lấy đồ về. Ánh Dương chống tay xuống đất, nhòai người đứng dậy, bước xăm xăm ra phía cửa. Tôi ngẩng đầu nhìn theo Dương, loáng thoáng nghe thấy tiếng nó mắng Đặng Long:

"Con chó lắm mồm này."

"Hả? Tao làm gì màỵ?" Giọng thằng Long nghe vô tội hết sức.

"Chuyện của tao màỵ đem đi kể với bao nhiêu người rồi?"

"Chuyện nào của màỵ? Tao có nói gì với ai đâu... À cái vụ màỵ bị bà Chi đá ấy hả? Đm đau!"

"Vấi *** màỵ còn đem chuyện tao với Chi đi kể cho ai nữa?"

Đặng Long hơi khựng lại, hình như nhận ra mình vừa lớ lờì, nó vội bước lùi lại, đưa túi đồ cho Khánh, ném lại một câu "Tao đi vệ sinh", sau đó liền chạy thằng ra ngoài.

Ánh Dương đưỡì theo ngay phía sau Đặng Long, dù chúng nó đã chạy khá xa nhưng tôi vẫn còn có thể nghe thấy tiếng nói:

"Mày có giỏi thì đứng lại đây!"

"Ơ kìa tao đang muốn đi vệ sinh mà, sao mày cứ đuổi theo tao ấy nhỉ? Mày định vào nhà vệ sinh nam à?"

"Mày đừng có thách tao."

Đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng chúng nó nữa, tôi mới thu lại tầm mắt, khẽ mỉm cười. Mong rằng Đặng Long sẽ bận rộn một thời gian với đồng rắc rối này và bớt tham gia mấy trò cá cược vớ vẩn của Quân Trần đi.

Mọi người trong hội trường sôi nổi hẳn lên bởi vì có đồ ăn.

"Ôi ai mua sữa chua trân châu thế?"

"Anh Khánh của tao chứ còn ai nữa."

"Anh ơi ~" Máy thẳng con trai bắt đầu giở cái giọng ồm ồm điệu chảy nước, ôm hai bên tay Gia Khánh "Anh có thiếu sugar baby không ~"

Gia Khánh cười cười, hùa theo:

"Anh chỉ thiếu người yêu thôi chứ không có nhu cầu tuyển sugar baby đâu bé."

Vài đứa con gái âm thầm sửa sang lại tóc, kín đáo liếc nhìn Khánh. Ý tứ trong câu nói của Gia Khánh rất rõ ràng: Nó đang độc thân, và sẵn sàng cho một mối quan hệ mới.

"Thế để bé làm người yêu anh được không ạ?" Minh Đức 11A6 vẫn tiếp tục đùa dai, Đức tựa hẳn người vào cánh tay của Khánh, giọng nói cố tình tỏ ra nũng nịu, khiến cho da gà da vịt bọn tôi nổi hết cả lên. Nếu như nó không cao 1m8 và trông nam tính vcl thì hẳn hành động của nó đã không có hiệu quả thị giác lớn như vậy.

Gia Khánh còn chưa kịp nói gì, thẳng Tùng đã nhìn không nổi, nó vươn tay kéo Minh Đức ra chỗ khác, tốt bụng trả lời thay:

"Hông bé ơi, anh Khánh để ý người khác rồi, mà mày không có cơ hội đâu, từ bỏ đi."

Không biết có phải tôi có ảo giác hay không, nhưng sau khi thằng Tùng nói ra câu đấy, cả đám con trai đều "vô tình" hướng mắt về phía tôi.

Tôi cúi đầu nghịch điện thoại, giả vờ không nhận ra ánh mắt lộ liễu của chúng nó.

Khó chịu quá.

"Đức không có cơ hội thì đúng rồi." Gia Khánh khẽ cười, thản nhiên lên tiếng "Nhưng ai bảo mày là tao đang để ý người khác?"

Bởi vì đang cúi đầu nên tôi không thể quan sát được biểu cảm của Gia Khánh, thế nhưng tôi có thể cảm nhận được bầu không khí như đang ngưng lại, vài giây sau, Trọng Tùng mới phản ứng lại:

"Tao đoán bừa thế thôi chứ ai biết gì đâu, không phải thì thôi."

"Nếu đã không biết..." Gia Khánh hơi ngừng lại một chút, nói nhẹ bằng "Thì đừng nói linh tinh, cũng đừng nhìn linh tinh."

Đúng lúc này, Đặng Long từ bên ngoài lao vào, trông hơi tã một tí nhưng vẫn vô cùng phấn khởi:

"Bọn mày ăn hết chưa đấy? Để phần cho tao với!!!!"

"Ngoài ăn và ngồi lê đôi mách ra mày còn làm được cái đéo gì nữa?" Ánh Dương thong thả đi phía sau Đặng Long, nói chuyện bằng cái giọng cực kỳ ghét bỏ.

"Vợ ơi! Người ta bắt nạt anh!" Đặng Long nhảy đến sau lưng Quỳnh Như, ôm chặt tay con bé, ấm ức tố cáo.

Mấy thằng con trai nhăn mặt, làm ra vẻ sắp nôn ra tới nơi.

"Mày có thôi cái kiểu đấy đi không Đặng Long?"

"Kinh vãi ***."

"Làm như mình mày có người yêu không bằng."

"Thì làm sao? Bọn mày ghen tỵ vì không có người yêu chứ gì?"

"Có người yêu mà bị thiếu năng như mày thì bọn tao thêm vào!"

"Kệ tao." Đặng Long không có vẻ gì bị ảnh hưởng bởi thái độ khinh bỉ ra mặt của bạn bè cả, hồn nhiên hỏi "Ơ mà bọn mày còn chưa ăn à? Đợi tao đúng không?"

"Đéo ai thêm đợi mày! Mọi người ơi ăn sữa chua trên châu này, kệ Đặng Long."

"Ăn thôi cả nhà ơi! Ai chưa lấy thì ra lấy đi, vẫn còn nhiều lắm!"

Không thể không thừa nhận, Đặng Quang Long mang một cái vibe rất... xàm, chỉ cần nó vừa xuất hiện, bầu không khí ngay lập tức trở nên thiếu nghiêm túc.

Mọi người xúm lại lấy đồ ăn, vui vẻ trò chuyện, không khí căng thẳng lúc nãy hoàn toàn tan biến.

"Khánh đặt ở cái quán trên đường Trần Phú đúng không? Quán đấy ngon dã man."

"Gia Khánh thường xuyên xuống đây chơi nhá!"

"Bọn em cảm ơn anh Khánh nhé!"

.

.

Tôi lấy cặp, lục tìm hộp đựng tai nghe bluetooth, sau đó mở điện thoại tìm kiếm file nghe mới download tối qua. Tôi cần một cái gì đấy giúp phân tán tư tưởng ngay lúc này.

Bỗng nhiên, có người ngồi xuống cạnh tôi. Tôi ngửi được mùi nước xả vải nhẹ nhẹ. Mùi hương quen thuộc đến mức không cần gắng đầu lên tôi cũng biết người mới đến là ai.

Người kia vươn tay lấy xuống một bên tai nghe của tôi, đeo lên tai một cách vô cùng tự nhiên, như thể quan hệ của chúng tôi thực sự thân thiết đến mức đấy vậy. Thời gian gần đây, đúng là Gia Khánh đã làm kha khá chuyện để bù đắp cho tôi, và thành thật thì, nếu bảo tôi không mềm lòng, đấy là nói dối. Tôi phải thừa nhận, ở khoản lấy lòng người khác, Gia Khánh giỏi hơn tôi nhiều lắm.

Mặc dù tôi vẫn tỏ ra xa cách với Khánh, nhưng tôi dần không còn kháng cự sự xuất hiện của nó bên cạnh tôi như lúc đầu, thi thoảng tôi sẽ đón nhận ý tốt của nó ở một chừng mực nhất định và đáp lại nó cái gì đấy như một cách để cảm ơn. Tôi không phủ nhận cái trò này có hơi khốn nạn và toxic, nhưng đây lại là cách hiệu quả khiến cho người ta không thể dứt ra được, đặc biệt là một đứa nhanh chán và thiếu kiên nhẫn như Gia Khánh. Nó hơi giống như phương pháp "cây gậy và củ cà rốt", chỉ cần đưa ra hình phạt và mức thưởng đúng cách, vậy thì chúng ta hoàn toàn có thể thao túng hành vi của người khác theo ý mình.

Tôi bình tĩnh quay đầu lại, mím cười quan sát khuôn mặt đang dần ngả ra của Nguyễn Hoàng Gia Khánh. Nó nhắm mắt thối mắt:

"Mày nghe cái gì thế?"

Tôi thản nhiên nhìn nó:

"IELTS Listening Section 3."

"Trong Cambridge à?" Nó nhướn một bên mày, bàn tay vô thức đưa lên vuốt tóc mái.

Đù, cái phản ứng này hơi bị ngoài mong đợi của tôi. Sao cái gì nó cũng biết thế nhỉ?

"Ừ, trong Cambridge 14." Tôi gật đầu, nhìn chăm chú vào nó, đảm bảo rằng mình không bỏ lỡ một tí ti biểu cảm nào trên khuôn mặt đẹp đến quá đáng kia.

"Mày sắp thi hả?" Khánh không hề bối rối khi bị tôi nhìn chăm chăm, nó thoải mái đối diện với ánh mắt của tôi, khóe miệng cong lên.

"Ừm, cuối tháng 12 tao thi." Tôi gật đầu, hỏi lại nó "Mày thi rồi à?"

"Tao thi hồi đầu năm lớp 10, lúc đấy tao vẫn còn học trên Hà Nội." Khánh thào tai nghe xuống, mân mê trên các đầu ngón tay.

Tôi mở to mắt nhìn nó, không khỏi cảm thấy có chút bất ngờ.

"Mày được mấy chấm?"

"Không cao lắm, overall được 7.0 thôi." Khánh nhún vai, nói nhẹ nhàng như thể đây chỉ là một thành tích rất đỗi bình thường "Chắc là tao sẽ phải thi lại để còn xét tuyển đại học nữa."

"..." Xin từ chối năng lượng peer pressure này.

"Được rồi, cuối tháng 12 mày mới thi mà, đừng áp lực quá." Khánh trả lại tai nghe cho tôi, đưa tôi cốc sữa chua "Mày không thích ăn sữa chua à?"

"..." Tôi có, nhưng tôi đang giả vờ giận nó, cho nên tôi không thể mặt dày ăn đồ ăn nó mua được.

"Vẫn còn đang giận tao à?" Khánh rũ mắt, từ tốn mở nắp hộp, đặt vào trong tay tôi "Vậy ăn xong rồi giận tao tiếp có được không?"

Miếng ăn là miếng nhục. Một người có chí khí không thể bị đồ ăn làm khuất phục được.

Nhưng mà tôi hèn.

Đạo này tớ hay bận rộn mất thứ linh tinh lặt vặt và cũng hơi thiếu ý tưởng một chút, cho nên tốc độ ra chương mới sẽ hơi bất thường, cảm ơn các cậu đã kiên nhẫn chờ đợi và đồng hành cùng tớ nhé!

Vừa rồi tớ có về Hải Phòng hẹn vài người bạn hồi cấp 3 đi chơi, mấy năm không gặp nhưng mọi người vẫn y như vậy, cảm giác ở bên nhau vẫn thế, câu chuyện cũng không hề thay đổi, thực sự tớ đã rất xúc động :-> Ngày xưa thì mong mau tốt nghiệp cấp 3 để lên đại học, bây giờ lại chỉ muốn được quay về cấp 3 thôi =))))

Chương 19

"Mày ơi, tình yêu là gì nhỉ?" Con Ngân thờ dài chán nản, nằm gục đầu xuống bàn, trông tội hết sức.

Chuyện là để chuẩn bị cho chuyên đề tháng Mười, ba lớp phụ trách (trong đó có lớp tôi) còn phải quay một phóng sự ngắn, phỏng vấn thầy cô và học sinh về quan điểm "Tình yêu tuổi học trò". Nhóm tôi lo việc đóng kịch nên không cần phải tham gia vào phi vụ này, người phụ trách chính mấy cái phóng sự hình như là bạn bí thư 11A7, con Ngân mang tiếng cũng là bí thư nhưng chẳng phải làm gì cả, nó chỉ cần trả lời phỏng vấn thôi, câu hỏi cũng cho sẵn rồi, thế mà cứ kêu than mấy hôm nay.

Nếu tôi nhớ không nhầm thì hẳn đây là lần thứ mười hai trong ngày nó hỏi tôi cái câu ngu ngốc này rồi. Tôi có quạu không? Có chứ! Nhưng tôi có giúp gì được nó không? Tất nhiên là không! Tôi cũng có biết tình yêu là cái quái gì đâu, tôi đang tuổi ăn tuổi học mà, trẻ con thì nên sống đơn giản một tí, không nên dính vào mấy chuyện quá phức tạp, như yêu đương chẳng hạn.

Mười bảy tuổi thì không ai coi là trẻ con nữa rồi, nhưng tôi thích nghĩ mình còn nhỏ, tôi thích cảm giác vô lo vô nghĩ khi còn được bố mẹ bao bọc, tôi thích một cuộc sống vui vẻ và giản đơn. Bởi vì, bầu trời của trẻ con bao giờ cũng cao hơn. Nhưng mà cuộc đời tôi nó cứ sóng gió kiểu đóo gì ấy, đặc biệt là từ khi quen biết Nguyễn Hoàng Gia Khánh.

Con Thanh đang ngồi lướt điện thoại cạnh tôi đột nhiên thờ dài, nói vu vơ:

"Đố ai định nghĩa được tình yêu

Có nghĩa gì đâu một buổi chiều

Nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt

Băng mây nhẹ nhẹ, gió hiu hiu..."

"Mày còn thơ với thần à?" Ngân bĩu môi, lườm Thanh.

"Thì làm sao? Mày đừng tưởng tao không biết, tình yêu của mày là bạn Nguyễn Trần Minh Đăng giấu tên, bí thư 11A7, cao 1m78, ở trong CLB Bóng rổ..." Thanh toe toét cười, giờ điện thoại lên trước mặt tôi và Ngân, trên màn hình hiển thị profile cá nhân của Minh Đăng Nguyễn.

Ngân vội vàng lao đến muốn cướp lấy điện thoại trên tay Thanh, nhưng con Thanh đã kịp vút điện thoại sang cho tôi. Tôi ngay lập tức đón lấy điện thoại của nó, còn nó thì giữ chặt Ngân lại, đợi tôi stalk xong trang cá nhân của bạn Minh Đăng kia mới thả con Ngân ra.

"Kinh thật." Tôi trả điện thoại lại cho Thanh, lắc đầu nhìn Ngân, ra vẻ ngán ngẩm "Bạn bè rủ đi học thêm Lý thì bảo không cần, hôm sau đã thấy đi học Lý với bạn Minh Đăng giấu tên rồi."

"Bảo sao suốt ngày rủ tao đi vệ sinh, mà đi vệ sinh lại còn phải vòng qua sân bóng rổ mới chịu, hóa ra là để ngắm ai kia." Thanh chép miệng, khoác vai tôi.

Tôi nhin cười nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Ngân, nói tiếp:

"Lần sau lên 11A7 tìm bạn Minh Đăng nhé, hỏi bạn ấy xem "Tình yêu là gì", bạn ấy trả lời cho."

.

.

Mọi người hay bảo "Vui thôi đừng vui quá", tôi với con Thanh lỡ "vui quá", trêu Ngân hơi nhiều, cuối cùng con bé đổi cả hai đứa tôi. Mua đồ ăn cho thì nó vẫn ăn, nhưng nó nhất quyết không chịu nói với bọn tôi một câu nào mấy hôm nay, có xin lỗi thế nào cũng không được.

Bởi vì Ngân đang dỗi nên không còn ai đi lấy và cất sổ đầu bài hộ tôi nữa, mà CLB tôi lại hay có kiểu họp vào cuối chiều, thế là hôm nào cũng phải vội vội vàng vàng chạy từ nhà A sang nhà C cho kịp giờ.

Cất sổ đầu bài xong, tôi chỉ kịp gửi cặp sách ở phòng sinh hoạt chung của Đoàn, sau đó dùng toàn bộ tốc lực chạy về phía phòng họp CLB Diễn xuất ở nhà C. Vừa chạy đến góc tường, trước mắt tôi chợt xuất hiện vật áo trắng muốt, tôi muốn dừng lại nhưng không kịp nữa rồi, đành phải nhắm tịt mắt lại, phó mặc cho số phận.

Cả người tôi đâm sầm vào lòng ai đó, người kia hơi loạng choạng một chút nhưng nhanh chóng ổn định lại, hai tay giữ chặt lấy vai tôi.

"Lê Vũ Ngọc Châu Anh."

Người kia gọi tên tôi bằng tông giọng trầm đến kì lạ, như thể đang đè nén một thứ gì đó. Khoan đã, cái giọng này nghe rất quen nhé...

Tôi hé mắt ra, trông thấy khuôn mặt lạnh như tiền của Nguyễn Công Trường. Nó thô bạo ấn đầu tôi xuống, gần từng chữ:

"Liếm sạch cho tao."

Tôi cúi đầu nhìn theo nó, hốt hoảng nhận ra đôi giày Nike Air Jordan 1 Low White hơn 13 củ mà nó mới khoe với tôi hôm trước, trên mũi giày còn có vết bẩn mờ mờ, chính xác là dấu vết mà tôi vừa dẫm vào. Thôi chết cmn rồi.

Tôi rụt cổ, nuốt khan, âm thầm lùi lại một bước, cố gắng cứu vãn tình hình:

"Mày ơi... từ từ... đừng nóng... tao xin lỗi... vết này mờ thôi, mày đưa đôi này cho tao, tao đảm bảo ngày mai giày của mày lại trông như mới..."

Nguyễn Công Trường nheo mắt nhìn khóa chặt vào tôi, tôi bất chợt thấy lạnh gáy, lời đang nói cũng bị ánh nhìn khủng bố của nó làm cho

ngheñ lại, hình như nó đang cân nhắc xem nên giết tôi bằng cách nào thì phải...

Tính nó vốn cục súc, nó mà điên lên thì đến bố mẹ nó còn phải sợ chứ nói gì đến tôi. Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, tôi đã đưa ra một quyết định sai lầm nhất cuộc đời: tôi bỏ chạy.

Tại sao tôi lại bảo đó là quyết định sai lầm ư? Bởi vì tốc độ và thể chất của con gái luôn không thể bằng được con trai, tôi còn chưa kịp chạy được hai bước thì đã bị nó túm được, nó xoay đầu tôi lại, ép tôi nhìn thẳng vào mắt nó, cười lạnh:

"Mày định chạy đi đâu? Chuyện của tao với mày còn chưa xong cơ mà?"

Tôi hoảng loạn liếc mắt ra chỗ khác, tìm cách thương lượng với nó:

"Thế... bây giờ mày muốn giải quyết như nào?"

Công Trường từ trên cao nhìn xuống tôi như thể nhìn một sinh vật nhỏ bé không đáng để vào mắt, khóe môi nó hơi cong lên, nói rõ từng chữ:

"Tao nói rồi, liếm sạch cho tao."

ĐCM con chó này rất nhờn nhé, tôi biết tôi sai nên tôi đã nhường nó rồi, thế mà nó lại còn dám được nước lấn tới, được voi đòi hai bà Trưng à?

Trong cơn tức giận, bao nhiêu nỗi sợ của tôi bay đi đâu hết sạch, tôi đã quên mất rằng từ bé đến lớn, chưa bao giờ tôi combat thắng nó cả, mà thằng Trường cũng không có khái niệm nhường con gái (hoặc nó không coi tôi là con gái, maybe), nó đánh tôi còn đau hơn cả mẹ tôi đánh. Thế là tôi ngược mặt lên, nói bằng giọng thách thức:

"Bố mày không đấy? Mày làm gì được tao?"

Công Trường nhưn mày, nó dùng ngón trỏ và ngón cái bóp chặt hai bên má tôi, cười nhạt:

"Khá quá nhờ? Mày càng lúc càng to gan đấy, cậu có Khánh Nguyễn chống lưng cho à?"

Tôi rất ghét mỗi khi có ai đó dùng cái giọng này để nói chuyện với mình, hơn nữa, người đó còn là thằng Trường. Tôi nhú mày hất tay nó ra, nói xẵng:

"Ừ đúng rồi đấy, tao cậu có Gia Khánh đấy, rồi mày định làm gì tao?"

Công Trường chậm rãi ép sát tôi vào tường, hờ hững nói:

"Mày đoán xem?"

Lúc này đầu óc tôi mới tỉnh táo lại một lần nữa để ý thức được tính nguy hiểm của tình huống, bạn tôi toàn một lũ máu liều nhiều hơn máu não, điển hình là Nguyễn Công Trường. Chẳng có gì nó không dám làm cả, mà tôi lại còn vừa thách nó nữa chứ...

Tôi lặng lẽ nhìn khoảng trời xanh trước mắt, để yên cho thằng Trường xách cổ áo lôi thẳng ra phía sân trường, yếu ớt lên tiếng:

"Mày ơi... thả tao xuống đi... tao không muốn đoán đâu... mình ngồi nói chuyện tử tế như hai người bạn được không..."

"Sao? Biết sợ rồi? Gọi Gia Khánh của mày đến cứu đi?" Công Trường không quay đầu nhìn tôi, nhưng tôi có thể hình dung ra được vẻ mặt đắc thắng của nó qua giọng điệu khinh bỉ kia. Đừng thắc mắc tại sao tôi không phản kháng, nó khỏe như trâu ấy, tôi có x5 lên chưa chắc đã thắng được nó, không khéo lại chọc nó điên lên thì hỏng.

Bình thường Trường rất nhường tôi, hồi bé, trừ những lần chúng tôi đánh nhau ra thì nó vẫn luôn là người bảo vệ tôi, nhờ có nó mà quãng thời gian cấp 1 và cấp 2 của tôi luôn vô lo vô nghĩ, chưa bao giờ phải ưu phiền vì bất cứ chuyện gì. Nhưng chỉ cần tôi làm một cái

gì đấy vượt qua giới hạn của nó, nó sẵn sàng trở mặt với tôi ngay lập tức.

Tôi vẫn nhớ có lần nào đấy tôi trêu dai quá nên thằng Trường vút tôi lên cây lộc vừng nhà nó, xong nó còn buộc con Becgie dưới gốc cây canh không cho tôi xuống, mãi đến khi mẹ nó phát hiện ra thì tôi mới được giải cứu; còn một lần khác, không nhớ tôi chọc nó kiểu gì mà nó xách tôi ném thẳng vào thùng rác trường cấp hai, tất nhiên nó đã nhân đạo chọn cái thùng ít rác và ít bẩn nhất cho tôi, nhưng tâm lý tôi vẫn bị sang chấn không nhẹ.

Chết mất thôi... có khi nào lần này nó sẽ buộc tôi lên cột cờ luôn không...

Tôi quơ tay níu lấy góc tường trong vô vọng, thử giấy giữa lần cuối:

"Nguyễn Công Trường... thả tao ra đi... mình chọn cách giải quyết khác nhẹ nhàng, văn hóa, phù hợp với môi trường sư phạm hơn có được không ạ..."

Không biết có phải tôi gặp ảo giác hay không, nhưng mà lực kéo đằng sau lưng tôi chợt biến mất, ngay sau đó, cả người tôi rơi vào một vòng ôm ấm áp, khoang mũi ngập tràn mùi hương nước xả vải dịu dịu.

"Công Trường..." Gia Khánh nhẹ nhàng chỉnh lại tóc cho tôi, mỉm cười nhìn Trường, nói từ tốn "Đừng bắt nạt Châu Anh của tao nhé."

Rất may là tớ kịp lên chương mới vào 1/6 =))) Chúc các cháu u18 Tết thiếu nhi vui nhé :>

Trong khi mọi người nô nức nghỉ hè thì tớ lại chuẩn bị thi mid-term và còn phải làm report + slide cho một số môn nữa, dự kiến sẽ comeback sớm nhất vào tháng 7 :>

Love u all <3

Chương 20

Công Trường hơi sững người lại, vẻ bất ngờ thoáng hiện trên mặt. Hình như nó cũng giật mình vì sự xuất hiện của Gia Khánh.

Nó dùng cái vẻ mặt rất kì cục nhìn tôi, rồi lại đưa mắt nhìn Khánh, chừng nửa phút sau mới lên tiếng:

"Tao không bắt nạt Châu Anh..." Công Trường ngừng lại, khoe miệng cong lên, đảo mắt "CỦA mày."

"Đúng không Châu Anh?" Khánh cúi xuống nhìn tôi, bàn tay nó đặt hờ lên vai tôi, ánh mắt và giọng nói vô cùng dịu dàng. Tôi biết, chỉ cần tôi lắc đầu, Khánh sẵn sàng đứng ra đòi lại công bằng cho tôi.

Tôi nuốt nước bọt, rũ mắt, không muốn nhìn vào đôi mắt màu cà phê của nó, chậm rãi gật đầu:

"Không phải đâu, tao với Công Trường chỉ đùa nhau thôi."

"Thấy chưa?" Trường ngả ngớn cười, nhún vai, chớp mắt nhìn Gia Khánh.

Tôi âm thầm đỡ trán, chỉ muốn lao đến đập Nguyễn Công Trường một trận. Tôi đã muốn tránh cho hai thằng mâu thuẫn rồi, nó lại còn bày ra cái vẻ mặt ngửa đòn đấy ra, ngại thiên hạ chưa đủ loạn à?

Trước khi Gia Khánh kịp nói gì, tôi vội vàng bước ra đứng chắn giữa chúng nó, tỏ vẻ sốt ruột kéo áo Công Trường:

"Anh chị trong club của tao đang chờ đấy, mình đi thôi mày."

"Hả?" Công Trường đàn mắt nhìn tôi, trên mặt nó viết rõ dấu hỏi chấm to đùng.

Tôi đưa tay bấm mạnh vào eo nó, quay đầu nhìn Khánh, cười gượng:

"Clb tao có việc nhờ Trường, tao với nó đi trước nhé."

Không đợi Khánh trả lời, tôi vội vã lôi kéo Công Trường rời đi, cố gắng đè ép cảm giác áy náy kì lạ trong lòng xuống.

Cuối cùng thì ngày hôm đó tôi vẫn không kịp tham gia họp với clb, lại còn phải xử lý đôi giày 13 củ của Nguyễn Công Trường.

Thằng Trường theo tôi về tận nhà, nó chiếm chệ ngồi trên ghế sofa trong phòng tôi, ăn hoa quả mẹ tôi gọt, tay cầm điều khiển lướt liên tục một list dài danh sách phim trên Netflix, miệng thì chê:

"Sao chẳng có phim gì hay thế?"

"..." Xem được thì xem, không xem được thì cút.

Tôi âm thầm chửi nó trong đầu, hì hục lau giày của nó với vải mềm và dung dịch vệ sinh giày chuyên dụng, chỉ mong tiễn nó đi càng sớm càng tốt.

"Buộc tóc lên đi, trông vướng quá." Thằng Trường ném điều khiển lên bàn, từ bỏ việc tìm phim để xem, quay sang soi mói tôi.

Tôi vứt đồ trên tay xuống, lấy kẹp tóc kẹp gọn tóc lại, lờm nó:

"Được chưa?"

"Sao mà thái độ thế nhỉ?" Công Trường nhún vai cười, ngả người vào thành ghế sofa "Mày muốn liếm sạch giày của tao thật à?"

"... Không." Tôi hậm hực trả lời nó, cúi đầu nhặt khăn lên lau giày tiếp.

"Chanh, mày không đeo khuyên nữa à?" Đột nhiên Trường cúi người xuống, nghiêng đầu quan sát vành tai phải của tôi.

Tôi hơi ngẩn người, hai giây sau mới phản ứng lại:

"À... tại vì tao phải làm học sinh ngoan." Tôi cười cười, nửa thật nửa giả nói.

Hồi cấp 2, tôi từng xỏ một lúc tận 4 lỗ tai, mà nguyên nhân gián tiếp khiến tôi có quyết định điên rồ đấy chính là Nguyễn Công Trường. Tôi nhớ thời gian đấy thằng Trường mới bị đá, hồi ấy nó suy vãi ***, tôi thì sợ bạn tôi nghĩ quẩn, nó đi đâu tôi cũng phải bám theo.

Thế là một ngày đẹp trời như mọi ngày, tôi đi theo nó đến Fishbone Piercing Tattoo, hốt hoảng nhận ra nó muốn xăm. Tôi không dám cản nó, mà thằng Trường có vẻ quá bất lực trước sự đeo bám của tôi, nó từ bỏ việc đuổi tôi về nhà, chỉ dặn tôi ngồi đợi nó ở ngoài sảnh.

Đang chờ nó thì có chị nào xinh lắm đến bắt chuyện với tôi, chị ý còn khen tôi dễ thương, chắc chắn xỏ khuyên sẽ hợp lắm. Mà, từ bé đến lớn ai cũng dặn tôi phải cảnh giác với con trai, chứ không có ai kêu tôi cẩn thận các chị đẹp cả... Lúc Công Trường đi ra, nhìn thấy mỗi bên tai tôi có thêm 2 cái khuyên, nó bị dọa cho ngu người luôn.

"Mày với thằng Khánh giống nhau thật." Công Trường bật cười, nó lấy nĩa sẵn một miếng táo, buông lời nhận xét "Lúc nào cũng thích tỏ ra ngoan ngoãn vô hại."

Tôi cũng cười, im lặng không đáp. Tôi biết Trường nói đúng. Về một số khía cạnh, tôi với Gia Khánh rất giống nhau, đấy là lý do mà tôi cảnh giác với nó ngay từ lần đầu tiếp xúc.

"Thằng Khánh không phải loại sẽ để gái xoay vòng vòng đâu, nó phức tạp hơn mày tưởng nhiều, tao khuyên mày nên dừng cái trò này lại và tránh xa nó ra, chơi thế đủ rồi." Công Trường khoác một cánh tay lên thành ghế phía sau, rũ mắt nhìn tôi, giọng nói bất chợt trở nên nghiêm túc.

Tôi không nhìn nó, khoe môi hơi cong lên, nhẹ nhàng nói:

"Tao có làm gì đâu? Tao với Khánh chỉ là bạn bè bình thường thôi mà."

Công Trường đảo mắt, cười nhạt:

"Mày thấy mày có khác đéo gì con bò tót không? Người ta thấy cờ đỏ (redflags) thì né, còn mày cứ phải lao thẳng vào mới chịu."

Tôi khúc khích cười, chợt cảm thấy nó nói cũng không sai. Lúc đầu quả thật tôi muốn tránh xa Gia Khánh vì không muốn vướng vào rắc rối, cơ mà đưa đẩy với nó cuốn thật sự, càng lúc càng không dứt ra được. Cái tính xấu này của tôi nó ăn vào máu rồi, đâu thể vì vài lời nói mà thay đổi.

Nhưng cũng phải cảm ơn Công Trường đã liên tục tẩy não tôi từ khi tôi vừa bắt đầu lên cấp 2, nhờ nó mà tôi có trust issue với tất cả sinh vật giới tính nam mà tôi gặp, nhìn thẳng nào cũng thấy có vấn đề.

Tôi vẫn nhớ năm tôi lên lớp 8, đợt đấy tôi thay đổi nhiều lắm, cao hơn, bắt đầu có da có thịt hơn, và cũng xinh hơn. Tôi vừa làm cán bộ lớp lại chăm tham gia hoạt động của trường nên hay được nhiều người để ý, thậm chí còn nhận được quà tặng và thư tình.

Có một lần, thằng Trường bắt gặp ngay lúc có người tán tỉnh tôi, nó chỉ liếc mắt một cái mà dọa người ta chạy mất dép, sau đó nó lôi tôi ra một góc, nghiêm túc nói:

"Mày phải cẩn thận với lời khen của bọn con trai và cảnh giác với mọi thằng con trai muốn tiếp cận mày."

Lúc đó tôi nửa hiểu nửa không, ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn nó:

"Thì tao vẫn cẩn thận mà?"

Nó nhìn tôi như nhìn một đứa thiếu năng, kiên nhẫn giải thích:

"Nếu một thằng khen mày ngon, lúc đó nó đang nhìn cơ thể của mày. Nếu một thằng khen mày xinh, nó đang nhìn vào khuôn mặt của mày. Còn khi một thằng khen mày đẹp, thì lúc đó nó đang nhìn vào tâm hồn của mày."

Thằng Trường dừng lại một chút, khước môi cong lên, nó vưỡn nhẹ lên má tôi, giọng trầm xuống vài tông:

"Mày nhận ra vấn đề không? Cả 3 thằng đều muốn thịch mày đấy."

"... À." Thế giới này thật đáng sợ.

Thậm chí, Nguyễn Công Trường còn từng cho tôi đọc tin nhắn trong group chat của đám con trai trong lớp để biết cái thằng tôi crush tồi như thế nào và thường xuyên dặn tôi phải cảnh giác, bởi vì "Có những người bề ngoài thì tử tế, nhưng mày không thể biết được người ta sẽ làm gì mày khi có cơ hội đâu."

Những năm tháng ấy tôi bị nó dọa đến mức không dám có người yêu, còn nó vui vẻ chạy đi tán bé hotgirl xinh nhất khối, hai đứa yêu nhau kiểu gì mà đến cô hiệu trưởng còn biết, nhưng chỉ được mấy tháng thì chia tay, do bé kia cấm sừng nó. Hôm nó chia tay, tôi muốn cười nó mà không dám, thế là tôi đi mượn cái loa rồi bật nhạc Mr Siro cho nó nghe, cuối cùng nó xách tôi ném vào thùng rác. Đm con chó Nguyễn Công Trường.

"Nhưng mà tao có cảm giác hình như thằng Khánh có ý với mày thật đấy." Công Trường đột nhiên lên tiếng kéo tôi trở về thực tại, nó dùng đầu ngón cái và ngón trỏ đỡ cằm, tỏ ra đăm chiêu phán một câu không đầu không đuôi.

"..." Không phải bạn vừa bảo tôi tránh xa Khánh ra à? Nói thế là có ý gì?

Nhìn thấy biểu cảm phản đối trên mặt tôi, Công Trường cho là tôi không tin nó, nó đứng dậy ngồi xuống bên cạnh tôi, tiếp tục nói:

"Thằng Khánh đối xử với mày rất dụng tâm..." Nó hơi nhăn mày, bàn tay đưa lên vuốt tóc, dường như đang cố gắng tìm từ ngữ để diễn tả "Nó không giống cách đối xử với bạn bè, cũng không phải cái kiểu hời hợt bóng bẩy lúc tán tỉnh... Tao cũng đéch biết nữa."

Tôi vô thức nhíu mày, sao mọi người xung quanh tôi cứ thích nói mấy chuyện liên quan đến tình cảm và Nguyễn Hoàng Gia Khánh vậy nhỉ? Sao không phải là chủ đề học tập, giáo dục, dân sinh, xã hội mà cứ phải là tình cảm vậy? Thay vì hỏi xem dạo này "Mày có yêu ai không?" thì mọi người có thể bàn về sự lên xuống của thị trường chứng khoán chẳng hạn... Thôi được rồi, nếu tôi mà mở miệng nói mấy cái topic này thì sẽ chẳng ai thèm chơi với tôi mất.

Tôi đảo mắt, liếc nhìn khuôn mặt đẹp trai không góc chết của Nguyễn Công Trường, quyết đoán đổi chủ đề:

"Mày có ở lại ăn cơm không? Kiểu gì mẹ tao cũng nấu cả phần cơm cho mày đấy."

"Chắc là kh—"

"Bé Chanh ơi, có bạn đến tìm con này!" Bất chợt, tiếng mẹ tôi vang lên từ dưới lầu, cắt ngang lời Công Trường.

Hai giây sau, mẹ tôi bổ sung:

"Đẹp trai lắm!"

Chương 21

Tôi với Công Trường quay đầu nhìn nhau, không hẹn mà cùng thốt ra một cái tên:

"Gia Khánh?"

"Nó tìm mày có việc gì nhỉ?" Trường hơi ngả người ra phía sau, híp mắt nhìn tôi.

Tôi khẽ nhún vai, chống tay xuống sàn để đứng dậy, bình tĩnh trả lời nó:

"Lỡ không phải Gia Khánh mà là bạn đẹp trai khác thì sao?"

Công Trường nhướn mày, khoe miệng hơi nhếch lên:

"Ngoài tao và Gia Khánh mày còn quen thằng nào đẹp trai nữa?"

"..." Không cãi được.

Lúc tôi xuống tầng, quả nhiên nhìn thấy Khánh đang đứng chờ tôi ngoài cửa. Trên người nó vẫn còn mặc đồng phục, có lẽ vừa từ trường trở về thì nó qua đây luôn.

Tôi cố tình làm ra vẻ bất ngờ, bước tới trước mặt nó:

"Mày tìm tao có việc gì thế?"

"Cái này của mày đúng không?" Khánh đưa tay ra trước mặt tôi, trong lòng bàn tay là vòng Pandora bạc, chính xác là Celestial Stars Bracelet – y chang vòng tay của tôi.

Tôi hơi giật mình nhìn xuống cổ tay trái – trống không. Tôi đã làm rơi lúc nào mà lại không phát hiện ra nhỉ?

Như thể đoán được tôi đang nghĩ gì, Khánh từ tốn giải thích:

"Tao nhạt được hồi chiều, ở chỗ này với Trường "đùa nhau" ấy."

Không biết có phải do tôi tưởng tượng hay không, nhưng lúc nói đến hai từ "đùa nhau", tôi có cảm giác sắc mặt của Khánh hơi tối đi một chút, giống như là... khó chịu?

Tôi mím môi, rụt rè cầm lấy vòng tay, ngược mắt lên nhìn Khánh, nói một cách chân thành:

"Cảm ơn mày nhé, đúng là vòng tay của tao rồi."

"Ừm, vậy tao về trước nhé." Khánh gật đầu, xoay người đi luôn.

Tôi hơi giật mình trước thái độ hờ hững của nó, có ngu đến mấy thì đến bây giờ tôi cũng nhận ra bây giờ tâm trạng nó đang không tốt. Trước khi kịp suy nghĩ cẩn thận, tôi đã chạy tới kéo tay Gia Khánh, đến khi nó nghi hoặc quay đầu nhìn tôi, tôi mới tỉnh táo lại.

"Ừm..." Tôi nuốt nước bọt, tầm mắt dừng lại ở cảm của Khánh, não hoạt động hết công suất để tìm ra một lý do hợp lý giải thích cho hành động mang tính bộc phát của mình "Tao không tự đeo vòng tay được, mày đeo giúp tao có được không?"

Damn, cái lý do sứt sẹo này, đến tôi còn tự thấy không thể tin được.

Tôi nghe thấy tiếng Gia Khánh cười khẽ, đến tiếng cười của nó cũng quyến rũ như vậy, khiến cho hai tai tôi nóng bừng.

"Được." Khánh hạ giọng trả lời tôi, nó vươn tay nhận lấy chiếc vòng, tay kia nắm lấy cổ tay trái của tôi, cẩn thận đeo vòng lên.

Tôi rã mắt, gần như nín thở nhìn theo động tác của Khánh. Ngón tay nó đẹp quá... còn có gân tay nữa này... tôi cảm thấy mình có thể ngắm tay nó cả ngày mà không chán mắt...

Tay Khánh rất lớn, bao trọn lấy bàn tay tôi, nhiệt độ nóng ấm từ lòng bàn tay nó truyền đến khiến tim tôi như run lên, toàn bộ suy nghĩ đều

bị làm cho hỗn loạn.

"Xong rồi." Khánh nâng mắt nhìn tôi, nhẹ nhàng buông tay tôi ra.

Tôi giật mình ngẩng đầu lên, ngờ ngác như thể vừa bị ai đó đánh thức khỏi cõi mộng:

"Xong rồi à?"

Sao nhanh thế?

Gia Khánh cong mắt cười, nó vươn tay xoa nhẹ đầu tôi, ánh mắt cũng mềm mại hơn.

"Lúc mày ngờ ngờ thế này đáng yêu lắm."

Vừa nói, tay nó vừa đưa xuống véo má tôi, động tác rất dịu dàng, như thể đang nựng thú cưng ấy.

Tôi không tránh đi, chỉ mím môi cầm lấy tay nó, ngăn không cho nó chọc tôi nữa, tỏ ra giận dữ:

"Đừng véo má, đau."

Khánh không rút tay ra, nó hơi ngạc nhiên dùng bàn tay còn lại xoa xoa má tôi:

"Đỏ lên thật rồi này? Tao chỉ chạm nhẹ thôi cũng đỏ nữa... da mày cứ như em bé ấy."

Tôi không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn nó lên án.

Khánh bật cười thành tiếng, nó tiện tay vén lọn tóc ra sau tai giúp tôi, nửa đùa nửa thật nói:

"Mày có biết mỗi khi mày nhìn tao như thế, tao lại càng muốn trêu mày hơn không?"

"..." Đây là cái bài mà nó hay dùng để tán tỉnh đúng không?

Lần này thì tôi nghiêng đầu tránh đi, buông tay nó ra, đẩy nó về phía cổng:

"Muộn rồi đấy, mày mau về nhà đi!"

Khánh để yên cho tôi đẩy, nó chỉ cúi đầu nhìn tôi cười, trong mắt như có cả một bầu trời sao. Như mọi khi, tôi lại ngẩn người trước nụ cười ấy. Vâng, chính là nụ cười thần thánh khiến hơn một nửa nữ sinh trong THPT A đổ đứ đừ, nụ cười mà dù ngắm bao nhiêu lần tôi cũng không đủ sức chống cự.

Nhưng lần này tôi không thể thiếu nghị lực như thế được, tôi dứt khoát đẩy nó ra khỏi cổng, nói thật nhanh:

"Mày đi về cẩn thận nhé!"

"Sao thế? Đuổi tao à?" Khánh toe toét cười, trông nó có vẻ rất thích thú trước sự bối rối của tôi "Sao mày chẳng hiểu khách tí nào thế?"

"Ừ, tao có bao giờ hiểu khách đâu." Tôi liếc nó, thản nhiên đáp, tay cho vào túi lấy ra vài viên kẹo chanh nhét vào tay nó "Không biết lấy gì để cảm ơn bạn, thôi thì của ít lòng nhiều, mày nhận cho tao vui."

Không đợi Khánh phản ứng lại, tôi lùi về phía sau nửa bước, nhanh nhẹn vẫy tay với nó, sau đó đóng cửa lại luôn. Tôi nhận ra tiếp xúc với Khánh không tốt cho sức khỏe tim mạch tẹo nào.

.

.

Vào đến nhà, tôi thấy mẹ với Trường đang nói chuyện ở phòng khách.

"Nhà bạn đấy giàu lắm, cô nhìn cái biệt thự nào to nhất đường Lê Hồng Phong chính là nhà của nó."

"O thế cơ à? Mà thằng bé này lại còn trông rõ sáng sủa đẹp trai, sao nó lại để ý con Chanh nhà mình không biết."

"Thế mới lạ cô ạ, nó là nam vương trường cháu đấy cô, con gái theo đuổi nó xếp thành hàng dài."

"À mà có Facebook thằng bé không? Gửi link cho cô với, lúc này cô vẫn chưa nhìn kĩ mặt."

"..." Lại thêm hai người này nữa.

Chuyên đề "Tình yêu tuổi học trò" do 3 lớp 11A6, 11A12 và 10D3 phụ trách được tổ chức vào ngày thứ hai đầu tiên của tháng Mười.

Từ sáng sớm tôi đã phải đến trường để duyệt lại kịch bản một lượt và hóa trang cho diễn viên. Vừa xong việc bên này thì lại bị một lũ trong Dance Club bắt cóc sang make-up và làm tóc cho chúng nó.

"Tao có được phụ cấp không?" Tôi cầm mút trang điểm tán đều kem nền trên mặt bạn nào đấy trong Dance Club, hỏi vu vơ. Mới sáng ngày ra, còn chưa kịp ăn xong bát bánh đa cua đã bị lôi đi khắp nơi làm cu li rồi.

"Tình cảm mới là quan trọng chứ, sao mà cứ mở mồm là nhắc đến tiền bạc thế? Mà thực dụng nó vừa thôi." Mẫn Nhi – chủ tịch DC từ đâu đi đến vỗ vai tôi, giọng nói cực kỳ gợi đòn. Tôi với con bé này từng ở trong nhóm nhảy trường cấp 2, lên cấp 3 không học cùng lớp và khác CLB nên ít có dịp nói chuyện với nhau nhưng quan hệ vẫn rất tốt.

"Thế thôi chắc 200k hôm trước tao nợ mà cũng không cần trả đâu nhỉ." Tôi liếc mắt nhìn nó, tay mở hộp phấn phủ "Tình cảm hai đứa mình tốt lắm mà."

Con Nhi chép miệng, lượn luôn ra chỗ khác, trước khi đi còn bỏ lại một câu:

"Phụ cấp của mày anh Trường lo hết, yên tâm."

"Cái đéo gì thế Mẫn Nhi?" Nguyễn Công Trường từ phòng thay đồ bước ra, híp mắt nhìn Nhi.

"Tao không biết gì hết!! Thầy tổng phụ trách có việc gọi tao, tao đi trước đây!" Mẫn Nhi rụt cổ, mở cửa lao như bay ra ngoài.

Tôi bật cười, vỗ vai bạn nữ tôi vừa make-up xong:

"OK rồi đấy, cậu ra kia Hoài Anh làm tóc cho, ở đây không có máy uốn tóc nên tớ không làm luôn được."

Bạn ấy gật đầu cảm ơn tôi, lúc bước qua Công Trường để đến chỗ Hoài Anh còn lén nhìn nó một cái, hai tai đỏ bừng.

Tôi nhin cười vỗ vỗ xuống ghế trống trước mặt mình, nhướn mày với thằng Trường:

"Mày còn chờ gì nữa?"

"Tao không cần trang điểm đâu." Công Trường nhíu mày, cả người nó từ đầu đến chân đều toát ra vẻ kháng cự, như thể tôi đang bắt nó phải chịu đựng một cái gì đó kinh khủng lắm ấy.

Nếu như có thời gian thì tôi cũng muốn trêu nó lắm, nhưng mà sắp đến giờ diễn rồi, nên tôi cũng không vòng vo:

"Không, mày đủ đẹp rồi, không cần make-up, tao chỉ làm tóc giúp mày thôi."

Dance Club sẽ nhảy mở màn "The Eve" của EXO, tôi liếc nhìn Nguyễn Công Trường một lượt từ trên xuống dưới, sơ mi lụa đen, quần âu, Chelsea boots, không thể không chặc lười một cái. Tôi không muốn đánh giá người khác qua ngoại hình đâu cơ mà cái style

này khiến thằng bạn tôi trông y như mấy thằng f*ckboi ấy, thêm cái kính Gentle Monster nữa là chuẩn bài.

Tôi ấn nó ngồi xuống ghế, dùng keo xịt tóc tạo kiểu side-part 6/4 vuốt ngược, sau đó bảo nó cởi bớt một cúc áo và nhét một nửa vạt áo vào trong quần.

"ĐM trông như Oh Sehun ấy! Tao phải apply làm stylist kiêm make-up artist cho SM Entertainment thôi!" Tôi lượn một vòng quanh Nguyễn Công Trường ngắm nghía, càng nhìn càng thấy hài lòng.

Điều khiến tôi thấy hài lòng hơn nữa đó là toàn bộ con gái (và con trai) trong phòng đều âm thầm quay đầu nhìn bạn Công Trường của tôi. Nhưng mà chính chủ lại tỏ thái độ chê ra mặt:

"Giống Oh Sehun chỗ nào? Sao ĐM trông đếch khác gì mấy thằng f*ckboi thế?"

"..." Phải làm sao để tôi giải thích cho nó hiểu đây là vấn đề ở khuôn mặt của nó chứ không phải vấn đề ở stylist bây giờ?

Chương 22

Bận rộn suốt cả buổi sáng, mãi đến khi chương trình gần bắt đầu tôi mới được quay trở lại vị trí tập kết của lớp. Trần Minh Tâm sốt ruột gạt đám đông ra kéo tay tôi về chỗ nó ngồi, vừa đi vừa trách móc:

"Mày trốn đi đâu cả sáng nay thế? Tao tìm mày mãi mà không thấy."

Tôi để yên cho nó kéo đi, giải thích:

"Mấy đứa bên DC nhờ tao qua trang điểm với làm tóc-"

Không để tôi nói hết, thằng Tâm vội nhét vào tay tôi mấy tờ A4 chi chít chữ, thúc giục:

"Ừ sao cũng được, mẹ đọc lại script giúp con, tí lên sân khấu mẹ quên lời con không cứu được đâu."

"Mày nghĩ tao là ai?" Tôi hơi không vui vì sự thiếu tin tưởng của nó, nhưng tôi vẫn nhận lấy xấp giấy kia, lướt thật nhanh toàn bộ nội dung mà tôi đã học thuộc lòng từ tối hôm trước.

Trên sân khấu, bạn MC đã bắt đầu màn chào hỏi quen thuộc và giới thiệu tiết mục mở màn của Dance Club.

"Áaaaaaaaaa-"

Tôi giật nảy mình vì tiếng hét chói tai không báo trước, ngơ ngác ngẩng đầu lên, ngay lập tức hiểu ra nguồn cơn của sự hỗn loạn này: team "The Eve" on stage.

Trần Minh Tâm dí đầu tôi xuống, dùng ngón trỏ gõ gõ vào xấp giấy trước mặt tôi, tỏ ra cực kỳ mất kiên nhẫn:

"Đừng hóng hớt nữa, đọc lại đi Chanh!"

Tôi gạt tay nó ra, nói chắc như đinh đóng cột:

"Mày cứ tin tao-"

Thằng Tâm không nói hai lời xoay ghế của tôi ngược lại phía sân khấu, bắt đầu giờ cái giọng đe dọa:

"Mày có đọc không?"

Tôi lờm nó, nó cũng lờm tôi, dùng dằng một lúc lâu, cuối cùng tôi là đưa đầu hàng trước. Nhưng mà, các bạn cứ hú hét bên tai thế này thì tôi đọc sao vào đầu được đây?

"NGUYỄN CÔNG TRƯỜNG!!!!"

"Cởi áo ra đi anh!!!!"

"Áo vướng quá anh ơi!!!"

"Trịnh Mẫn Nhi nắm đầu em đi!!!"

"Vũ Duy Hưng nhìn em này!!!"

"Công Trường cài áo cẩn thận vào!! Cái em cần là nụ cười của anh cơ!!!"

"Con điên nào hét đấy?? Nguyễn Công Trường cởi áo ra anh ơi!! Em chỉ muốn ngắm tâm hồn của anh thôi!"

"Trần Đăng Nguyên cười đẹp trai quá ạ!!!"

...

Tôi chán ngán nhìn tập giấy A4 đầy chữ, cảm thấy giới trẻ ngày nay thật chẳng ra làm sao. Thuần phong mỹ tục đâu? Lễ nghĩa đâu? Liêm sỉ đâu? Clip đâu?

Con chó Trần Minh Tâm đã không cho tôi xem live rồi, tôi cần được xem ảnh và video full HD không che để an ủi tâm hồn này.

Tiết mục mở màn cực cháy của DC nhanh chóng khuấy động không khí toàn bộ sân trường, nhờ vậy mà khi MC đặt câu hỏi mở đầu "Tình yêu là gì?", rất nhiều người hào hứng giơ tay trả lời.

"Mình xin mời bạn nam ở đầu hàng 11A6 ạ." MC mỉm cười hướng microphone về phía bí thư 11A6 - Minh Đăng.

Minh Đăng nhận lấy microphone từ MC, nói ra một đáp án không ai ngờ tới:

"Về mặt bản chất, tình yêu là một loại cảm xúc của con người, nó được sinh ra khi não bộ tiết ra dopamine, serotonin và oxytocin. Hiện tượng này xảy ra khiến chúng ta cảm thấy hưng phấn, tràn đầy năng lượng, sinh ra cảm giác ràng buộc, gắn bó với người khác và bị giảm khả năng suy nghĩ, tư duy logic. Bởi vậy, Plato từng nói: "Tình yêu là một loại bệnh tâm lý nghiêm trọng.""

Bên dưới bắt đầu vang lên tiếng la ó phàn nàn:

"Cái gì thế Minh Đăng Nguyễn?"

"Sao ngồi sinh hoạt cũng bị nhồi kiến thức vào đầu thế này?"

"Mày có thôi đi không Đăng? Học đội tuyển Sinh nhiều quá phát điên đấy."

...

Mặc kệ mọi người phản đối, Minh Đăng mỉm cười nói tiếp:

"Nhưng mà, không phải với ai và lúc nào những phản ứng kì diệu này cũng có thể xảy ra..."

Đăng dừng lại một chút, chậm rãi bước về phía bạn MC, từ ánh mắt đến giọng nói bất chợt trở nên dịu dàng:

"Đối với tớ, chỉ có đứng ở trước mặt Diệp, tớ mới có cảm giác tim đập nhanh đến mất kiểm soát, khả năng ngôn ngữ và tư duy như thể

bị biến mất tạm thời, lúc nào cũng chỉ muốn đến gần cậu, ngắm nhìn cậu, chỉ cần thấy cậu cười, tớ có cảm giác như thể cả ngày hôm đó bừng sáng..."

Diệp (bạn MC) ngăn người nhìn Đăng, như thể không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Không chỉ có Diệp, toàn bộ học sinh và giáo viên có mặt ở đó đều bị màn tỏ tình công khai trước mắt làm cho không phản ứng kịp.

"Tớ muốn biết, liệu Diệp có cùng cảm xúc với tớ không?" Lúc này Đăng đã đứng ngay trước mặt Diệp, chăm chú nhìn Diệp chờ đợi.

Bài hát "1000 years" vang lên, theo sau là tiếng hú hét phấn khích của đám học sinh ngồi dưới.

"Con nào viết ra cái kịch bản sến rện này thế?" Trần Minh Tâm ghé sát vào tai tôi nói to, giọng nghe đánh giá cực kỳ.

"Bố mày viết đấy, làm sao?" Tôi lờm nó trả lời, đúng lúc Diệp trên sân khấu đáp "Tớ cũng vậy".

Minh Đăng cúi người bế Diệp theo kiểu công chúa đi vào trong cánh gà sân khấu, sân trường bắt đầu trở nên cực kỳ hỗn loạn, mà hỗn loạn nhất là lớp 11A6.

Trần Minh Tâm thờ dài đứng lên, đưa tay cho tôi:

"Bày trò cho lắm vào, giờ mày với tao mà không dẹp loạn được thì ăn chửi cả lũ."

Tôi vin vào tay nó để đứng dậy, sửa sang lại vạt áo, tự tin bước về phía sân khấu:

"Yên tâm, tao lo được."

Thực ra MC chính hôm nay là tôi và Trần Minh Tâm, cái màn tỏ tình fake kia chỉ để hâm nóng không khí và làm dẫn chứng để bàn luận

cho chủ đề "Tình yêu tuổi học trò" thôi. Tất nhiên người lên kịch bản chương trình là tôi, tất cả đều nằm hết trong lòng bàn tay của tôi rồi.

Chuyên đề "Tình yêu tuổi học trò" thành công ngoài mong đợi. Tôi cảm thấy một phần lớn công lao là nhờ tôi dẫn chương trình rất mượt (tôi không hề quên kịch bản như thằng Tâm nói), còn 9 phần kia là nhờ công sức của tất cả mọi người. Ba lớp phụ trách đều được thầy phó hiệu trưởng khen và cộng điểm thi đua tháng, nhưng tôi dám chắc số điểm cộng này chẳng thấm vào đâu so với điểm trừ đi học muộn và vi phạm đồng phục của lớp tôi cả.

Sau sự kiện đầu tháng, tôi bắt đầu bật mode điên cuồng ôn thi IELTS và ôn thi giữa kỳ. Bởi vì chuẩn bị cho chuyên đề kia mà dạo gần đây tôi đã bỏ bê quá nhiều bài tập, bây giờ phải học sấp mặt để bù vào.

Có lẽ do quá bận bịu, tôi hoàn toàn quên mất hôm nay là ngày 20/10.

"Nhanh thật đấy!" Tôi ngạc nhiên cảm thán với Thanh.

"Nhưng mà hình như năm nay con trai lớp mình không định tổ chức 20/10..." Thanh chống cằm thờ dãi, ánh mắt không giấu nổi một chút thất vọng.

Tôi ngẫm nghĩ, cảm thấy có thể thế thật. Ngoại trừ một vài lời chúc xã giao, dường như cả đám con trai lớp tôi đều có vẻ rất thờ ơ, cũng không thấy chúng nó có kế hoạch gì hết. Tôi thì chẳng thấy sao cả, nhưng tôi biết rất nhiều con gái lớp tôi cảm thấy hụt hẫng, nên tôi cũng đành hùa theo Thanh:

"Chán thật đấy."

"Không thể chấp nhận được." Thanh đập cả hai tay lên bàn.

"Đúng! Quá tệ!" Tôi gật đầu thật mạnh, thể hiện bản thân vô cùng đồng tình với Thanh.

"Tao á?" Đặng Quang Long đúng lúc đi qua chỗ chúng tôi, tỏ ra hoang mang cực kỳ.

"Không mà thì ai?" Gia Khánh chậm chạp đi sau Quang Long, khoe miệng hơi cong lên.

"Ơ cái gì thế? Sao tao lại tệ?" Long nhíu mày nhìn chúng tôi, kiên quyết muốn hỏi cho ra lẽ.

"Mày tệ mà còn không tự biết à? Lại còn đi hỏi người ta?" Gia Khánh cười cười khoác vai kéo Quang Long ra ngoài sân bóng, trước khi rời đi nó vẫn kịp để một viên kẹo chanh ngay ngắn lên mặt bàn trước mặt tôi.

"Gia Khánh cưng mày quá đấy." Con Thanh chặc lưỡi nhìn viên kẹo trong tay tôi "Không biết còn tưởng hai đứa mày đang yêu nhau."

Tôi chỉ cười không đáp, chậm rãi bóc vỏ viên kẹo cho vào miệng, im lặng cảm nhận vị chua chua ngọt ngọt lan tỏa nơi đầu lưỡi. Ngon quá.

"Mà mày không bị đám fangirl của nam vương gây rắc rối đấy chứ? Gái trường mình hiền thì hiền thật nhưng có một số thành phần không vừa đâu." Thanh hơi lo lắng nhìn tôi, như thể tôi sắp trở thành nạn nhân của một vụ bạo lực học đường nào đấy kinh khủng lắm đến nơi.

"Không, làm gì có ai rảnh đi tìm tao gây chuyện." Tôi cười xòa, ôm tay Thanh "Mày cứ yên tâm."

Tôi nói dối đấy, từ lúc tôi bắt đầu chơi thân với Nguyễn Hoàng Gia Khánh, phải có đến 3-4 đám con gái tìm tôi "tâm sự" rồi.

Nhưng tôi là ai cơ chứ? Tôi là dân Hải Phòng real đấy, làm đéo gì có chuyện tôi để yên cho mấy con ất ơ bắt nạt được? Ngoại trừ Nguyễn Công Trường, từ bé đến lớn tôi chưa từng ngán thẳng nào con nào hết, tôi không đi bắt nạt người ta thì thôi chứ làm gì có chuyện đũa nào bắt nạt được tôi.

Điều quan trọng là tôi quan hệ rộng, bạn bè cũ đều thuộc dạng "popular kids" trong trường, ví dụ như Công Trường hay Mẫn Nhi. Do lên cấp 3 tôi thay đổi nhiều nên hiếm khi đi chơi với chúng nó, nhưng những lúc tôi cần chúng nó luôn sẵn sàng ra mặt giúp đỡ, mà tôi hiền đâu có nghĩa là bạn bè tôi cũng hiền, cho nên có rất ít người dám tìm tôi kiếm chuyện lần hai.

Nếu như vẫn có đũa dám đeo bám quấy rối tôi, vậy thì tôi đành phải lựa chọn phương án cuối cùng: nhờ bác tôi giải quyết. Bác tôi là phó hiệu trưởng của THPT A, chỉ cần bác gọi chúng nó lên văn phòng tâm sự một buổi chiều, đảm bảo lần sau con nào nhìn thấy tôi cũng phải đi đường vòng.

Thi thoảng tôi hay nghĩ, cuộc đời tôi suôn sẻ có lẽ đều nhờ có quý nhân phù trợ mà.

Chương sau có biến =)))) nếu có người đoán đúng drama chương sau tớ sẽ update chương mới luôn :>

Chương 23

Có lẽ do thấy áy náy vì năm nay con gái lớp tôi không được tổ chức 20/10, thầy Nam (thầy chủ nhiệm lớp tôi) quyết định dành hẳn 30 phút đầu của ca Vật Lý buổi tối để dẫn cả đám con gái đi ăn chè.

"Sau này mấy đứa đừng có lấy thằng nào lớp mình nhé, thầy thấy chúng nó không ổn tí nào." Thầy Nam cầm cốc chè ngồi giữa đám con gái lớp tôi, vô cùng tri kỉ khuyên nhủ.

"Đúng thầy ạ." Quỳnh Như gật đầu rất nhanh.

Thầy tôi ngay lập tức bắt sóng thấy drama:

"Ô hôm nay Như sao thế? Lại mới cãi nhau với thằng Long à? Thầy tưởng hai đứa mà yêu nhau thắm thiết lắm cơ mà?"

Quỳnh Như còn chưa kịp nói gì, mấy đứa con gái hay chơi thân với nó đã nhao nhao trả lời thay:

"Chúng nó mới cãi nhau thầy ạ."

"Tại Long Đặng không tặng quà 20/10 cho Như đấy thầy."

Thầy cực kỳ phối hợp:

"Làm sao? Thằng Long bảo không muốn tặng quà cho Như à?"

"Nó bảo em là con gái, còn 20/10 là ngày phụ nữ Việt Nam, người ta tri ân phụ nữ chứ một đứa con gái như em thì đòi quà cáp cái gì." Quỳnh Như ầm ức tố cáo.

Tôi cảm thấy thầy Nam đang nhin cười rất vất vả, nhưng thầy vẫn phải tỏ ra nghiêm túc hòa theo chúng nó:

"Thằng này tệ thật, thôi mà yêu thằng khác đi, thầy giới thiệu cho. Đợt này thầy dạy lý khối 10, có mấy thằng ngon giai lắm..."

"Thôi thầy, các em nó còn nhỏ mà, để các em lớn đã thầy ạ."

"Hà Vy kính nhờ? Còn đợi các em lớn cơ à? Hôm trước tao mới thấy mày tán em Phúc 10A5 cơ mà?"

"Vớ va vớ vẩn, đấy là em họ của tao, con dở hơi!"

.

.

Không hiểu kiểu gì, cuối cùng chủ đề câu chuyện lại chuyển đến trên đầu tôi:

"À thế Khánh có tặng Châu Anh cái gì không?" Thầy Nam tỏ ra quan tâm hỏi thăm tôi.

Mười mấy ánh mắt không hẹn cùng chiếu lên người tôi.

"... Hình như là một cái kẹo ạ." Tôi trả lời thầy sau hơn một phút đắn đo suy nghĩ.

"..."

Sau một giây im lặng, tất cả mọi người đồng loạt phá ra cười. Quỳnh Như là đứa duy nhất không cười, con bé tỏ ra vô cùng đồng cảm với vai tôi:

"Thà có còn hơn không mày ạ."

"... Ừm, cảm ơn mày." Mặc dù tôi với Gia Khánh không phải mối quan hệ như Đặng Long và Quỳnh Như, tôi cũng không thấy hụt hẫng buồn bã một tẹo nào cả nhưng tôi vẫn quyết định cảm ơn con bé vì sự tử tế này.

Chúng tôi quay trở lại lớp lúc gần 7h tối. Lớp học tối om, cửa cũng đóng.

Ngân đi trước mở cửa, con bé vừa đẩy cửa ra, cả lớp học ngay lập tức bừng sáng. Không phải có người bật công tắc đèn, là ánh sáng từ gần 20 chiếu flash bên trong lớp học.

Đám con trai định làm trò gì thế?

Không đợi chúng tôi kịp phản ứng lại, tiếng ghi-ta trong lớp đã vang lên. Bass-3-2-1, là vòng hợp âm của "Tình đắng như ly cà phê."

Phía trên bục giảng, Gia Khánh đang cúi đầu gảy ghi-ta, bên cạnh nó, Trọng Tùng ngồi trên trống Cajon chậm rãi gõ theo beat.

Chúng tôi nối đuôi nhau vào lớp, đứng thành một vòng xung quanh bục giảng, không hẹn mà cùng bật camera điện thoại lên... quay video. Đùa chứ, có mấy khi được xem nam vương biểu diễn ở khoảng cách gần như thế này đâu, không quay lại thì quá phí.

"Ê bọn mày làm trò gì thế?" Tôi vừa giơ điện thoại lên quay video vừa thì thầm với Nguyễn Công Trường đứng phía sau.

Thằng Trường nhìn tôi như nhìn một đứa thiếu năng:

"Mày ngu thật hay đang giả ngu thế?"

Đến lúc này tôi mới chú ý đến dòng chữ "Chúc mừng ngày 20-10" được xếp bằng bóng bay treo trên tường cuối lớp. Ồ, xúc động thật đấy.

"Thì ra tương tư là thế này, 24/7..."

Tôi trở mắt nhìn lên bục giảng, không dám tin Gia Khánh sẽ hát, mà nó hát hay mới sợ chứ. Học với nó hơn nửa năm, tôi chưa lần nào nhìn thấy nó hát, tôi cứ tưởng nó chỉ biết đánh đàn thôi cơ.

"NGHI ĐẾN EMS." Đến đoạn này, gần 20 thằng con trai lớp tôi cùng đồng thanh gào lên, làm cả đám con gái lớp tôi phá ra cười ngặt nghẽo.

Gia Khánh đánh đàn và hát, Trọng Tùng rap, chúng tôi ở phía dưới vừa vẩy flash vừa lảm nhảm hát theo.

Giọng trai Bắc thì hay khỏi bàn, nhưng mà giọng trai Hà Nội gốc nó lại ở một đẳng cấp hoàn toàn khác. Kiểu, giọng trai Hà Nội nó vừa đều, vừa cuốn, lại vừa ấm, nghe mà đến lỗ tai cũng muốn mang thai luôn ấy.

"ĐM giọng thằng Khánh nghe nwngs vl." Trần Minh Tâm đứng cạnh tôi chép miệng, thản nhiên nhận xét.

Tôi quay đầu sang nhìn nó, có lẽ do ánh mắt của tôi quá mức đánh giá, Tâm đập một phát rõ mạnh vào vai tôi, nói:

"Mày nhìn kiểu đóo gì đấy?"

Tôi âm thầm đứng cách nó một khoảng an toàn, nói một cách thăm thía:

"Người tà dân có quý theo sau đấy."

"..." Thằng Tâm trông như kiểu sắp lao đến đánh tôi một trận đến nơi.

.

.

Bài hát kết thúc, đèn được bật lên. Mai Minh Việt – lớp trưởng lớp tôi cầm microphone bước lên phía trước, vui vẻ nói:

"Xin lỗi các bạn gái lớp mình vì 20-10 năm nay tổ chức hơi muộn, tại bọn tao phải xin mãi thầy Nam mới chịu cho nghỉ tiết Lý tối hôm nay."

Nói xong nó còn nhìn thầy Nam một cái, cười cười nói tiếp:

"Nhân dịp ngày phụ nữ Việt Nam 20/10, chúc các bông hoa lớp ta lúc nào cũng rực rỡ, xinh đẹp, chúc các babe luôn vui vẻ và gặt hái được thật nhiều thành công trong những dự định sắp tới."

Minh Việt dừng lại một chút, đợi cho đám con gái cảm ơn xong mới mỉm cười tiếp tục nói:

"Năm nay sẽ khác năm ngoái một chút, vẫn có hoa và quà, nhưng quà của mỗi người sẽ khác nhau, tùy theo nhân phẩm."

Hai thằng con trai bê thùng giấy lớn từ ngoài cửa vào, đặt ngay giữa lớp, mở nắp ra. Bên trong thùng là hạt xốp trắng xóa, lấp ló dưới lớp xốp kia là các hộp quà nhỏ được bọc vô cùng cẩn thận.

Cả đám con gái chúng tôi đều ồ lên. Phải công nhận năm nay bọn con trai tổ chức 20/10 có tâm thật.

"Mọi người về chỗ ngồi đi, bọn tao đã order trà sữa và đồ ăn rồi, lát nữa sẽ ship đến." Minh Việt lên tiếng "Bây giờ tao sẽ đọc tên theo số thứ tự để các bạn nữ lên lấy quà, chú ý lúc chọn quà không được nhìn vào thùng, lấy hộp quà xong thì bóc ra luôn, đã bóc ra rồi không được đổi lại. Mọi người đã rõ luật chưa?"

"Rồi ạ!!!"

"Mọi người đã sẵn sàng chưa?"

"Chưa ạ!!!"

"OK chúng ta cùng bắt đầu nhé!"

"Ơ kìa bảo chưa sẵn sàng mà?"

"Kệ mày! Nào bé đầu tiên, Quỳnh Anh lên đây nào!"

Bọn này đúng là cái gì cũng dám mua để cho vào hộp quà, từ mắm, muối, dầu ăn, thớt... đến băng vệ sinh và đồ lót.

Sau khi tất cả con gái đều có quà, chúng tôi bắt đầu ăn uống và chơi game team building.

Buổi tối hôm nay vốn sẽ rất hoàn hảo, cho đến khi Trần Minh Quân đột nhiên cầm điện thoại nói to:

"Vãi *** đây là Châu Anh với Công Trường à?"

What the hell is going on?

"Đâu xem với?" mấy thằng con trai ngồi gần Quân Trần ngay lập tức ló đầu sang nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại của nó, chừng nửa phút sau, chúng nó đồng thời ngẩng đầu lên nhìn tôi, biểu cảm như thể vừa trông thấy một con cá biết bay ấy.

"Ơ cái gì thế? Gửi lên group chat đi!" Vài đứa con gái chơi thân với đám Quân Trần lên tiếng.

Điện thoại tôi đúng lúc vang lên tiếng thông báo có tin nhắn, tôi vội vàng mở lên xem. Trong group chat, Quân Trần gửi link bài post trên confession trường tôi. Bài viết chỉ vắn vẹn nội dung xin info của tôi, vì lần trước tổ chức chuyên đề tháng 10 tôi lên làm MC, cũng không có gì đặc biệt.

"Bọn mày đọc comment ấy." Đức Huy đang ngồi cạnh Minh Quân lên tiếng "Ảo vãi chường."

Tôi còn chưa kịp kéo xuống phần bình luận thì thằng Tâm bên cạnh tôi đã giơ điện thoại sang:

"Đây là mày thật hả Châu Anh?"

Ôi thánh thần thiên địa ơi! Sao cái video nhảy K-pop dance cover hồi cấp 2 của tôi lại xuất hiện ở đây thế này!!

Chỉ cần nhìn lướt qua tôi cũng biết đây là cái clip tôi với Nguyễn Công Trường nhảy Trouble Maker đợt Dance Club trường cấp 2 cũ

tổ chức K-pop dance cover contest hồi đầu năm lớp 9, lúc đấy cái clip này viral rất lâu trong trường tôi, thậm chí đến cả thầy cô cũng biết. Kinh khủng ở chỗ là cái đưa quay clip rất biết cách chọn góc, cho nên trông tôi với thằng Trường lúc nhảy bài này cực kỳ tình tứ, cũng vì thế mà chúng tôi bị gán ghép một thời gian rất dài, mãi cho đến khi thằng Trường có người yêu thì mới hết.

"Tao học cùng trường với Châu Anh hồi cấp 2." Công Trường chẳng tỏ thái độ gì cả, bình tĩnh giải thích "Tao với nó từng cùng CLB, đây là hoạt động của CLB thôi."

"Thế á? Giờ bọn tao mới biết đấy."

"Sao bọn mày chẳng bao giờ nói chuyện với nhau thế? Cứ tưởng bọn mày không quen biết gì nhau cơ."

"Mà Châu Anh hồi đấy khác nhỉ?"

"Rõ ràng hồi cấp 2 chiến vl, sao giờ mày hiền thế?"

"Ê ngày xưa mày nổi lắm đúng không Châu Anh? Hình như tao nghe con bạn trước học Hồng Bàng kể về mày rồi ấy..."

Tôi cười trừ, tìm lý do ứng phó với chúng nó, tầm mắt lại không tự chủ liếc nhìn Gia Khánh. Từ đầu đến cuối nó vẫn tỏ ra rất bình thường, thản nhiên lướt điện thoại, không hề hứng thú với câu chuyện của tôi, cũng không hề hỏi một câu gì cả. Đột nhiên tôi cảm thấy hơi bất an.

.

.

Đến khi bác bảo vệ tới tận lớp nhắc nhở trường sắp khóa cổng thì chúng tôi mới bắt đầu dọn dẹp chuẩn bị ra về.

Tôi và Khánh xách túi rác đi vứt, trên đường quay lại lớp, đột nhiên nó gọi tên tôi:

"Châu Anh."

"Dạ!" Tôi ngoan ngoãn trả lời nó.

Hi vọng tôi ngoan thế này nó sẽ không nở bắt nạt tôi.

Gia Khánh dừng bước, đứng dựa vào tường, hỏi tôi:

"Mày rất thân với Nguyễn Công Trường?"

Tim tôi giật thót một cái. Nó hỏi vậy là có ý gì?

"Hồi cấp 2 tao học cùng lớp với nó thôi, cũng không thân thiết lắm." Tôi nhún vai, tỏ vẻ thản nhiên.

"Mày biết tao muốn hỏi gì mà." Gia Khánh nhìn thẳng vào mắt tôi, sắc mặt không mấy vui vẻ "Thằng Trường kể hết cho mày nghe đúng không?"

"Ý mày là gì?" Tôi quyết định giả ngu.

"Thằng Trường nói cho mày biết về vụ cá cược từ đầu, mày biết tất cả mọi thứ nhưng vẫn giả vờ không biết gì và xoay tao như chong chóng?"

Mặc dù là câu hỏi, thế nhưng thái độ của nó lại vô cùng chắc chắn, chắc chắn đến mức tôi không thể thốt ra nổi một lời bào chữa hay phản đối.

Tôi lựa chọn im lặng, dùng ánh mắt ngây thơ vô tội nhất có thể nhìn lại nó, trong lòng rối như tơ vò. Rốt cuộc tại sao nó lại biết? Người bình thường chỉ nghĩ rằng tôi với Công Trường từng có gì đó với nhau, sao Gia Khánh lại có thể liên hệ đến vụ cá cược kia được? Mạch não của nó có bình thường không thế?

Chúng tôi im lặng nhìn nhau một lúc lâu. Có lẽ cảm thấy việc đọ mắt với nhau thế này rất vô nghĩa, Khánh khẽ thở hắt ra, nhướn mày nhìn tôi:

"Mày tưởng mày nhìn tao như thế thì tao sẽ bỏ qua à?"

Rõ ràng khóe môi nó vẫn luôn cong lên cười cợt, nhưng ánh mắt lại không có một tia vui vẻ nào.

Tôi im lặng nhìn chăm chăm vào mắt nó, nước mắt lặng lẽ chảy ra. Nói thật thì nhìn thấy Khánh như vậy, tôi bắt đầu hơi sợ sợ rồi. Chuyện đến nước này chỉ có thể chơi bản thôi.

"Sao mày lại khóc rồi? Tao đã làm gì mày đâu?" Đầu ngón tay nó mơn nhẹ lên má tôi, dịu dàng nâng mặt tôi lên, tỏ ra hứng thú quan sát khóe mắt tôi.

Tôi rĩ mi, đợi nước mắt chảy ra nhiều nhiều mới bắt đầu nức nở lên tiếng:

"Hức... rõ ràng là mày... mày với Quân Trần coi tao như đồ chơi để cá cược... bây giờ mày lại đổ lỗi cho tao vì tao biết trước trò đùa của chúng mày... hức... mày xấu tính lắm..."

Nhưng mà Gia Khánh không tỏ ra bối rối như tôi dự đoán, nó thông thả vươn tay lau sạch nước mắt trên mặt tôi, bình thản mỉm cười:

"Tao thừa nhận lúc bắt đầu tao đã tiếp cận mày với mục đích không tốt, là tao sai. Nhưng mà, từ đầu đến cuối tao đều không hề có ý định tổn thương mày. Mày thử nghĩ xem, có khi nào tao đối xử tệ với mày chưa? Tao thật tâm coi mày là bạn, nhưng mày lại lợi dụng sự á náy của tao, chơi đùa tình cảm của tao, coi tao như thằng hề. Mày nói xem, mày có tốt đẹp hơn tao không? Châu Anh?"

Đến tận lúc này nó vẫn có thể bình tĩnh đổ hết mọi tội lỗi cho tôi được, nó coi tôi là con ngu à?

Tôi thu lại vẻ mặt đáng thương, nhìn thẳng vào mắt nó, nói rõ ràng từng chữ:

"Mục đích ban đầu không tốt, vậy thì dù kết quả có ra sao cũng vẫn là không tốt. Tao không đúng, không có nghĩa là mày có thể phủ nhận động cơ tồi tệ của mày."

Trong mắt Khánh xẹt qua chút kinh ngạc, nhưng nó khôi phục về bình tĩnh ngay lập tức.

"Tao biết ngay mày không phải loại hiền lành ngây thơ như vẻ bề ngoài mà."

Gia Khánh bỏ tay ra khỏi mặt tôi, nó đứng lùi lại một bước, dùng ánh mắt xa lạ mà trần trụi quét mắt nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, tựa như đánh giá một món hàng. Trên môi nó vẫn giữ nguyên nụ cười đẹp đến điên đảo kia, nhưng tôi lại không hề cảm nhận được một chút thiện ý nào.

"Làm sao bằng mày được." Tôi đưa mắt liếc xuống dưới chân, cười nhạt. Hành động và nhận xét khiếm nhã của nó khiến tôi bắt đầu thấy khó chịu.

"Tao ghét nhất việc bị người khác lợi dụng." Gia Khánh vờ như không nghe thấy câu nói của tôi, từ tốn nói tiếp "Mày nên thấy may mắn vì tao không đàn bà tới mức đi làm khó để một đứa con gái."

Gia Khánh bây giờ xa lạ quá đỗi, xa lạ đến mức tôi cảm thấy hốt hoảng. Mấy tháng nay nó đối xử với tôi quá tốt cho nên tôi gần như hoàn toàn quên mất nó vốn dĩ là người thế nào. Nhưng dù thế thì sao? Nhà nó giàu thật đấy, bố nó kiếm được nhiều tiền đấy, rồi sao? Đây có phải mấy bộ ngôn tình Trung Quốc xàm *** kiểu "Con bé này dám đắc tội với con trai bảo bối của ta, ta phải cho cả nhà nó phá sản" đâu! Cùng lắm thì tôi chuyển trường thôi, rốt cuộc nó có thể làm gì được tôi cơ chứ? Làm đéo gì tôi phải nhịn nó?

"Mày lợi dụng người khác thì được, đến lúc bị lợi dụng lại thì khó chịu?" Tôi đảo mắt, khinh khỉnh nói "Lúc nào mày cũng tự cho mình thượng đẳng hơn người khác, mày kiêu ngạo, xấu tính, thích kiểm soát, mày có thể đem người ta làm trò tiêu khiển, nhưng người ta thì không được làm thế với mày đúng không?"

Sao mày hăm *** thế?

Tất nhiên câu này tôi không (dám) nói ra.

Sắc mặt nó như tối đi hai độ sau câu nói của tôi. Bầu không khí đột nhiên trở nên nặng nề.

"Mày nói không sai." Cảm tưởng như cả thế kỷ đã trôi qua, cuối cùng Gia Khánh cũng lên tiếng "Tao thượng đẳng, xấu tính, tiêu chuẩn kép..." Nó hơi dừng lại một chút, hờ hững nhìn tôi, sắc mặt lạnh băng "Mày vừa lòng chưa?"

Tôi ngơ ngời, không dám tin vào những gì mình vừa nghe.

Đúng lúc này, có người gọi điện cho Gia Khánh. Nó nhíu mày lấy điện thoại ra nghe, chừng hơn một phút sau mới tắt máy, sau đó nó chỉ liếc nhìn tôi một cái rồi rời đi luôn.

Tôi ngơ ngác nhìn bóng lưng của nó, cảm thấy hơi khó tin. Nó cứ thế bỏ qua cho tôi à? Vậy là xong rồi đúng không?

Tại sao nó lại phản ứng khác xa với những gì tôi tưởng tượng như vậy chứ? Nó có phải người dễ dàng bỏ qua như thế đâu? Hay nó cầm nhầm kịch bản rồi?

Ê má nào vote xong còn rút lại vote thế =)))) giờ cái nách lên xem có thâm không mà thâm độk quá zậy =))) sao từ 2.5k xuống 2.4k rồi đây này =)))

Viết chương này xong tui kiểu "Giờ sao cho 2 đứa nhỏ làm lành đây trời? Hay thôi viết lại văn án đổi nam chính nhì?" =)))

Thực ra Gia Khánh không phải tự nhiên nghĩ đến đâu, thằng bé nghi ngờ và điều tra từ trước rồi í =))) Tui vẫn luôn nói Gia Khánh không đơn giản mà =)))

Sau vụ này Công Trường cũng bị ảnh hưởng nữa, vì với đám Gia Khánh thì Công Trường chơi không đẹp, mà bọn con trai thì kị nhất là kiểu chơi với nhau không xanh chín =)))

Chương 24

Sau buổi tối hôm đó, quan hệ giữa tôi và Gia Khánh gần như đóng băng. Nói chúng tôi cách mặt nhau thì cũng không đúng lắm, căn bản là Khánh coi như tôi không tồn tại trong lớp, còn tôi thì khôi phục lại cuộc sống bình yên trước khi chơi với nó. Có rất nhiều đồn đoán xung quanh mối quan hệ giữa chúng tôi, nhưng cả tôi và nó đều không hé răng nửa lời, như thể đã có một thỏa thuận ngầm từ trước đó.

Tôi biết tôi nên thấy thoải mái vì không còn phải thời thời khắc khắc đề phòng dàn harem của nó và tốn năng lượng diễn vai người bị hại trước mặt nó, nhưng tôi lại thấy không vui vẻ chút nào. Tôi ghét phải thừa nhận điều đó, nhưng mà sau cái hôm chúng tôi cãi nhau, thực sự tôi đã thấy rất tệ. Mỗi lần nhìn thấy Gia Khánh, năng lượng tiêu cực trong tôi lại như nhiều hơn một chút. Tôi không biết tại sao lại như vậy, sau đó tôi bắt đầu đổ lỗi cho việc bị Gia Khánh thao túng tâm lý.

Ừm, chắc chắn là như vậy rồi.

Rất may tôi không có nhiều thời gian để rối rắm, khi mà kì thi giữa kỳ và ngày thi IELTS đang đến gần. Hầu như ngày nào tôi cũng phải đi học thêm đến 10h tối mới về đến nhà, thời gian ngủ còn không đủ thì lấy đâu ra thời gian suy nghĩ mấy chuyện linh tinh. Hơn nữa, bên cạnh vấn đề học tập, còn có một "thứ" khác khiến tôi lo lắng không kém, đó là Nguyễn Công Trường.

Khánh phát hiện ra Trường kể hết mọi chuyện cho tôi, người gặp rắc rối nhất không phải là tôi mà chính là Trường. Tôi biết bọn con trai chơi với nhau có rất nhiều luật ngầm, thằng nào chơi không xanh chín là xác định biết mặt nhau ngay, đặc biệt là cái hội nhiều vấn đề và lắm drama như hội của Gia Khánh.

Tối hôm đó về nhà tôi đã gọi điện ngay cho Công Trường và bày tỏ sự quan ngại sâu sắc về tương lai của nó, nhưng nó thản nhiên gạt đi như thể không có chuyện gì to tát:

"Đây là việc của tao, mày không cần phải lo, tao tự xử lý được."

Không biết bạn tôi đã "xử lý" như thế nào, nhưng có một điều tôi và cả cái trường này dám chắc, đó là Công Trường đã rời khỏi nhóm Quân Trần, và còn bị mấy thằng kia công khai gây khó dễ không ít lần. Tất nhiên Công Trường chẳng phải loại hiền lành để bắt nạt gì cho cam, nhà nó vốn đã thuộc dạng khá giả có điều kiện, mối quan hệ xung quanh cũng không thiếu, nhưng địa vị của nó trong trường vẫn bị ảnh hưởng ít nhiều. Thằng Trường lúc nào cũng tỏ thái độ "Bố mày đích quan tâm", nhưng tôi thì lại rất quan tâm đấy.

Việc riêng của bọn con trai thì đúng là tôi không tiện can thiệp thật, nhưng ít nhất nó cũng phải nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra giữa chúng nó chứ, đằng này tôi có hỏi gì nó cũng đáp lại một câu y hệt "Không phải việc của mày" để đuổi tôi đi.

Con chó này lì lắm, nó đã không muốn nói thì có cạy miệng nó cũng không moi ra được một tí thông tin nào. Tôi đã thử đe dọa, năn nỉ, ăn vạ,... thậm chí vút hết mặt mũi làm nũng với nó:

"Anh chả yêu em, chả thương em, chả quan tâm đến em... cái gì anh cũng giữ một mình hết thế, trong mắt anh em là gì hả? Anh kể cho em nghe một tí thì làm sao? Tình cảm bao nhiêu năm của mình... ưm... cái gì... ơ ngon thế?"

Thằng Trường tỏ ra mất kiên nhẫn nhét miếng bánh macaron vào miệng tôi, cười đều:

"Hôm đấy mày làm nũng như này khéo thằng Khánh lại mềm hết cả người mà tha cho mày luôn đấy."

Ôi đcm nó chứ, tôi phải làm cái trò mèo này ra vì ai hả? Vì tôi lo cho nó đấy! Cái đồ không biết điều như nó có bị người ta trùm bao tải hội

đồng cũng xứng đáng thôi í!

"Mặc kệ mày đấy." Tôi trừng mắt nhìn nó, nhai nốt cái bánh macaron trong miệng, nói lầy "Từ giờ có chuyện đừng có tìm tao nữa."

Tôi cảm thấy bất lực thật sự, từ nhỏ đến lớn lúc nào có chuyện nó cũng thích một mình giải quyết, chẳng bao giờ chịu kể cho ai. Tôi biết lần này thằng Trường không muốn cho tôi biết vì sợ tôi áy náy, nhưng tôi lại cảm thấy như thể mình không đủ đáng tin cậy và thân thiết với nó vậy. Nó dùng câu nói "Đây là chuyện của tao" để gạt bỏ mọi trách nhiệm và liên quan đến tôi, mặc dù cả tôi và nó đều biết rõ nếu không vì tôi thì nó đã chẳng phải gặp rắc rối với hội thằng Quân.

"Mày nghĩ tao có chuyện cần tìm mày à?" Công Trường bật cười, khinh bỉ nhìn tôi.

"Biết thế nào được?" Tôi lờm lại nó, tiện tay cầm cái bánh trên bàn nhém thẳng vào khuôn mặt đẹp trai của nó. Tôi thường rất khoan dung với người đẹp, nhưng con chó ngứa đòn này là ngoại lệ.

Công Trường dễ dàng bắt được gói bánh, nó thông thả bóc ra vớt lại cho tôi, chặc lưỡi:

"Càng lớn càng bố láo."

"Mày ý!" Tôi hậm hực nhận gói bánh, cãi lại nó.

"Ừ. Ăn đi, lắm mồm quá."

"Ai lắm mồm cơ? Tôi lo cho anh, anh lại chê tôi nhiều chuyện—"

"Tao, tao lắm mồm. Ăn đi rồi nói ít lại thôi."

.

.

Có lẽ Nguyễn Công Trường sẽ không thể ngờ được ngày nó cần tìm tôi giúp lại tới sớm như vậy.

Trường tôi cho thi giữa kỳ vào cuối tháng 10, đến đầu tháng 11 có kết quả và xếp hạng. Thầy Nam có một niềm tin mãnh liệt rằng vị trí địa lý sẽ ảnh hưởng đến thành tích, cho nên vừa thấy rank của lớp giảm so với năm ngoái, thầy tôi ngay lập tức thay đổi chỗ ngồi quy mô lớn: cho cả lớp bốc chỗ random.

"Khờng!!! Mà không được đi!!!"

Có đến 3-4 cánh tay níu lấy áo tôi, khiến cả người tôi bị giật ngược về phía sau, ngồi thụp xuống ghế. Tôi bắt lực ôm chặt lấy balo, thở dài:

"Bọn mà có bỏ tay ra kh—"

"Chỗ này làm sao đây?" Thầy Nam nhú mà đi xuống chỗ chúng tôi.

Tôi còn chưa kịp mở miệng, thằng Lâm ngồi cạnh tôi đã cướp lời:

"Thầy ơi em phải ngồi cạnh Châu Anh để Châu Anh kèm Lý cho em!"

Minh Đức bàn trên quay xuống:

"Thầy ơi Châu Anh còn dạy Anh cho em nữa!"

"Châu Anh không chuyển đi được đâu thầy!!" Con Trang vừa chuyển đến ngồi trên tôi cũng xen mồm góp vui.

Hai bàn cuối này chỉ có tôi, Gia Khánh và Đặng Long bị chuyển đi, còn lại mấy thằng kia vẫn giữ nguyên vị trí và có thêm vài đứa nữa chuyển đến.

"Châu Anh ngồi đây nửa kì mà có thấy các anh tiến bộ chỗ nào đâu?" Thầy Nam nâng mắt liếc mấy đứa vừa lên tiếng, sau đó lại cúi đầu nhìn bảng thứ hạng cá nhân của lớp, nói tiếp "Người ta mà không bị các anh phá đám khéo đợt thi này đứng nhất lớp rồi đấy. Có bỏ tay ra cho bạn đi không?"

Lần thi này tôi đứng hạng 24/487 khối, 3/42 lớp, sau Đoàn Đức Minh và Mai Minh Việt – một đứa là lớp phó học tập, một đứa là lớp trưởng. Thầy nói thế thì có hơi quá, vì có lúc nào trong đời tôi vượt qua được con quái vật Đoàn Đức Minh đâu, rank cao nhất từ trước đến giờ của tôi chỉ có thể là 2/42.

Mặc dù hơi xấu hổ nhưng tôi vẫn gật đầu phụ họa với thầy, tỏ ra tiếc nuối tạm biệt chúng nó:

"Có duyên gặp lại, mãi là anh em nhé!"

Sau đó tôi dứt khoát ôm balo đi lên bàn hai, mặc kệ gần chục ánh mắt ai oán sau lưng. Không phải tôi vô tình vô nghĩa gì đâu, nhưng mà cái vị trí ngồi kia chẳng hợp phong thủy tí nào, từ ngày ngồi đấy cuộc đời tôi nó cứ xui xẻo kiểu đeo gì ấy, cũng may thầy cho chuyển chỗ chứ không khéo hôm sau tôi phải lên chùa đốt vía thật mất.

Chỗ ngồi mới của tôi ở bàn hai dãy trong, đối diện với bàn giáo viên. Lúc tôi mang đồ đạc đến, Hoàng Trọng Tùng đã ngồi trước ở đấy rồi.

"Ô mày ngồi đây à?" Tùng đứng dậy giúp tôi kéo ghế, hồ hởi vươn tay ra "Có gì giúp đỡ nhau nhé!"

Tôi vui vẻ bắt tay với nó:

"Hân hạnh hân hạnh!"

Bàn tôi có ba người, người cuối cùng là Huyền Chi. Thấy Chi khệ nệ bung một đồng sách vở đồ đạc, tôi vội đứng dậy giúp con bé xếp đồ lên bàn, xong xuôi mới hỏi:

"Cậu muốn ngồi ngoài hay ngồi giữa?"

Well, trong đời chắc hẳn ai cũng sẽ có những mối quan hệ không thể nào xưng mày – tao được, như Huyền Chi là một ví dụ. Huyền Chi ngoan cực kỳ, con bé vừa ngoan vừa chăm học, tính cách trầm tĩnh dịu dàng, đúng kiểu một sách ấy. Chi có ít bạn bè, cũng không hay

tham gia vào mấy cuộc chơi của lớp, lúc nào nói chuyện cũng nhẹ nhàng lịch sự, cho nên hầu như chẳng va chạm mâu thuẫn với ai. Đối với một số người trong lớp, Huyền Chi gần như vô hình.

Nhưng mà tôi lại rất thích những bạn gái nhỏ nhẹ, dịu dàng, dễ thương thế này.

Huyền Chi nghe tôi hỏi thì hơi mím môi nhìn lướt qua Trọng Tùng, con bé còn chưa kịp trả lời thì Tùng đã nói trước:

"Mày ngồi giữa đi Châu Anh, có gì tao còn hỏi bài mày cho dễ."

Tôi nhìn ra được Chi cũng không muốn ngồi cạnh Tùng, nhưng tôi vẫn hỏi lại lần nữa:

"Chi muốn ngồi ở đâu? Tớ ngồi đâu cũng được hết."

"Châu Anh ngồi giữa đi, để tớ ngồi ngoài." Huyền Chi mỉm cười đáp lời tôi, lúm đồng tiền nho nhỏ ẩn hiện nơi khóe miệng. Dễ thương quá.

Điều khiến tôi thấy bất ngờ đó là Mai Minh Việt chuyển đến ngồi ngay phía sau tôi. Vừa tìm thấy chỗ mới, nó đã xách đồ chen vào giữa 2 đứa con gái cùng bàn, rất tự nhiên chào hỏi:

"Xin chào mấy con vợ của trẫm!"

Trọng Tùng cũng rất phối hợp quay xuống:

"Chào chồng iu của em."

Mấy đứa ngồi xung quanh phì cười.

"Đéo ai vợ chồng với mày." Việt liếc xéo Tùng một cái, vừa nhìn thấy tôi nó ngay lập tức thay đổi thái độ, hớn hờ túm lấy tay tôi lắc lắc

"Châu Anh cũng ngồi đây à? Vinh dự quá!"

"Không dám không dám." Tôi cười cười bắt tay với nó "Có gì lớp trưởng giúp đỡ bọn em với, lần này thi rank hơi bị cao đấy."

"Xời, bình thường tao giấu nghề thế thôi, đây mới là thực lực thật của tao." Minh Việt không hề khiêm tốn nhận lời khen của tôi, sau đó nó lần lượt bắt tay chào hỏi khắp nơi trên dưới trái phải, hỏi thăm đầy đủ một lượt hàng xóm rồi mới chịu ngồi yên.

Lớp tôi mất gần cả tiết để ổn định chỗ ngồi. Tôi quay đầu nhìn một lượt quanh lớp học, tầm mắt vẫn không tự chủ được dừng lại ở chỗ Gia Khánh. Nó chuyển đến ngồi ở bàn 4 dãy ngoài, cách tôi một khoảng không gần không xa, nhưng đủ để ngăn cách toàn bộ mối liên hệ giữa chúng tôi.

Thôi đủ rồi, tôi cũng phải tự thấy nổi da gà với cái suy nghĩ ảm ương dở hơi như mấy mẹ nữ chính ngôn tình của mình. Tôi dứt khoát lia mắt sang chỗ khác, ánh mắt vô tình va phải người bạn Nguyễn Công Trường. Tôi không biết phải nói nó số hưởng hay là xui xẻo nữa, khi mà nó chọn được chỗ ngay trung tâm tổ 4, trên dưới trái phải hai bên đều là nữ nhân.

Đcm trông có khác gì Đường tăng lạc vào động bàn tơ không cơ chứ?

Mấy bà nghĩ Công Trường sẽ thích người như thế nào nè ~

Chương 25

Nói một cách khách quan thì trông Công Trường chẳng có vẻ gì là mất tự nhiên cả, thậm chí tôi còn nghi ngờ nó đang rất hưởng thụ việc được ngồi giữa một đám con gái.

"Số hưởng cc." Nguyễn Công Trường đã chửi thẳng vào mặt tôi khi tôi trêu nó, bằng một thái độ không thể cộc hơn.

Mỗi sáng thứ 7 chúng tôi được nghỉ hẳn 1 tiết sau giờ ra chơi, bình thường nhà trường sẽ bắt các lớp lao động hoặc ra ngoài sân tập luyện cái gì đó, nhưng vì vừa mới thi giữa kỳ xong nên tạm thời chúng tôi được hoạt động tự do. Trọng Tùng có việc xuống CLB, Nguyễn Công Trường đột nhiên lên đây tìm tôi, nó ngồi chỗ của Tùng, từ đầu đến cuối chỉ bày ra khuôn mặt khó chịu vãi cả l ra với tôi sau đó còn chửi tôi chỉ vì một câu đùa vớ vẩn.

Làm đéo gì mà phải cộc thế nhỉ? Tôi bực mình tháo giày ra, dùng chân trần đạp mạnh vào người nó (có cho tiền tôi cũng không dám vừa đeo giày vừa đạp nó), hơi ngạc nhiên một tẹo khi nó không tránh mà chịu ngồi yên cho tôi đạp.

"Sao mày không tránh?" Tôi buột miệng. Nếu như bình thường thì nó đã dễ dàng tránh được và còn đấm lại tôi một phát rồi.

"Châu Anh." Công Trường đột nhiên dụ lại, nó gọi tên tôi và nhìn tôi với thái độ nghiêm túc hiếm có "Tao có chuyện cần thương lượng."

"Gì?" Tôi nheo mắt nhìn nó, tự hỏi con chó này lại muốn làm trò gì. Tôi nhớ lần cuối cùng nó nói chuyện với tôi kiểu này là hồi học cấp 2, khi đó nó muốn nhờ tôi tìm hiểu thông tin về Trần Minh Ngọc – con bé xinh nhất khối mà sau này sẽ làm người yêu nó rồi đá nó để yêu một thằng khác còn đéch ngon bằng nó ấy.

"Mày đổi chỗ cho tao đi." Đôi mắt màu tro của nó giữ lấy ánh nhìn của tôi, giọng nó đột nhiên trầm xuống, nghe mà bủn rủn cả người.

Xã hội này đã suy đồi đến mức bạn tôi bắt đầu biết dùng mỹ nhân kế rồi đấy ư?

Không phụ công sức và mong chờ của Nguyễn Công Trường, tôi nở nụ cười dịu dàng ấm áp như nắng mùa xuân, vỗ nhẹ lên khuôn mặt đẹp trai của nó, nói chậm rãi:

"Tao đồng ý... mới là chuyện lạ."

Có vẻ câu trả lời của tôi không nằm ngoài dự đoán của Công Trường, nó bình tĩnh ngả người ra phía sau, bắt đầu nói điều kiện:

"Tao đặt thừa một vé đi Nhật cuối năm, khứ hồi, hạng Thương gia."

"Cuối năm cả nhà tao sang Sing thăm họ hàng rồi, tiếc ghê." Tôi tỏ vẻ tiếc nuối lắc đầu, ánh mắt lại không giấu được niềm vui trước sự đau khổ của nó. Nói không bị dao động tí nào là giả, nhưng Tết dương năm nay nhà tôi đã có kế hoạch đi du lịch rồi, hơn nữa nhìn Nguyễn Công Trường bị chọc tức giải trí vl.

"Phải làm sao mà mới đồng ý đổi chỗ?" Nó nhíu mày.

"Tao không ngồi chỗ đấy được đâu." Tôi thờ dãi, nhưng khóe miệng không kìm được cong lên "Mày biết thừa tao không ưa cái hội kia mà."

Tôi không nói dối nó, đám con gái ngồi xung quanh Công Trường trùng hợp là mấy đứa chơi thân với nhóm Quân Trần, và vì một vài lý do mà tôi không thể thích nổi một con nào trong đám đấy. Tất nhiên phần nhiều là do tôi muốn tìm kiếm niềm vui trên sự xui xẻo của nó, tuy hơi khốn nạn nhưng đáng giá cực kỳ.

Công Trường vươn tay vò rối mái tóc, tôi có thể nhìn ra được vẻ mất kiên nhẫn xen lẫn chút bực dọc qua nét mặt của nó.

"Ngồi đấy thêm một hôm nữa chắc tao điên cmn mất." Nó lẩm bẩm, không quay đầu nhìn tôi mà lơ đãng nhìn vào khoảng không trước

mặt.

"Chúng nó cũng có làm thịt được mày đâu?" Tôi khua tay xuống ngăn bàn, lấy ra một chai nước còn nguyên, đưa cho Trường "Hoặc mày tìm thằng nào đấy đổi chỗ đi, tao tin lớp này đầy thằng ước được ngồi cạnh con My. Tao với Minh Việt làm sơ đồ chỗ ngồi rồi mới nộp lại cho thầy mà, bọn tao đổi chỗ 1-2 đứa thầy không biết đâu."

"Không thằng nào dám đổi cho tao đâu." Công Trường cười khẩy, nó cầm lấy chai nước, vặn mở nắp chai nhưng không uống mà đưa lại cho tôi.

Tôi nhận lại chai nước, giật mình nhìn nó, cả người đột nhiên lạnh toát như thể bị rơi vào hầm băng. Không thằng nào dám đổi chỗ cho Trường, đúng hơn là không thằng nào dám công khai ủng hộ, thân thiết hay hỗ trợ Trường, bởi sức ép từ Gia Khánh.

"Gọi nhóm của mấy thằng Quân Trần, Gia Khánh là hội quyền lực không hẳn vì chúng nó giàu, đẹp, có sức ảnh hưởng, đấy chỉ là một phần thôi, lý do chính là bởi vì chúng nó nắm giữ quá nhiều bí mật. Nếu mày để ý sẽ thấy những thằng còn lại trong lớp rất nghe lời chúng nó, thậm chí là sợ chúng nó, bởi vì chúng nó có rất nhiều cách khiến người ta không thể sống nổi ở cái trường này."

Tôi chợt nhớ lại lời thằng Tâm từng nói vào cái đêm đi du lịch với lớp ở Quan Lạn mùa hè vừa rồi. Tối hôm ấy hầu như đứa nào cũng có tí cồn trong người, và Trần Minh Tâm đã "lỡ miệng" kể cho tôi kha khá chuyện, tôi nghe xong vút hết ra sau đầu, đến hôm nay tự dưng mới nhớ ra.

"Rất nhiều chuyện bẩn thỉu trong lớp, thậm chí trong trường, mấy thằng đấy đều biết hết. Tao không rõ chúng nó tìm được nguồn ở đâu, nhưng phải đến 99% những thông tin trong tay chúng nó là chính xác. Chúng nó sẽ ngẫu nhiên dùng một vài bí mật để trao đổi lợi ích, hoặc đơn giản chỉ để tiêu khiển và thao túng người khác..."

Quào, hôm đấy tôi còn nở một nụ cười 3 phần chế giễu 7 phần khinh bỉ và nghĩ rằng cuộc sống thì luôn luôn đơn giản nhưng people cứ make it complicated, ai mà ngờ được tôi mới chính là đứa đơn giản.

"Thực ra nếu mà nghĩ thoáng một tí thì việc ngồi giữa một đám con gái cũng không tệ lắm đâu..." Tôi cười gượng, cố gắng nghĩ cách an ủi nó "Bao nhiêu thằng muốn ngồi cạnh Huyền My mà không có cơ hội—"

"Châu Anh." Công Trường ngắt lời tôi, sắc mặt không mấy vui vẻ "Đã không biết thì đừng có nói."

"Mày thái độ với ai đấy?" Bỗng nhiên Trần Minh Tâm từ đâu xuất hiện, nó ngồi xuống cạnh tôi, nhíu mày nhìn Trường "Rắc rối của hội cũ bọn mày thì liên quan gì đến con Chanh, mày lôi nó vào làm gì?"

"Liên quan đến mày à?" Giọng nói giễu cợt của Công Trường truyền đến, nó tùy ý khoác một tay ra thành ghế phía sau, nét mặt vẫn luôn hờ hững, nhưng tôi nhìn ra được nó đang rất-rất khó chịu.

"Từ từ nhé." Tôi nhăn mặt, cắt ngang giữa chúng nó "Bọn mày đang nói cái gì thế?"

"Mày biết tại sao con My và mấy đứa chơi thân với nó hay tỏ thái độ khó chịu ra mặt với mày không?" Minh Tâm liếc thoáng qua Công Trường, sau đó nó rũ mắt nhìn tôi, khóe môi cong lên.

"Tại sao?"

"Hồi cuối năm lớp 10 Gia Khánh từng hẹn hò với Huyền My, nhưng được có hơn một tuần thôi, tất nhiên thằng Khánh là người chủ động chia tay." Tâm vươn tay giúp tôi chỉnh lại sợi tóc rối, bình thản nói tiếp "My vẫn còn thích Khánh, nó níu kéo không được nên quay ra tán mấy thằng chơi chung với Khánh để trả thù."

"Nó tán thằng Huy đúng không?" Tôi không biết Khánh với My từng hẹn hò, nhưng tôi biết My từng dây dưa với Huy một thời gian dài.

"Sai rồi." Tâm chột nở nụ cười, đưa mắt nhìn Trường "Nó tán thẳng Trường."

"What the f—"

"Mày nói đủ chưa?" Trường lừ mắt nhìn Tâm, cắt ngang câu chửi thề của tôi.

Tâm dường như không hề để tâm đến lời của Trường, tiếp tục nói:

"Con My từng làm đủ trò tán tỉnh thẳng Trường nhưng không thành công, thậm chí cái hôm đi Quan Lạn nó còn cố tình mặc đồ bơi ngã vào người thẳng Trường."

Như thể vừa nhớ lại chuyện gì thú vị lắm, Tâm nghiêng đầu ngó sang khuôn mặt lạnh như tiền của Nguyễn Công Trường, nhoèn miệng cười:

"Lúc đấy bạn Trường của mày cũng làm biểu cảm lạnh lùng như này nè, xong mày biết nó nói gì không?"

"Nó nói gì?" Tôi bắt đầu thấy cái drama này hơi bị cuốn rồi đấy.

"*Cút!*" Tâm trầm giọng xuống để bắt chước tông giọng của Trường, sau đó nó phá ra cười, vỗ vai tôi "Sau hôm đấy tất nhiên con My không thể nào tiếp tục mặt dày quần lầy thẳng Trường được nữa, nó quay sang tiếp cận thẳng Huy, mà thẳng Huy thì có bao giờ từ chối con nào đâu, đi du lịch về đã thấy 2 đứa set relationship rồi."

"Wow." Tôi cũng không biết phải bình luận gì nữa, mọi chuyện phức tạp hơn tôi tưởng nhiều.

"Từ đầu đến cuối Cao Huyền My chỉ thích Gia Khánh thôi, thẳng Huy biết thừa, nhưng mà con My xinh vãi ***, nó làm đếch gì cần quan tâm con My thích ai, húp được là được." Trần Minh Tâm với tay lấy chai nước mở sẵn trên bàn uống một ngụm, sau đó tiếp tục kể "Cả đám thẳng Quân chỉ xem Huyền My như trò tiêu khiển, mày đừng

nhìn bề ngoài chúng nó thân thiết trêu chọc con My, thực ra sau lưng chúng nó coi thường con My lắm, bảo nó dễ như phò."

"Nhưng mà Huyền My vẫn còn thích Gia Khánh à?" Tôi vẫn thắc mắc điều này từ đầu đến giờ, nếu My còn thích Khánh, vậy thì dễ giải thích cho việc nó thường xuyên mặt nặng mày nhẹ với tôi.

"Cái này tao chịu." Trần Minh Tâm nhún vai "Có thể nó chỉ thấy không cam tâm thôi, nó yêu Gia Khánh được một tuần thì bị đá, trong khi thằng Khánh dính mày mấy tháng nay mà không biết chán, nó ngứa mắt cũng dễ hiểu."

"Hợp lý đấy." Tôi gật gù, trong lòng âm thầm chửi Gia Khánh là cái đồ chuyên mang rắc rối cho người khác, bảo sao chị họ tôi lúc nào cũng khuyên đừng bao giờ dính đến mấy thằng nổi tiếng trong trường.

"Con My cũng chẳng phải dạng vừa đâu, nó từng khiến cho Minh Quân với Vân Lam suýt chia tay đấy, Quỳnh Như cũng cãi nhau với Đặng Long vài lần vì nó rồi." Thằng Tâm bĩu môi, thái độ thay đổi hẳn "Thế mà bạn Trường của mày lại muốn đẩy mày ngồi cạnh con phò non đấy mới sợ chứ, mày xem lại bạn bè của mày đi."

Mặc dù đã để warning từ đầu nhưng tớ vẫn muốn hỏi các cậu có khó chịu khi có quá nhiều câu chửi thề trong truyện không? Nếu có thì tớ sẽ hạn chế lại.

Tớ không chắc mình miêu tả cảm xúc và tâm lý của các nhân vật nam có chính xác không nữa, tại tớ cũng ít bạn bè là con trai, bạn nam nào đọc thấy sai sai thì cứ cmt để tớ rút kinh nghiệm nhé!!

Từ tuần sau tớ sẽ bắt đầu bận kinh khủng nên không update được thường xuyên, cmt và vote của mọi người sẽ là động lực rất lớn của tớ đó <3

Thông báo

Vừa rồi tớ có đọc được một bộ truyện, do tác giả Việt sáng tác, và kỳ lạ làm sao khi phải đến 70-80% nội dung bộ truyện ấy có một cái gì đó rất quen thuộc, gần như được *sao chép* từ "Chanh Mật Ong".

Tớ có tìm hiểu và để ý thì bộ truyện đấy được public vào 30/6 (Chanh Mật Ong 1/3), bạn tác giả đó là cũng một trong những độc giả của tớ. Tớ biết bạn không follow tớ nhưng bạn có theo dõi truyện của tớ, vậy nên tớ sẽ up thông báo lên đây thay cho lời nhắc nhở dành cho bạn.

Tớ biết bạn ít tuổi hơn tớ, cho nên tớ xin phép được xưng chị.

Tất nhiên chị không thể nào oan uổng hay quy chụp cho em khi chưa có chứng cứ, chị sẽ so sánh rõ ràng giữa 2 bộ truyện và có dẫn chứng cụ thể, nếu mọi người vẫn cảm thấy đây chỉ là motif truyện thì chị sẽ xóa chương này ngay lập tức và xin lỗi em.

I. Cốt truyện

- Bộ truyện của em xoay quanh 1 nữ sinh lớp 11, có 2 cô bạn thân và 1 thằng bạn đẹp trai là gay, ngồi cạnh hotboy nổi tiếng nhất trường mới chuyển đến từ đầu năm, nữ chính thuộc dạng lowkey trong trường và tham gia club Kịch. Một ngày nữ chính bị bạn bùng kèo và phải đi nhờ xe bạn hotboy kia để về nhà, 2 bạn bắt đầu thân thiết hơn từ đấy.

- Ngôi xưng truyện của em: ngôi thứ nhất, nữ chính xưng tôi.

II. Đặc trưng

- Lối viết học đường hiện đại, có đan xen những câu chửi thề và những từ ngữ gen Z.

--> Tất nhiên những điểm trên chỉ là motif và chưa nói lên được gì cả, cho nên chị sẽ so sánh chi tiết hơn phía dưới.

III. Tình tiết truyện

1. Chương 1:

- Nữ chính cũng phải giữ sổ đầu bài từ năm lớp 11, năm lớp 10 không có nhiệm vụ --> giống Châu Anh.

Mà nói đến cầm sổ đầu bài là tôi lại tức không chịu được. Năm lớp 10, tôi chỉ là một đứa dân thường không giữ bất kì chức nào của lớp, sống như tiên, đời cũng tươi đẹp phơi phới. Bây giờ lên lớp mười một thì đúng là thảm họa. Cái combo giữ sổ đầu bài và số điểm vẫn chưa đủ mà giáo viên còn *bonus* cho tôi chức tổ trưởng tổ 1 mới cay. Tất cả là

- Nữ chính có một người bạn là gay, đẹp trai, cao ráo --> giống Châu Anh.

Lúc đấy, tôi còn ngỡ ngỡ mình thích Minh. Cao ráo, sáng sủa, nói chuyện hợp cạ nhưng thằng bé là gay. Thật ra lúc nó thú nhận thì tôi cũng hơi sốc cơ, mà thời buổi này thì đây là chuyện hết sức bình thường. Tôi chấp nhận và tôn trọng nó.

2. Chương 2:

- Nữ chính bị bùng kèo, phải đi nhờ xe Khiêm.

- Khiêm mới chuyển đến, nhà giàu, đẹp trai, nổi tiếng, badboi --> Giống Khánh.

- Nữ chính ngồi cạnh Khiêm nhưng hầu như không nói chuyện bao giờ --> Tương tự tình tiết truyện.

" Hey, Khiêm! " Nhìn thấy người cuối cùng dắt xe ra cổng trường, lại là bạn cùng lớp, tôi vui như bắt được vàng, gọi lớn.

Dứt lời, bạn nhìn về phía tôi. Tự dưng tôi thấy hơi ngài ngại. Hình như giọng tôi hơi lớn, lại còn vẫy tay như đúng rồi, chết rồi, lố quá. Hoàng Lê Viết Khiêm mới chuyển vào lớp tôi hồi đầu năm. Ấy vậy mà mới học được hơn một tháng, cậu ta đã làm thân hết với cả lớp. Không chỉ vậy, cậu ta còn nổi tiếng khắp trường vì gương mặt điển trai, nhà giàu mà đậm mùi *bad* khiến hội chị em gục ngã rùm rạp.

Mặc dù Khiêm ngồi ngay cạnh tôi nhưng tôi cũng chẳng mấy khi nói chuyện với cậu bạn. Căn bản là cứ ra chơi là lại có mấy chị em bạn dì ghé qua cửa sổ nhìn trộm thẳng bé nên tôi cũng chẳng dại mà dây vào. Lỡ đâu nói chuyện dông dài một chút với bạn thôi là bị chúng nó liếc xéo cho rồi lại đồn thổi tôi có tình ý với Khiêm thì mệt cái thân này.

" Mà đi một mình à? "

2

" Ừ. Có chuyện gì sao? "

" Thế kèm tao về một đoạn được không? Bạn tao nó về trước mất rồi. "

" Được rồi. Mà cứ chỉ đường, tao khác kèm về tận nơi. "

- Nữ chính muốn giữ khoảng cách với Khiêm --> giống Châu Anh.

cũng toàn trai ấy mà. Tôi rên Khiêm, đúng hơn là muốn giữ khoảng cách với cậu ta. Nghe Long Hoàng kể cậu ta chỉ đưa đẩy thả thính cho vui vậy thôi, chán thì bỏ, chẳng tính đến chuyện yêu đương đàng hoàng nên đừng thấy nó ga lăng mà tưởng bở. Có bài cả rồi. Tôi biết nên bấy giờ luôn muốn hạn chế tiếp xúc với cậu ta nhất có thể. Tuy nhiên cũng không tỏ ra quá lộ liễu, như vậy không hay chút nào.

1

- Khiêm phóng nhanh, nữ chính sợ, muốn đi chậm lại --> Tương tự tình tiết truyện.

" Không thoải mái à? " Lại là cái nhìn qua gương chiếu hậu.

" Rất áp lực. "

Tôi lấy tay trái che đi gương mặt của mình. Ai bảo từ nãy đến giờ bao nhiêu bạn nữ đi qua đây đều đi chậm chậm, cốt là để ngắm Hoàng Lê Viết Khiêm. Có người còn lén chụp ảnh nữa nên tôi mà không be cái mặt này vào thì tối nay, à không, ngay buổi trưa về đến nhà thôi là cái mặt này sẽ nổi nhất cái *group fangirls* Hoàng Lê Viết Khiêm mất. Oh no, Dương Khánh An cần được giải cứu.

" Vậy bám cho chắc vào. "

" Này, đi chậm một chút đi. "

" Mà sợ à? "

" Tao tốt bụng nên mới nhắc nhở mày thôi. " Mà thực ra tôi rén. May mà buổi trưa đường vắng không lẽ tôi có mệnh hệ gì thì phải làm sao. Tôi đây mới mười bảy tuổi đầu, chưa báo hiếu được cho bố mẹ, cũng chưa biết mặt người yêu tương lai. Aishh tôi sợ chết. Tôi sợ Hoàng Lê Viết Khiêm.

3. Chương 3:

- Mọi người biết được Khiêm chở nữ chính và trêu trọc --> Tương tự tình tiết truyện.
- Cách em miêu tả Khiêm gần như hoàn toàn trùng khớp với hình tượng Gia Khánh mà chị miêu tả ban đầu.

" Tao nghĩ rồi, mày với Khiêm cũng ra gì phết. Nhà thang be thi giàu khỏi bàn, lại được cái cao to đẹp trai. Mày yêu nó kiểu gì chả kiếm được con iPhone 13 pro max. " Giang hồ ngồi vắt vẻo trên yên xe tôi, tính toán như đúng rồi. Kể mà học toán cũng nãy số nhanh như này có phải không. Nghe con bé nói xong cả bọn trên mặt hiện rõ hai chữ ' đồng tình ' to lù lù chĩa về phía tôi.

Theo như thông tin mà đám bạn tôi kể thì nhà Khiêm Hoàng giàu nhất trường cmnl rồi. Chẳng qua là cậu bạn không thích khoe khoang nọ kia như đám nhà giàu khác. Cậu bạn ăn mặc cũng khá bình thường, điểm nhấn cho sự giàu có thường là những phụ kiện đi kèm. Có thể nói đây là điểm khác biệt so với đám nhà giàu mà dát đồ hiệu từ đầu đến chân và luôn tỏ ra thượng đẳng. Nhưng có một thắc mắc là thường con nhà giàu sẽ theo học ở trường quốc tế hoặc đi du học. Tại sao cậu ta lại chọn học ở ngôi trường cấp 3 trong huyện nhỉ? Hay là giàu quá nên muốn trải sự đời một chút. Con nhà giàu vượt sướng à?

4. Chương 4:

- Nữ chính tham gia CLB Kịch.

Tôi tham gia câu lạc bộ kịch của trường hay với tên tự xưng là Dramatic Club từ năm lớp 10. Thoáng cái

- Nam chính liên qua đến CLB Âm Nhạc.

" Tao đi casting câu lạc bộ Âm nhạc. " Khiêm nhún vai đáp nhẹ bâng mà khiến tôi trở tròn con mắt.

Câu lạc bộ Âm nhạc gồm hai mảng là hát và nhảy. Có thể nói đây là câu lạc bộ *hot* nhất trường, thành viên vừa tài năng lại toàn trai xinh gái đẹp cả. Bây giờ thêm cả Hoàng Lê Viết Khiêm thì tôi biết nó khủng cỡ nào rồi.

Mà tôi cũng phần nào đoán được lý do Hoàng Lê Viết Khiêm đầu quân cho *Music Club* là gì rồi. Đấy,

- Khiêm có bạn thân là Quân, cũng thuộc dạng tay chơi trong trường.

Quân Mạc cũng thuộc tuýp người cũng không mấy tử tế. Tình trạng yêu đương cứ một tháng một em thì cái Giang chả đại gì mà dây vào. Nhưng mà hồi đó thằng bé theo đuổi Giang dữ lắm. Tôi còn dụ cái Giang mập mờ với cậu ta rồi để cậu ta *simp* Giang chetme luôn đi.

Không biết sau khi cửa cấm mãi cái Giang không đổ thì Quân Mạc đã có ghệ mới chưa. Căn bản dạo này tôi không thấy cậu ta chim chích chòe với cô gái nào khác ở sân trường. Hoặc là đã có ghệ khác ở ngoài trường cũng nên. Người quan hệ rộng mà.

" Đây là bạn Khánh An của tao. " Khiêm Hoàng vui vẻ giới thiệu tôi với bạn của cậu ta nhưng không cần thiết phải nhấn mạnh hai chữ 'của tao' đâu. Nghe muốn nổi da gà. Làm như chúng tôi thân thiết lắm không bằng.

- Cách nói "Bạn Khánh An của tao" =)))) đe dọa Quân "Đừng trêu bạn của tao như thế." =))))

" Đừng trêu bạn của tao như thế. "

" Được rồi, bạn của mày thì ai dám đụng. Đi thôi không mọi người chờ. "

5. Chương 5:

- Nữ chính đề nghị chở nam chính, nam chính đồng ý --> giống tình tiết truyện.

" Thế mày lên đây tao đưa về nhà. " Khiêm ra hiệu cho tôi ngồi lên xe cộ.

" Để tao kèm đi. " Tôi mạnh dạn đề nghị. Mẹ kiếp, lần trước cậu ta phóng nhanh làm tim tôi muốn vọt ra đường cao tốc. Trái tim này đã quá già yếu nên không thể đem ra chơi đùa được.

Khiêm bật cười nhưng cũng chấp nhận lời đề nghị này của tôi. Ngoan ngoãn ngồi ra phía sau để tôi cầm lái.

- Câu nói iconic của badboy Nguyễn Hoàng Gia Khánh "Tao ngoan mà." =)))

" Yên tâm, tao ngoan mà. " Khiêm khẽ đặt cằm lên vai toi, chậm chậm nói làm tôi hơi nhột nhưng tay lái vẫn vững lắm. Nếu là *fan* của Khiêm Hoàng cầm lái thì chắc hẳn lúc này cậu ta sẽ không được ngồi yên vị trên con xe yêu dấu nữa mà chuyển sang ngồi dưới mương cũng nên.

" *Maybe.* " Có thằng *bad boy* nào lại tự nhận mình *bad* đâu. Khi nào trai 2D có thật thì tôi tin Khiêm Hoàng là đứa trẻ ngoan.

6. Chương 6:

- Thằng bạn thân (là gay) của nữ chính phân tích với nữ chính về mặt tốt của Khiêm dù lúc đầu đã nhắc ẻm tránh xa =)))

" Mà bọn tao cũng nói với mày rồi còn gì. Thăng bé cao to, đẹp trai, giàu có, lớn lên thêm vài năm nữa là chuẩn mẹ Ngôn Nhất Trì rồi. "

" Khai thật đi, mày nhận được bao nhiêu tiền *prt* từ Hoàng Lê Viết Khiêm? " Tôi chống cằm, nét mặt đầy nghiêm túc: " Chẳng phải lần trước còn bảo tao không nên dính dáng với bé sao? "

" Thì thật ra nó cũng không tệ, chẳng qua là chơi với Quân Mạc nên tao không thích cho lắm thôi. Tính ra Khiêm Hoàng chả tốt với mày vl còn gì!?"

Mặt thăng Minh tỏ ra rất nghiêm túc để phân tích tình hình cho tôi. Thật ra trước khi nghe tin Khiêm chuyển vào lớp thì tôi cũng đã biết qua một vài ' chiến tích ' của cậu ta rồi. Yêu đương nhưng khi chia tay chưa từng bị dính phốt nào. Kể ra cũng giỏi quá đấy chứ. Đâu như mấy thằng cũng có mác *hot boy* mà chia tay xong bị người yêu phốt sống bản này kia. Đẹp trai mà cái nhân cách tồi.

--> Y như tình tiết trong Chanh Mật Ong.

" Thật ra lúc đấy tao có nhắn tin cho mày nhưng không thấy mày *rep*. Thế nên mới giữ đến hôm nay đi học để đem trả. " Khiêm đặt kẹp tóc vào tay tôi, cười nhẹ nhưng thoáng buồn. Là do...tôi không *rep* tin nhắn cậu ta hãy là còn vì lí do nào khác?

" Kìa, *check* tin nhắn chờ thử xem. " Minh Đăng đứng bên cạnh thấy điện thoại tôi vẫn còn mở ứng dụng *Message* liền khều vai nhắc nhở, theo kiểu là đang trêu chọc.

Đúng thật là tin nhắn của Hoàng Lê Viết Khiêm nằm ngay ngắn trong mục tin nhắn chờ. Tự dưng

- Khiêm nhắn tin nhưng nữ chính không *rep* --> bạn thân nhắc nữ chính *check* tin nhắn chờ --> giống tình tiết truyện.

IV. Văn phong

- Chị không dám khẳng định lối viết chị dùng là độc nhất vô nhị, nhưng chị có thể chắc chắn Chanh Mật Ong mang đậm dấu ấn cá nhân của chị, mà chỉ cần đọc lướt qua tác phẩm của em là chị có thể nhận ra được ngay giọng văn và cách triển khai truyện của mình.

V. Cách sử dụng ngôn ngữ

- Có sử dụng các từ chửi thề, đây không phải dẫn chứng chứng minh em đạo văn của chị, nhưng đây là 1 trong số rất nhiều điểm tương đồng giữa 2 tác phẩm.

- Cách gọi tên nhân vật: Quân Mạc, Hoàng Lê Viết Khiêm, Long Hoàng... đây là cách gọi Tên_Họ hoặc họ tên đầy đủ, và là cách gọi đặc trưng trong truyện của chị. Rất nhiều người bảo chị nên sửa vì nó không được tự nhiên, nhưng chị vẫn để vậy vì đây là cách bạn bè cấp 3 của chị vẫn hay gọi nhau, và đều có lý do cả. Vậy còn em? Tại sao lại có cách gọi tên nhân vật lạ như vậy? Em có nêu ra lý do hợp lý được không?

- Cách em sử dụng từ ngữ để mô tả nhân vật cũng rất giống chị, tất nhiên chị không hề đọc quyền những từ đó, nhưng đặt trên ngữ cảnh 2 bộ truyện quá giống nhau thì chị hoàn toàn có cơ sở để nghi ngờ em đang đánh cắp chất xám của chị.

Còn rất nhiều những điểm giống nhau đến khó chịu nhưng chị sẽ không nêu ra nữa, vì chị nghĩ như vậy là đủ rồi.

Chanh Mật Ong không chỉ là chất xám của chị, bản thân bộ truyện còn lưu giữ kỷ niệm và ký ức của chị về quãng thời gian còn là học sinh, nó mang dấu ấn cuộc đời và sự trưởng thành của chị, cho nên chị không thể nào chấp nhận việc bị ăn cắp một cách trắng trợn và sáo rỗng như vậy. Thậm chí em còn tự tin đem một tác phẩm vay mượn đi PR khắp group, đến mức đập hẳn vào mắt tác giả gốc, chị xin lỗi nhưng mà em có tự thấy mình trơ trẽn lắm không?

Lúc đầu chị đã định sẽ public tài khoản của em và nhờ bạn bè report, hoặc sẽ up hẳn một bài lên confession, nhưng chị biết làm người không nên dồn ai vào đường cùng, vì vậy mình chỉ giải quyết nội bộ với nhau thôi.

Em không follow chị nhưng chị biết em có đọc truyện của chị, chị cho em thời gian từ giờ đến cuối tuần để liên hệ với chị và xóa truyện vĩnh viễn, hoặc không chị sẽ phải dùng đến các biện pháp mạnh tay hơn để bảo vệ chất xám của mình.

Thân.

Rất xin lỗi vì đã làm phiền mọi người, nhưng tớ nghĩ rằng tớ nên cho độc giả của tớ biết để mọi người cùng tớ bảo vệ bộ truyện này. Thực ra tớ có phát hiện một vài độc giả của tớ có viết truyện, cách triển khai cũng na ná Chanh Mật Ong, nhưng tớ lựa chọn không làm căng vì ít ra các bạn ấy còn có liêm sỉ, không đem đi PR khắp nơi rồi khen truyện của mình như bé này.

Mong đến cuối tuần cái drama này sẽ kết thúc để tớ còn có thời gian nghĩ tiếp cái drama trong truyện =))) Chúc mọi người có cuối tuần vui vẻ!!!

Xin gửi lời cảm ơn chân thành đến **anneishereee**, cảm ơn người đẹp đã đồng hành cùng tớ qua biết bao sóng gió và còn thầu luôn bìa mấy bộ truyện của tớ nữa :-> Yêu embe rấcc nhiềuuuu

Chương 26

"Đ** *** ** mày nói thế là có ý gì?" Công Trường đột nhiên đứng dậy, gân xanh trên trán hơi nổi lên, ánh mắt sắc bén khóa chặt lấy Minh Tâm.

Minh Tâm biến sắc, nó cũng đứng dậy, không hề tỏ ra yếu thế nhìn thẳng vào mắt Công Trường, giọng nói ngập tràn chế giễu:

"Làm sao? Tao nói sai à?"

Tôi ngỡ ngác ngồi giữa hai thằng trông như thể chuẩn bị lao vào đâm nhau đến nơi, không biết tại sao tình tiết lại phát triển thành ra thế này rồi.

Ý tôi là, tôi phải làm gì bây giờ?

What am I supposed to do?

Chẳng lẽ tôi lại đứng dậy hét vào mặt Công Trường "Trường, look at me! Look at me! This isn't you!" như lúc cô nàng Bella ngăn Edward và Jacob choảng nhau trong Twilight à? Eww, nghĩ đến đã rùng mình rồi, khéo Nguyễn Công Trường thấy ngứa mắt còn đập luôn cả tôi ấy chứ.

"Tao có ý kiến..." Tôi yếu ớt lên tiếng, nhưng không thằng nào chú ý đến tôi cả.

"Vãi l** bọn mày diễn phim tình cảm đấy à?" Mai Minh Việt từ ngoài cửa lớp đi vào, hứng thú nhìn chằm chằm chúng tôi "Đcm sao Châu Anh giống cô con gái bất lực nhìn bố mẹ cãi nhau thế? Gia đình bất ổn à?"

"..."

"..."

"... Rồi ai là bố, ai là mẹ?" Tôi biết hỏi thế rất khốn nạn, nhưng tôi thắc mắc thật lòng đấy.

"Ngoan, đừng hỏi linh tinh." Thăng Việt xoa đầu tôi, tùm tùm cười "Tao mà trả lời thì người bị đánh sẽ là tao đấy."

"..." Tường bạn thế nào.

Nhưng mà cũng phải cảm ơn Mai Minh Việt đã xuất hiện và cứu vớt tôi khỏi vai đũa con gái bất lực trong gia đình bất ổn, bây giờ thì cả Tâm và Trường đều bình tĩnh lại không ít. Tôi vươn tay kéo vạt áo hai thằng, nhưng chỉ có Công Trường thuận theo ngồi xuống, Minh Tâm vẫn đứng đấy nhìn Trường, ánh mắt ngập tràn giễu cợt:

"Tao nghe nói mày chơi không đẹp nên bị Gia Khánh đá ra khỏi hội kia, tao không quan tâm bọn mày có vấn đề gì, nhưng đừng để liên lụy đến bạn tao."

Tôi hơi ngẩn người nhìn Tâm, đột nhiên trong lòng dâng lên cảm xúc ấm áp kỳ lạ. Tôi và Minh Tâm từng hiểu nhầm, giận nhau, cãi nhau rồi lại làm lành nhiều như cơm bữa, tôi có rất nhiều chuyện không kể cho nó, bản thân nó cũng có những bí mật giấu tôi, nhưng đến cuối cùng thì nó vẫn thật lòng quan tâm đến tôi.

Chỉ là, lần này tôi mới là người liên lụy đến Trường.

"Đéo phải chuyện của mày." Công Trường nâng cằm, nhìn thẳng vào mắt Minh Tâm, sắc mặt lạnh băng. Dựa theo hiểu biết của tôi về Công Trường trong suốt 17 năm quen nhau, hiện tại nó đang khó chịu vãi cả l và có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Tâm mở miệng ra định nói gì đó, nhưng có lẽ nó nhìn thấy ánh mắt cầu xin của tôi, cuối cùng nó chỉ cười nhạt:

"Nếu mày muốn đổi chỗ thì nên tìm Mai Minh Việt, đừng kéo con ngu này vào rắc rối của bọn mày nữa."

"Con ngu"???

Tôi vừa định lên tiếng phản bác thì Minh Việt đã xen lời:

"Tìm tao làm đéo gì?"

"Mày không sợ hội thằng Quân còn gì?" Tâm nhưn mày, khoe miệng nó hơi cong lên, trong mắt như hàm chứa một ẩn ý nào đó.

Tôi cá chắc Mai Minh Việt hiểu được ẩn ý kia, bởi vì sắc mặt nó ngay lập tức tối lại, nhưng giọng điệu vẫn cợt nhả bông đùa:

"Mày biết cũng hơi nhiều đấy."

"Tao vẫn biết nhiều." Tâm nhún vai, trước khi rời đi, nó còn bót chút thời gian lờm tời một cái, không đầu không đuôi nói "Chọn xoài đừng để xoài chua..."

Minh Tâm vừa đi khỏi, cả hai thằng không hẹn mà cùng thở hắt ra:

"Thằng này ngứa đòn vãi l**."

"Mày muốn chuyển chỗ hả?" Minh Việt quay sang hỏi Trường.

"Ừ." Trường đáp đơn giản.

"Khối thằng muốn ngồi chỗ của mày đấy..." Minh Việt cười cười, cúi đầu nhìn lướt qua sơ đồ lớp, ngón tay dừng lại ở vị trí của Huyền My.

Công Trường chỉ nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Có lẽ Minh Việt biết được lý do, nó cũng không nói nhiều, đi thẳng vào vấn đề:

"Tao sẽ không đổi chỗ với mày, không phải do tao sợ Gia Khánh hay Quân Trần, đơn giản vì tao đéo thích ngồi chỗ đấy. Nhưng tao có thể sắp xếp cho mày ngồi bàn khác, lớp mình vẫn có bàn ngồi 4 người, chỉ cần mày tìm được bàn nào đồng ý thôi."

"Để tao hỏi Tùng với Chi, nếu hai đứa kia thấy OK thì mày chuyển lên đây luôn." Tôi dùng ngón tay đè lại sơ đồ lớp trên mặt bàn của Việt, nghiêng đầu nói với Trường.

"OK, vậy chốt thế nhé!" Minh Việt gấp sơ đồ lớp cất vào ngăn bàn, vỗ vai Công Trường "Bóng chuyền không mày? Thăng Hoàng vừa nhắn tao ra sân."

Tôi biết đây không chỉ lời mời, mà còn là thái độ ủng hộ công khai của Minh Việt đối với Công Trường, có lẽ nó muốn chia càn olive về phía Trường. Tôi không rõ Minh Việt có mâu thuẫn gì với hội "quyền lực", nhưng chắc chắn điều này chỉ có lợi chứ không có hại cho Trường.

Công Trường không phải thằng ngốc, tất nhiên nó hiểu được dụng ý của Minh Việt, nhưng nó lại lựa chọn từ chối.

"Tao còn có tí việc." Công Trường nở một nụ cười xã giao "Để khi khác."

"Ừm, vậy để khi khác." Minh Việt tặc lưỡi, tỏ ra khá thoải mái. Nó gật đầu với tôi một cái thay cho lời chào rồi rời đi luôn.

"Tại sao..."

"Châu Anh..."

Trường đột nhiên mở lời cùng lúc với tôi, cả tôi và nó đều hơi sững sốt, khoảng vài giây sau, Trường lên tiếng:

"Mày nói trước đi."

"À, tao muốn hỏi sao mày không đi với Minh Việt? Rõ ràng có lợi cho mày mà..."

"Tao ngán kiểu chơi theo hội rồi, rắc rối lắm."

"A..." Tôi gật đầu, nâng mắt nhìn nó "Còn mày thì sao? Vừa nãy mày định nói gì?"

"Cũng không có gì..." Đột nhiên nó né tránh ánh mắt tôi, bàn tay vô thức đưa lên vò rối tóc.

Gì kia? Nó đang bối rối đấy ư?

"Tao không có ý như thằng Tâm nói đâu." Công Trường chột hít một hơi thật sâu, nó cúi đầu nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt tôi, đôi môi hơi mím lại, đây là thói quen mỗi khi nó cảm thấy lo lắng hay căng thẳng.

Tôi ngẩn người, không hiểu nó đang nói về chuyện gì.

"Ý gì cơ?"

"Tao không nghĩ đến việc mày và Huyền My có mâu thuẫn... lúc đấy tao quên mất con My từng là người yêu cũ của Khánh... Tao xin lỗi..." Càng về sau giọng nó càng nhỏ dần, như thể nó vừa phải lấy hết can đảm trong đời để nói ra câu xin lỗi.

"Nguyễn Công Trường." Tôi nhin cười gọi tên nó, chăm chú quan sát vẻ lo lắng hiện rõ mồn một trên khuôn mặt đẹp trai kia, bỗng nhiên không nở trên nó nữa "Tao quen mày 17 năm rồi, mày thế nào tao hiểu rõ."

.

.

Trọng Tùng và Huyền Chi không có ý kiến gì hết, Công Trường thuận lợi chuyển lên bàn tôi.

Thằng Tùng khăng khăng muốn ngồi ngoài cùng và còn phải ngồi cạnh tôi, bởi vì "Tao thấy chúng ta nói chuyện rất hợp nhau". Hợp cái con khỉ ấy. Tôi thì muốn ngồi cạnh Công Trường, đơn giản vì hiện tại

ngoài tôi ra nó chẳng thể nói chuyện thoải mái với ai ở cái lớp này được cả, nhưng mà tôi lại vướng Huyền Chi. Con bé hiền dã man, ai bảo gì cũng gật đầu, như thể không biết làm cách nào để từ chối người ta ấy.

Tôi biết nếu tôi ngỏ lời thì Huyền Chi chắc chắn sẽ đồng ý ngồi ngoài, nếu vậy vị trí bàn tôi lần lượt từ ngoài vào sẽ là Huyền Chi, Công Trường, Châu Anh, Trọng Tùng. Nhưng mà theo như quan sát của tôi, Huyền Chi có vẻ rất sợ Công Trường, thậm chí con bé còn không dám nói chuyện với Công Trường nữa cơ.

Tôi đã thử dò hỏi Công Trường xem liệu nó có từng làm việc gì có lỗi với con gái nhà người ta không, sau đó tôi bị nó mắng cho một trận. Tôi hỏi để xác nhận lại vậy thôi, chứ chơi với nhau lâu như vậy tất nhiên tôi hiểu rõ tính cách của nó, gái không nhào vào nó thì thôi chứ nó sao dám làm gì con gái nhà ai.

Cuối cùng tôi đem vấn đề quay lại hỏi Huyền Chi thì nhận được một câu trả lời dờ khóc dờ cười: "Tại vì Công Trường trông cứ hung dữ kiểu gì ấy, Châu Anh không thấy thế à?". Well, tôi chỉ thấy nó đẹp trai thôi.

Sau khi cân nhắc cẩn thận, tôi cảm thấy Huyền Chi mong manh dễ vỡ hơn Công Trường và cần được quan tâm yêu thương nhiều hơn, vậy là tôi quyết định cho Trường ngồi ngoài cùng, sau đó đến Huyền Chi, tôi, và Trọng Tùng.

Mai Minh Việt làm lớp trưởng quả thực rất có uy, hơn nữa nó cũng không chịu ảnh hưởng của nhóm Gia Khánh, nhờ nó bao che nên dù trong lớp có nhiều đứa ngửa mặt với Trường nhưng không ai dám ý kiến ra mặt.

Giải quyết xong vấn đề của Công Trường thì tôi lại phải đối mặt mới một cái drama mới: Nguyễn Trần Minh Đăng công khai tỏ tình Đàm Thu Diệp. Vốn dĩ đây chẳng phải việc của tôi, Minh Đăng Nguyễn

yêu ai, thích ai là việc của nó, nhưng mà con bạn thân ngu ngốc của tôi lại dính phải thằng trapboi này mới khổ.

Điều kinh khủng hơn đó là hai đứa chúng nó, Minh Đăng và Thu Diệp ấy, còn dắt tay nhau đến cảm ơn tôi vì đã tạo cơ hội cho cả hai được quen biết nhau.

Mẹ kiếp.

Nếu tôi được quay lại quá khứ thì tôi sẽ không bao giờ tiến hành cái vở kịch vở vẫn mở màn chuyên đề "Tình yêu tuổi học trò" kia và đấm thêm cho tôi của ngày xưa một phát vì cái tội lảm trò.

"Mày thấy mày ngu chưa? Tao đã bảo mày cái kiểu mập mờ như mày với thằng Đăng sẽ không đi đến đâu mà, giờ nó đi tán con khác mày còn chẳng có quyền ghen." Thanh nhíu chặt chân mày, dùng ngón trỏ dí mạnh vào thái dương Ngân "Bây giờ bọn tao có muốn phốt nó cũng chẳng có cơ sở, căn bản là nó với mày chưa từng có gì với nhau thì chửi nó thế đéo nào được."

"Rồi mày nói thế có tác dụng gì không?" Ngân vùng vằng gạt tay của Thanh ra, gạt lên qua màn nước mắt.

Tôi đưa cho Ngân cốc nước, dè dặt nói:

"Mày uống nước đi đã, đừng khiến cơ thể khó chịu."

Từ lúc Ngân và Thanh đến nhà tôi, Ngân vẫn luôn khóc liên tục, cũng phải 1-2 tiếng rồi chứ ít gì.

Ngân không chịu nhận lấy cốc nước, nấc lên:

"Tất cả là tại mày nghĩ ra cái vở diễn chết tiệt kia..."

"Ừ, tại tao hết." Tôi vòng tay quanh người nó, vỗ nhẹ lên lưng nó "Tao xin lỗi, tao mà không nghĩ ra trò kia thì Đăng đã không quen Diệp..."

Tôi biết không có tôi thì thằng khốn kia cũng sẽ quen con khác thôi, nhưng mà tôi không ngăn được cảm giác có lỗi khi nhìn thấy Ngân đau khổ như vậy.

Ngân cũng ôm tôi, con bé còn khóc to hơn cả lúc này:

"Không phải... hức.... tại mà... tao xin lỗi... tại tao ngu... hức..."

Thanh ngồi bên cạnh lấy giấy lau nước mắt cho Ngân, thở dài:

"Thôi được rồi, cứ ngu một lần thì mới khôn ra được. Mà đừng khóc nữa, cũng chỉ là một thằng tồi thôi, không thằng này thì thằng khác, trên đời thiếu gì trai tốt cho mà." "

Ngân lắc đầu, khó khăn nói qua tiếng nấc:

"Không... hức... mà cứ... cứ thử nhìn thấy... người... người mà thích ôm ấp hôn hít con khác xem, mà không... không trải qua cảm giác của tao nên... nên mà mới nói thế thôi!"

Tôi không chắc tôi có thể đồng cảm với những gì Ngân đã phải trải qua lúc đó không, cơ mà tôi vừa mới vô tình nhìn thấy Nguyễn Hoàng Gia Khánh đá lười với chị nào đó khối 12 ở trong phòng dụng cụ trường, thậm chí còn bị đương sự phát hiện ra và lờm nguýt một cái rõ dài.

Chăm chỉ như này quá xứng đáng được vote đúng honggg :>

Bé kia không có phản hồi và cũng không có ý định xóa truyện, mai tởn bạn cả ngày, nếu em ấy vẫn kệ thì đến cuối ngày tởn sẽ public link truyện và account, mọi người chỉ cần giúp tởn report bé ấy là được, kết thúc sớm để còn dành thời gian cho những công việc ý nghĩa hơn.

Chương 27

Chiều thứ sáu CLB tôi có cuộc họp, mãi đến gần chạng vạng mới kết thúc, sau đó tôi phải đem đồ hôm trước CLB mượn trả cho phòng dụng cụ.

Lúc đi đến nơi, tôi nhận ra cửa không khóa, bên trong thấp thoáng bóng người. Khi đó tôi chỉ cho rằng có lẽ thầy cô hoặc học sinh trong trường cũng vào đây cất đồ, cho nên tôi không hề do dự mở cửa bước vào trong, lại còn tiện tay bật công tắc điện lên mà không kịp suy nghĩ tại sao phòng có người nhưng không bật đèn.

Giây phút ánh đèn chiếu sáng khắp căn phòng, tôi ngay lập tức hối hận vì sao mình lại xuất hiện ở đây.

Gia Khánh đang đứng tựa lưng vào tường, đối mặt với tôi. Nó hơi nheo mắt lại vì nguồn sáng đột ngột, bàn tay vội đưa lên ấn đầu cô gái vào ngực như một hành động bảo vệ trong vô thức, tay kia vẫn nắm chặt lấy tay người trong lòng.

Từ góc nhìn của tôi, tôi chỉ có thể thấy được vết son lem trên môi Khánh và bóng lưng yêu kiều của cô gái kia. Áo sơ mi của nó bị cởi đến cúc thứ ba, một mảng lớn xương quai xanh lộ ra, trên cổ lấp ló vết hickey đỏ thẫm. Đến lúc này tôi mới để ý thấy tay cô nàng đang sờ đến cái cúc áo thứ tư của nó, còn nó thì giữ chặt tay người ta để cản lại.

Vãi cả l**.

Não tôi gần như ngừng hoạt động, tôi chỉ biết đứng chết trân ra đấy và nhìn chăm chăm vào Gia Khánh với vẻ mặt không thể tin nổi.

Không phải tôi sốc vì nhìn thấy nó và cô gái nào đấy chuẩn bị đè nhau ra, mà tôi sốc vì tôi mở cửa đúng con mẹ nó lúc vãi l**.

"Nhìn đủ chưa?" Gia Khánh hờ hững lên tiếng, sau khi nhận ra người mới đến (là tôi) chẳng có tí tẹo tính uy hiếp nào cả, nó buông người yêu ra, thông thả cài lại cúc áo sơ mi.

Gia Khánh vừa nới lỏng tay, cô nàng kia ngay lập tức quay đầu lại lườm tôi một cái cháy mặt. Tôi biết chị gái này. Nguyễn Minh Ánh, 12D1, cựu thành viên Dance Club, top 3 Miss Beauty 2018 THPT A, hiện tại đang làm mẫu lookbook cho một studio ở Hải Phòng. Gu của Nguyễn Hoàng Gia Khánh đúng là chưa bao giờ khiến tôi thất vọng, dàn người yêu cũ của nó nếu không phải hotgirl, mẫu ảnh thì cũng là người đẹp có tiếng trong trường.

Có lẽ chị ta cũng biết tôi, bởi vì tôi có thể nhận ra được địch ý rất rõ từ đôi mắt hạnh kia.

Tôi cố tình lờ đi ánh mắt sắc như dao của Minh Ánh, thoáng liếc qua Gia Khánh, không trả lời nó mà im lặng cầm túi đồ cụng vào trong tủ. Xong xuôi tôi mới tốt bụng chỉ lên cái camera trắng nhỏ nhỏ ở góc phòng, nở một nụ cười tiêu chuẩn, thông báo:

"Có lẽ hai người chưa biết, tuần trước nhà trường mới lắp thêm camera ở thư viện, hội trường, nhà để xe..." Tôi dừng lại một chút, chớp chớp mắt, nụ cười trên khóe môi càng thêm sâu "Và phòng dụng cụ."

Hài lòng nhìn sắc mặt Gia Khánh và người yêu nó dần trở nên khó coi, tôi từ tốn quay gót bước ra ngoài, trước khi rời đi còn không quên nhắc nhở thân thiện:

"Đề nghị hai anh chị lần sau chú ý, không nên có những hành vi không chuẩn mực trong môi trường sư phạm."

Tôi nghiêng đầu, nháy mắt với Gia Khánh trước khi đóng cửa, nói nốt:

"Và nhớ sử dụng biện pháp bảo vệ."

Cạch.

Cánh cửa vừa đóng lại, cả người tôi chột rã rời như thể mới bị ai đó vắt kiệt toàn bộ sức lực. F*ck Nguyễn Hoàng Gia Khánh. Tâm trạng khó khăn lắm mới khá lên của tôi vì cuộc đụng mặt ngoài ý muốn này mà ngay lập tức bị phá hỏng.

Tôi ghét phải thừa nhận rằng tôi đã quen với sự nuông chiều của Gia Khánh và quen với việc nó chỉ chú ý đến một mình tôi. Tôi biết rõ tôi với nó vốn chẳng có gì với nhau và việc nó thân mật với người yêu là điều cực kỳ bình thường, thế nhưng tôi vẫn không thể ngăn mình thấy khó chịu. Có một cảm giác rất lạ len lỏi vào trong trái tim tôi, tựa như hạt cát trong chiếc giày, dù không đáng kể nhưng lại chẳng thể nào lờ đi.

Đcm tôi bắt đầu tự thấy mình ngu vãi l rồi đấy, biết thế nghe theo lời khuyên của Nguyễn Công Trường tránh xa Gia Khánh từ đầu cho nhanh, lại còn bày đặt đưa đẩy tán tỉnh qua lại, đến bây giờ thấy nó hôn người khác đã cảm thấy chịu không nổi. Sao mà tôi ngu thế không biết, có khác đéo gì con bò tót không cơ chứ, thấy cờ đỏ là không màng tất cả lao vào.

Tất nhiên tôi không chết được, tôi cũng không lụy nó đến mức làm ra cái chuyện níu kéo van nài tình cảm, nhưng không có nghĩa là tôi ổn với việc nhìn thấy nó ở bên người khác.

Tôi cần phải làm gì đó để giảm bớt sự tiêu cực này, nếu không tôi sẽ phát điên mất.

Những lúc thế này, tự dưng tôi thấy hơi nhớ bà chị họ. Từ lúc lên năm ba chị tôi ở trên Hà Nội suốt, chẳng thấy mặt mũi đâu cả. Chị ấy học đại học Kiến Trúc, chuyên ngành Thiết kế nội thất, cái ngành mà một năm có 365 ngày thì phải chạy deadline, làm đồ án hết 300 ngày.

Chị tôi tên là Thư, Lê Ngọc Quan Thư. Thư là một cô gái Hải Phòng điển hình: ngoại hình duyên dáng, tính cách dịu dàng... tay trái cầm mã tấu, tay phải cầm súng hoa cải, Thư hay dạy tôi phải giải quyết

mâu thuẫn thật quý tộc: không chửi nhau – giật tóc – xé quần áo, chỉ cần "Đoàngg!" một phát là xong. Thôi được rồi, nói thế thì mang tiếng con gái Hải Phòng quá, chị tôi có hơi cộc tính một tí nhưng chưa cầm súng hoa cải bắn ai bao giờ, căng lắm bà ấy mới cầm mã tấu xiên người ta thôi.

Ngoại hình của Thu đậm chất dân Kiến Trúc: tóc tẩy, xỏ chục cái khuyên, có vài hình xăm nhỏ nhỏ hay ho trên người và style thì nghệ vĩ cả l**. Trông chiến vậy thôi nhưng Thu là người sống rất có nguyên tắc, tôi chưa từng thấy chị ấy hút thuốc bao giờ, thậm chí chị tôi cũng rất ít khi đụng vào rượu bia. Thu từng nói với tôi thế này:

"Tao rất chê những đứa hơi có tí chuyện là tìm đến chất kích thích, như cồn và thuốc lá. Cái hành vi đẩy trẻ con vĩ cả l**, đến bản thân mình còn đéo yêu thương trân trọng được thì chúng nó còn làm được cái đéo gì ý nghĩa cho cuộc đời nữa. Chỉ có loser mới trốn tránh hiện thực hoặc giải quyết áp lực bằng chất kích thích thôi. Còn mấy đứa trẻ trâu coi hút thuốc uống rượu là flex để chứng minh bản thân và nghĩ đấy là ngẫu thì tao đéo còn gì để nói cả."

Tôi thích cách nghĩ của Thu cực kỳ, đấy là lý do trong đám anh chị em họ tôi thân với Thu nhất.

Okay, tôi quyết định sẽ lên Hà Nội chơi với Thu.

Ngày mai là thứ 7, trường tôi đón thanh tra trên Sở xuống kiểm tra nên cả trường được nghỉ học, vì vậy tôi đặt tàu đi lúc sáng sớm luôn, đến chiều Chủ Nhật vẫn kịp về học lớp luyện thi IELTS.

Lúc đầu tôi định rủ Nguyễn Công Trường đi cùng, thằng này chơi hợp với bà chị tôi cực, còn thân với bà ấy hơn cả tôi. Nhưng đang chán đời vì một thằng con trai mà lại rủ một thằng khác đi chơi để healing thì nó buồn cười lắm, hơn nữa tôi nghĩ mình nên giữ khoảng cách với Trường, bây giờ chúng tôi cũng chẳng phải trẻ con nữa rồi, nếu quá dính nhau thì sẽ rất dễ phát sinh những chuyện ngoài tầm kiểm soát.

Cuối cùng, tôi quyết định sẽ đi một mình.

Tôi có thể tận hưởng sự đồng hành của bạn bè, nhưng không bao giờ cho phép mình để bản thân bị phụ thuộc vào người khác, không được khiến bản thân trở thành một đứa chằng thể tự mình làm gì nếu không có ai đó ở bên, nhất là trong giai đoạn nhạy cảm như thế này. Tôi cần học cách độc lập, độc lập trong cả hành vi, suy nghĩ và cảm xúc. Nếu không, đến lúc người ta không còn bên cạnh, tôi sẽ là người chịu tổn thương.

Xuất hiện một Nguyễn Hoàng Gia Khánh là đủ rồi.

"Mày có chuyện không vui đúng không Chanh?" Lúc đến đón tôi ở ga Hà Nội, Thư đã đập vào mặt tôi một câu hỏi không thể thẳng thắn hơn.

"Sao chị biết? Rõ thế cơ à?" Tôi hơi ngạc nhiên nhìn Thư.

Thư liếc tôi một cái, bà ấy cầm lấy vali trong tay tôi đặt lên sàn để chân xe máy, chặc lưỡi:

"Tao lại chẳng đi sneakers trong bụng mày."

"..."

"Được rồi, lên xe đi." Thư giúp tôi gạt thanh để chân, đưa tôi mũ bảo hiểm "Mày có cần chị cài quai hộ không đấy?"

"Em tự đeo được." Tôi bĩu môi, vươn tay nhận lấy mũ bảo hiểm, tự giác trèo lên yên sau xe máy.

"Hôm nay chị có tí việc ở trường, đồ án sắp xong rồi, đến 5h chiều nay nộp. Mày có muốn qua trường chị chơi không?" Thư nhìn tôi qua gương chiếu hậu "Tối nay xong việc chị dẫn mày đi chơi."

"Không cần đâu, lần trước em lượn hết sạch trường chị rồi." Tôi ngồi sát lại, ôm eo Thư "Chị cứ giải quyết xong việc trước đi, em tự đi chơi được."

"Mày lên đây chơi với chị cơ mà, làm sao chị rút mày lang thang một mình được." Thư nhíu mày, không đồng tình với tôi "Trường chị hôm nay có triển lãm tranh của mấy đứa năm nhất đấy—"

"Chị Thư." Tôi thở dài, ngắt lời chị "Em lớn rồi mà."

Thư im lặng mất vài giây, cuối cùng chị tôi vẫn thỏa hiệp:

"Thế thì để chị đưa mày về chung cư cát đồ đạc đã, có gì tính tiếp. À mày ăn sáng chưa đấy?"

"Em ăn rồi."

.

.

Mặc dù trường Kiến Trúc ở Hà Đông nhưng chị tôi lại thuê chung cư mini ở tận Nam Từ Liêm, chỉ vì "Tao thấy mấy căn ở Nam Từ Liêm có vẻ hợp phong thủy hơn."

Trước đây Thư sống một mình, dạo này có lẽ do cảm thấy một mình quá nhàm chán, Thư quyết định rủ thêm một chị bạn cùng CLB đến ở chung.

Lúc tôi và Thư về đến nhà, vừa mở cửa ra, đập vào mắt tôi là sàn nhà la liệt giấy tờ, bản vẽ và mô hình, một chị gái tóc vàng đang nằm vật ra sô pha, ngẩng đầu lên ngó chúng tôi:

"Em mày hả Thư?"

"Ừa, em họ tao, Châu Anh." Thư xách vali của tôi cất vào góc phòng, quay sang nói với tôi "Đây là chị Quỳnh, bạn cùng phòng mới của chị."

Mặc dù trông Quỳnh như thể vừa phải thức trắng mấy đêm liền và không được cho ăn uống đầy đủ nhưng tôi vẫn nhìn ra được khí chất không tầm thường trên người chị ấy. Khí chất mà chỉ những người làm công việc liên quan đến nghệ thuật mới có.

"Em chào chị Quỳnh, em là Châu Anh ạ." Tôi lễ phép mỉm cười.

Quỳnh chống tay ngồi thẳng dậy, một tay đưa lên cào tóc, nhìn tôi từ trên xuống dưới, hỏi liên tiếp ba câu liền:

"Bé là dân nhảy đúng không? Có từng làm mẫu ảnh bao giờ chưa? Mẫu quần áo hoặc lookbook ấy?"

Tôi sửng sốt, còn chưa kịp nói gì thì chị Thư đã trả lời thay:

"Mày bớt bệnh nghề nghiệp đi, dọa em tao rồi kìa. Nó lên đây chơi chứ không phải đến làm công cho mày đâu."

Quỳnh lờ đi câu nói của Thư, đứng dậy lượn một vòng quanh người tôi, gật gù:

"Dáng em đẹp thế này chắc chắn thường xuyên tập luyện, thần thái rất tốt, cực kỳ hút camera... Bé có muốn làm mẫu ảnh cho chị không?"

"Tất nhiên là không rồi." Thư đẩy Quỳnh ra chỗ khác, gật đi "Con bé bận bỏ mẹ, làm gì có thời gian giúp mày."

"Nhưng mà tao tìm mãi không thấy ai hợp với bộ sưu tập kia của tao cả, sắp đến hạn nộp đồ án rồi mà còn chưa đâu vào đâu..." Quỳnh bĩu môi ngồi xuống sô pha, ngược mắt nhìn Thư.

"Chụp mất bao lâu ạ?" Tôi nghiêng đầu hỏi chị Quỳnh "Nếu không tốn quá nhiều thời gian thì em giúp được ạ. Em từng làm mẫu ảnh nghiệp dư, mặc dù lâu rồi không chụp ảnh nhưng vẫn có kinh nghiệm."

"Thôi mà không phải giúp nó, cho con này phơi mặt ở cổng Sân Khấu Điện Ảnh sẵn mẫu." Thư lờm Quỳnh một cái, đưa cho tôi cốc nước "Nó lười lắm, mồm kêu thế thôi chứ đã đi tìm mẫu đâu."

Chị Quỳnh đẩy chị Thư ra, kéo tôi ngồi xuống ghế, nở nụ cười tươi như hoa:

"Hai tuần nữa chị mới hoàn thành thiết kế, đến lúc đấy chị xuống Hải Phòng tìm em nhé. Chụp mất một ngày là cùng, em yên tâm."

"Dạ vâng."

"Ngoan quá đi mất." Quỳnh đột nhiên lao đến ôm tôi, ngẩng đầu nhìn Thư "Sao mà chẳng giống em mà tí nào thế?"

"Kệ tao." Thư đáp trả, chị cúi đầu nhặt nhanh giấy tờ xếp gọn lên bàn, xong xuôi mới ngồi xuống bên cạnh tôi, hỏi:

"Bây giờ mà định đi chơi ở đâu?"

"Châu Anh không đến trường với mình à?" Quỳnh ngạc nhiên quay đầu hỏi Thư.

"Ừ, nó bảo thích lượn lờ Hà Nội một mình."

Tôi cứ tưởng Quỳnh sẽ khuyên tôi đến Kiến Trúc vì đi chơi một mình không an toàn, nhưng Quỳnh chỉ chặc lưỡi:

"Ừ, HAU bé tí, làm đéo có cái gì. Trường đéo gì đã bé lại còn toàn f*ckboi, để Châu Anh vào đấy khéo lơ ngơ lại bị thằng nào chặn thì vãi l**."

Chương 28: Khánh's POV

Tôi bước ra khỏi Circle K, theo thói quen mở điện thoại lên check thời gian, mặc dù tôi biết rõ còn lâu mới đến giờ hẹn. Bây giờ mới gần 14h30, tôi còn tận 30 phút nữa để đi từ Circle K Hàng Mã đến 14 Tống Duy Tân.

Tôi đảo mắt, suy nghĩ xem liệu tôi nên đến điểm hẹn luôn hay quay lại Circle K ngồi thêm một lúc, ánh nhìn bất chợt bị một bóng dáng thu hút. Cô nàng đứng ở góc phố, váy trắng ngang gối, tóc đen dài xõa tung, làn da trắng như phát sáng dưới nắng chiều. Chỉ nhìn được bóng lưng nhưng tôi cá chắc cô nàng này rất xinh, con gái da trắng, dáng đẹp và có gu ăn mặc thì không thể nào xấu được.

Tất nhiên chỉ xinh thôi thì tôi làm đéo gì phải chú ý, dù sao cái đất Hà Nội này chưa bao giờ thiếu người đẹp, nhìn mãi tôi cũng tự thấy chán. Vấn đề là cô gái kia trông rất giống một người tôi quen, nhưng con bé đó không thể nào xuất hiện ở đây được.

Đúng lúc này, có người đến bắt chuyện với Váy Trắng. Cô nàng hơi nghiêng đầu, vén tóc ra sau tai, đủ để tôi thấy được một bên sườn mặt xinh xắn và nụ cười mím ngọt ngào.

Lê Vũ Ngọc Châu Anh?

Tôi nheo mắt, bắt đầu tự hỏi liệu mình có ám ảnh với Châu Anh đến mức ra ngoài đường cũng gặp phải ảo giác nhìn thấy nó hay không. Nhưng nghĩ lại thì, tôi có thể ở đây được, tại sao nó không thể? Có lẽ đơn giản chỉ là trùng hợp, hoặc do tôi với nó có duyên. Nghe vớ vẩn hết sức, mà tôi cũng không muốn có duyên với Lê Vũ Ngọc Châu Anh cho lắm.

Lúc đầu tôi đã định lờ Châu Anh đi và gọi điện cho tài xế đến đón, dù sao hôm qua chúng tôi vừa mới có một cuộc đụng mặt không mấy vui vẻ, nhưng nhìn thẳng đang bắt chuyện với nó ngửa mắt đéo chịu được. Đcm cái kiểu để tóc side-part, mặc cuban shirt Kaylor, chân

đeo Santiag, 10 tháng thì 11 tháng là máy đập, đéo lệch đi đâu được. Tôi do dự đúng một giây, ngay sau đó quyết đoán sai bước về phía Châu Anh. Tôi không muốn dính đến Châu Anh, không có nghĩa là tôi xấu tính đến mức để yên cho nó bị một thằng f*ckboi dụ.

"Châu Anh." Tôi hạ giọng, một tay ôm lấy vai Châu Anh, đưa mắt nhìn người vừa bắt chuyện với nó "Em đang nói chuyện với ai thế?"

Tôi có thể cảm nhận được cơ thể Châu Anh hơi cứng lại, hình như nó muốn đẩy tôi ra, nhưng vừa nhận ra tôi, con bé ngay lập tức đứng im, có lẽ là do quá bất ngờ.

"Gia Khánh..." Châu Anh tròn mắt nhìn tôi, vẻ ngạc nhiên hiện hết lên mặt. Đéo hiểu sao tôi lại thấy nó đáng yêu, vãi l** thật.

Tôi khẽ thờ dài, vươn tay véo nhẹ má nó, khóe miệng nhếch lên:

"Làm sao? Bé đợi anh lâu chưa? Giờ anh chờ bé đi ăn nhé?"

Châu Anh dùng vẻ mặt rất kì cục nhìn tôi, nhưng tôi biết con bé hiểu được vấn đề, bởi chỉ một giây sau, nó ngay lập tức chủ động ôm tôi, nở nụ cười ngọt như mật:

"Dạ vâng."

Mùi dâu ngọt và cơ thể mềm mại trong lòng khiến tôi thoáng ngẩn người. Tôi tỏ ra tự nhiên xoa đầu Châu Anh, nâng mắt nhìn người đứng đối diện với chúng tôi, nhíu mày:

"Châu Anh, đây là bạn của em à?"

Châu Anh còn chưa kịp phản ứng lại, thằng cha mặc cuban Kaylor kia đã cướp lời:

"Cho mình xin lỗi, mình cứ tưởng bạn gái chưa có người yêu."

Tôi không nói gì, hờ hững nhìn thẳng vào mắt anh ta. Biết người ta có người yêu rồi còn không chủ động rút cmn đi à?

Có lẽ thái độ khó chịu của tôi quá mức rõ ràng, cuối cùng Cuban Kaylor đành phải nói xin lỗi thêm một lần nữa, sau đó mới rời đi.

Anh ta vừa đi khuất, tôi ngay lập tức buông Châu Anh ra, mà nó cũng đồng thời đứng lùi lại hai bước giữ khoảng cách với tôi, đôi mắt nai mở to, nhìn tôi chăm chú. Có lẽ do trùng hợp gặp nhau ở một nơi xa lạ, trong một hoàn cảnh xa lạ, trong đôi mắt đẹp kia không mang theo xa cách, cảnh giác hay chán ghét như ngày thường, chỉ có sự tò mò thuần túy. Damn, tôi dám cá chỉ vài năm nữa thôi, khối thặng sản sẽ chết vì ánh mắt này của nó.

"Gia Khánh..." Châu Anh ngập ngừng gọi tên tôi "Sao mà lại ở đây?"

Tôi nhướn mày nhìn nó, hỏi ngược lại:

"Tại sao tao không thể ở đây?"

Châu Anh ngẩn người mất vài giây, sau đó nó gật đầu, đôi mắt hơi cong lên.

"Cũng đúng." Nó tiến lại gần tôi một chút, ngược mặt lên nhìn tôi "Người lúc này có vấn đề gì à?"

Mùi dâu quanh quần nơi chóp mũi khiến tôi không thể nào tập trung được, tôi âm thầm đứng lùi lại một bước, không trực tiếp trả lời mà chỉ hỏi nó:

"Anh ta nói gì với mày?"

"Lúc đấy tao đang đứng đây một mình thì tự dưng anh kia đến khen tao xinh, sau đó xin lỗi tao vì vừa mới chụp ảnh tao mà không xin phép..." Châu Anh hơi nghiêng đầu, một lọn tóc mềm rũ xuống vai "Sau đó anh ấy cho tao xem ảnh, ảnh chụp đẹp thật..."

Tôi dần lại cảm giác muốn vén lọn tóc kia lên, ngắt lời Châu Anh:

"Bây giờ mình kết bạn Zalo để anh gửi ảnh qua cho em nhé? Em là khách du lịch đúng không? Mình đứng đây nói chuyện thì không tiện lắm, em có muốn vào quán café nào đấy ngồi không? Anh biết một quán có view đẹp cực..."

Tôi lại chẳng thuộc lòng cái văn mẫu này, văn rách của bọn máy đập chuyên tìm one night stand, fwb hoặc để chặn gái.

"Sao mà biết..." Châu Anh tròn mắt nhìn tôi.

Tôi chỉ cười nhìn nó, không đáp. Tôi biết nó đủ thông minh để hiểu được ý tôi.

Đúng như tôi mong đợi, Châu Anh ngay lập tức ý thức được nó vừa gặp phải loại nào, nó hơi cúi đầu, giọng nói nghe chân thành cực kỳ:

"Cảm ơn mà nhiều."

Tôi thờ dãi, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác bất lực. Châu Anh xinh, xinh đúng gu phần lớn con trai (và cả đàn ông), tính cách thú vị, bí ẩn và cực kỳ thông minh, điểm yếu duy nhất đó là nó thiếu kinh nghiệm, nhưng chính điều đó lại khiến nó hấp dẫn hơn. Có lẽ thua trước một người như vậy cũng không tệ như tôi nghĩ.

Tôi ghét cảm giác thua cuộc, ghét việc bị ai đó nắm thóp, ghét những chuyện ngoài tầm kiểm soát. Đó là lý do sau lần cãi nhau kia, tôi rất rất không muốn đụng mặt Châu Anh. Châu Anh quá khó nắm bắt, nó có thể bắt bài tôi một cách dễ dàng, nó nhìn thấy được tính xấu mà tôi vốn che giấu rất kỹ, thậm chí nó còn khiến tôi có cảm giác mình như một thằng thất bại. Tôi biết vấn đề nằm ở cái tính hiếu thắng và trẻ con chết tiệt của tôi, nhưng tôi không thể ngăn mình khó chịu với Châu Anh.

Hiện tại, tôi và nó có thể đứng nói chuyện với nhau một cách thoải mái thế này, tôi mới nhận ra mọi chuyện cũng không tệ như tôi vẫn tưởng. Ít nhất thì, tôi bắt đầu dần chấp nhận việc mình thua cuộc trước nó.

Tôi không đáp lại lời cảm ơn khách sáo của Châu Anh, chuyển chủ đề:

"Lúc này mà có cho thằng kia phương thức liên lạc không?"

"Tất nhiên là không rồi." Châu Anh liếc tôi, mỉm cười một cách kiêu ngạo "Tao bảo anh ta airdrop." Vừa nói nó vừa lắc lắc con Iphone trên tay, ánh mắt sáng lấp lánh.

Tôi bật cười vì hành động trẻ con của nó, lúc này mới chú ý đến việc nó chỉ có một mình ở đây. Rốt cuộc người nhà nó phải lạc quan cỡ nào mới dám để nó một mình lượn lờ quanh thủ đô trong bộ dáng xinh đẹp như thế này?

"Mày đi cùng ai thế?" Tôi thử hỏi nó.

"Tao đi một mình."

Vãi l**. Thật luôn.

Nhưng mà nó đi một mình hay đi với người khác thì cũng có liên quan mẹ gì đến tôi đâu, tôi có phải bố nó đéo đâu mà quản nhiều thế. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng tôi vẫn hỏi:

"Mày đang định đi đâu? Nếu tiện đường thì tao đưa mày qua đấy."

Vừa nói tôi vừa liếc đồng hồ, còn 15 phút nữa là đến 3h chiều. Thôi kệ mẹ, cho 3 thằng kia đợi.

Châu Anh có vẻ do dự, nó rũ mắt, hơi mím môi lại như thể đang suy nghĩ chuyện gì đó nghiêm trọng lắm, cuối cùng nó nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười với tôi:

"Không cần đâu, chỗ đấy cũng gần đây mà ạ, tao thích đi bộ ngắm đường phố hơn."

"Vậy cũng được." Tôi nhún vai, người ta đã không muốn thì tôi đâu thể ép được "Đi đường cẩn thận nhé, có việc thì gọi cho tao." Nếu

mày vẫn chưa xóa số điện thoại của tao. Tôi âm thầm bổ sung thêm.

"Ừa, cảm ơn mày nhiều." Châu Anh cong mắt cười, giọng nói vừa mềm vừa ngọt. Suýt nữa thì tôi quên mất con bé này từng khinh bỉ mắng tôi là đồ xấu tính như thế nào rồi đấy.

Tôi vừa định tạm biệt Châu Anh thì nghe thấy tiếng động cơ xe máy dừng lại ngay bên cạnh, sau đó là tiếng hú của một thằng trời đánh nào đấy mà tôi đéo muốn nhận là người quen:

"Khánh Nguyễn!!! Mày dẫn ghệ lên đây à?"

Tôi vươn tay ấn nhẹ vào thái dương, quay đầu lại nhìn thằng bạn nửa năm không gặp, không bắt ngờ lắm khi thấy nó đang nhìn chằm chằm vào Châu Anh. Tôi bước lên một bước chặn lại tầm nhìn của nó, còn chưa kịp nói gì thì thằng chó kia đã lên tiếng trước:

"Lê Vũ Ngọc Châu Anh?"

Cái đéo gì vậy? Châu Anh là người nổi tiếng giả vờ làm học sinh bình thường à?

Gia Khánh cứ bị mất tập trung lúc ở cạnh Châu Anh í =))))))

Gắn tag teenfic cơ mà truyện dark quá, lúc đầu tớ định viết chuyện tình cảm học trò trong sáng đáng yêu cơ, ai mà ngờ nó lại thế này =)))

Thông báo (2)

Mình biết cái Thông Báo này sẽ khiến nhiều người khó chịu và có thể khiến mình mất một lượng độc giả, tuy nhiên đây là những điều cơ bản mà mình hy vọng những ai yêu quý và muốn tiếp tục theo dõi "Chanh Mật Ong" lưu ý.

1. Truyện có hashtag #badboy rất rõ ràng, trước khi đọc truyện, mọi người cần phải xác định rõ Nguyễn Hoàng Gia Khánh không phải nam chính ngôn tình hường phần tiêu chuẩn như trong tưởng tượng. Gia Khánh bad, và anh ta thể hiện rõ điều đó, trước khi anh ta có gì đó với Châu Anh, đối với anh ta Châu Anh cũng chẳng khác gì những cô gái khác. Nếu mọi người cảm thấy anh ta không xứng làm nam chính, vậy đây không phải vấn đề của Gia Khánh, vì thiết lập nhân vật từ đầu đến cuối đã vô cùng rõ ràng, cảm thấy không hợp gu thì mọi người có thể nhẹ nhàng rời đi, đừng cmt công kích, mình không có nghĩa vụ phải đọc những cái cmt vô nghĩa đấy.

2. Cảnh Gia Khánh hôn người khác.

Mọi người nên nhớ một điều, từ đầu đến cuối Gia Khánh và Châu Anh chưa từng có gì với nhau, mối quan hệ của cả hai không được gọi tên, trước khi tỏ tình và đồng ý một cách chính thức, hai người đều đang độc thân. Thời gian Gia Khánh và Châu Anh mập mờ, Gia Khánh không hề tán tỉnh thả thính bất kỳ cô gái nào, mãi sau khi hai người cách mặt nhau thì Gia Khánh mới có người yêu. Rốt cuộc một người đang độc thân có người yêu và âu yếm với người yêu thì có vấn đề gì vậy ạ? Làm ơn hãy suy nghĩ đa chiều và bớt toxic lại, mình cảm ơn.

3. Nguyễn Hoàng Gia Khánh chỉ tòi chứ chưa từng lừa con gái nhà ai lên giường, mà kể cả anh ta có từng have s*x với người yêu, trong quãng thời gian đấy cả hai đều tình nguyện và yêu nhau thật lòng (trong điều kiện 2 người trên 16 tuổi), vậy thì chuyện đó cũng hoàn

toàn bình thường, không thể nói anh ta là f*ckboy được. Hãy hiểu rõ và phân biệt hai khái niệm (f*ckboy và badboy) với nhau.

4. Mình hay trêu độc giả chắc có khi đổi nam chính, nhưng tất nhiên truyện đã có plot rõ ràng rồi, không phải muốn đổi là có thể đổi. Mình rất hài lòng với hướng đi của câu truyện, mong mọi người đừng ghép cặp lung tung rồi cmt bảo mình phải thế này thế kia, mình cộc đấy =))))

5. Mình không học văn, chưa bao giờ thi chuyên văn và chuyên ngành đại học cũng chẳng liên quan gì đến văn cả =))) Mình viết truyện đơn giản chỉ để giải tỏa căng thẳng và giết thời gian những lúc quá rảnh (đặc biệt là cái hồi cách ly XH khi bùng dịch covid). Mình viết truyện không phải vì đam mê, cũng chẳng vì tiền bạc, mọi người đến với mình, thực sự mình rất vui, nhưng các bạn cũng nên nhớ, chúng ta không có ràng buộc nghĩa vụ gì với nhau cả, vậy nên xin đừng giục mình ra chương mới như thể mình thiếu nợ các bạn (đây là mình nói riêng một số trường hợp nhé, còn các bạn hỏi nhẹ nhàng cute thì mình oke thôi). Hiện tại mình thực sự rất bận, tất nhiên mình sẽ cố gắng hết sức dành thời gian để viết truyện, nhưng không thể đảm bảo ra chương đều và thời gian ra chương cố định được, rất mong mọi người thông cảm.

6. Cái warning 15+ không phải để cho vui =))) Đến cả 1 số độc giả 15+ còn chưa đủ chín chắn để hiểu một cách đúng đắn câu chuyện và vấn đề mình đề cập trong "Chanh Mật Ong", cho nên mình thực sự mong các bé dưới 15 hãy cân nhắc cẩn thận trước khi đọc.

Tạm thời chỉ có 1 số vấn đề nhỏ này thôi, vì nhiều người cmt quá nhưng mình không thể rep hết được nên mình mới phải viết cái Thông Báo này, cảm ơn mọi người đã đọc!

Mình đang gõ chương mới, nếu không có gì bất ngờ, vậy thì cuối tuần sẽ có thêm 1 chương POV của Khánh nữa. Love u all!

Chương 29: Khánh's POV

Xin dành tặng chương này và cả bài hát này cho ghê chiến **anneishereee** của tui <3 Cảm ơn babe rất nhiều, tuần này của tui vừa mệt vừa tẹt, công việc và học tập loạn hết cả lên và áp lực kinh khủng, cảm ơn em bé đã khiến tui thấy có động lực viết truyện hơn!
You really make my dayyy!

Tiếp theo, tui xin gửi lời cảm ơn đến **zhwsxyi**, cảm ơn em đã des tặng chị 1 cái bìa siêu siêu đáng yêu!

Tôi ể oải thả mình xuống chiếc ghế bọc da êm ái, nâng mắt nhìn Châu Anh và Thế Nam đang tựa vào bàn bi-a cầm cục mài xoa đầu cây cơ, cảm thấy thật dẻo thể tin nổi. Tôi vẫn biết Trái Đất tròn, chỉ là tôi không ngờ trên đời lại có nhiều chuyện trùng hợp như vậy.

Tôi cứ tưởng gặp được Châu Anh ở Hà Nội đã hack map vcl, ai ngờ còn gặp quả bug to hơn: Thế Nam đi ngang qua bắt gặp chúng tôi và giới thiệu với tôi Châu Anh là "anh em siêu thân" của nó hồi cấp 2. Tôi phải dùng nguyên văn câu "anh em siêu thân" của Thế Nam, vì

tôi không thể nào liên hệ hai đứa với hai cái vibe lệch nhau như Taylor Swift hồi còn hát nhạc đồng quê và thằng cha rapper Kanye West lại có thể trở thành "anh em siêu thân" được.

Trước đây tôi có nghe Thế Nam kể với bọn tôi mấy lần nó quê Hải Phòng, giọng thằng cu còn rõ tự hào, đúng kiểu khinh dân Hà Nội bọn tôi chỉ biết mồm chửi đếch có vũ khí chọi Sắt như chúng nó. Lúc đầu bọn tôi ngứa mắt nó vãi l**, nhưng sau vài lần "va chạm" mới phát hiện ra chơi với nó hợp phết, thế là thân nhau đến bây giờ. Nếu tôi chịu nhớ được tên trường cấp 2 của Thế Nam thì khi biết Châu Anh và Thế Nam quen nhau tôi đã đéo shock như vậy.

Lần này mấy thằng gặp nhau chủ yếu vì Đức Trung muốn giới thiệu người yêu nó với bọn tôi. Hai thằng kia yêu ai thì tôi chẳng quan tâm, vì mỗi lần gặp là lại thấy chúng nó đi với một em khác nhau, cơ mà Đức Trung thì khác. Tôi quen thằng này từ hồi học tiểu học, suốt từ hồi đấy đến tận lúc chuyển về Hải Phòng tôi vẫn đéo thấy nó yêu em nào dù gái muốn tán nó xếp thành hàng dài. Trong một thời gian dài tôi đã nghĩ có khi nào thằng bỏ mẹ này gay và nó có tình cảm thầm kín với tôi (tất nhiên tôi có đầy đủ cơ sở để nghi ngờ điều này). Tôi còn từng bóng gió thăm dò về xu hướng tính dục của nó, sau đó bị nó thui cho một phát đau vãi l**. Nó có gay hay không thì tôi không biết, nhưng tôi đã có thể xác định được con chó này đéo thể nào thích tôi được. Đéo ai bạo lực như thế với crush cả.

Tự dưng một ngày đẹp trời Đức Trung nhắn vào box chat thông báo nó có người yêu, là con gái, thế là bọn tôi phải lên lịch gặp mặt ngay vào cuối tuần, chủ yếu là muốn nhìn xem rốt cuộc gái như nào có thể đủ trình tán được thằng khó tính này. Lúc biết nó có người yêu, tôi vừa thờ phào nhẹ nhõm (vì nó thực sự không thích tôi), vừa thấy tự hào như thể cha già cuối cùng cũng gả được con gái ra ngoài. Tôi cũng đéo hiểu sao tôi lại có cái cảm giác ảo ma đấy.

Hồi tôi còn học ở Hà Nội, mấy thằng bọn tôi thường hay hẹn nhau ở Billiards Club hoặc Pub, đơn giản vì đến quán café hay nhà hàng thì mấy thằng bỏ mẹ kia đéo hút thuốc được. Tất nhiên tôi chẳng có vấn

đề gì cả, căn bản là tôi dễ như phò, chúng nó có bắt tôi ngồi trà đá vỉa hè thì tôi cũng OK thôi. Chỉ là tôi hơi dị ứng với mùi thuốc lá điện tử, đéo hiểu sao chúng nó có thể thích được cái mùi tinh dầu ngọt ngấy đến mức khó chịu này.

Hôm nay bọn tôi cũng chọn địa điểm ở Billiards Club, quán nhà anh họ của Thế Nam. Lúc gặp nhau ở Hàng Mã, Châu Anh đã định tạm biệt tôi với Thế Nam rồi, nhưng thằng Nam cứ nhất quyết muốn lôi con bé đi theo. Tôi biết Châu Anh thấy khó xử, chỉ cần liếc mắt tôi cũng nhận ra nó không muốn đi, thế nhưng khi tôi vừa định từ chối hộ nó thì Châu Anh lại gật đầu đồng ý. Nó chỉ cứng rắn lúc chửi tôi thôi chứ bình thường lúc nào cũng nể người vãi l**.

Tôi thoáng liếc qua bàn bi-a trước mặt, trông thấy Châu Anh và người yêu Đức Trung đang khúc khích cười nói gì đó với nhau, cảm thấy mình đúng là lo thừa. Con bé còn chơi vui hơn cả tôi luôn ấy chứ.

Hoàng Minh đang ngồi cạnh tôi chợt thở ra một ngụm khói, tôi hơi nhăn mày vì mùi đào ngọt sộc thẳng lên mũi, liếc mắt nhìn nó:

"Hút ít thôi."

Nó khép hờ mắt, nhả khói một cách nghệ vãi cả l** vào mặt tôi, cười nhăn nhở:

"Chịu. Mà bỏ rồi à?"

Tôi lắc nhẹ ly cocktail trong tay, rũ mắt quan sát chất lỏng màu xanh ngọc sáng sánh bên trong, nhếch miệng:

"Hút vape hại vãi l**, tao còn muốn sống lâu thêm vài năm nữa."

"Vẫn đỡ hơn hút thuốc lá thường." Hoàng Minh nhún vai, nó đặt vape lên bàn, ngả mình vào thành ghế sô pha, ánh mắt chiếu thẳng về phía bàn bi-a trước mặt, chặc lưỡi "Ghê của mày toàn hàng tuyển,

ăn đứt em người yêu Đức Trung. Tao cứ tưởng thằng Trung gu cao lắm, ai ngờ người yêu nó trông cũng chẳng có gì đặc biệt."

"Châu Anh không phải ghê tao." Tôi đáp đơn giản, từ tốn nhấp một ngụm cocktail.

"Vãi l**? Em này ngon thế mà mà y để thoát được à?" Hoàng Minh quay đầu nhìn tôi, sau đó lại liếc mắt về phía Châu Anh, hai mắt sáng lên.

Châu Anh đang đứng đưa lưng về phía chúng tôi, dưới ánh đèn vàng nhạt, cơ thể mảnh mai của cô nàng chọt trở nên lả lướt quyến rũ một cách kỳ lạ. Ngón tay thanh mảnh vuốt nhẹ lên cây cơ, đôi môi mọng khê mím, làn tóc đen dài mềm mại xõa tung.

Người đẹp như tranh.

Tôi rũ mắt, không trả lời nó mà tập trung nhắm nháp ly cocktail. Căn bản là tôi đêch biết phải nói gì với Hoàng Minh, chả lẽ lại bảo nó tôi từng tán Châu Anh cả tháng trời và dành thêm 3 tháng cuộc đời dính lấy cô nàng nhưng chẳng được cái mẹ gì cả. Nếu mà nói ra tôi sẽ thành trò cười cho cả đám chúng nó mất.

Hoàng Minh tỏ vẻ khó hiểu đưa mắt nhìn tôi, chọt nó nghiêng đầu, cười nham nhở:

"Do mà y mới thịch được em nào ngon hơn à? Tao nghe bảo Hải Phòng có đặc sản ghẹ 45 cân hơi bị đỉnh..."

"Đéo gì?" Tôi nhúu mà y ngắt lời Hoàng Minh, con chó này nói chuyện thô thiển đéo chịu được.

Nó cười cười, tầm mắt dừng lại trên cổ tôi.

Đêch, vết hickey.

"Người yêu cũ, không lên giường." Tôi giải thích ngắn gọn.

"Mày cẩn thận quá đấy." Hoàng Minh tỏ ra nhàm chán nhún vai, vươn tay cầm lấy cái vape đặt bên bàn.

"Chả thế thì sao." Tôi cười nhạt, nửa đùa nửa thật nói "Đéo cẩn thận khéo ông già ngứa mắt tao, nổi hứng muốn đón thẳng con hoang kia về thì tao ăn cám."

"Thằng anh mày phế vãi l**, hôm trước mấy thằng bạn tao bên trường Phan kể nó mới bị công an sờ gáy, loại đĩ điếm đẻ ra thì khá thế đéo nào được..." Hoàng Minh thở ra một hơi, nhìn tôi qua làn khói mờ "Ông già mày chẳng trông chờ gì được vào nó đâu, mày lo xa quá, làm đéo gì phải cẩn thận thế, chơi thoải mái đi."

"Mày không hiểu đâu." Tôi cười khế, kết thúc đề tài này.

Nhìn ra được tôi không muốn nói tiếp, Hoàng Minh tinh ý chuyển chủ đề:

"Thế bây giờ đang không yêu ai à? Quanh mày toàn hàng tuyển uy tín, phí vãi l**."

"Hiện tại thì không." Tôi ngửa đầu uống cạn ly Blue Lagoon.

"À..." Giọng nói ngân nga của Châu Anh chọt vang lên bên tai, tôi hơi giật mình đặt ly rỗng xuống bàn, trông thấy cô nàng đang cầm ly nước trên tay, nhìn tôi bằng ánh mắt vừa nghi hoặc vừa đánh giá.

Tôi bật cười, nâng mắt khóa chặt lấy đôi mắt đẹp kia, nói một cách chậm rãi:

"Tao chia tay với Minh Ánh rồi, tối hôm qua."

Tôi biết mình không cần thiết phải giải thích với Châu Anh, nhưng cuối cùng tôi vẫn làm vậy. Có lẽ là do còn từ ly cocktail khiến tôi không được tỉnh táo, hoặc có lẽ do hôm nay Châu Anh quá yêu kiều.

Tôi lặng im quan sát Châu Anh, cố gắng không bỏ lỡ một tí ti biểu cảm trên khuôn mặt đẹp như tác phẩm nghệ thuật của cô nàng. Ngoài dự đoán của tôi, Châu Anh không hề tỏ ra bất ngờ dù chỉ một chút, nó cười nhạt, đảo mắt rồi quay gót rời đi luôn.

Hoàng Minh ngồi bên cạnh tôi phá ra cười ngặt nghẽo, nó đập liên tiếp mấy phát vào vai tôi, giọng nói gọi đòn đéo chịu được:

"Hóa ra là do mày không tán được, bảo sao."

"Cút." Tôi liếc nó, sắc mặt không mấy vui vẻ.

"Cút thì cút." Hoàng Minh hớn hờ đứng dậy, nổi gót theo Châu Anh.

Châu Anh đang đứng trước bàn bi-a, cô nàng hơi hất tóc ra sau, để lộ bờ vai trần và cạp cổ trắng nõn, do động tác khom người ngắm bóng mà toàn bộ đường cong cơ thể đều được phô bày trọn vẹn. Hoàng Minh nghiêng người tựa vào cạnh bàn, nó mỉm cười nói gì đó với Châu Anh, sau đó vươn tay chỉnh lại động tác cho cô nàng, hai người gần như dính sát vào nhau.

Châu Anh hơi nhăn mày. Tôi biết Châu Anh không thích ai đó động chạm vào người nếu không đủ thân thiết, đặc biệt là người lạ. Tôi làm lơ cảm giác khó chịu kỳ lạ đang dần lên men, bắt đầu suy nghĩ xem tôi có nên can thiệp không. Dù sao quan hệ giữa tôi với Châu Anh có hơi khó xử, mà nó là do Thế Nam mời đến chứ không phải tôi. Khách của ai người đó take care, đây là luật ngầm rồi.

Tôi đưa mắt nhìn sang Thế Nam. Vãi cả l**, con chó này cũng đang dán chặt mắt vào Châu Anh, ánh mắt sáng rực.

Tôi thờ dài cầm lấy áo khoác, đứng dậy bước nhanh về phía Châu Anh, khoác áo lên bờ vai trần kia, đồng thời đứng chắn giữa Châu Anh và Hoàng Minh, không quên nhìn Hoàng Minh một cái cảnh cáo. Bro code #1, không đụng vào đối tượng của anh em. Châu Anh không phải đối tượng của tôi, nhưng để mấy thằng l này không đụng vào Châu Anh, tôi phải thể hiện ra điều đó.

Châu Anh giật mình quay đầu nhìn tôi, ánh mắt long lanh mang ý dò hỏi. Tôi bình thản nhìn vào đôi mắt nai xinh đẹp của nó, nói nhẹ nhàng:

"Đừng để bị lạnh."

Châu Anh hơi ngẩn người, dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đột nhiên tôi cảm thấy tâm trạng tốt lên một cách bất ngờ, tôi cười khẽ, ghé sát vào tai Châu Anh, thì thầm:

"Bao giờ muốn về thì bảo tao nhé."

Chương 30

Ôi trời đất ơi dạo này độc giả của Chanh Mật Ong tặng kinh khủng luôn :"> Tớ xin gửi lời cảm ơn chân thành tới các bạn độc giả đã làm content về CMO trên Tik Tok và gửi ngàn nụ hôn tới 500 anh em đã seeding siêu siêu nhiệt tình!!!

Thấy mọi người comment khen truyện mà tớ thấy có lỗi về sự lười biếng này quá, thế là lại lọ mọ mở lap ngồi gõ chương mới thật nhanh nè :>

Trong khoảnh khắc, tôi thực sự có cảm giác rung động. Tôi không biết có phải do hơi ấm từ áo khoác của Khánh, do mùi nước xả vải nhàn nhạt quen thuộc kia, hay do ánh mắt nó quá đổi dịu dàng, trái tim tôi chợt hẫng mất một nhịp.

Nhưng mà, sự rung động ấy chỉ kéo dài trong đúng một giây.

Quan hệ giữa tôi và Gia Khánh từ lúc nào trở nên tốt đẹp đến mức nó sẵn sàng làm ra hành động quan tâm thân thiết như vậy chứ? Hay thằng này tính trap tôi thêm lần nữa? Ôi xấu tính thật đấy... Nó nghĩ tôi ngu tới mức ngã hai lần trước một cái hố à?

Không ai tắm hai lần trên một dòng sông cả.

Hình như sự nghi ngờ và kháng cự trong mắt tôi quá mức rõ ràng, nụ cười trên môi Gia Khánh hơi nhạt đi một chút, nó giúp tôi khoác áo lại cẩn thận, dùng âm lượng chỉ mình tôi có thể nghe thấy nói tiếp:

"Tao chỉ không muốn mày gặp rắc rối thôi."

Tôi hơi khó hiểu nâng mắt nhìn nó, có lẽ do sự ăn ý ngầm vốn có, ngay lập tức tôi hiểu được ẩn ý trong đôi mắt nâu sậm sâu thẳm kia. Tôi mỉm cười, vươn tay kéo áo sát vào người, gạt đầu với Khánh:

"Đúng là hơi lạnh thật, cảm ơn Khánh nhé."

Gia Khánh cười khẽ, nó vươn tay vén lọn tóc rối ra sau tai giúp tôi, động tác nhẹ nhàng như thể đang âu yếm tình nhân.

"Không có gì đâu."

Tôi phối hợp đứng yên cho nó vuốt tóc, nhưng ở góc độ không ai nhìn thấy, tôi làm ra biểu cảm phản đối mạnh mẽ và trừng mắt lên với nó, đúng kiểu "Wtf bro? Chúng ta có thân quen đến mức đấy không bro?"

Tôi cá chắc Gia Khánh lý giải được biểu cảm của tôi, bởi vì nó ngay lập tức toe toét cười, vành mắt hơi cong lên, tựa như mảnh trăng lưỡi liềm. Nó vui vẻ dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt tôi, xoa xoa hai má tôi, thủ thủ:

"Mày cứ bị đáng yêu ấy."

Tôi nhú mày, cố gắng thoát khỏi bàn tay của nó, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Thôi chết rồi, trôi hết phần phủ rồi.

"Mày cứ bị đáng yêu ấy." Hoàng Minh nhại lại giọng Gia Khánh, bĩu môi "Kính bỏ mẹ ra Khánh Nguyễn ạ."

Tạ ơn trời cuối cùng Gia Khánh cũng chịu bỏ tay ra khỏi mặt tôi, nó xoay người lại nhìn Hoàng Minh, một tay khoác hờ lên vai tôi, vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi:

"Làm sao? Châu Anh đáng yêu tao không được khen à?"

"Anh nhìn người ta kìa, sao anh chẳng bao giờ khen em đáng yêu thế?" Bảo Nhi chọt thì thầm với Đức Trung, mặc dù giọng con bé rất nhỏ, thế nhưng cả đám bọn tôi đều nghe được rõ ràng.

Đức Trung ngay lập tức cúi xuống hôn nhẹ lên trán Bảo Nhi, dỗ dành:

"Hóa ra anh chưa nói với em sự thật hiển nhiên này bao giờ à? Em bé của anh dễ thương nhất trên đời luôn."

Tôi trông thấy cả ba thằng con trai còn lại cùng đồng loạt nhăn mặt, và tôi đoán mặt tôi cũng vừa nhăn lại không kém. Hoàng Minh phản ứng lại đầu tiên, nó nhìn Đức Trung trân trối, lắc đầu:

"Đúng là đéo ai bình thường khi yêu." Vừa nói Hoàng Minh vừa đưa mắt liếc Khánh "Lại còn thêm mày nữa."

"Tao làm sao?" Gia Khánh ngả ngớn cười, cánh tay vẫn khoác lên vai tôi, nghiêng đầu nhìn Thế Nam "Tao bình thường đúng không Nam?"

"Mày có bao giờ bất thường đâu." Thế Nam đảo mắt, cười nhạt, vẻ cụt hứng hiện rõ trên mặt.

"Đ** ** ngon!" Hoàng Minh chọt hú lên, nó vừa cúi đầu nhắn tin vừa nói "Hôm nay bố mẹ tao đi vắng, nhà không có ai cả, qua nhà tao đi."

"Được đấy! Thế đi luôn!" Thế Nam đặt cây cơ trên tay xuống, quay đầu tìm điện thoại "Tao chán ngấy chỗ này rồi."

Đức Trung bước về phía sofa cầm lấy áo khoác và túi của Bảo Nhi, nói với ba thằng bạn:

"Bọn mày qua nhà Minh trước đi, tao đưa Bảo Nhi về đã, tí tao qua sau."

"Ừm... vậy bây giờ cũng muộn rồi, mọi người chơi vui nhé." Tôi nở một nụ cười xã giao, lắc lắc điện thoại trong tay "Chị tao vừa nhắn tin gọi về."

"Ơ chán thế?" Hoàng Minh cố tình tỏ ra mất hứng, nó xụ mặt nhìn tôi, bắt đầu dùng giọng điệu thương lượng "Mới có 6h chiều mà, Châu Anh qua nhà tao chơi đến 9h vẫn còn sớm, tao chờ mày về tận nơi luôn."

"Để khi khác nhé." Tôi mỉm cười, âm thầm kéo nhẹ vạt áo Gia Khánh
"Tối nay tao có hẹn mất rồi."

Gia Khánh vừa định mở miệng đỡ lời cho tôi, Thế Nam đã nói trước:

"Thôi, người ta có hẹn rồi mà còn kì kèo cái gì." Nó quay sang tôi
"Để tao đưa mày về, chị Thư ở Nam Từ Liêm đúng không?"

"Không cần đâu mày." Tôi xua tay "Để tao đặt xe cũng được, chỗ chị
tao cách đây xa lắm."

Gia Khánh bật cười, nó dùng ngón trỏ và ngón cái nựng má tôi, lắc
đầu:

"Mày nghĩ bọn tao sẽ để con gái tự book xe về à?"

Tôi híp mắt, âm thầm tránh khỏi bàn tay của nó. Thân thiết gì đâu mà
cứ hơi tí là động tay động chân, trôi hết cmn phần phủ với kem nền
rồi.

Thế Nam cũng gật đầu:

"Cho nên mày cứ yên tâm để tao chở về, không phải ngại gì cả." Mặc
dù đang nói chuyện với tôi, nhưng Thế Nam lại nhìn chăm chăm vào
Gia Khánh, đuôi lông mày hơi nhếch lên.

Tôi không hiểu ngôn ngữ của bọn con trai cho lắm, cơ mà tôi cá chắc
Thế Nam và Gia Khánh vừa có một cuộc hội thoại không lời, bởi vì
Khánh ngay lập tức nở nụ cười, nó nghiêng đầu nhìn tôi, nhưng lời
nói lại dành cho Thế Nam đứng đối diện:

"Hôm nay Châu Anh mặc váy, lại còn trông xinh thế này..."

Gia Khánh dừng lại một chút, nâng mắt liếc Thế Nam:

"Mày nghĩ để Châu Anh ngồi PKL có hợp lý không?"

*PKL: xe phân phối lớn.

Tuyệt vời, hôm nay chỉ có một mình Nguyễn Hoàng Gia Khánh đi ô-tô tới.

Tôi không muốn Gia Khánh đưa về, cũng không muốn Thế Nam đưa về. Chính xác hơn thì, tôi không thích việc thụ động để cho người khác sắp xếp và cũng chẳng muốn dính dáng gì đến Gia Khánh và những người bạn của nó cả. Nói thế quả thật có hơi không công bằng cho Thế Nam, nó quen tôi từ tận cấp 2, nhưng sự thật là nó đang chơi thân với Gia Khánh, điều đó khiến tôi mất hẳn thiện cảm và sự thân thiết vốn có với nó.

Nghĩ thì nghĩ thế thôi, tôi hèn mà. Không cần biết động cơ của Khánh là gì, hôm nay nó thực sự rất tốt với tôi và còn giúp tôi quá nhiều, tôi sẽ không để nó mất mặt trước bạn bè. Sống trên đời có thể không biết nhiều thứ, nhưng phải biết điều.

Vậy nên, sau khi tạm biệt mọi người và cùng Gia Khánh đi đến cửa hầm để xe đợi tài xế nhà nó lái xe ra, tôi mới lên tiếng:

"Hôm nay mày làm sao thế?"

Gia Khánh lười biếng rũ mắt nhìn tôi, chờ đợi tôi nói tiếp.

Đột nhiên tôi không biết nên mở lời thế nào. Ánh đèn đường vàng cam ấm áp, mùi nước xả vải dịu từ chiếc áo khoác nam rộng thùng thình trên người và dáng vẻ tùy ý nhưng vẫn đẹp đến điên đảo từ người trước mặt, tất cả khiến tôi chột hoảng hốt. Tôi bỗng có cảm giác không thực về thời khắc này, giống như chỉ cần tôi cất tiếng, mọi thứ sẽ tan biến như bong bóng xà phòng.

Cảm giác kì lạ ấy khiến tôi bắt đầu thấy nao núng.

Có lẽ Gia Khánh nhận ra được sự bối rối của tôi, nó khẽ thở dài, nhẹ nhàng nói:

"Mày yên tâm, tao không có ý gì cả. Chỉ là tự dưng gặp được mày một mình ở đây nên tao không thể bỏ mặc mày được thôi."

Tôi ngẩn người, không biết nên đáp lại thế nào cho phải. Tất cả những gì tôi có thể làm đó là đứng đấy, lặng im nhìn chăm chú vào cặp mắt nâu sậm đẹp đến nao lòng kia, sau đó hốt hoảng nhận ra tôi không thể tìm ra được một chút xíu giả dối nào trong đôi mắt ấy. Chẳng lẽ Gia Khánh giỏi che giấu hơn ư? Hay là... nó đang thật lòng?

Bỗng nhiên Khánh bật cười, nó nâng mắt nhìn dòng xe cộ tấp nập qua lại, bình thản nói tiếp:

"Châu Anh, tao không phải loại nhạt nhẽo, xấu tính, thù dai tới mức tìm cách tiếp cận mày lần hai để trả đũa đâu, tao cũng có lòng tự trọng chứ."

Tôi bị sự thẳng thắn quá mức của Khánh làm cho giật mình, đây là lần đầu tiên tôi không thể xác định được người ta đang nói thật hay nói dối. Tuy vậy, tôi nghĩ mình nên vui vẻ đón nhận thiện chí của nó:

"Tại tự dung mày tốt với tao quá nên tao bị bất ngờ thôi." Tôi cười mỉm, bước đến trước mặt Khánh.

Nó cúi đầu nhìn tôi, trên môi là nụ cười hút gái quen thuộc:

"Tao hiểu mày hơn mày nghĩ đấy."

"Vậy mày có biết bây giờ tao đang nghĩ gì không?" Tôi nghiêng đầu nhìn nó, nụ cười trên môi càng thêm sâu.

"Mày đang nghĩ..." Gia Khánh bước lên trước một bước, vươn tay nhặt bông hoa sữa vừa bay vào tóc tôi "Mày không muốn chúng ta có mối liên quan nào cả, tốt nhất là tao cách mày càng xa càng tốt, phải không?"

Tim tôi chột nhói lên như thể vừa bị một cây kim đâm phải. Gia Khánh nói không sai, tôi thực lòng hy vọng có thể tránh xa nó, tốt nhất là cả đời không liên quan đến nhau.

Tôi cúi đầu nhìn đôi giày cao gót dưới chân, nói nhẹ bằng:

"Sau tất cả mọi chuyện, tao nghĩ mày với tao không thể nào làm bạn bè bình thường được nữa."

"Con gái đi một mình không an toàn, để tao đưa mày về nhé?" Khánh chợt chuyển chủ đề, giọng nó trầm đi hẳn một tông "Về Hải Phòng, mày muốn thế nào cũng được."

Chương này hơi nặng nề một xíu nhỉ :< Chương sau sẽ có nhiều sự kiện hơn và Nguyễn Công Trường sẽ xuất hiện nhaaa!!!

Chương 31

Yeeee vừa được 1k followers là tui phải update chương mới chúc mừng luôn nèee

Cảm ơn cả nhà rất rất nhiều vì đã yêu thương và ủng hộ Chanh Mật Ong <333

"Ừm, cảm ơn mà." Tôi nhẹ giọng trả lời nó.

Khánh không đáp lại câu cảm ơn của tôi, nó lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho ai đó, sau vài câu trao đổi, nó mới quay sang nói với tôi:

"Hầm để xe đang có vấn đề một chút, khoảng 10 phút nữa anh Đạt mới lái xe ra đây được, mà có muốn uống gì không? Tao tính qua Starbucks mua cà phê." Vừa nói Khánh vừa đánh mắt về quán Starbucks bên kia đường.

"Tao không muốn uống gì đâu."

"Mày vẫn thích chocolate đúng không?" Gia Khánh cất điện thoại vào túi, nghiêng đầu nhìn tôi.

Tôi im lặng lắc đầu.

"Thôi được rồi." Gia Khánh bật cười, mặc dù nụ cười chẳng có chút vui vẻ nào "Mày ở đây đợi tao nhé, tao quay lại ngay."

"Ừ." Tôi đáp đơn giản, đưa mắt thoáng liếc qua cột đèn giao thông trước mặt.

Khánh không đi luôn, nó chần chừ đứng nhìn tôi hai giây, hình như nó đang đắn đo xem có nên dắt tôi theo không.

"Đứng yên tại chỗ đợi tao nhé." Nó dặn tôi thêm một lần nữa, sau đó mới rời đi.

Tôi lặng lẽ nhìn nó bước qua vạch sang đường, không hiểu do thế lực nào xui khiến mà tự dưng tôi lại hướng tầm mắt vào gương cầu lồi ở cạnh cột đèn giao thông. Còn 3 giây nữa là hết đèn đỏ, từ trong gương, tôi nhìn thấy một chiếc xe con đang lao thẳng về phía Gia Khánh. Cả hai đều trùng hợp ở điểm mù, nếu không nhìn gương cầu lồi thì tài xế không thể phát hiện ra được.

"Khánh!!" Tôi hốt hoảng chạy về phía Gia Khánh, gọi to tên nó.

Chết tiệt. Không kịp.

Tiếng còi xe chói tai vang lên. Tôi gần như không kịp suy nghĩ, dùng toàn bộ sức bình sinh lao đến túm chặt tay Khánh, kéo giật nó về phía sau. Cả tôi và nó cùng ngã xuống đường. Đến lúc cả cơ thể tiếp đất và cảm nhận được cơn đau nhói truyền đến từ cánh tay và đầu gối, tôi mới dám mở mắt ra.

"Mày có sao không?" Khánh vội vã ngồi dậy đỡ tôi, vừa nhìn thấy phần da thịt bị mài xuống mặt đường trên cánh tay và đầu gối của tôi, nó ngay lập tức nhăn mày.

"Tao không sao đâu." Tôi lắc đầu, quét mắt một lượt khắp người Gia Khánh, xác nhận nó không có việc gì, cả người mới dần thả lỏng "May mà tao lao đến kịp."

Gia Khánh im lặng bế tôi lên, giọng nó chột run run:

"Chưa có ai dám liều mạng vì tao như thế đâu đấy."

Tôi bật cười:

"Dân Hải Phòng máu liều nhiều hơn máu não mà, dù là mày hay ai khác thì tao cũng lao ra thôi."

Khánh cũng cười, nó bế tôi đi về phía hầm để xe, giọng nói vừa dịu dàng vừa chân thành:

"Đau lắm không? Phòng khám của cậu tao ở gần đây thôi, để tao mang mày tới đấy xử lý vết thương cho nhanh."

"Ừm, vậy cũng được."

Hầm để xe đang bị tắc đường, Khánh bế tôi về xe của nó, ngồi đợi thêm chừng 5 phút nữa mới ra được bên ngoài.

Bởi vì lúc tiếp đất phần ống tay áo khoác của Khánh bị đẩy lên nên toàn bộ cánh tay của tôi đều bị mài vào mặt đường, máu và cát trộn lẫn vào nhau, nhìn qua đúng là ghê người thật. Thậm chí đầu gối chân trái của tôi còn trông đáng sợ hơn, một mảng lớn da thịt bị rách, máu chảy thấm ướt cả vạt váy trắng.

Thực ra tôi thấy không đau lắm, lúc bác sĩ sát trùng cũng chỉ hơi xót với nhói một chút thôi, thế nhưng sắc mặt Gia Khánh còn kém hơn cả tôi, nó ngó chăm chăm vào vết thương của tôi, luôn miệng hỏi:

"Mày có đau lắm không? Sao mày không khóc tí nào thế?"

"Vết thương có để lại sẹo không ạ?"

"Có cần kiêng gì không ạ? Bao nhiêu lâu thì bôi thuốc một lần ạ?"

Bác sĩ còn chưa quạu thì tôi đã bị nó làm cho quạu trước:

"Mày có bị thương đâu mà hỏi lắm thế? Im lặng một tí xem nào."

Gia Khánh im thật. Trông nó còn rõ tủi thân, như thể tôi vừa mới bắt nạt nó không bằng.

"Xin lỗi..." Tôi bối rối vỗ vai nó "Tao hơi nóng..."

"Do tao sốt ruột quá..." Gia Khánh ỉu xìu ngó bác sĩ sát trùng đầu gối cho tôi "Vì tao mà mày mới bị thế này..."

Theo kịch bản có phải nó sẽ nói muốn lấy thân báo đáp để trả ơn cứu mạng không đấy?

Tôi ái ngại xua tay, nói bừa:

"Khòong, tại tao. Tại tao vừa xinh đẹp vừa tốt bụng, thấy ai gặp nạn là tao lao ra giúp nên mới hay bị va đập vậy đó, từ bé tao đã hay ra đường hành hiệp trượng nghĩa rồi, mà y không cần bản khoản đâu." Chỉ cần trả viện phí cho tao là đợc. Tôi âm thầm bổ sung thêm.

Gia Khánh bị tôi chọc cười, nét mặt cũng thoáng dần ra.

Tôi chán ngấy cái trò bù đắp, trả ơn kiểu này lắm rồi. Tôi biết Khánh sẽ không bao giờ để tôi chịu thiệt, thậm chí nếu tôi muốn, nó sẵn sàng trả ơn tôi bằng cả tình lẫn tiền.

Tôi không cho rằng Khánh nợ nần tôi cái gì cả, cứu nó hoàn toàn là quyết định của tôi, và rủi ro từ quyết định đó tất nhiên tôi phải tự mình chịu. Tôi biết mình có thể dùng đây làm cái cớ để lợi dụng Gia Khánh, nhưng tôi không muốn làm ra cái trò bản thủ đấy, và tôi cũng không muốn dây dưa với Khánh thêm một lần nào nữa.

Trong lúc đợi bác sĩ bôi thuốc và băng bó đầu gối, tôi lấy điện thoại ra gọi điện cho Thư, thông báo tối nay tôi về muộn.

"Mày ơi tao bảo..." Sau khi nói chuyện với Thư xong, tôi nghĩ mình cần dặn dò Gia Khánh một chút "Tí nữa đưa tao về, nếu gặp chị tao mà y cứ bảo với bà ấy tao bị ngã nhé, không cần nói gì thêm đâu."

Nó nhăn mày:

"Nhưng mà tại tao..."

"Không nhưng nhị gì hết." Tôi ngắt lời nó "Nghe tao, mà y mà kể ra khéo bà chị tao cầm súng hóa cái cho mà y mấy phát đấy."

Khánh bật cười, nó cong mắt nhìn tôi, ngoan ngoãn gật đầu:

"Được rồi, nghe lời mày."

.

.

Lúc Khánh chở tôi về đến khu chung cư ở Nam Từ Liêm, Thư đã đứng sẵn ở dưới sảnh chờ rồi.

Khánh đỡ tôi ra ngoài, vừa nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác thê thảm của tôi, bà chị tôi ngay lập tức quắc mắt nhìn Khánh, lên giọng:

"Con Chanh bị làm sao đấy?"

Tôi vội vàng dùng kĩ năng diễn xuất thần sầu giải thích với Thư là do tôi bất cẩn bị ngã, sau đó bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc tới người bạn Gia Khánh tốt bụng đã mang tôi tới bệnh viện và còn chở tôi về tận nhà. Thư bán tín bán nghi để Khánh bế tôi lên căn hộ trên tầng 10 của bà ấy, dùng ánh mắt nghi ngờ cực độ nhìn chăm chăm vào chúng tôi.

Tôi chơi với Thư bao nhiêu năm rồi còn thấy lạnh gáy, chẳng hiểu sao Gia Khánh vẫn có thể tỏ ra điềm nhiên như không vậy.

Khánh đặt tôi lên ghế sofa trên phòng khách nhà Thư, nó không về luôn mà nán lại dặn dò chị tôi một lúc lâu, nào là mấy tiếng phải bôi thuốc một lần, cần bôi những loại thuốc nào, kiêng ăn những gì... Đến lúc nó đi rồi, bà chị tôi còn phải cảm thán:

"Thằng này trông dẻo khác gì mấy thằng trap boy mà tốt phết, mày biết chọn bạn trai đấy Chanh ạ."

"... Không phải bạn trai của em đâu."

"Ừ, dẻo tin."

"..."

Sáng hôm sau, Gia Khánh qua nhà Thư đón tôi về Hải Phòng. Tất nhiên tôi sẽ không từ chối ý tốt của nó, tôi đâu có ngu, chân cẳng thế này mà đi tàu thì chẳng khác nào tự đày đọa bản thân.

"Hôm qua mày mất ngủ à?" Khánh đưa cho tôi cốc Chocolate whip cream của Starbucks.

"Ừ..." Tôi từ chối nhận cốc Starbucks, mệt mỏi tựa vào cửa kính ô tô.

Thật đéo thể tin nổi thằng Nam đem chuyện gặp được tôi trên Hà Nội kể cho Công Trường, nó còn kể theo kiểu thêm mắm dặm muối, đến tai Công Trường câu chuyện biến thành phiên bản "Châu Anh và Gia Khánh đang đi chơi với nhau thì bị tao bắt gặp". Nửa đêm hôm qua bạn Trường gửi cho tôi đúng đoạn cap màn hình tin nhắn với Thế Nam cùng lời nhắn "?". Ôi bạn iu ơi tớ về giải thích ngay đây!!!

Nhưng trước đó tôi phải giải quyết rõ ràng mọi chuyện với Khánh đã.

"Gia Khánh." Tôi hít một hơi thật sâu "Mày chỉ cần nghe tao nói, đừng ngắt lời tao, để tao nói hết đã được không?"

"Mày nói đi." Khánh gật đầu, nó cắt điện thoại và cốc Starbucks lên khay đựng đồ, nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi cúi đầu nghịch vòng tay, cố giữ cho giọng thật bình thản:

"Ngày hôm qua, việc chạy ra cứu mày hoàn toàn là quyết định chủ quan của tao, không hề liên quan đến mày, dù tao có bị làm sao thì đó cũng là việc của tao. Mày không phải cảm thấy có lỗi và bù đắp gì hết đâu, tao không cần và cũng không muốn điều đó."

Rõ ràng đã lên kế hoạch từ trước, thế nhưng đến lúc nói ra mọi thứ lại bắt đầu trở nên lộn xộn. Lộn xộn y như cảm xúc của tôi lúc này vậy.

"Tao nghĩ rằng chúng ta không thể làm bạn, cũng không hợp làm bạn. Đúng như mày nói, tao chỉ mong mày với tao không bao giờ liên quan gì đến nhau, tốt nhất là mày cách tao càng xa càng tốt."

Gia Khánh im lặng một lúc lâu. Cuối cùng nó khẽ thở dài, nhẹ nhàng nói:

"Như mày mong muốn."

.

.

Xe ô-tô của Khánh dừng lại trước cổng nhà tôi. Tôi từ chối lời đề nghị đỡ tôi vào của Khánh, tự mình tập tễnh mở cổng bước vào nhà.

Vừa ngẩng đầu lên, tôi giật mình phát hiện ra Nguyễn Công Trường đang đứng khoanh tay tựa vào cửa, nó lạnh lẽo nhìn tôi, trong mắt viết rõ 5 chữ "Mày là đồ phản bội".

"Hôm nay mày tới chơi à?" Tôi cười thật tươi, (tỏ ra) hớn hờ chạy đến chỗ nó.

Công Trường làm lơ lời chào của tôi, nó đứng thẳng dậy, quét mắt liếc tôi một lượt từ đầu đến chân, chặc lưỡi:

"Đi chơi với Khánh Nguyễn vui nhỉ? Cô nhờ tao trông nhà, nếu mày về rồi thì tao về đây."

Tôi mặc kệ giọng điệu mỉa mai đáng ghét kia, tự giác nhào đến túm áo nó, ngược đôi mắt long lanh đáng thương lên nhìn nó, ngọt ngào thủ thỉ:

"Mày ơi không vui tí nào hết, tao kể cho mà nghe, hôm đấy tao lên Hà Nội, xong rồi tao bị lạc đường cơ..."

"Lạc vào quán bi-a hả?" Công Trường nhếch miệng ngắt lời tôi, giọng điệu thoải lên trước mặt tôi, trên màn hình là ảnh cap từ story của

Thế Nam. Vãi cả ***, không hiểu thằng Nam quay video từ lúc nào mà bắt được đúng khoảnh khắc Gia Khánh giúp tôi chỉnh lại động tác cầm cây cơ, trông tình đéo chịu được.

DM Đào Thế Nam.

Đừng ai cản tôi, tôi phải lên Hà Nội đập nó một trận.

Nhưng mà trước khi xử lý Thế Nam thì tôi phải đối mặt với một Nguyễn Công Trường đang cộc vcl và sẵn sàng tuyệt giao với tôi bất cứ lúc nào.

"Không phải đâu, mày phải nghe tao kể từ đầu đã..." Tôi bám chặt vào tay nó, nhất quyết không cho nó cơ hội đi về "Mày vào nhà ngồi đi!! Mày ăn Tiramisu không? Vào nhà tao làm cho!!"

"Buông tay!" Công Trường nhúu mày, sắc mặt lạnh băng "Biết trước mày vẫn đâm đầu vào thằng Khánh thì tao đã kệ con mẹ mày rồi, tao ngu vãi l**."

Chuyện đến nước này thì có giải thích cũng vô dụng, càng giải thích Công Trường lại càng bực mình hơn. Nếu không làm nó bình tĩnh được, còn lâu nó mới chịu nghe tôi nói.

Nhưng mà làm nó bình tĩnh bằng cách nào thì tôi không biết. Nghĩ đi Châu Anh...

"Châu Anh, bỏ tay tao ra." Công Trường trầm giọng, ánh nhìn càng lúc càng lạnh lùng "Tao không muốn làm đau mày đâu."

Tôi mếu máo túm chặt lấy tay nó, lắc đầu:

"Đừng gọi tao là Châu Anh, nghe xa lạ lắm, gọi là Chanh đi."

Hình như Công Trường vừa bị tôi chọc cười, tôi thấy nó hơi mím môi, sắc mặt đã dịu xuống một chút, nhưng lời nói vẫn cứng rắn như vậy:

"Châu Anh, tao đếm đến ba. Một..."

"Tao nhớ ra rồi!!!" Tôi hốt hoảng dùng cả cơ thể bám lấy tay Công Trường "Tao mới học cách làm bingsu, nhà tao vẫn còn xoài trong tủ lạnh, mày thích ăn xoài đúng không?"

"Hai..."

"Đừng có đếm nữa!!" Não tôi bắt đầu không thể suy nghĩ bình thường được "Tao ghét số ba lắm!"

Công Trường từ tốn gỡ tay tôi ra khỏi người nó, nó không nói một lời nào, nhưng trên mặt hiện rõ vẻ khó chịu. Đang lúc tôi định buông xuôi thì Trường chột khựng lại, nó túm chặt lấy cổ tay tôi nâng lên cao, làm cho tay áo dài bị tụt xuống, ngay lập tức vết thương mà tôi cố giấu lộ ra ngoài.

"Tay mày làm sao đây?" Công Trường vội níu lỏng tay, nó nhíu mày quan sát cánh tay của tôi, trong mắt thấp thoáng vẻ lo lắng.

Tuyệt vời, tôi biết cách để Nguyễn Công Trường hết giận rồi.

"Hôm qua tao đeo giày cao gót, không may bị ngã..." Tôi mím môi, tỏ ra thật tội nghiệp, sụt sịt kéo váy lên quá đầu gối "Tao còn bị chảy máu ở đầu gối nữa cơ, đau lắm í."

Như thể minh họa cho lời nói của tôi, vết thương ở đầu gối còn trùng hợp bị rách, một vài vết máu đỏ thẫm thấm qua miếng gạc trắng muốt, trông không quá nghiêm trọng nhưng đủ để khiến người ta đau lòng.

"Tao đưa mày đến bệnh viện." Công Trường thoáng bối rối, giọng nói cũng dịu dàng hơn rất nhiều.

"Không cần đâu, tao bị xước da thôi, hôm qua tao đến bệnh viện xử lý rồi." Tôi níu chặt lấy tay nó "Mày đưa tao vào nhà thay băng với bôi thuốc lại là được, ở nhà tao có đầy đủ dụng cụ y tế."

"Cũng được." Công Trường buông tay tôi ra, một tay nó mở cửa, một tay đỡ lấy cánh tay không bị thương của tôi "Mày có đi được không đấy?"

Tất nhiên là tôi đi được, tôi có bị què đâu, chỉ hơi tập tễnh một xíu thôi.

"Mẹ tao có nhà không mày?" Tôi thử hỏi nó.

"Vừa nãy cô có việc đi ra ngoài rồi, cô bảo tao ngồi trông nhà rồi đợi mày về luôn."

May quá, mẹ mà ở nhà thì tôi không thể giả vờ đáng thương được, mẹ tôi sẽ lo lắng mất.

Tôi tỏ ra yếu ớt tựa vào cửa, ngược mắt nhìn Trường:

"Chân tao đau lắm, chỉ cần bước đi là thấy đau cơ. Mày đỡ tao đi..."

Dường như Công Trường không hề nghi ngờ lời tôi nói, nó im lặng gật đầu, sau đó cúi xuống vòng tay bế bổng tôi lên theo kiểu công chúa, nhẹ nhàng đi vào nhà.

Tôi giật mình túm lấy cổ áo nó, hai mắt mở to, lần đầu tiên hiểu được cảm giác "thụ súng nhược kinh" mà mấy bộ ngôn tình Trung Quốc hay nhắc đến.

"Mày ơi tao đi được mà." Tôi rụt rè vỗ vai nó "Để tao xuống đi."

"Im mồm." Công Trường liếc tôi, bước lên tầng nhẹ tênh như không "Còn nói nữa tao vứt mày xuống đất. Bố mày vẫn còn đang bực mình đấy."

"Dạ." Tôi rụt cổ, ngoan ngoãn gật đầu. Bạn là nhất, bạn nói một là một, hai là hai, bạn bảo tôi đi hướng Đông thì tôi tuyệt đối không dám đi hướng Tây.

Mặc dù Nguyễn Công Trường vẫn còn hơi cộc một chút, nó vừa giúp tôi bôi thuốc vừa chửi tôi ngu, nhưng mà cuối cùng nó vẫn chịu yên lặng nghe tôi kể đầu đuôi câu chuyện.

"Châu Anh." Công Trường gọi tên tôi, thái độ trở nên nghiêm túc một cách kỳ lạ "Mày từng thích thằng Khánh đúng không?"

Tim tôi giật thót một cái. Trong giây phút, tôi thực sự bị Công Trường làm cho hoảng loạn.

"Mày điên à? Sao tao lại thích nó được?" Tôi cười xòa, tỏ ra tự nhiên đập nhẹ vào vai Trường, nhưng lòng bàn tay bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Công Trường im lặng nhìn tôi một lúc lâu. Mắt nó rất sáng, đôi mắt sâu thẳm, sắc bén khóa chặt lấy tôi, rõ ràng chúng tôi không hề nói gì với nhau, nhưng tôi nghĩ Công Trường đã tìm thấy đáp án rồi.

"Nếu thằng Khánh đã thật lòng muốn tốt với ai đó, sẽ chẳng ai có thể từ chối được cả." Công Trường thôi không truy cứu xem liệu tôi có thích Khánh hay không nữa, nó khẽ thở dài "Cho nên tao hy vọng mày sẽ không dính đến Khánh Nguyễn một lần nữa, tao không muốn nhìn thấy bạn tao lụy một thằng như nó đâu."

Tôi nhìn thẳng vào mắt nó, nói rõ ràng từng chữ:

"Mày yên tâm, tao sẽ không để Khánh đến gần thêm lần nào nữa đâu."

Vừa to mồm khẳng định với Công Trường hôm trước, hôm sau tôi bị chuyển chỗ, chuyển tới ngồi giữa Đặng Quang Long và Nguyễn Hoàng Gia Khánh.

F*ck my life.

Idol Nam của tôi chuyển tôi đi vì tôi gây mất trật tự. Vãi *** thật. Trọng Tùng và Minh Việt mới là hai đứa nói lảm, mà mỗi lần nói chuyện là chúng nó lại lôi tôi nói cùng. Theo phép lịch sự tối thiểu, người ta hỏi thì tôi phải đáp lại chứ, chẳng lẽ lại giả câm giả điếc à.

Tôi đã trình bày vô cùng chính xác lại sự việc, không hề thêm bớt một chi tiết nào, nhưng thầy tôi gạt đi luôn:

"Tại Châu Anh ngồi đây nên hai thằng mới nói lảm đấy, người ta hay bảo "Phụ nữ là nguồn cơn của mọi rắc rối" mà."

Tôi rất là không phục luôn:

"Các bạn tự nói chứ em có bắt các bạn phải nói chuyện với em đâu thầy? Lỡ em ngồi giữa Khánh với Long cũng mất trật tự thì sao ạ?"

"Đặng Long có người yêu rồi, nó làm sao dám nói chuyện với đứa nào. Còn Gia Khánh..." Thầy Nam nở một nụ cười phúc hậu "Không phải hai đứa mới cãi nhau à?"

"..." Thầy có nấp trong tủ lớp không mà cái gì thầy cũng biết hay vậy?

Sau khi đàm phán không thành công với thầy, tôi quyết định cất gọn poster của thầy vào góc, hậm hực thu dọn đồ đạc chuẩn bị chuyển đến chỗ mới.

Biết tôi bị chuyển đi, Minh Việt và Trọng Tùng có gặp thầy Nam giải thích lại một lần nữa, nhưng chính sự nhiệt tình của chúng nó lại càng củng cố thêm niềm tin chuyển tôi ra giữa Đặng Long và Gia Khánh là đúng đắn của thầy. Ôi bạn ơi...

Điều khiến tôi ngạc nhiên đó là Công Trường còn có vẻ sốt ruột hơn cả tôi, trông nó cứ như cha già nhìn con gái sắp phải gả đi xa ấy.

"Mày đừng nhăn mặt như thế, nhanh già đấy." Tôi khúc khích cười vỗ nhẹ lên trán nó. Mặc dù nó chẳng nói lời nào, sự lo lắng lại hiện hết lên mặt.

Chân mày nó vẫn nhíu chặt vào nhau, hình như nó muốn nói gì đó với tôi, nhưng cuối cùng nó chỉ im lặng gạt tay tôi ra.

"Yên tâm đi, Gia Khánh không bắt nạt tao đâu." Tôi cười cười, tiếp tục nhét sách vở vào balo. Đạo gần đây quan hệ của Công Trường với hội Minh Việt khá tốt, nó cũng bận rộn với nhiều dự án bên ngoài của CLB, có vẻ như mâu thuẫn với hội cũ không còn ảnh hưởng tới nó quá nhiều nữa. Điều này khiến tôi nhẹ lòng hẳn.

"Tao không lo mày bị bắt nạt." Công Trường chột thờ dài.

Tôi quay đầu nhìn nó, cứ tưởng mình nghe nhầm:

"Sao cơ?"

"Không có gì đâu."

Công Trường: "Tao không sợ mày bị Khánh Nguyễn bắt nạt, tao sợ mày bị nó bắt cóc trái tim." =))))

Tuần sau tui phải thi mid-term và chạy deadline project môn học, chắc là khum có chương mới đâu, thôi thì bù bằng 1 chương dài gấp đôi bình thường nhá :>

Mấy bà lên Tik Tok khen truyện đọc yêu đời dễ thương các kiểu là khen thật lòng hay khen đểu thế =))) đọc cmt của mấy bà mà tui hoang mang đấy =))))

Chương 32

Nguyễn Hoàng Gia Khánh chào tôi bằng nụ cười tổn gái thương hiệu. Nó vừa đứng dậy nhường lối cho tôi vừa tỏ ra quan tâm hỏi han:

"Chân của mày còn đau nữa không?"

"Khòong..." Tôi uể oải trả lời nó, để balo lên bàn.

"Sao mày chán đời thế nhỉ?" Khánh toe toét cười ngồi xuống cạnh tôi, giọng nói nghe vô tội cực kỳ "Tao không hề đến gần mày nhé, là do mày tự chạy đến chỗ tao mà."

"..." Chuyện xui rủi đâu ai muốn đâu bạn ơi.

Bàn của Gia Khánh có 3 người, theo thứ tự từ trái qua phải là Khánh, Long và Ánh Dương. Trường tôi không dùng ghế đơn mà dùng băng ghế dài, mỗi lớp có hai dãy bàn, một bàn ba người ngồi sẽ rộng, những bốn người lại thành chật. Cũng may cả ba đứa kia đều dễ tính, không đứa nào khó chịu với quyết định chuyển thêm tôi đến của thầy cả.

Khòong, phải là xui mới đúng, chúng nó mà thái độ ra mặt thì tôi đã có cớ để không phải ngồi đấy rồi.

Thành thật mà nói, chỗ ngồi mới khiến tôi bất an kinh khủng. Tôi không chỉ trầm cảm vì phải ngồi giữa nam vương Khánh Nguyễn và bạn trai quốc dân Đặng Quang Long mà còn áp lực vì vô tình trở thành lỗ hổng visual của cái bàn này. Tất nhiên đây là do tôi cố tình khiến bản thân trở nên mờ nhạt khi ở trong trường, tôi cũng chẳng tự ti hay insecure gì đâu, nhưng cái bàn visual đỉnh cao này vẫn làm tôi thấy rén.

Ngày đầu tiên chuyển đến chỗ mới, tôi ôm cặp ngồi ngoan như cún, cả một buổi không dám nói câu nào.

Trong hội quyền lực, Đặng Long là thằng tôi có thiện cảm nhất. Công Trường không kể cho tôi quá nhiều chuyện về hội cũ của nó, nó chỉ kể về Đặng Long đúng một lần nhưng khiến tôi ấn tượng mãi.

"Thằng Long rất hiếm khi tham gia vào mấy vụ đú đờn ăn chơi của Quân Trần, nó chỉ góp mặt coi như điểm danh, đại khái tao chưa thấy cuộc vui nào vắng mặt nó. Thằng này chơi được, mặc dù nó không đờn giản nhưng cũng không xấu tính, mỗi tội nói chuyện nghe muốn đấm thối."

Thế nhưng Đặng Long đang có người yêu, mà nguyên tắc để sống thọ đó là chủ động hạn chế giao tiếp với những thằng đã có chủ. Ánh Dương thì ở xa tôi quá, còn Gia Khánh, tôi chẳng có cái gì để nói với nó cả.

Cả ngày hôm đó, tôi im lặng đến mức thằng Long ngạc nhiên ra mặt. Hình như Gia Khánh đã rào trước với mấy thằng trong hội không được trêu tôi, bởi vì tôi thấy mấy lần Đặng Long có vẻ muốn nói gì đó với tôi nhưng cuối cùng nó lại thôi.

"Có gì nói đi." Tôi liếc nó, thờ dài.

"Tao tưởng mày câm chứ." Đặng Long tròn mắt cảm thán, khoe môi nhếch lên "Ngồi bên kia thì nói rõ lắm, sao chuyển sang đây mày câm như hến thế? Sợ Khánh Nguyễn ăn thịt à?"

"..." Tao đổi ý rồi, mày vẫn nên đừng nói gì cả Đặng Quang Long ạ.

"Tao thương Châu Anh còn không hết..." Gia Khánh cười cười, chống cằm nghiêng đầu nhìn chúng tôi "Làm sao nở thịt."

"À."

"À."

Ánh Dương và Đặng Long cùng vút bút xuống bàn, bĩu môi liếc Gia Khánh bằng ánh mắt cực kỳ đánh giá.

Tôi cũng bắt chước chúng nó vút bút xuống bàn, ghét bỏ nói:

"Tao chê."

Dương và Long phá ra cười, thằng Long còn cố tình nhại lại giọng tôi:

"Tao chê." Vừa nói nó vừa đẩy vai Khánh, rõ là hớn hờ "Mày bị Châu Anh chê rồi kìa Khánh Nguyễn."

"Quê quá nha Khánh." Dương vươn tay đập tay với tôi, cười tươi như hoa "Phải tao tao cũng chê."

Gia Khánh cũng cười, nhưng nó cố tình tỏ ra tủi thân nằm bò ra bàn, nâng đôi mắt cún con lên nhìn tôi:

"Tao đau lòng quá Châu Anh..."

"Kệ mày." Tôi không thèm nhìn nó, cầm bút lên tiếp tục giải đề.

"Được đấy bro." Đặng Long toe toét cười lắc vai tôi "Bình thường tao chỉ thấy Khánh Nguyễn phũ với gái chứ chưa được thấy nó bị gái phũ bao giờ đâu."

"Không phải cảm ơn tao đâu." Tôi cười nhạt liếc Đặng Long, hích vai muốn đẩy tay nó ra.

Đặng Long biết ý thu tay lại, nó hơi nhướn mày, nụ cười trên khóe môi càng thêm sâu. Ánh Dương cũng cười, nó vỗ vai Long, ánh mắt dừng ở chỗ Gia Khánh:

"Tao nói có sai đâu, cho nên Khánh Nguyễn mới dính vãi ***, mãi không dứt được."

Tôi thoáng nhìn Khánh, ngạc nhiên nhận ra nó chỉ cười khẽ, không hề tỏ thái độ gì với câu nói kia của Dương cả. Nó đang ngầm thừa nhận ư?

Chỗ ngồi mới vui hơn tôi nghĩ, Đặng Long khá dễ nói chuyện và biết giữ khoảng cách, còn Ánh Dương tuy ngồi hơi xa tôi một xíu nhưng cũng không ảnh hưởng quá nhiều, chúng tôi vẫn có thể mặc kệ thằng Long ngồi giữa và trêu chọc nhau như bình thường. Bản khoản duy nhất của tôi đó là Nguyễn Hoàng Gia Khánh.

Cảm xúc của tôi đối với Khánh khá là phức tạp. Không khó để tôi thừa nhận với bản thân tôi từng thích Khánh, thậm chí cho đến bây giờ tôi vẫn còn thích nó, chỉ là nó không còn sức ảnh hưởng tới tôi như trước đây nữa thôi.

Kế hoạch ban đầu của tôi đó là tránh Gia Khánh càng xa càng tốt, sau đó hết thích nó, sau đó nữa thì tìm những điểm xấu của nó và ghét nó. Nhờ ơn thầy Nam, kế hoạch của tôi còn chưa kịp thực hiện thì đã bị phá hủy.

Công Trường nói không sai, chỉ cần Gia Khánh thật lòng muốn đối xử tốt với ai đó, không ai có thể từ chối được cả. Khánh quan tâm đến tôi từ những thứ nhỏ xíu, thậm chí cái hôm đến bàn chúng tôi trực nhật, hôm ấy tôi đến ngày bị đau bụng, nó phát hiện ra, vậy là cả ngày hôm đó nó không cho tôi đứng đến bất cứ một việc gì. Tôi biết sự tinh tế này là nhờ danh sách dàn người yêu cũ dài như cầu Hoàng Văn Thụ của nó, cơ mà tôi vẫn xúc động vl. Tôi là người chứ có phải cái máy đâu mà không xúc động.

Rõ ràng thái độ của Gia Khánh đối với tôi kỳ lạ như vậy, thế mà trong lớp không có thằng nào tò mò tọc mạch hay trêu chọc thăm dò tôi, thậm chí mấy thằng trong "hội quyền lực" cũng chẳng tỏ ý kiến gì, mãi đến sau này Tâm kể tôi mới biết là do Khánh đã đặc biệt cảnh cáo từ trước. Trần Minh Tâm còn kể hồi trước trên confession trường từng có bài phốt tôi cướp bồ Minh Ánh, nhưng bài viết chỉ tồn tại được có vài phút thì bị xóa, từ sau đấy không thấy ai nhắc lại nữa.

Nghe những chuyện này xong, tôi chỉ có thể thờ dài. Nếu lỡ tôi có lụy Gia Khánh, vậy thì đây rõ ràng không phải lỗi của tôi.

Bất lực hơn nữa đó là tôi còn chẳng thể lờ nó đi, chỉ cần tôi bơ nó, nó sẵn sàng quấn lấy tôi làm đủ trò, mãi đến khi tôi chịu chú ý đến nó mới thôi.

"Châu Anh ơi... Tao làm mày giận à? Sao mày không nói chuyện với tao thế?"

"Châu Anh nhìn tao này... Mày đừng nhăn mặt thế, bình thường mày xinh lắm rồi, nhưng cười lên còn xinh hơn nữa ý."

"Dạo này tao ngoan lắm mà, tao có chọc gì mày đâu, sao lại bơ tao rồi?"

"Châu Anh ơi..."

"Chanh à..."

"Mày không còn ai để nói chuyện nữa à? Im lặng cho tao làm bài xem nào, tao ngồi nghĩ 20 phút chưa ra rồi đấy." Tôi nhíu chặt chân mày, lờm nó. Sao nó phiền thế không biết.

"Nhưng ngồi cạnh tao có mỗi mày thôi." Khánh nhún vai, khuôn mặt đẹp trai trông vừa ngây thơ vừa vô tội "Chẳng lẽ mày bắt tao nói chuyện với bức tường à?"

"..." Ai mang cục nợ này đi hộ tôi với.

"Được rồi, không trêu mày nữa." Khánh bật cười, vươn tay cầm lấy tờ đề trước mặt tôi "Bài nào mày không biết làm?"

"Câu 4, tao mãi tính không ra đáp án, không biết sai chỗ nào." Tôi quăng nháp và máy tính cho nó.

"À, câu này mình học rồi mà." Khánh cầm lấy bút trên tay tôi, vừa viết bước giải lên nháp vừa giảng "Mày sẽ có ABM là tam giác đều đúng không? Sau đó mày tính cường độ điện trường E1, E2 ra, vector E1 E2 sẽ hợp với nhau một góc 120 độ... đúng chưa?"

"O..." Tôi cầm lấy máy tính, bấm theo công thức Khánh ghi trên nháp
"Tao tính ra rồi này. Sao mà biết cách làm hay thế?"

"Lần trước thầy Tùng có giảng dạng bài này một lần lúc cuối giờ, chắc mà không nhớ." Khánh trả lại bút và nháp cho tôi, cười khẽ
"Tao nhớ hôm đấy mà vội chạy về mua cái gì cho mẹ đúng không?"

"Hình như là thế..." Tôi còn chẳng có tí ký ức nào trong đầu, sao nó nhớ được nhỉ "Cảm ơn mà nhé, mà ăn gì mà học giỏi quá vậy?"

Tôi khen thật lòng đấy, Gia Khánh được chọn vào đội tuyển Lý thành phố, lần nào đi thi điểm 3 môn Toán Lý Anh của nó cũng cao nhất lớp, mỗi tội điểm Văn kéo xuống nên nó mới chẳng bao giờ lọt được top 5. Mà thực ra nó toàn trốn tiết Văn, thậm chí lúc sắp thi cũng chẳng thấy nó cầm đề cương ôn Văn bao giờ.

"Có gì đâu." Nó nhún vai "Ở nhà tao cũng phải tự học suốt mà, làm sao tự dung giỏi được."

Khánh luôn biết cách khiến cho người khác cảm thấy được tôn trọng, rõ ràng nó là người giảng bài cho tôi, thậm chí bài này còn từng học rồi, nhưng qua cách nói chuyện của Khánh, tôi chẳng hề thấy bản thân mình ngu ngốc hay bị khinh thường một chút nào.

Tôi nhận ra Khánh cực kỳ quan tâm đến cảm xúc của tôi, nó khiến tôi cảm nhận được sự trân trọng toát ra từ từng chi tiết nhỏ nhất chứ không phải cái kiểu màu mè giả tạo lúc nó muốn gây ấn tượng với con gái. Tôi biết Khánh cảm thấy rất biết ơn vì tôi đã cứu nó, nhưng nếu nó cứ tiếp tục tốt với tôi như vậy, tôi sẽ lại một lần nữa rơi vào cái vòng luẩn quẩn không lối thoát kia và lại tiếp tục bị tổn thương.

Tôi đã tha thiết yêu cầu nó hãy mặc kệ tôi nhưng nó chẳng chịu nghe, thậm chí nó còn dùng chính lý luận của tôi để phản bác lại: "Mà cứu tao là việc của mà, còn tao tốt với mà là chuyện của tao, mà thấy nó có mâu thuẫn với nhau không?". Nghe rất là hợp lý luôn, suýt nữa thì tôi bị nó thuyết phục.

Sau khi cân nhắc rất lâu, tôi nghĩ tôi nên xin lời khuyên từ Trần Minh Tâm. Mang tiếng là bạn thân nhưng tôi và Tâm lại chẳng biết tí gì chuyện của nhau cả. Nói ra thì có vẻ hơi khó tin nhưng cho tới tận bây giờ tôi vẫn chưa kể cho Tâm nghe series ân oán tình thù với Gia Khánh và mối quan hệ giữa tôi với Trường, mà nó cũng chẳng thèm hỏi tôi đầu đuôi ra sao.

Nếu nói tôi và nó không đủ thân thiết hay không đủ tin tưởng thì cũng không đúng lắm, căn bản là chúng tôi chẳng bao giờ tò mò chuyện của nhau cả, bao giờ một trong hai đứa thấy sẵn sàng thì sẽ tự động chia sẻ thôi.

Cơ mà dạo này hện Trần Minh Tâm hơi khó, từ lúc thầy cho chuyển chỗ, thằng Tâm bị chuyển đến ngồi giữa một đám con gái, ngày nào cũng có một đồng gái bu xung quanh nó, bạn tôi đột nhiên bạn rợn như người nổi tiếng ấy.

Cũng dễ hiểu thôi, dù là gay thì Trần Minh Tâm vẫn đẹp trai dã man, đã thế nó lại còn cao, thơm, ăn mặc có gu, nói chuyện hợp với mấy đứa con gái và luôn khiến người ta thấy an toàn. Mà thằng này dễ như ph* ấy, từ ngày quen nhau tôi chưa thấy nó từ chối con nào bao giờ, nó có thể để yên cho gái ôm, thơm, nắm tay, thậm chí là ngồi lên đùi. Nghe đâu mấy thằng con trai lớp tôi từng nghi ngờ Trần Minh Tâm giả gay một thời gian dài. Nói thật, không chơi thân với nó tôi cũng tưởng nó giả gay.

Tôi còn chưa nghĩ xem nên hỏi Tâm như thế nào thì đột nhiên một cơ hội to đùng bày ra trước mắt.

"Ra nhà vệ sinh với tao đi." Trần Minh Tâm từ trong lớp đi ra, nhìn thấy tôi đang đứng ngẩn người ở hành lang, thế là nó hỏi một câu cho có lệ rồi kéo tôi đi theo luôn.

"Hả? Nhưng mà tao không muốn đi vệ sinh..." Tôi để yên cho nó kéo, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Tao cũng thế." Tâm bỏ tay tôi ra, cười "Nhưng tao cần vào lấy giấy."

"A..."

Thằng Tâm bị xoang theo mùa, cứ bao giờ đến mùa đông là nó bắt đầu sổ mũi kinh khủng, nhưng thay vì mang giấy ăn cao cấp từ nhà đi thì con chó này lại lựa chọn đến nhà vệ sinh nam trộm giấy.

Trường tôi mới bỏ 7 tỷ ra xây nhà vệ sinh, các cô lao công còn dọn dẹp 2 lần một ngày nên lúc nào cũng sạch sẽ, cuộn giấy vệ sinh to được để ở gian ngoài và ở trong hộp, cho nên học sinh trường tôi vẫn hay vào nhà vệ sinh lấy giấy cho nhiều mục đích khác nhau.

Cá nhân tôi cảm thấy lấy giấy như vậy không ổn lắm, nhưng tôi vừa ý kiến, Trần Minh Tâm gạt đi luôn: "Mỗi năm mày có biết mày trả bao nhiêu tiền cơ sở vật chất và dịch vụ cho cái trường này không? Đây là quyền lợi mày được hưởng, mày không dùng thì tiền vào túi tư bản thôi." Nó lại còn dùng cái giọng dạy dỗ của mẹ tôi mỗi khi tôi hỏi ngu nữa chứ, nghe uy tín đến mức tôi không dám mở mồm ra cãi.

Tôi đứng đợi trước cửa nhà vệ sinh nam một lúc lâu mới thấy Trần Minh Tâm đi ra ngoài. Bọn tôi thông thả vòng qua mép sân bóng rổ để về lớp. Tôi đẩy Tâm ra ngoài, còn tôi đi ở góc trong, nó cao tận 1m8, dù bóng có bay qua chỗ chúng tôi thì bóng cũng sẽ trúng đầu nó trước.

Tôi rất muốn nhân cơ hội đi riêng với nhau kể cho nó nghe toàn bộ câu chuyện, nhưng tôi không biết kể ra có phải là quyết định đúng đắn không. Và tôi lại bắt đầu do dự.

Chúng tôi đi gần hết sân bóng, đột nhiên Tâm đứng khựng lại, sau đó nó lùi lại hai bước. Tôi còn chưa kịp lý giải hành động kỳ lạ của nó thì

—

"Bụp."

Có một vật thể bay không xác định đập thẳng vào đầu tôi. Tôi loạng choạng ngồi phịch xuống đất, nước mắt sinh lý chảy ra vì đau, đầu óc

choáng váng đến mức không thể định hình được chuyện gì vừa xảy ra.

Dư âm từ vụ va chạm kia khiến đầu tôi cứ mãi váng vất, tôi chỉ có thể nghe thấy giọng nói xéo sắc của Trần Minh Tâm vang lên trên đỉnh đầu:

"Đ** ** thằng nào ném bóng vào đầu con Chanh đấy? Bước ra đây xem nào!"

Sau đó là giọng nói đầy lo lắng của Nguyễn Hoàng Gia Khánh từ xa vọng tới:

"Châu Anh có sao không?"

Thằng Tâm chột cú đầu xuống thì thầm với tôi:

"Thôi bỏ mẹ rồi, thằng này tao đéo chửi được, mày tự ăn vạ với nó đi nhé."

Nói xong nó nhét quả bóng rổ vào tay tôi, quay gót đi thẳng.

"..." Ơ kìa? Ủa bạn ơi?

Tôi muốn đứng dậy nhưng đầu vẫn còn choáng, vì vậy tôi đành ngồi im một chỗ, nâng mắt nhìn Gia Khánh đang vội vã chạy tới.

"Châu Anh..."

Khánh đã đến trước mặt tôi, nó ngồi xổm xuống, một tay đỡ lấy vai tôi, một tay xoa nhẹ phần đầu vừa bị bóng đập vào của tôi, gương mặt đẹp trai rõ là sốt ruột:

"Có đau lắm không? Tao xin lỗi... Mày nói gì đi Châu Anh? Tao tên là gì?"

Tôi nghiêng đầu tránh khỏi bàn tay của nó, mím chặt môi, trừng mắt nhìn nó lên án. Quá đủ rồi, quá mệt rồi, mới mấy tuần trước vì cứu nó

mà tôi xây xát khắp người, đến hôm nay lại bị nó ném bóng trúng đầu, vết thương cũ chưa lành vết thương mới đã đến, suýt nữa thì bay mẹ nào ra ngoài luôn chứ ở đấy mà "Có đau lắm không?".

"Mày là ai?" Tôi lờm nó, nói xăng "Tao không biết mày là ai cả!"

Khánh hơi ngẩn người, nó ngồi bệt hẳn xuống đất đối mặt với tôi, dùng hai tay ôm lấy má tôi, khúc khích cười:

"Quên tao thật à? Mày chắc chưa?"

"Chắc!"

"VẬY Ể ANH NHẮC CHO EM NHỚ..." Khánh cong môi, nhéo nhẹ chóp mũi tôi "Anh là người yêu của em đấy."

"... Nguyễn Hoàng Gia Khánh, mày có bình thường không đấy?"

Rốt cuộc thì tôi hay nó mới là đứa bị bóng đập vào đầu vậy?

"Chứng tỏ mày vẫn chưa quên tao đúng không?" Khánh hài lòng cười bỏ tay ra khỏi mặt tôi. Nó giúp tôi chỉnh lại tóc, giọng nói dịu dàng như đang dỗ con nít:

"Tao không cố ý đâu, đừng giận tao nhé... Hay mày cầm bóng ném lại vào đầu tao được không?"

Tôi nghiêng đầu, vươn tay túm lấy cổ tay nó đẩy nhẹ ra, bắt lực lắc đầu:

"Không cần, mày chỉ cần tránh xa tao để đảm bảo an toàn tính mạng của tao là được."

Khánh đang định nói gì đó thì Đặng Long từ sân bóng chạy đến chỗ chúng tôi, nó khom người chống tay xuống gối, nhìn tôi một cách quan ngại:

"Mày có ổn không Châu Anh? Mày có biết tao là ai không? Đọc tao nghe công thức từ trường của dòng điện trong khung dây tròn xem nào?"

Tôi hoang mang ngẩng đầu nhìn Long, tự hỏi tôi hay nó mới là đứa không ổn ở đây.

Có lẽ do vẻ mặt của tôi trông quá ngu, Đặng Long thờ dài vỗ vai Khánh, lắc đầu:

"Chết mày rồi, bóng bay thẳng vào đầu như này khéo Châu Anh bị ngu luôn đấy, lo mà chịu trách nhiệm với cuộc đời con gái nhà người ta đi."

Không ai yêu các em như tôi đâu =))) Bận vcl nhưng vẫn ngồi gõ chương mới siêu dài nè =))))

Qua trung thu gọi cơ mà vẫn muốn chúc mọi người trung thu vui vẻ nhaaa!!! Hôm trung thu tui đi chơi over9, 7h sáng mới zìa, xong còn ngủ bù nguyên ngày nữa nên giờ mới gõ xong để up lên đó :>

Chương 33

Có lẽ do vẻ mặt của tôi trông quá ngu, Đặng Long thờ dài vỗ vai Khánh, lắc đầu:

"Chết mà y rồi, bóng bay thẳng vào đầu như này khéo Châu Anh bị ngu luôn đấy, lo mà chịu trách nhiệm với cuộc đời con gái nhà người ta đi."

Ai đến lôi thằng dở người này đi ra chỗ khác hộ tôi với!!

Tôi bực mình kéo áo Gia Khánh, nhét quả bóng vào tay nó:

"Mày ném bóng vào đầu Đặng Quang Long hộ tao."

Gia Khánh bật cười, Long còn cười tươi hơn cả Khánh, nó ngồi xuống bên cạnh Khánh, đưa mắt nhìn tôi:

"Anh Khánh thương tao lắm, còn lâu mới nghe lời mày..." Giờ thì cả người thằng Long dính sát vào người Khánh, nó tựa hẳn đầu vào vai Khánh, cười toe toét "Anh nhỉ?"

"À thế à?"

Bất chợt một giọng nữ cao vang lên ngay trên đầu chúng tôi. Tôi ngẩng đầu lên, trông thấy Quỳnh Như đang hí mắt nhìn Long, tay cầm điện thoại giơ lên chụp ảnh.

"Ồi vợ ơi!!!" Quang Long vội bỏ tay ra khỏi người Khánh, đứng bật dậy "Em nghe anh giải thích!! Chuyện không phải như em nghĩ đâu — "

"Ra ôm anh Khánh của mày ấy." Quỳnh Như tủm tủm cười, lùi lại phía sau hai bước.

"Tao chê." Khánh nhếch môi cười, tiện tay ném quả bóng rổ cho Minh Đức đang đứng trong sân.

"Kệ mày." Long lườm Khánh, nhào đến muốn ôm Quỳnh Như "Vợ iu không chê anh là được... Ối em đi đâu thế? Chờ anh với!!"

Đặng Long vội đuổi theo Quỳnh Như, bây giờ chỉ còn tôi và Khánh ngồi ở rìa sân bóng rổ.

Khánh chống tay ngồi dậy, một chân nó hơi quỳ xuống, vươn tay đỡ tôi:

"Để tao đưa mày xuống phòng y tế."

"Không cần..." Tôi khẽ lắc đầu, đẩy nhẹ tay Khánh ra. Đầu tôi đã bót choáng, nhưng chân lại bị tê do ngồi quá lâu, nếu để Khánh phát hiện ra nó chắc chắn sẽ bế tôi thẳng qua sân trường gần 1000 con người để đi đến phòng y tế. Có cái gì mà nó không dám làm đâu cơ chứ.

"Thế mình về lớp nhé?" Khánh giữ lấy tay tôi, tay kia đưa lên xoa nhẹ phần đầu vừa bị bóng đập vào, giọng nói vừa dịu dàng vừa kiên nhẫn. Nó đang dỗ trẻ con đấy à?

Tôi bất lực nâng mắt nhìn nó:

"Hôm nay nắng đẹp, tao thích ngồi đây ngắm trời mây hoa lá thêm một lúc nữa, mày cứ kệ tao, ra kia chơi bóng rổ tiếp đi."

Khánh cười khẽ, thản nhiên nói:

"Tao ngồi đây ngắm với mày."

"..." Không cần đâu, cảm ơn.

Tôi còn chưa nghĩ ra cách đuổi Khánh đi thì chợt trông thấy Trần Minh Tâm từ phía xa chạy đến. Quào, tự dưng lương tâm của bạn tôi trỗi dậy à?

"Mày với Khánh ngồi đây làm gì thế Châu Anh?" Trần Minh Tâm dừng lại ở trước mặt tôi, nó cố tình tỏ ra ngây thơ liếc qua liếc lại giữa tôi và Khánh, chống hai tay lên hông "Tao tìm mày nãy giờ đấy!"

Con chó này định bày trò gì vậy?

Không đợi chúng tôi phản ứng lại, Trần Minh Tâm cúi xuống kéo tay tôi đứng dậy, nó ôm ngang hông nâng tôi lên như thể nâng bao tải, gấp gáp nói:

"Thầy Nam tìm mày có việc, liên quan đến sổ đầu bài." Sau đó nó quay đầu nói với Khánh "Bọn tao đi trước nhé, thầy đang đợi rồi."

Nói xong nó xách tôi đi thẳng, không thèm ngó xem phản ứng của Gia Khánh phía sau.

Đến khi chúng tôi đi ra khỏi khu sân bóng, Minh Tâm mới thả tôi xuống đất. Trước khi nó kịp mở miệng nói gì đó, tôi nhanh chóng phủ đầu trước:

"Sao? Tưởng mày bỏ tao rồi? Bảo tao tự ăn vạ với Gia Khánh cơ mà?"

"Thì bố mày quay lại rồi còn gì? Mày còn muốn gì nữa?" Thăng Tâm thờ hất ra, mắt kiên nhẫn lờm tôi.

"Thế tại ai mà tao bị bóng đập trúng đầu?" Tôi xụ mặt liếc nó, lên án "Mày nhìn thấy quả bóng bay về phía mình rồi mà đéo lòi tao lùi theo, mày chỉ biết nghĩ cho một mình mày thôi."

Minh Tâm bắt đầu đuối lí, nó vỗ vai tôi, cười gượng:

"Tao quên mất mày đi bên cạnh tao."

"Từ giờ đừng gọi nhau hai tiếng bạn bè nữa." Tôi tỏ ra giận dữ, hất tay nó ra.

"Thôi, ai chả có lúc sai lầm..."

"Ừ đã sai lại còn mang con bỏ chợ, vớt tao một mình ngồi giữa sân bóng, tao không chơi với mày nữa."

"Nào... mày biết thừa bố mày sợ Khánh Nguyễn vãi l** còn gì." Trần Minh Tâm ôm lấy vai tôi, giọng điệu thương lượng "Một cốc Highlands được không?"

Tôi bĩu môi liếc nó:

"Mày tưởng một cốc nước có thể mua chuộc được tao à? Mày tưởng tao dễ dãi à?"

Trần Minh Tâm cong môi, nhướn mày nhìn tôi.

Tôi ngăn người nhìn chăm chú vào đôi mắt đẹp của nó, thiếu nghị lực nói nốt:

"Hai cốc thì được."

"OK." Tâm toe toét cười, kéo tay tôi về lớp.

Sau kha khá sự kiện và tai nạn, tất nhiên Gia Khánh có thừa lý do để suốt ngày bám dính lấy tôi và làm những trò khiến tôi phải lụy nó. Điều đáng quan ngại đó là tôi không hề thấy khó chịu với sự có mặt của nó, rõ ràng tôi nên ghét nó và thấy phiền vcl chứ không phải càng lúc càng thân thiết với nó như thế này.

Không biết Nguyễn Hoàng Gia Khánh có chơi bùa chơi ngải gì không, chứ người bình thường làm sao có siêu năng lực đấy được.

Nguyễn Công Trường bắt đầu nhìn tôi bằng ánh mắt của người cha trông thấy đứa con gái cố chấp đâm đầu vào một thằng tồi vcl dù gia đình đã hết lời khuyên ngăn. Đến bây giờ mỗi khi thấy Gia Khánh làm trò mè o gì đấy với tôi, nó còn chẳng thèm nhác mí mắt, coi như không thấy luôn.

Tôi thấy vô cùng lo lắng về tình bạn bất ổn giữa tôi và Nguyễn Công Trường, mặc dù nó vẫn đối xử với tôi như bình thường, thế nhưng tôi nhận ra được càng lúc chúng tôi càng có khoảng cách với nhau.

Tôi biết mình cần phải làm gì đó, nhưng tôi lại không biết phải bắt đầu từ đâu. Tất cả mọi thứ cứ rối tung hết cả lên, tôi như thể bị đủ thứ cảm xúc và các mối quan hệ nhấn chìm, mà tôi thì chẳng thể làm được gì cả. Tại sao cuộc sống cứ phải phức tạp như vậy nhỉ? Tại sao càng lớn mọi người lại càng trở nên kì cục và khó hiểu đến thế?

Có lẽ khi lớn lên, đỉnh đầu chúng ta sẽ gần với bầu trời hơn một chút, những gánh nặng mà chúng ta phải mang cũng dần nhiều lên. Tôi đã qua cái thời chỉ cần lo lắng xem bữa tối mẹ nấu món gì ngon, hôm nay cô giáo giao nhiều bài tập không, ti-vi chiếu những phim gì... Tôi không còn cái quyền được sống vô tư như ngày bé nữa rồi.

Tôi cảm thấy suy nghĩ về tương lai, về trường đại học, về ngành học, cơ hội nghề nghiệp... là quá đủ mệt não rồi, đã thế tôi lại còn bị vướng vào một đống rắc rối khác nhau, và tôi thì quá nhỏ bé và bất lực để kiểm soát được hết mọi thứ. Thi thoảng tôi hay nghĩ, nếu như mọi người có thể sống đơn giản và thẳng thắn với nhau thì cuộc sống sẽ dễ dàng hơn biết bao nhiêu.

Hoặc cũng có lẽ do tôi quá nhạy cảm, bởi vì lúc thực sự cần, người đầu tiên Nguyễn Công Trường tìm đến vẫn là tôi. Ví dụ như lần này.

Gần 10h tối hôm đó, tôi nhận được tin nhắn của Trường, vồn vện mấy chữ:

[5' nữa tao qua nhà mày]

Ơ cái gì đấy?

[?]

[Mày qua nhà tao làm gì?]

[Alo]

[???

Tôi nhắn liên tiếp mấy tin liền, nhưng nó không seen cũng không rep, đúng 5 phút sau nó mới nhắn lại:

[Xuống mở cửa cho tao]

???

Đây có phải là một trò đùa không vậy?

Tôi mặc nguyên bộ đồ ngủ lông lật đặt chạy xuống nhà, tự nhủ nếu Nguyễn Công Trường dám chơi đùa tôi thì tôi sẽ sang tận nhà đập nó.

Dù Trường đã thông báo trước, thế nhưng thực sự nhìn thấy nó xuất hiện trước nhà vào giờ này vẫn khiến tôi có hơi bất ngờ.

"Mày đến làm gì..." Tôi đứng lù lại một chút nhường lối cho nó, ngay lập tức nhận ra điều bất thường "Mày mới đi đánh nhau về à?"

"Tao ngồi nhờ nhà mày một lúc nhé?" Công Trường cố tình không trả lời câu hỏi của tôi.

Tôi không nói gì, dợm bước đứng chặn lại trước mặt nó, kiễng chân kéo khẩu trang trên mặt nó xuống. Công Trường không ngăn tôi lại, nó rũ mắt, để yên cho tôi muốn làm gì thì làm.

"Con chó nào đánh mày?" Tôi mím môi nhìn chăm chăm vào vết máu khô trên khóe môi của nó, ánh mắt dần dần lạnh xuống.

"Chanh ơi! Nhà mình có khách à con?"

Mẹ tôi bất chợt lên tiếng, sau đó là tiếng mở cửa lách cách vang lên trên tầng.

"Không ạ, tại Lợn đấy mẹ ạ." Tôi nói to, dùng chân đẩy đẩy con Husky béo như lợn đang điên cuồng cào thảm phòng khách.

Đợi đến khi trên tầng không còn tiếng động gì nữa, tôi mới kéo tay Công Trường xuống bếp lấy hộp đựng đồ sơ cứu, sau đó lôi nó lên phòng.

Tôi ấn nó ngồi xuống sofa, còn tôi ngồi trên cái ghế nhỏ đối diện với nó, tỏ ra thật nghiêm túc:

"Giờ kể cho tao nghe được chưa?"

Thấy vẻ mặt kháng cự của nó, tôi bổ sung thêm:

"Không kể tao đuổi mày ra ngoài đường."

"Tao đánh nhau với mấy thằng bên dân lập H." Công Trường khẽ thờ dài "Cũng không phải mâu thuẫn gì to tát đâu, chỉ va chạm một chút thôi, chẳng qua tao sợ về nhà giờ này mẹ tao phát hiện ra lại lo nên tao mới qua nhà mày ngồi nhờ, tầm 11h mẹ tao ngủ rồi tao mới về được."

"Sao mày lại đánh nhau với chúng nó?" Tôi kéo ghế lại gần nó, mở lọ dung dịch khử trùng ra.

Công Trường chột im lặng. Hình như nó đang cân nhắc có nên nói cho tôi biết hay không.

"Khó nói thế cơ à?" Tôi nhướn mày, thắm dung dịch vệ sinh ra bông, nửa đùa nửa thật "Đừng bảo mày đánh nhau vì gái nhé?"

"Cũng không sai."

"Hả?" Tôi vội ngẩng đầu lên, ngạc nhiên đến mức suýt thì đổ hết lọ cồn loãng ra bàn "Cái gì cơ? Mày nói lại đi?"

"Mày nhớ bạn ngồi cùng bàn hồi trước với mình không?" Trường đưa tay vò rối tóc, hơi nhăn mày "Cái bạn nữ im im, cả ngày không

thấy nói tiếng nào ấy..."

"Huyền Chi á?" Vãi l học với nhau đến năm thứ hai mà con chó này vẫn chưa thuộc hết tên bạn cùng lớp, mà người ta còn ngồi với nó cả tháng trời nữa chứ.

Nhưng từ từ đã, tại sao Huyền Chi lại xuất hiện trong cuộc hội thoại này?

"Tối nay tao có việc đi qua ngõ Bùi Thị Tục Nhiên thì thấy bạn ấy bị mấy thằng dân lập trêu." Công Trường giải thích "Tất nhiên thấy thế tao phải dừng lại giúp, mà mấy thằng trường H ngứa đòn vãi l**, sau đó thì như mày thấy đấy..."

Nó nhún vai, với tay lấy cốc nước để trên bàn, vẻ mặt rõ là vô tội.

"Thôi mày với Huyền Chi không sao là tốt rồi." Tôi gật đầu, cầm miếng bông lau nhẹ mấy vết bầm trên mặt nó. Công Trường từng học võ, nhìn qua là tôi biết nó chỉ bị thương ngoài da, chứ nếu nghiêm trọng thật thì nó đã chẳng nhàn nhã xuất hiện ở nhà tôi như thế này.

"Sau đấy tao đưa bạn Huyền Chi về nhà..." Công Trường hít sâu một hơi, hình như tôi vừa lỡ tay đụng phải vết rách trên khóe môi nó "Rồi tao sang nhà mày luôn."

Tôi bật cười, xoa đầu nó:

"Ngoan."

Thằng Trường nhăn mặt né khỏi tay tôi, tỏ ra ghét bỏ cực kỳ:

"Ngoan cc. Kinh vãi l**."

"Mày ra ngoài đường." Tôi tỏ ra giận dữ đặt đồ trên tay xuống, nhưng trong lòng lại âm thầm vui vẻ. Tôi cứ mãi lo Trường có khoảng cách

với tôi, hiện tại nhìn nó tự nhiên xuất hiện và chửi tôi không kiêng nể gì thế này, tôi thấy nhẹ lòng hẳn.

"Tao không đi đấy, đuổi bố mày hộ cái?" Công Trường ngả người vào thành ghế, cười đều "Chỉ có Khánh Nguyễn mới chịu khó chiều mày như chiều vong thôi, bố mày thì đéo."

"Mày tin tao hét lên là mẹ tao sẽ chạy sang đây không?" Tôi khinh bỉ liếc nó "Mẹ tao thấy mày bằm dập thế này chắc chắn 1 phút sau cô Hường sẽ biết mày đi đánh nhau."

"Tao xin lỗi." Trường xụ mặt nhìn tôi "Được chưa?"

"Ngoan." Tôi hài lòng nhìn khuôn mặt cộc vl nhưng không thể làm được gì của Nguyễn Công Trường, lấy thuốc mỡ giúp nó bôi lên vết thương.

Xử lý xong khuôn mặt đẹp trai của Trường, tôi bắt đầu suy nghĩ đến vết thương trên người nó. Đi đánh nhau mà người không bằm tím chỗ nào thì hơi kỳ, nhưng bảo nó cởi áo ra còn kỳ hơn.

Nghĩ lại thì, thực ra có phải tôi chưa thấy nó cởi trần bao giờ đâu, chơi với nhau gần hai thập kỷ rồi còn ngại ngùng cái mẹ gì cơ chứ.

Thế là tôi hỏi nó:

"Mày muốn tự cởi áo hay để tao cởi?"

Công Trường im lặng đưa mắt nhìn tôi. Tôi nhìn lại nó, nhướn mày chờ đợi. Chừng nửa phút trôi qua, cuối cùng Công Trường là người thỏa hiệp trước.

"Tao tự cởi." Nó thờ dãi, thong thả cởi chiếc hoodie vút xuống ghế.

Tôi lặng lẽ quét mắt khắp người nó, không thể không chặc lưỡi một cái. Dáng ngon thế này bảo sao lần nào lên sân khấu cũng bị các em phía dưới bắt cởi đồ.

"Làm sao?" Trường uể oải tựa vào ghế, nâng cằm hỏi tôi.

Tôi nhún vai, ném tuýp thuốc mỡ cho nó:

"Mày tự bôi mấy vết bầm phía trước, quay người lại để tao bôi thuốc phía sau lưng cho."

Trường nhận lấy tuýp thuốc, hiếm khi nói được một câu từ tể:

"Cảm ơn mày."

"Không dám."

"Mày có cái gì mà không dám." Công Trường bật cười, quay người lại để tôi nhìn rõ mấy vết bầm trên lưng nó.

"Nhiều chứ." Tôi nhún vai, dùng khăn thấm nước muối giúp nó lau sạch vết thương "Tao hèn mà."

"Mày không hèn, mày chỉ sợ khiến người ta tổn thương thôi." Công Trường buông một câu nhẹ bẫng "Đôi khi mày hiểu chuyện một cách đáng ghét."

Tôi im lặng. Công Trường nói đúng thật, đúng đến mức tôi chẳng biết phản bác thế nào.

"Tao không trách mày chuyện mày thân thiết với Khánh Nguyễn, mày không phải lo." Trường bình thản nói tiếp "Mâu thuẫn giữa tao với thằng Khánh chẳng liên quan gì đến mày hết, tất cả những chuyện tao làm đều là quyết định cá nhân của tao, mày có xui tao làm đéo đâu mà phải nghĩ ngợi. Hơn nữa Khánh Nguyễn dính mày như thế, trò gì nó cũng dám làm, mày tránh thế đéo nào được."

Tôi lặng người nhìn chăm chăm vào bóng lưng của nó, không thể nói nổi một câu hoàn chỉnh. Tôi cứ nghĩ tôi đã giấu kỹ lắm, thế mà cái gì Công Trường cũng nhìn ra.

"Nhưng mà..."

"Chuyện của tao mà không thể can thiệp, mà chuyện của mày tao cũng chỉ có thể đứng ngoài nhìn." Công Trường ngắt lời tôi "Tất cả những gì tao có thể làm là bảo vệ mày và cho mày lời khuyên, còn quyết định thế nào là ở mày, tao tôn trọng mày."

Công Trường với Châu Anh chỉ là bạn tốt, không có sự đi quá giới hạn nào ở đây.

Gia Khánh rất tốt, bạn ấy không phải người tốt trong chuyện tình cảm với người yêu cũ, nhưng bạn ấy là người tử tế và được nuôi dạy đàng hoàng, bạn ấy biết cách đối nhân xử thế, hào phóng và không hề nhỏ nhen bản tính (còn rất nhiều chi tiết chưa được khai thác, mọi người cứ yên tâm). Khánh rất trưởng thành và chu đáo, bạn ấy còn có kinh nghiệm yêu đương phong phú, chính ra một người như Khánh mới có thể thu hút được kiểu người như Châu Anh, nếu yêu Gia Khánh Châu Anh chắc chắn sẽ không phải chịu thiệt thòi.

Thực ra Công Trường bị thu hút bởi kiểu con gái có ngoại hình ấn tượng, tính cách cởi mở phóng khoáng và tài năng. Nhưng Công Trường sẽ được yêu thương và hạnh phúc nhất khi ở bên một cô nàng dịu dàng, ấm áp, chu đáo, một cô nàng biết cách khiến bạn ấy chịu mở lòng và để lộ điểm yếu của bản thân.

Chương 34

Sau cuộc nói chuyện với Công Trường tối hôm đó, tôi có cảm giác như thể đã bỏ được một tảng đá lớn đè nặng trên vai. Với tôi, Trường giống như gia đình hơn là một người bạn, bởi vậy thái độ của nó có ảnh hưởng rất lớn tới tâm trạng và quyết định của tôi. Tất nhiên tôi không thực sự nghĩ tôi sẽ có cái gì đó với Khánh thật, nhưng sự ủng hộ tuyệt đối của Trường khiến tôi thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Dạo gần đây, tôi bắt đầu để ý thấy Huyền Chi rất cố gắng chủ động đối tốt với Công Trường. Tại sao tôi phải dùng từ "cố gắng", bởi vì lần nào Chi nói chuyện với Trường trông cũng vô cùng vất vả, như thể con bé vừa phải dùng toàn bộ sức lực và dũng khí trong cuộc đời vậy. Tôi không hiểu sao Huyền Chi lại sợ Công Trường như vậy, cơ mà tôi thấy mỗi khi Chi nói chuyện với Trường trông đáng yêu kinh khủng. Ý tôi là, bình thường Chi đã đáng yêu rồi, nhưng lúc con bé mím môi, hai tay vô thức nắm lấy vạt áo, cả người cứng lại vì căng thẳng lúc ở trước mặt Trường còn đáng yêu gấp nhiều lần luôn.

Bình thường Công Trường tránh gái như yêu quái, thế mà nó lại kiên nhẫn một cách kỳ lạ với Huyền Chi. Cũng không hẳn là kiên nhẫn hay dịu dàng hơn, chỉ là lúc nói chuyện với Huyền Chi Công Trường không bày ra khuôn mặt khó ở vcl như mọi khi, lời nói cũng văn minh, lịch sự và phù hợp với môi trường sư phạm hơn (tôi chưa nghe nó chửi tục câu nào khi giao tiếp với Chi). Mỗi lần thấy hai đứa chúng nó là tôi lại thấy bất thường. Đcm đẹp đôi một cách bất thường.

Tôi còn chưa kịp trêu Công Trường thì nó đã tìm tôi than thở:

"Tao sợ Huyền Chi vãi l**."

"Hả? Sợ cái gì?" Người ta không sợ nó thì thôi chứ nó cũng biết sợ à?

"Kiểu..." Công Trường nhăn mặt "Tao sợ con gái mong manh dễ vỡ như bạn Chi lắm, tao sợ tao to tiếng một câu bạn ấy khóc cmn luôn."

Tôi im lặng nhìn nó, chừng vài giây sau, rốt cuộc tôi vẫn nhin không được phá ra cười, cười đến mức nước mắt chảy ra vẫn không dừng được.

"Cười đéo gì?" Trường khoanh tay trước ngực, lông mày nhú chặt "Bố mày nghiêm túc đấy."

"Thì tao vẫn nghiêm túc mà... ha ha...." Tôi đã cố nhin cười nhưng không thành công "Đm buồn cười vãi... tao cứ tưởng mày chẳng bao giờ quan tâm con gái nghĩ gì chứ?"

"Tao biết mày hiểu ý tao mà." Công Trường kéo tôi ngồi thẳng dậy, nó mặc kệ sự cợt nhả của tôi, nghiêm túc giải thích "Huyền Chi nhát với hướng nội vl, tao chỉ cần thể hiện thái độ một chút thôi là bạn ấy sẵn sàng thu mình vào vỏ bọc, thậm chí không bao giờ dám chủ động hay mở lòng nữa, kiểu vậy."

Công Trường nói không sai, Huyền Chi rất có khả năng sẽ trở nên như vậy nếu nó bộc lộ cảm xúc tiêu cực ra mặt hay nói nặng lời. Kiểu người như Huyền Chi quả thật khiến người ta vô thức quan tâm, không nỡ tổn thương dù chỉ một chút. Một thằng tính cách nóng nảy, tự cao, bất cần như Công Trường mà dính phải Huyền Chi thì bối rồi cũng dễ hiểu.

"Có sao đâu." Tôi an ủi nó "Huyền Chi thấy biết ơn vì mày giúp bạn ấy mà, mày vui vẻ đón nhận là được, cứ cư xử hòa nhã lịch sự như bình thường thôi."

"Nếu thế thì đã đơn giản." Công Trường thở dài, bực bội vò rối tóc "Tao cứ cảm giác bạn ấy có ý với tao, mày không ngồi chỗ đấy nên chắc mày không để ý, nhưng mà cái kiểu Huyền Chi nhìn tao... nó cứ kiểu đéo gì ấy..."

Lần này thì tôi không cười nó, bởi vì tôi biết rất có khả năng nó nói đúng. Bình thường Công Trường lúc nào cũng mang vẻ mặt "I don't give a f*ck", nhưng nó là người cực kỳ nhạy cảm và tinh tế, cái gì nó cũng nhận ra hết, chẳng qua nó có lựa chọn nói ra hay không thôi.

"Nếu Huyền Chi thích mày thật thì mày định làm gì?"

"Tao không biết..." Công Trường lại tiếp tục thở dài "Kiểu người như bạn Chi thì chắc chẳng dám tỏ tình đâu, nhưng bảo tao giả ngu nhận sự quan tâm của người ta thì tao đéo làm được."

Nếu Trường thích Chi thì tôi sẽ hết lòng ủng hộ, nhưng tôi biết rõ gu của Trường không phải kiểu con gái ngoan hiền như Chi, hơn nữa từ sau khi chia tay Minh Ngọc, có vẻ nó chẳng còn tí hứng thú yêu đương nào cả. Ôi khổ thân em bé Huyền Chi của tôi, thích ai không thích lại đi thích cái thằng này, ngoại trừ đẹp trai, nhà giàu, học khá, dáng ngon, nhiều tài lẻ thì nó có cái mẹ gì cơ chứ.

"Cũng chưa chắc Huyền Chi thích tao mà." Công Trường chặc lưỡi, nói tiếp "Có thể tao nghĩ nhiều rồi."

"Cũng có thể." Nói thì nói thế chứ tôi nghĩ phải đến 99% Chi thích Trường thật.

Cuối tháng 12 trường tôi tổ chức hội nhảy aerobics, toàn bộ khối 10 và 11 bắt buộc tham gia. Mỗi lớp phải tự biên đạo một bài nhảy 3-5 phút, trường sẽ mời ban giám khảo là các giáo viên dạy nhảy có chuyên môn chấm điểm và chọn ra 9 lớp để tiếp tục thi đấu vào cuối tháng 3 năm sau.

Năm nay tôi không tham gia nhảy được do vướng lịch thi IELTS, nhưng tôi đã đóng góp bằng cách nhờ mẹ tìm giáo viên biên đạo động tác cho lớp. Mẹ tôi mở trung tâm dạy múa, thế là mẹ giới thiệu cho lớp giáo viên của trung tâm mẹ luôn.

Bây giờ đã là đầu tháng 12, cho nên các lớp bắt đầu tập luyện cực kỳ gấp rút, lần nào đến tiết thể dục lớp trưởng lớp tôi cũng xin cô cho tập nhảy. Theo lý thuyết thì tôi có thể ở trong lớp, cơ mà tôi quyết định cầm quyển Cambridge 14 ra sân trường ngồi xem các bạn nhảy và cổ vũ tinh thần cho các bạn. Ngồi bên cạnh tôi còn có Đặng Quang Long vừa mới bị tai nạn què chân hôm trước nên phải out đội hình.

"Mày mang sách IELTS ra đây rồi có học được tí nào không?" Thăng Long dòm tôi và quyển Cambridge 14 của tôi bằng ánh mắt cực kỳ phán xét.

"Không." Tôi liếc nó "Tao mang ra đây làm màu cho chúng mày áp lực chơi."

"..."

Nhìn Đặng Long bị tôi làm cho ghen họng, tâm trạng tôi tốt lên một cách kỳ lạ.

Tôi thôi không trêu nó nữa, tập trung nhìn mọi người tập phần kết của bài nhảy. Lớp tôi định xếp tháp để kết màn, lúc đầu My là người đứng ở đỉnh tháp, đơn giản vì nó cao, xinh, da trắng, vừa nhìn đã thấy sáng sân khấu. Không hiểu ăn ở thế nào mà tuần trước Huyền My bị chị lớp trên ngã chân, sau đó nó bị trẹo chân, thế là cả lớp phải tìm người khác lên thay.

Đôi mắt tia gái tinh tường của Mai Minh Việt đã phát hiện ra ngay ứng viên tiềm năng Huyền Chi. Chi cao, da trắng, trông dễ thương cực, mỗi tội con bé trầm tính quá nên chẳng thằng nào để ý hay trêu chọc, thậm chí con gái trong lớp cũng ít chú ý đến nó. Mặc dù Huyền Chi rất không thích việc bị đứng ở cái vị trí vừa nguy hiểm vừa nổi bật kia, cơ mà con bé hiền quá, Minh Việt mới nói có mấy câu nó đã miễn cưỡng gật đầu.

Điều thú vị đó là trong những thằng đứng dưới đỡ Huyền Chi có người bạn Nguyễn Công Trường của tôi. Có một lần Ngân đứng gần

chỗ Trường với Chi lúc tập, cả buổi hôm đấy nó với Thanh cứ đứng cười như hai con dờ, mãi đến lúc được nghỉ tập nó mới chạy ra kể với tôi:

"Mày biết gì không?" Ngân cười như chưa bao giờ được cười, đập bộp bộp vào tay tôi "Ôi đỉnh vãi!! Mày phải nghe được cái đoạn đấy cơ!"

"Y như phim thần tượng ấy!" Thanh lắc lắc hai vai tôi, cười toe toét "Thề nghe xong tao đổ cmn luôn!"

"Thế chúng mày có nói không?" Tôi lờm chúng nó, 3 phần bất lực 7 phần bất mãn.

"Đây đây." Thanh bỏ tay ra khỏi người tôi, cố nhin cười nói với Ngân "Tao là Trường mà mày là Chi nhá, diễn đi!"

Con Ngân trèo lên ghế, hai chân run run, bắt đầu diễn sâu:

"A... cao quá... tớ ngã mất... hic..."

Sau đó Thanh từ phía sau đỡ lấy chân của Ngân, tay kia đưa lên cao để Ngân nắm chặt, cố tình ép giọng trầm xuống:

"Đừng nhìn xuống đất, cố đứng vững."

"Tớ... a... tớ sợ lắm..."

"Đừng sợ, ngã thì tôi đỡ cậu."

"Aaaa!!!!!" Ngân quay lại lắc vai Thanh "Đcm đỉnh vãi mày ơi!!!!!"

Tôi cũng hét:

"Thật á!!! Đỉnh vãi!!!"

Ai dạy Nguyễn Công Trường cái lời thoại tổng tài bá đạo kia vậy!!!
Đỉnh quá bạn ơi!!

"Xong rồi lúc đấy nhá, Huyền Chi đở bưng mặt luôn cơ!" Ngâm túm tay tôi, hai mắt phát sáng "Còn idol Nguyễn Công Trường mặt tình bơ, y như nam chính phim thanh xuân vườn trường ý!"

"Tao mà là Huyền Chi tao cũng đở." Thanh lắc đầu cười "Trừ khi đéo thích con trai, không thì làm gì có con nào đở đợc."

"Công nhận." Tôi gật gù.

Chơi với nhau bao nhiêu năm nhưng thi thoảng tôi vẫn thấy Trường cuốn vl là biết bình thường nó hút gái cỡ nào rồi. Nó không muốn thì thôi, chứ nó đã muốn thì làm gì có con nào không đở. Tất nhiên không phải Trường cố tình tán tỉnh Chi, tôi biết nó chỉ vô thức nhẹ nhàng hơn với Chi vì sợ dọa con bé, nhưng hành động của nó thực sự rất dễ khiến con gái người ta hiểu lầm.

Tôi hơi lo cho Chi, nếu Chi thích Trường thì rất có khả năng con bé sẽ không đợc đảp lại. Tôi không biết liệu để yên cho mọi chuyện diễn ra theo tự nhiên hay khuyên Trường tỏ rõ thái độ để chấm dứt mọi chuyện sớm nhất có thể sẽ tốt hơn, nhưng trong thâm tâm tôi thực sự hi vọng một cơ may nào đó Chi sẽ khiến Trường động lòng.

Nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, dù sao đây là chuyện riêng của Trường, là nhân duyên của nó với Huyền Chi, tôi không nên can thiệp mà cũng không có quyền can thiệp. Thôi, cuộc sống của tôi cũng đủ rắc rối rồi, kệ mẹ Nguyễn Công Trường, việc của tôi đó là cầm sách IELTS đến hóng các bạn tập aerobics tiện thể tia hint OTP của tôi là đợc. Nói gì thì nói, couple nam cục súc kiêu ngạo và nữ mềm mại ngoan ngoãn quá là kinh điển, nhìn kiểu gì cũng thấy đẹp đôi, chỉ cần ngắm hai đứa nó là tôi đã thấy yêu đời rồi.

"Tao cá chắc Huyền Chi thích Công Trường." Đặng Long ngồi cạnh tôi chọt buông lời nhận xét "Đ** ** cái kiểu ngại ngùng bên lên của con Chi đéo lệch đi đâu đợc."

Ngay lập tức tôi bị câu nói của Long kéo trở về thực tại.

Tôi nheo mắt nhìn theo Long Đăng, trông thấy Trường đang ôm ngang eo Huyền Chi, cẩn thận đặt Chi xuống đất. Hình như Huyền Chi vừa bị sẩy chân ngã, trông con bé vẫn còn rất hoảng hốt, thế nhưng hai má đỏ ửng lên, Chi không dám nhìn thẳng vào mắt Trường, chỉ biết cúi đầu lí nhí nói cảm ơn.

"Sao mà chắc được? Thế em Như của mà có nhìn mà ngại ngùng bên lén bao giờ không?" Tôi nhún vai hỏi lại Long.

Tất nhiên chuyện Chi thích Trường rõ như ban ngày, nhưng tôi không muốn để mấy thằng trong lớp nhận ra quá nhanh. Nếu chúng nó phát hiện ra rồi trêu mấy câu khéo Huyền Chi sẽ khóc mất, cho nên tôi chỉ có thể dùng cách phủ định Đăng Long để đánh lạc hướng và khiến nó nghi ngờ kết luận của bản thân.

"Cũng đúng..." Long ngay lập tức do dự, nhưng nó không để tâm quá nhiều "Tao chỉ cảm thấy thế thôi, mà gái thích thằng Trường thiếu gì, gu thằng Trường cũng chẳng phải con Chi."

"Sao mà biết?" Tôi bật cười "Lỡ như Trường thích kiểu ngoan hiền như Chi thì sao?"

"Chơi với nó bao lâu tao phải biết chứ." Long nhún vai "Nó từng kể cho tao gu con gái của nó mà."

"Thế á? Gu của nó là gì?" Cái này thì tôi không biết thật nha, Nguyễn Công Trường chẳng bao giờ chịu kể cho tôi nghe cả.

Thằng Long nhếch môi, nở một nụ cười cực kỳ gợn đòn:

"Cầu xin tao đi."

"Cút."

"Mày có muốn nghe tao cũng không kể." Long cười cười "Bí mật quốc gia đấy."

"Làm như tao muốn nghe lắm." Tôi lờ mờ nó, nhưng ngay sau đó nhận ra điều bất thường "Tao tưởng mày không chơi với Công Trường nữa?"

Tôi cứ tưởng mấy thằng trong "hội quyền lực" sẽ coi Trường như "black sheep" hay kẻ phản bội gì đó và không muốn nhắc tới nó chứ? Sao thái độ của Đặng Quang Long thản nhiên vậy? Nghe cách nó nói chuyện như thể nó vẫn còn đang chơi với Công Trường ấy...

Nụ cười trên môi Long Đặng hơi nhạt đi một chút:

"À... có một số chuyện đã xảy ra, nhưng tao vẫn còn chơi với thằng Trường, chẳng qua là không hay đi với nhau như trước thôi."

Từ từ nhé, "một số chuyện" chính là chuyện liên quan trực tiếp tới tôi cơ mà, sao nó lại nói chuyện lấp lửng như thế? Là bởi vì còn chi tiết nào đó tôi chưa rõ, hay là do Long Đặng không biết tôi có liên quan?

"Một số chuyện á?" Tôi thử hỏi dò "Chuyện nội bộ của hội bọn mày hả?"

"Ừ..." Đặng Long ngân dài câu nói, tôi tinh ý nhận ra nó không muốn nhắc đến chủ đề này.

"À, thế thôi tao không tò mò đâu, nhóm nào chả có vài bí mật." Tôi tỏ ra thoải mái vỗ nhẹ vai nó.

Không biết thằng Long vừa nhớ tới cái gì, nó khẽ thờ dài, nói:

"Cũng không hẳn là bí mật, thực ra tới giờ tao vẫn chẳng hiểu chuyện gì xảy ra cả, mấy thằng đấy chơi với nhau mệt vc."

"Mấy thằng Gia Khánh, Quân Trần ấy hả?"

"Ừ, cái này tao kể cho mày nghe cũng được, nhưng mày nghe xong đừng có kể với ai." Nó ngồi gần lại phía tôi một chút, hạ tông giọng "Mày nhớ hôm 20/10 không? Sau hôm đấy, tự dưng Trường out

nhóm bọn tao, nó chỉ thông báo một câu rồi ròi ròi luôn, sau đó bọn tao nghe ngóng được Trường với Khánh có mâu thuẫn, nhưng cả hai thằng đều không nói câu nào."

"À, bảo sao tao thấy Trường không đi với nhóm mày nữa." Tôi gật đầu hùa theo.

"Mày cũng biết mấy thằng đấy đeo thằng nào đơn giản, mà nhóm Quân Trần có phải cái chọt đầu mà thích vào là vào, thích ra là ra, đại khái thì nó còn nhiều thứ ràng buộc rắc rối nữa." Giọng Đặng Long càng lúc càng nhỏ "Chính ra thằng Khánh chẳng có động thái gì, còn thằng Quân đeo liên quan lại bày ra đủ trò gây khó dễ thằng Trường."

Tôi gần như không tìm được thốt lên:

"Xấu tính thế?"

"Ừ, mà mấy thằng theo phe Quân Trần trong lớp mình chúng nó cũng hùa vào, mẹ mấy thằng hèn." Sắc mặt Long Đặng lạnh hẳn xuống, dường như chọt nhận ra mình vừa kể quá nhiều, nó khẽ hắng giọng, nghiêm túc nhìn tôi "Nghe cho vui thôi, nghe xong quên đi nhé."

"Yên tâm, tao không kể với ai đâu." Tôi ngăn người, theo bản năng nói ra lời đảm bảo.

Chuông hết giờ vang lên, tôi ngơ ngác đi theo dòng người vào lớp, cảm thấy mọi chuyện cứ như một trò đùa.

May mắn hôm nay là thứ 7, sau tiết 2 học thể dục bọn tôi còn được ra chơi thêm 1 tiết nữa, mấy thằng con trai trong lớp ra ngoài sân hết rồi, cho nên tôi còn tận 45 phút để sắp xếp lại thông tin và điều chỉnh cảm xúc.

Nếu những gì Đặng Long kể là đúng, vậy hóa ra từ đầu đến cuối Gia Khánh không hề liên quan đến Công Trường ư? Cho nên bao lâu nay tôi vẫn trách oan nó?

Đột nhiên tôi không biết làm sao để đối mặt với Khánh, tôi không biết phải miêu tả cảm giác này thế nào, đại khái thì nó khó xử giống như bạn là fan nhóm A nhưng vô tình gặp được nhóm B ngoài đời ấy. Kiểu, hôm trước còn ngồi trước màn hình máy tính bash người ta, đến lúc gặp ngoài đời tự dưng thấy người ta xinh đẹp thân thiện một cách lạ thường. Sau đó, bạn bắt đầu nhận ra có lẽ trước đây mình đã quá thành kiến và ác cảm do bị cảm xúc chung chi phối, sau đó nữa thì hoảng loạn vì không biết nên dùng thái độ gì đối với người ta.

Nếu như bạn chuyển thành fan của nhóm đối thủ, vậy thì rõ ràng bạn là kẻ phản bội, nhưng nếu bảo bạn tiếp tục giữ thái độ tiêu cực với người ta thì bạn lại không làm được. Đó chính xác là cảm xúc của tôi lúc này đây.

Đương lúc đầu óc tôi rối như tơ vò thì người tôi không muốn gặp nhất từ ngoài cửa bước vào, hình như nó vừa chơi bóng, trên trán còn lấm tấm mồ hôi, thế nhưng gương mặt đẹp trai vẫn tươi như hoa. Sao lúc nào nó cũng yêu đời thế không biết. Một tay nó cầm áo khoác, tay kia cầm chai nước còn hơn nửa, toe toét cười bước về phía tôi – chính xác hơn là bước về chỗ.

Tôi còn chưa thể điều chỉnh xong cảm xúc và sẵn sàng đối mặt với nó, vì vậy tôi quyết định làm người hèn: tôi trốn.

Vừa xoay người đi được mấy bước, bất chợt có ai đó phủ áo lên vai tôi, mùi nước xả vải quen thuộc ngập tràn khoang mũi. Ngay sau đó, tôi nghe thấy giọng nói của Gia Khánh gần sát bên tai:

"Châu Anh..." Nó nhẹ nhàng xoay người tôi lại, cánh tay vòng qua ôm lấy vai tôi, ánh mắt lộ rõ vẻ bối rối "Tao nghĩ mày cần vào nhà vệ sinh đấy."

"Hả?" Tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Khánh hơi mím môi, tôi thoáng nhận ra vành tai nó đang dần đỏ lên.

"Ao của mày bị bắn mất rồi." Khánh cố tỏ ra bình tĩnh cúi đầu trả lời tôi "Ở phía sau."

"Ôi!" Tôi giật mình nhìn Khánh, chợt nhớ ra hôm nay là đầu tháng, và kỳ sinh lý của tôi cũng đến vào đầu tháng. Bảo sao từ lúc nãy tôi cứ thấy là lạ...

"Ngại quá..." Tôi vùi mặt vào lòng bàn tay, hai má nóng bừng như bị sốt.

"Ngại gì mà ngại, chuyện bình thường mà." Khánh vẫn ôm tôi, nó đưa tôi về chỗ, dịu dàng an ủi "Chỉ có mình tao thấy thôi, yên tâm."

"Mong là thế..." Tôi ử rử trả lời nó, cúi đầu lục tìm băng vệ sinh trong cặp.

Khánh đứng tựa vào tường, thờ dài nhìn tôi:

"Mày bất cẩn quá."

"Tao quên mất..." Tôi chỉ kịp đáp lời nó, sau đó nhét vội băng vệ sinh vào túi rồi chạy như bay ra ngoài.

Hôm nay tôi mặc áo hoodie trắng oversize, vết máu đỏ thẫm rõ mồn một, may mắn áo khoác của Khánh rất dài nên mới có thể che hết được. Ít ra thì trong cái rủi có cái may, nhờ sự kiện đáng xấu hổ này mà tôi không còn phải băn khoăn xem nên cư xử với Gia Khánh thế nào cho đúng nữa.

Lúc tôi trở về lớp, trên mặt bàn có thêm vài miếng dán giữ nhiệt.

"Tao vừa xuống phòng y tế xin cô." Khánh giải thích "Có thể giảm đau bụng đấy."

"Tao cảm ơn..." Tôi xúc động quá, sao nó có thể tốt với tôi như vậy cơ chứ.

Khánh phớt lờ câu cảm ơn của tôi, nói tiếp:

"Ao khoác đồng phục của tao mà cứ dùng đi nhé, bao giờ trả cũng được, tao vẫn còn vài cái ở nhà."

Tôi ngồi sát lại phía Khánh, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của nó:

"Sao mà tốt với tao thế?"

"Mày cứu tao một lần mà, mày không nhớ à?" Không vòng vo, không tán tỉnh, sự thẳng thắn hiếm thấy của Gia Khánh khiến tôi thoáng ngạc nhiên.

Tôi ngồi lùì lại, thôi không nhìn nó nữa:

"Nếu mà thực sự thấy biết ơn, vậy thì đừng đối xử tốt với tao như thế."

"Tao đối tốt với mày thì sao?" Khánh khẽ thờ dài. Dường như nó đã quá mệt mỏi mỗi khi phải nghe tôi nhắc đến chủ đề này.

"Bởi vì nếu mà tiếp tục làm thế tao sẽ thích mày thật đấy." Tôi mỉm cười, nửa đùa nửa thật "Mày có chịu trách nhiệm được không?"

Thứ 7 tui thi Kinh tế vi mô 2, thôi thì up chương mới trước cho mấy bà nhaa, chương hơi bị dài đấy, dài như chuyện tình chúng ta vậy =))))))))

Chương sau có thể sẽ là Khánh's POV :>

Chương 35: Khánh's POV

Dạo gần đây tôi cảm thấy Châu Anh cứ thế nào ấy. Nó cứ kỳ kỳ, kiểu... rất lạ luôn, lạ đến mức nó làm cái gì tôi cũng để ý, nó chỉ nhăn mày một cái thôi cũng khiến tôi suy nghĩ cả một ngày. Sau đó chuyện càng lúc càng tệ hơn, tôi gần như không thể dời mắt khỏi Châu Anh, kiểu, nó bị dễ thương một cách quá đáng ấy, ngắm bao nhiêu lần cũng không đủ.

Thôi chết mẹ rồi, tại sao tôi lại có cái suy nghĩ này được nhỉ?

Tôi chỉ mất một thời gian rất ngắn để nhận ra hình như tôi thích Châu Anh. Thực ra tôi cũng không bất ngờ lắm, tôi nghĩ phải lòng một cô nàng như Châu Anh là chuyện rất đổi bình thường, mà tôi cũng chỉ là một thằng con trai bình thường thôi.

Tôi không để ý tôi bắt đầu có dấu hiệu thích Châu Anh từ khi nào, nhưng tôi biết chắc tôi thực sự rung động trước Châu Anh khoảnh khắc bắt gặp ánh mắt đẹp đến nao lòng của cô nàng dưới trời chiều Hà Nội, sau khi Châu Anh vừa lao đến cứu tôi và còn bị xây xát khắp người. Đôi mắt biết cười của Châu Anh rất đẹp, như thể có một thứ ma lực cuốn lấy người ta, vậy mà tôi lại bị ánh mắt ngập tràn lo lắng khi ấy giăng bẫy tâm trí, làm cách nào cũng không thể quên.

Tôi và Châu Anh rất giống nhau, đều không thích mắc nợ người khác. Khi nó bảo tôi "Tốt nhất là mày cách tao càng xa càng tốt", tôi thấy tổn thương thật đấy. Đéo đùa đâu, buồn vãi l**.

Tốt thôi, bé muốn thế nào anh đây cũng chiều.

Mày không cho tao đến gần, vậy thì tao để mày tự chạy đến chỗ tao là được chứ gì? Đơn giản. Bố tôi đầu tư vài tỉ cho cái trường này có phải để cho vui đâu, ít nhất thì đủ để tôi có thể xin thầy chuyển Lê Vũ Ngọc Châu Anh ra ngồi cạnh mình mà không tốn chút công sức nào.

Tôi biết Châu Anh ghét bị bàn tán, cho nên tất cả những việc lật vặt cần được xử lý sạch sẽ. Tôi không ngại thể hiện cho tất cả con trai trong lớp này biết "Châu Anh là của bố mày, đừng thằng nào đụng vào", tôi cũng nói thẳng luôn trong group chat, bảo chúng nó cẩn thận mồm miệng, không phải chuyện của mình thì ít quan tâm lại. Trong cái xã hội "money talks" này, chỉ cần có ràng buộc lợi ích với tôi, làm gì có thằng nào dám trở mặt chống đối.

Những việc chỉ cần tiền bạc hay quyền lực để giải quyết đều là chuyện nhỏ, việc khó khăn nhất đó là làm sao để Châu Anh thích tôi. Khiến ai đó có cảm tình với tôi là chuyện quá mức dễ dàng, tôi chưa bao giờ thiếu cách lấy lòng con gái, cái khó ở đây đó là tôi đã mắc phải hai sai lầm không thể tha thứ: tiếp cận Châu Anh vì mục đích cá cược và để Châu Anh nhìn thấy tôi thân mật với Minh Ánh ở trong phòng dụng cụ.

Việc đầu tiên thì tôi đéo còn gì để biện hộ, đến bây giờ nghĩ lại tôi vẫn thấy mình dại dột vãi l**, có hứng thú với người ta thì đường đường chính chính mà tán, làm đéo gì phải tìm cái cớ cá cược vừa tôi vừa hèn đấy. Mày ngu quá Khánh ạ. Châu Anh là người dứt khoát và tinh táo đến mức đáng sợ, chỉ riêng việc tôi đem tình cảm của nó ra làm trò đùa đã đủ để nó không bao giờ tha thứ cho tôi.

Tệ hơn nữa đó là tôi để Châu Anh nhìn thấy tôi hôn Minh Ánh trong phòng dụng cụ, thậm chí nó còn tưởng chúng tôi chuẩn bị đè nhau ra ngay trong đấy. Chanh ơi là Chanh, chẳng lẽ trong mắt nó tôi là người dễ dãi tùy tiện như vậy ư? Nó đâu thể đánh giá nhân phẩm của tôi qua số lượng người yêu cũ của tôi như vậy chứ.

Lần này thì tôi oan ức thật, vì hôm đấy tôi đéo biết cái gì cả, tự dưng Minh Ánh gọi tôi đến phòng dụng cụ, tôi vừa mở cửa ra cô ấy đã nhào đến như thể muốn thịt tôi ngay tại chỗ luôn ấy. Đcm lúc đấy tôi hoảng vãi l**, thề. Đến lúc Minh Ánh cởi cúc áo của tôi ra, tôi chỉ có một suy nghĩ duy nhất "Thôi bỏ mẹ rồi, lại bị gài rồi."

Cái đm, Châu Anh xuất hiện đúng lúc tôi vừa thành công ngăn Minh Ánh lại, không cần soi gương tôi cũng biết trông chúng tôi như thể sắp sửa dduj nhau đến nơi. Hồi đấy tôi với Châu Anh mới vừa chiến tranh lạnh và tôi vẫn còn khá là khó chịu với nó, cho nên tôi chẳng có cảm giác gì cả, chỉ nghĩ nó phiền vl.

Sau khi Châu Anh rời đi, tất nhiên Minh Ánh không thể tiếp tục được nữa. Điều buồn cười đó là Minh Ánh quay ra trách ngược lại tôi và chất vấn tôi về mối quan hệ giữa tôi và Châu Anh. Well, bé nói chuyện như thể bé với anh thực sự có tình cảm vậy.

Ngay từ khi bắt đầu tôi đã nhận ra Minh Ánh tiếp cận tôi có mục đích, nhưng lúc đấy tôi đang chán, và Minh Ánh thì xinh đúng gu tôi. Tôi chưa bao giờ để con gái chịu thiệt, miễn là cô ấy xứng đáng để tôi đầu tư. Thực ra phần lớn các mối quan hệ cũ của tôi đều kiểu này, nó giống một vụ giao dịch hơn là tình cảm, tôi có niềm vui, còn người ta có được vật chất và hư vinh. Nếu đã đến với tôi vì tiền bạc, vậy thì cũng nên biết vị trí của bản thân. Hành động của Minh Ánh đã chạm vào giới hạn của tôi, cho nên tất nhiên tôi phải kết thúc mối quan hệ này.

Cũng không phải là tôi chưa từng yêu đương đúng nghĩa, chỉ là "yêu" của tôi hơi khác so với "yêu" của họ. Tôi chỉ làm được đến thế nhưng họ lại kỳ vọng nhiều hơn nữa, nếu tôi không thể yêu họ theo cách họ muốn, họ sẽ cho rằng tình yêu của tôi chưa đủ lớn. Giống như khi bóc một quả quýt, em chê tôi không ngọt, thế nhưng có khi nào em nghĩ rằng đó là tất cả những gì tôi có.

Tôi phải chấp nhận sự thật đó là sự phù hợp về tiêu chuẩn ngoại hình không bao giờ có thể kéo dài một mối quan hệ, người ta đến với nhau vì khuôn mặt nhưng lại gắn bó với nhau vì tính cách. Có lẽ tôi nhanh chán và dễ hết cảm xúc đơn giản vì tôi chưa gặp đúng người thôi.

Tôi biết, nhìn từ bên ngoài vào, tôi decisamente khác gì thằng tòi thích đi trêu đùa tình cảm người khác, thay người yêu như thay áo. Ấn tượng ấy

đã khắc sâu đến nỗi tôi có giải thích thế nào Châu Anh cũng sẽ cho là tôi đang nói điều, cho nên tôi chỉ còn cách thay đổi suy nghĩ của nó một cách từ từ qua những hành động cụ thể.

Mặc dù lúc nào Châu Anh cũng tỏ ra độc lập, vui vẻ, lạc quan, như thể nó không cần một ai bên cạnh, thế nhưng tôi biết nó rất nhạy cảm và dễ bị tổn thương. Trong một thời gian dài tôi đã nghĩ xấu cho Châu Anh và coi nó là kiểu người sống tính toán mưu mô, thế nhưng càng tiếp xúc với nó tôi càng đau lòng nhận ra tôi mới chính là lý do khiến Châu Anh phải như thế. OK, là tôi đã lợi dụng nó trước, tôi sai, tất cả là lỗi của tôi.

Châu Anh có vẻ phức tạp nhưng thực ra nó rất đơn giản, nó sắp xếp các mối quan hệ cực kỳ rõ ràng, vấn đề là tôi không biết mình được nó xếp vào "loại đối tượng" nào cả. Biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng, đến vị trí của mình tôi còn không rõ thì xác cmn định tôi thua rồi.

Sau một thời gian "khảo sát thị trường", tôi đoán tôi nằm trong "thị trường ngách", đại khái thì chính Châu Anh cũng không biết tôi giữ vị trí như thế nào trong lòng nó, và nó cho tôi một mình một chỗ, cư xử với tôi theo kiểu không giống ai. Nghĩ một cách lạc quan thì tôi là một người đặc biệt đối với Châu Anh, theo nhiều nghĩa, và tôi có lợi thế cạnh tranh hơn hẳn những thằng khác. Đến Nguyễn Công Trường còn không được Châu Anh đối xử như vậy cơ mà, cho nên tôi tin rằng tiềm năng để phát triển mối quan hệ này là rất lớn chứ không hề vô vọng như tôi tưởng.

Điều may mắn đó là bố mẹ cho tôi một giao diện tương đối... ổn, nói chung là đủ để những hành động quan tâm hay đụng chạm của tôi khiến người ta thấy thoải mái chứ không bị quy sang quấy rối.

Lúc đầu, tôi cho rằng chỉ cần lấy lòng và đối xử với Châu Anh theo đúng công thức là được, nhưng cuối cùng người có vấn đề trước lại là tôi. Tôi nhận ra cư xử như bình thường với người mình thích gần như là chuyện bất khả thi. Tôi bắt đầu bối rối mỗi khi Châu Anh nhìn

tôi, tôi dần không thể rời mắt khỏi nó, chủ động để ý và ghi nhớ những việc nhỏ xíu liên quan đến nó. Tôi không thể ngăn mình chăm sóc Châu Anh và chiều theo mọi mong muốn của nó, đcm cách hành xử của tôi lộ liễu đến mức thằng Long còn phải đá đểu mấy lần.

Trước đây tôi từng nghĩ cái trò trêu chọc con gái để gây sự chú ý nó trẻ trâu vãi l**, chỉ có mấy đứa tiểu học mới chơi kiểu đấy thôi chứ bình thường đéo ai làm thế, nhưng mà cái đm bây giờ cứ mỗi khi không có việc gì làm là tôi lại trêu Châu Anh. Tôi cũng tự thấy mình ấu trĩ, nhưng hình như tôi bị nghiện ngắm biểu cảm giận dỗi bất lực của Châu Anh hay sao ấy, mỗi khi nó lườm tôi, tôi cảm thấy đáng yêu đéo chịu được, có bắt tôi dành cả ngày để dỗ nó tôi cũng không chán.

Tôi nhận ra càng lúc tôi càng dính Châu Anh, cái kiểu mà thiếu hơi lâu quá sẽ không chịu được ấy. Thi thoảng con chó Long Đặng lại nhìn tôi thờ dài "Nghiện là dở rồi, đéo ai cứu được mày đâu Khánh Nguyễn ạ." Nghe xong tôi chỉ cười khẩy, nếu như chú không lẻo đẹo bám theo Vũ Quỳnh Như làm nũng mỗi ngày thì có lẽ lời nói của chú sẽ có sức ảnh hưởng tới anh hơn đấy Long Đặng ạ.

Sáng thứ 7, trận bóng với 11A7 kết thúc sớm, thay vì vào canteen với mấy thằng kia thì tôi quyết định về lớp để gặp Châu Anh, ai mà ngờ vừa thấy tôi nó đã đứng dậy đi thẳng.

Tôi sừng sốt nhìn theo Châu Anh, còn chưa kịp dỗi thì giật mình phát hiện ra vệt máu đỏ thẫm dưới vạt áo hoodie trắng của nó. Khi đó tôi không kịp nghĩ gì cả, vội vàng chạy tới chòm áo khoác lên người Châu Anh, chỉ sợ có thằng nào khác ngoài tôi nhìn thấy.

Châu Anh lúc ngạc nhiên đáng yêu quá.

Lúc nó ngại ngừng còn đáng yêu gấp vạn lần.

Châu Anh mặc áo của tôi trông như thể trẻ con mặc trộm áo của người lớn ấy, tay áo phải xắn lên hai nấc mới có thể nhìn thấy bàn tay.

Tôi muốn mang Châu Anh về nhà giấu đi quá.

Tôi vẫn còn nhớ tháng trước Châu Anh đau bụng đến mức không thể đứng dậy được, từ đợt đấy lúc nào tôi cũng mang theo miếng dán giữ nhiệt và thuốc giảm đau theo, chỉ là hiện tại tôi chưa thể kể cho nó được.

Châu Anh rất dễ bị cảm động bởi những chuyện nhỏ nhặt, tôi không biết điều này là tốt hay xấu nữa. Biết tôi tốt với nó mà nó còn không chịu đỡ à?

Châu Anh lại tiếp tục nhai đi nhai lại câu chuyện "Đừng đối xử tốt với tao như thế", tôi vừa định đọc kịch bản đã học thuộc lòng lên thì con bé ném cho tôi một câu hỏi nằm ngoài dự đoán:

"Mày có chịu trách nhiệm được không?"

Suýt nữa thì tôi đã thốt lên "Tao sẵn sàng chịu trách nhiệm cả đời." Đcm tôi không thể tỏ ra simp như thế trước mặt Châu Anh được, tôi chỉ cần thể hiện ra tôi thích nó vãi l**, trò chơi này sẽ kết thúc.

Tôi biết tôi và Châu Anh giống nhau, đều là kẻ đi săn. Nếu con mồi đầu hàng quá dễ dàng, chắc chắn cô nàng sẽ mất đi hứng thú ngay tức khắc.

Cho nên, việc của tôi là sắm vai con mồi thật hoàn hảo và từng bước để Châu Anh chinh phục.

"Vậy bây giờ mày có thích tao không?" Tôi kéo gần khoảng cách giữa tôi và Châu Anh, thản nhiên hỏi lại nó.

"Ừm..." Châu Anh cong mắt cười, nó chủ động ghé sát vào tai tôi, thì thầm "Mày đoán xem."

Mùi dâu ngọt và nụ cười mê hoặc kia khiến tôi mất vài giây để tỉnh táo lại. "Đoán" cái cc chứ mà đoán, nếu đoán được thì tôi đã đích phải khổ thế này rồi.

Không được, tôi phải bình tĩnh. Còn chưa có gì đã để bị xoay như chong chóng thế này là đéo ổn rồi.

Nhưng mà nhìn nụ cười xinh đẹp của Châu Anh, tôi lại bắt đầu lung lay.

"Tao không biết mày có thích tao không..." Tôi cười cười, thôi không nhìn Châu Anh nữa, nếu tiếp tục nhìn nó tôi sẽ đầu hàng mất "Nhưng mà tao thích mày đấy."

Rõ ràng là lời thật lòng nhưng lại chỉ dám nói ra như một câu bông đùa vô thưởng vô phạt. Mày thảm hại như vậy từ bao giờ thế Nguyễn Hoàng Gia Khánh?

Tiếng cười trong như chuông bạc của Châu Anh vang lên bên tai tôi, tôi nghe thấy nó vui vẻ đáp lời:

"Tao đáng yêu thế này, làm gì có ai không thích."

Đọc chương này xong mọi người có thể nghĩ "Có vẻ Gia Khánh không tệ tới vậy, anh ta chỉ chưa gặp được đúng người mà thôi." =))) That's gaslighting =)))) Ai lại không thích tự biện hộ cho chính mình đúng không? Đâu phải người nào cũng sẵn sàng đối mặt với điểm xấu của bản thân, Khánh's POV nghĩa là chương này là suy nghĩ chủ quan của NHGK, và tất nhiên anh ta phải nói theo hướng rũ bỏ mọi tội lỗi và trách nhiệm trong các mối quan hệ rồi =)))

Canon 1 lần nữa: NHGK không phải f*ckboy, and he's a virgin =))))

Chương 36

Đây không phải lần đầu tiên Khánh nói thích tôi.

Tôi biết đây chỉ là lời chót lưỡi đầu môi, và tôi đủ tỉnh táo để nhận ra ngữ điệu đùa cợt trong câu nói kia, thế mà trong khoảnh khắc, tim tôi vẫn hẫng mất một nhịp.

Lượng dopamine, serotonin và oxytocin thừa thãi trong não khiến tôi bắt đầu bị giảm khả năng tư duy logic và có khuynh hướng ảo tưởng hơn bình thường. Có lẽ đó là lý do người ta hay nói, "Trong tình yêu, ai rung động trước thì người đó thua." Tôi không muốn tham gia vào cái trò chơi vô nghĩa này, mà tôi cũng chẳng mong cuộc sống mình bị xoay quanh một ai đó. Tôi còn quá nhiều thứ để quan tâm và quá nhiều người để yêu thương trân trọng, làm sao phải tốn thời gian vì một người không liên quan và khiến bản thân trở nên ngu ngốc hèn mọn như thế.

"Tao đáng yêu thế này, làm gì có ai không thích?" Cười thật tươi, tôi thản nhiên đáp lời Khánh.

Tôi biết tôi chẳng thể quyết định cảm xúc của bản thân, chắc chắn tôi chưa thể hết thích Khánh luôn được, nhưng tôi sẽ không để mình sa vào cái bẫy ngọt ngào kia một lần nào nữa.

Khánh chột nhoài người nằm ra bàn, nó tựa cằm lên cánh tay, nghiêng đầu mỉm cười nhìn tôi, hạ giọng trả lời:

"Ừm, đúng thật."

"Mày nghĩ thế thật à?" Tôi cố tỏ ra tự nhiên đẩy nhẹ đầu Khánh, cứ mỗi khi nó dùng ánh mắt này nhìn tôi là tôi lại thấy bất ổn. Gia Khánh không chỉ biết rõ mình đẹp trai mà còn rất giỏi tận dụng ưu thế của bản thân, mà tôi thì lúc nào cũng thiếu nghị lực trước nó.

Khánh không nghiêng đầu tránh đi, nó giữ lấy tay tôi, nhẹ nhàng áp tay tôi lên mặt nó, đôi mắt đẹp khẽ cong:

"Tao lúc nào cũng thành thật, đặc biệt là trong chuyện tình cảm."

Tôi nghi ngờ Nguyễn Hoàng Gia Khánh đang cố ý quyến rũ tôi, bình thường khi nói chuyện nó vẫn hay thả thính, cơ mà tán tỉnh lộ liễu như vậy thì đây là lần đầu.

Những lúc thế này không được tỏ ra ngại ngùng bối rối, phải mạnh mẽ lên Châu Anh.

Tôi không rút tay ra, dùng đầu ngón tay mơn nhẹ khuôn mặt đẹp như tác phẩm nghệ thuật kia, khóe môi nhếch lên:

"Người thích tao có thể xếp thành hàng dài đấy, xuống cuối hàng đứng đi Khánh Nguyễn."

Khánh hơi ngẩn người, nó có vẻ bất ngờ vì câu trả lời nằm ngoài dự kiến. Ngay sau đó nó gục đầu xuống bàn, cười đến mức bả vai run run, bàn tay vẫn giữ chặt lấy tay tôi. Tôi để ý thấy vành tai nó đỏ ửng lên, không biết là do cười hay vì lý do nào khác.

"Châu Anh này..." Một lúc lâu sau Khánh mới ngẩng đầu lên nhìn tôi, trong mắt lấp lánh ý cười "Chơi với Long Đặng ít thôi nhé, mày bị nó dạy hư rồi đấy."

"Tao bị mày dạy hư thì có." Tôi bĩu môi, rút tay lại.

"Tao ngoan thế này cơ mà..." Khánh cười cười lấy viên kẹo chanh trong túi, nó xé mở vỏ kẹo rồi mới đưa cho tôi "Tao có biết gì đâu."

Tôi liếc Gia Khánh, im lặng nhận lấy viên kẹo, thôi không đòi co với nó nữa. Bận hư bỏ mẹ nhưng cứ thích tỏ vẻ ngoan ngoãn ngây thơ làm gì không biết, để trap gái dễ hơn chẳng?

Nếu nó nghĩ làm thế sẽ khiến nó cuốn hơn, thì ừ, nó đúng rồi đấy. Lúc đầu chính tôi cũng bị sự tương phản giữa bên ngoài và bên trong Khánh thu hút, sau đó càng lúc càng lún sâu, muốn dứt mà mãi không được.

Giữa tháng 12 tôi thi IELTS, cuối tháng 12 trường tôi thi cuối kỳ. Thực sự là tôi không ổn một tí nào hết, ôn tập cho cả hai kỳ thi cùng một lúc khiến tôi sắp bị tẩu hỏa nhập ma tới nơi.

Để công cuộc ôn thi được hiệu quả, tôi đã tha thiết chân thành đề nghị Khánh và Long hãy giao tiếp với tôi bằng tiếng Anh để giúp tôi luyện Speaking. Gia Khánh tất nhiên không có vấn đề gì, còn Long Đặng... kể từ đấy, không thấy nó nói với tôi câu nào nữa.

Còn tôi thì... ừm, tôi phải dùng Cambridge dictionary và Oxford dictionary để nói chuyện với Khánh.

Tôi bị nghiện British accent của Khánh, mặc dù lớn lên cùng với Harry Potter và vô cùng chịu khó cày đủ mọi series phim Anh quốc trên Netflix cơ mà khẩu âm của tôi cứ lơ lơ, Anh không ra Anh mà Mỹ không ra Mỹ. Sau này học với gia sư thì thầy khuyên tôi nên chuyển hẳn sang giọng Mỹ, nhưng tôi vẫn có niềm đam mê to lớn với giọng Anh. British accent là một cái gì đó cực kỳ quyến rũ và quý tộc, giống như người Anh vậy.

Lúc Khánh Nguyễn tán gái rất nghệ, nhưng lúc nó dùng advanced English và idioms để giao tiếp với tôi còn nghệ gấp nhiều lần. Nói chuyện với Khánh mấy hôm mà tôi có cảm giác vốn từ vựng và khả năng phản xạ khi giao tiếp tiếng Anh của tôi tiến bộ hẳn.

Một ngày trước khi thi, Khánh dạy tôi một idiom mới:

"Thay vì nói *Good luck* thì mà có thể nói *Break a leg*, cả hai đều có nghĩa là "Chúc may mắn", nhưng *Break a leg* nghe hay hơn hẳn đúng không?"

~

"O..." Tôi gật gù, quay sang thực hành luôn với Quang Long "Long! Break a leg!"

"Hả?" Long ngơ ngác quay sang nhìn chúng tôi, vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra "Cái gì cơ? Break a leg?"

Tôi cong môi cười, liếc xuống bàn chân vẫn chưa tháo bột của nó, nói nốt:

"Oh I'm sorry, your leg is already broken."

Long mất hai giây để load xong câu đá đểu của tôi, nó lườm tôi bằng vẻ mặt cực kỳ bất mãn:

"Mày bắt đầu học tính xấu của Khánh Nguyễn rồi đấy, sống đẹp lên."

Gia Khánh toe toét cười đập tay với tôi, nó nâng mắt nhìn Long, dùng giọng Anh chuẩn nói đồng dục:

"Cause she's my girl."

My girl là một cách dùng rất đặc biệt trong tiếng Anh, tùy vào mối quan hệ giữa hai người mà *my girl* có thể hiểu theo nhiều nghĩa. Tôi không biết Khánh có ý gì khi gọi tôi là "my girl", nhưng trái tim nhỏ bé của tôi thì đang không ổn lắm.

Dạo này Khánh Nguyễn bị làm sao ấy nhỉ? Nó đang tàng trữ bùa ngải trái phép đúng không?

Ngày 12/12 tôi thi IELTS, đến 23 lại bắt đầu thi cuối kỳ. Trường tôi cho thi chung 6 môn theo tổ hợp xét tuyển THPTQG, trong hai ngày 23 và 24.

Vừa kết thúc môn thi cuối cùng, tôi có cảm giác như thể tôi đã hoàn thành xong một hành trình vĩ đại trong cuộc đời.

Học kỳ I kết thúc vừa đúng dịp Giáng Sinh, bình thường lớp tôi sẽ liên hoan ở nhà hàng của gia đình Quân Trần, cơ mà năm nay lại đổi thành tổ chức ở nhà Long Đặng.

Nghe nói Long Đặng lỡ mồm kể nhà nó đang để trống một căn chung cư gần trăm mét vuông ở SHP Plaza, đợi nó đủ 18 tuổi bố mẹ sẽ sang tên cho nó. Bây giờ thì trong lớp không ai không biết Long có nhà riêng, thế là năm nay lớp tôi trưng dụng luôn "tài nguyên có sẵn", mặc kệ sự phản đối yếu ớt của đương sự.

Không phải ngẫu nhiên mà có câu "Ếch chết tại miệng" đâu Đặng Quang Long ạ.

Lúc đầu chúng tôi định đặt đồ ăn ngoài, nhưng cuối cùng cả lớp quyết định sẽ tự mua đồ về nấu vì "như thế sẽ vui hơn". Điều tuyệt vời đó là toàn bộ việc đi mua đồ, chuẩn bị dụng cụ, sơ chế... con trai lớp tôi đều lo làm hết. Thậm chí mấy thằng con trai còn giỏi việc nấu nướng hơn cả con gái lớp tôi.

Tôi biết Đặng Quang Long rất khéo tay, cơ mà khi nhìn nó cuộn lại cái kimbap méo mó của Vũ Quỳnh Như còn đẹp hơn cái tôi tự cuộn, tôi vẫn sốc vl.

"Anh bảo này..." Long vừa trái đều cơm ra lá rong biển vừa thủ thỉ với Quỳnh Như ngồi cạnh "Sau này em đừng có làm cái mẹ gì cả, em chỉ cần ngồi một chỗ và xinh đẹp là được, mấy cái này để anh lo."

"Ewww." Tôi và tất cả những con người bị ép ăn cơm chó đứng xung quanh đều nhăn mặt "Có thôi đi không hả?"

"Ăn uống mẹ gì nữa, chưa gì đã no rồi đây này."

"Hai anh chị coi chúng tôi tàng hình hết rồi đấy à?"

Thằng Tùng còn cố tình sán đến ôm tay Long:

"Anh ơi em không chỉ biết xinh đẹp mà còn biết nhảy, biết rap, biết làm nũng, biết làm ấm giường, anh có cần nhắc..."

"Cút." Lần này đến lượt Đặng Long nhăn mặt, tôi có thể cảm nhận được sự ghét bỏ tràn ra từ từng tế bào trên người nó "Tao chỉ cần Như của tao thôi."

Tất cả chúng tôi đều phá ra cười. Lâu lắm rồi mọi người mới thả lỏng như vậy.

Tôi cầm 2 đĩa kimbap đầy mang ra ngoài phòng khách, có vẻ mấy thằng con trai đã lắp xong bếp gas để chuẩn bị nấu lẩu, Trâm và Linh đang bắt đầu pha nước dùng.

Vừa ngẩng đầu lên, tôi trông thấy Trường với Khánh từ bên ngoài đi vào, trên tay mỗi thằng bê một thùng Strongbow táo. Công Trường để thùng bia xuống góc phòng, sai chân bước đến chỗ tôi, nó liếc mắt qua đĩa kimbap trên bàn, nhướn mày:

"Cuộn xong rồi à?"

"Ừa, gần xong." Tôi gạt đầu, nâng mắt nhìn nó "Mày muốn ăn thử không?"

Công Trường chột nở nụ cười, cái kiểu cười nhếch mép vừa đều vừa cuốn ấy, nó hơi khom người xuống đối mặt với tôi, thế nhưng ánh mắt lại dành cho người đứng phía sau tôi:

"Tay tao bẩn, lấy giúp tao một miếng."

Tôi chưa kịp lý giải hành vi kỳ lạ của Trường, theo phản xạ cầm lấy một miếng cơm cuộn đưa lên miệng nó. Bất chợt có ai đó cướp mất kimbap trên tay tôi, tôi giật mình phát hiện ra Khánh đã đứng cạnh tôi từ lúc nào, nó thong thả tiến sát về phía Công Trường, khoe môi cong lên:

"Tao vừa rửa tay xong, để tao lấy kimbap giúp mày."

Mấy hôm trước Khánh bị ốm, đến bây giờ giọng vẫn còn hơi khàn khàn, thế nhưng lại mang sức khuyến rũ kỳ lạ. Vừa nói Khánh vừa đưa miếng kimbap lên trước miệng Công Trường, nói chậm rãi từng chữ:

"Há mồm ra nào."

Trước đôi mắt kinh ngạc của tôi (và một số người chứng kiến), Công Trường bình tĩnh mở miệng cắn miếng cơm cuộn trên tay Khánh, nụ cười gợi đòn trên môi càng thêm sâu.

"Ngon không?" Giọng của Gia Khánh không mấy vui vẻ.

"Ngon." Công Trường thoải mái gật đầu, từ tốn nhai miếng kimbap trong miệng.

Khánh chợt quay đầu cầm lấy cả thanh cơm cuộn chưa cắt, híp mắt nhìn Trường:

"Vậy để tao giúp mày lấy thêm."

"Thôi không cần- "

"Không, tao biết mày muốn ăn thêm mà."

Tôi há hốc mồm nhìn Gia Khánh ấn Công Trường xuống ghế sofa, cảm thấy cứ ảo ảo thế nào ấy.

Đột nhiên tôi thấy bản thân mình thật là thừa thãi, có lẽ tôi nên để cho hai bạn trẻ không gian riêng... Nhìn hai bạn thân nhau như vậy tôi cũng mừng...

Vừa đi được mấy bước thì tôi nghe thấy mấy đứa con gái thì thầm với nhau:

"Tao đã bảo chúng mày Khánh Nguyễn là top mà."

"Khòng, Công Trường mãi top, Khánh Nguyễn đéo bao giờ lật kèo được đâu."

"Chúng mày để ý lúc nãy ấy, rõ ràng Trường cố tình để Khánh đè lên người đấy, chúng mày phải nhìn thấy ánh mắt "ba phần bất lực bảy phần cứng chiều" của Trường dành cho Khánh cơ."

Ai đó hãy tước khả năng nghe hiểu tạm thời của tôi đi...

Tôi có rất nhiều thắc mắc về mối quan hệ giữa Trường và Khánh, thế nhưng cả buổi tối tôi chẳng tìm được cơ hội nào để hỏi. Tình bạn của mấy thằng con trai lạ lắm, đôi khi chúng nó chơi với nhau cực kỳ đơn giản, nhưng lại có lúc phức tạp hơn cả con gái, nhìn Trường với Khánh tôi chẳng thể nào phán đoán được điều gì cả.

Khánh cứ bận cái gì ấy, lúc nào tôi cũng thấy nó đang làm việc gì đó, mãi mà chẳng có cơ hội nói chuyện riêng. Vừa quyết định thử vận may với Trường thì tôi lại bắt gặp nó ở cạnh Huyền Chi.

OK, nghe thì có vẻ hơi mờ ám, nhưng thực ra là mờ ám thật.

Lúc đó Huyền Chi đang dọn dẹp lại bãi chiến trường ở phòng khách thì nhìn thấy mấy cái vape đặt trên bàn. Tôi đoán Chi chưa nhìn thấy vape bao giờ, con bé tò mò cầm lên quan sát một chút, còn chưa kịp làm gì đã bị Trường cướp lấy, nó tiện tay cầm hết mấy cái vape và hộp đựng hạt tinh dầu cất lên nóc tủ trên cao, gõ nhẹ vào trán Chi:

"Trẻ con đừng nghịch mấy cái này."

"Đấy là...?"

"Thuốc lá điện tử." Trường nhẹ nhàng giải thích, cầm lấy túi rác trong tay Chi "Làm thế đủ rồi, để việc cho người ta làm với." Vừa nói nó vừa đánh mắt về phía mấy đứa đang ngồi chơi Uno từ đầu tối đến giờ.

"Tớ dọn sắp xong rồi..." Chi khẽ mím môi, muốn giữ lại túi rác.

Trường nhú mày, tôi biết nó đang nghĩ "Phiền vãi l**" trong đầu, nhưng cuối cùng nó vẫn ngồi xuống dọn cùng với Chi.

Ôi trời đất ơi OTP còn real hơn cả tôi nữa!!!

Tôi cảm thấy nếu tôi mà xông vào phim trường tình cảm học đường này thì chính là một tội ác tà trời, vì vậy tôi cực kỳ biết điều lượn ra chỗ khác.

Chương 37

Bài "Phong" hợp với chương này cực kỳ luôn áaaa

Trong những buổi ăn uống liên hoan thế này, lớp có đoàn kết hay không chỉ cần liếc mắt một cái là rõ.

Lớp tôi như thể bị chia thành ba thái cực, để mô tả một cách dễ hiểu thì, một bên là Gia Khánh và những người bạn, một bên là Mai Minh Việt và những người bạn, phần còn lại là Trần Minh Tâm và dàn harem của nó.

Căn bản là Trần Minh Tâm chơi với cả lớp, nó được add vào chục cái group chat khác nhau và chẳng bao giờ thiếu người vây quanh, đặc biệt là con gái. Được cái Minh Tâm nhiều bạn nhưng nó biết nhìn người, cho nên hội bạn của nó rất chất lượng, dù không thân thiết với bạn bè của nó nhưng tôi vẫn có thể thoải mái chơi chung. Nghe là biết tôi ngồi chung mâm với Tâm rồi đó.

Mặc dù ngồi cách tôi gần 20 con người nhưng bằng một cách kỳ diệu nào đó Nguyễn Hoàng Gia Khánh vẫn tia thấy chai Strongbow trước mặt tôi. Tôi chỉ có thể bất lực nhìn nó cầm chai nước hoa quả đến đổi lấy chai bia của tôi, trước khi đi còn nựng má xoa đầu nhắc tôi ăn ít đồ cay vì bụng tôi yếu.

"Ờm..." Trần Minh Tâm liếc tôi, chẹp miệng, quay sang nói chuyện với đứa bên cạnh "So, anyway, tao vừa nói đến đâu rồi ấy nhỉ?"

"..." Cái thái độ gì đấy?

Ăn uống xong xuôi, tôi bị Ngân lôi sang chơi Uno với đám bạn của nó. Hình như hội Quân Trần chơi Truth or Dare, lúc đầu Long Đăng muốn kéo tôi vào chơi chung, nhưng bị Khánh ngăn lại. Truth or Dare chính là trò chơi hành xác và moi móc bí mật của người khác một

cách công khai, nếu Khánh không giúp tôi từ chối thì tôi cũng sẽ không chơi trò này cùng với hội Quân Trần.

.

.

Chơi Uno đến ván thứ 3 đã hơn 9 rưỡi tối. Trên tay tôi chỉ còn có 2 lá bài, nếu không có gì bất ngờ thì ván này tôi sẽ về nhất.

Bỗng nhiên mấy đũa ngòi xung quanh đều ngẩng đầu nhìn ra phía sau lưng tôi. Tôi vừa định quay lại thì cả người đã bị ai đó ôm trọn lấy, mùi rượu nhàn nhạt quần quanh nơi chóp mũi.

"Châu Anh..." Người đó lên tiếng, giọng khàn khàn, cánh tay xiết nhẹ eo tôi "Mày đang làm gì thế?"

Khánh đang say ư?

"Mày uống rượu đấy à?" Tôi khẽ thở dài đưa tay ra phía sau vuốt ve khuôn mặt nóng bừng của Khánh, nghiêng đầu nhìn nó "Vừa mới khỏi ốm lại còn uống rượu?"

"Một ít thôi..." Khánh dụi đầu vào cổ tôi. Hơi thở nặng nề, nóng hổi từ người phía sau trực tiếp phả vào da thịt khiến tôi thấy hơi nhồn nhột "Hình như hơn một chai soju... nhưng mà đấy không phải chuyện quan trọng."

"Thế chuyện gì quan trọng?" Tôi bật cười, véo nhẹ khuôn mặt xinh đẹp bị rượu làm cho ửng hồng của ai kia.

"Chuyện là..." Khánh chọt ghé sát vào tai tôi, thì thầm "Tao thích Châu Anh lắm, thích đến phát điên..." Càng lúc giọng Khánh càng nhỏ, gần như lời nỉ non "Thích hơn bất kỳ ai khác trước đây..."

Tôi sửng người, trái tim đập nhanh chưa từng thấy, gần như không thể tin được mình lại nhận được lời tỏ tình trong hoàn cảnh như thế

này.

Nhưng mà từ từ đã, không phải Khánh đang chơi Truth or Dare với hội bên kia à?

Tôi đưa lại bộ bài trên tay cho Trang nhờ nó chơi hộ, sau đó đứng dậy kéo Khánh ra góc vắng người. Mặc dù đang không tỉnh táo lắm nhưng Khánh vẫn rất ngoan, tôi bảo gì nó đều nghe nấy, mỗi tội dính người hơn bình thường.

"Bỏ cái tay ra." Tôi bực mình đánh mạnh vào tay Khánh, vừa ngồi xuống đã sán đến ôm ôm ấp ấp, tôi còn chưa hỏi tội nó đâu "Đcm bố mày biết thừa mày đang chơi Truth or Dare với mấy thằng kia đấy, chúng nó thách mày ra tỏ tình với tao đúng không?"

"Đau..." Khánh hơi bĩu môi, nhưng nó vẫn không chịu buông tay, tỏ ra tử thân giải thích "Không phải đâu, mấy thằng kia không thách như thế."

"Vậy chúng nó thách mày cái gì?"

Khánh chột cong mắt cười, nó cúi đầu hôn lên tai tôi, nói rõ từng chữ:

"Tỏ tình với người tao thích."

Đôi môi mềm mại của người dừng lại ở cổ tôi, mùi rượu hòa lẫn mùi hương quen thuộc ngập tràn khoang mũi, hơi thở nóng ấm nặng nề phủ lên da thịt và cái ôm vững chắc kia, tất cả như ép tôi phát điên.

Nguyễn Hoàng Gia Khánh, anh làm tôi tự vả hơi nhiều rồi đấy.

Tôi cảm giác được Khánh đã buồn ngủ lắm rồi, nó gần như tựa hẳn lên người tôi, giọng nói khàn khàn khẽ nỉ non:

"Châu Anh, trò chơi này em thắng rồi..."

Tôi đỡ Khánh nắm gối đầu lên đùi mình, dịu dàng luồn tay vào mái tóc của nó, không biết đang nói với Khánh hay tự nói với chính mình:

"Trong trò chơi tình ái này, cả hai chúng ta đều là kẻ thua cuộc."

Khánh thoải mái dụi đầu vào tay tôi, hơi thở dần trở nên đều đều. Tôi bật cười, khẽ khàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nó, thở dài:

"Nguyễn Hoàng Gia Khánh, bởi vì hôm nay mà không tỉnh táo nên tao sẽ xem như chưa nghe thấy gì, hi vọng mà đừng khiến mối quan hệ của chúng ta càng thêm phức tạp nữa."

"Ừm..." Khánh mơ hồ đáp, giữ lấy tay tôi ôm vào lòng.

Một lúc sau, Đặng Quang Long từ bên ngoài đi vào, vừa thấy chúng tôi, nó ngay lập tức nở nụ cười đầy ẩn ý:

"Khánh Nguyễn tỏ tình với mà rồi?"

Tôi bình tĩnh xoa đầu Khánh, nâng mắt nhìn Long, hạ giọng:

"Trò của mà hả?"

Long thản nhiên khoanh tay tựa vào cửa, nhún vai:

"Tao chỉ thách Khánh Nguyễn tỏ tình với người nó thích thôi, còn lại tao chẳng biết gì cả."

"Hôm nay Khánh uống bao nhiêu?" Tôi lờm Long, con chó này rất giỏi phỉ sạch trách nhiệm nhé.

"Gần 2 chai soju, tại nó chơi thua thôi." Long Đặng đảo mắt, cười rõ vô tội "Thêm hơn một chai Strongbow lúc ăn lẩu nữa."

"Mày tính giỏi đấy." Tôi cười nhạt, rũ mắt nhìn gương mặt đang say ngủ của Khánh. Tôi biết Khánh là người rất giỏi kiểm soát bản thân, mấy thằng kia không bày trò thì làm sao nó uống nhiều đến mức này.

"Tao đã bảo tao không biết gì hết mà, đây là chuyện của chúng mày, tao chẳng liên quan." Long chặc lưỡi, đứng thẳng dậy "Tao đến đây nghiệm thu kết quả thôi, hai đứa mày cứ tự nhiên, trong tủ có chăn gối mới đấy."

"Cảm ơn mày."

Long Đặng chột cong môi cười, nháy mắt với tôi:

"Không phải khách sáo, nếu mày cần thì ngăn kéo đầu giường có *condom* đấy, không đủ thì mày có thể tìm trong ví Khánh Nguyễn."

"Vãi l**?" Tôi trợn mắt ngó Long, tự hỏi mình có nghe nhầm không.

Thằng Long hớn hờ quan sát vẻ mặt của tôi, nói tiếp:

"Chắc mày không khốn nạn tới mức ra tay với người ở trong tình trạng không thể tự vệ đâu, nhưng mà thôi tao cứ nhắc trước."

"Cút."

"Have fun." Trước khi rời đi nó còn tri kỷ đóng cửa lại giúp tôi nữa.

Xuống địa ngục đi Đặng Quang Long.

Đợi Long đi hẳn, tôi cẩn thận đặt Khánh nằm xuống giường, mở tủ tìm chăn gối, sau khi sắp xếp ổn thỏa xong xuôi mới đi ra ngoài.

Vừa mở cửa ra, tôi lại đụng mặt Đặng Long một lần nữa.

"Nhanh thế?" Long cố tình tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn tôi, đưa mắt thoáng liếc đồng hồ dưới tay "Còn chưa được 10 phút?"

Tôi lờ đi ẩn ý trong câu nói của nó, vào thẳng vấn đề:

"Chắc hôm nay Khánh không về được, mày để ý Khánh giúp tao nhé."

"Ơ thế không ở lại à?" Long ngả ngón cười, đưa mắt về phía cửa phòng ngủ.

"Mày dám cho tao ở lại à?" Tôi hỏi ngược lại nó, nghiêng đầu nhìn Quỳnh Như đang ngồi chơi Ma sói với một nhóm khác.

"Tất nhiên là không." Long bĩu môi, phẩy tay "Rồi, yên tâm, tao không để Khánh của mày chết được đâu."

"Cảm ơn mày, có gì nhắn tao nhé."

"OK."

Hơn 10 giờ tối, hầu hết mấy đứa con gái đều đã về nhà, chỉ có số ít những đứa không có giờ giới nghiêm như tôi là còn nán lại giúp dọn dẹp.

"Thôi, cứ để đấy, không phải dọn đâu." Long Đặng ôm Quỳnh Như, tay kia khẽ phẩy "Mai tao gọi công ty vệ sinh đến dọn cho sạch, Khánh Nguyễn giàu lắm, mấy cái này nó trả hết cho."

"..." Tuyệt vời quá ạ.

Gia chủ đã nói thế tất nhiên chúng tôi cũng không khách sáo làm gì, đứa nào đứa nấy tự giác xách đồ đi về.

Huyền Chi phải có mặt ở nhà trước 9 rưỡi tối nên Công Trường đưa con bé về từ hơn 9 giờ. Lúc đầu Công Trường có vẻ phân vân suy nghĩ dữ lắm, hình như nó đang lo tôi không có ai đưa về. Xe của tôi mới bị hỏng nên hôm nay Trường chở tôi đến, thực ra Trường vẫn có thể đưa Chi về rồi quay trở lại đưa tôi về sau, nhưng làm thế thì quá mất công.

Tôi là một người thức thối, cho nên tôi đã nhanh chóng tìm cách đeo bám Trần Minh Tâm, may mắn đó là Tâm cực kỳ tình nguyện (dưới

ting thần bị ép buộc) đưa tôi về nhà.

Trước khi về tôi muốn qua ngó xem Khánh có ổn không, thế nhưng Tâm có vẻ mất kiên nhẫn, nó liên tục thúc giục tôi:

"Mày có nhanh lên không? Bố mày buồn ngủ lắm rồi."

"Không thì mày cứ về trước đi, nhà tao cũng gần đây, tao đặt xe được mà." Tôi nhẹ nhàng đáp lời nó, lục tìm điện thoại trong túi.

"Đcm mày nghĩ bố mày để mày đêm hôm đặt xe đi về một mình được à?" Nó lườm tôi, thờ hất ra "Làm gì thì nhanh nhanh lên, tao đợi mày ở dưới hầm để xe."

"Cảm ơn mày."

"Nah, không dám."

Tâm bĩu môi liếc tôi, quay đầu đi thẳng.

Thôi được rồi, tôi sẽ tạm bao dung tính khí thất thường của nó.

Sau khi đảm bảo Khánh không có vấn đề gì cả, tôi mới yên tâm rời đi. Vừa xuống dưới hầm để xe, Trần Minh Tâm chào đón tôi bằng câu hỏi mà tôi không muốn đối mặt nhất:

"Khánh Nguyễn tỏ tình với mày rồi?" Nó nhướn mày nhìn tôi, khuôn mặt đẹp trai ngập tràn vẻ hứng thú pha lẫn tò mò.

"Sao mày biết?" Tôi không muốn đề cập đến đề tài này một tí nào.

Trần Minh Tâm đưa chìa khóa xe cho tôi, nở nụ cười nửa miệng:

"Trong cái lớp này làm gì có chuyện gì tao không biết. Mày lái xe đi, lúc nãy tao uống bia."

Tôi thờ dãi nhận lấy chìa khóa trên tay Tâm, biết chắc hôm nay không thể nào dễ dàng qua mặt được nó.

Vừa lái xe ra khỏi SHP Plaza, Trần Minh Tâm ngay lập tức hỏi thẳng:

"Mày có đồng ý không?"

"Đồng ý cái gì?" Tôi cười nhạt "Lúc đấy Khánh say mà, ai tính."

"Khi say người ta mới dễ nói ra lời thật lòng." Tâm thản nhiên đáp lời tôi "Thế tao đổi cách hỏi, nếu Khánh không say thì mày có đồng ý không?"

Tôi im lặng.

Tâm không bắt tôi trả lời ngay, nó tự lẩm bảm một mình:

"Mày đang do dự điều gì hả Chanh? Đừng bảo tao mày không thích Khánh Nguyễn, bố mày có mù đâu..."

"Mày nghĩ Gia Khánh có thích tao thật không?" Tôi cắt ngang "Không phải ngay từ đầu mày vẫn bảo tao Khánh không tốt à?"

"Cái này mày phải rõ hơn tao chứ?" Giọng của Tâm bắt đầu pha chút mất kiên nhẫn "Chẳng có thằng nào vô duyên vô cớ đối xử tốt với một đứa con gái đâu."

Tôi cãi lại:

"Khánh thấy biết ơn vì tao từng cứu nó mà."

"Ừ, đúng rồi đấy." Tâm dùng giọng mũi trả lời tôi "Nó lại chả ước được lấy thân báo đáp luôn ấy chứ."

"..."

"Chanh này, tao chưa bao giờ muốn tò mò tọc mạch chuyện của mày đâu..." Tâm chột hạ giọng, tôi nhận ra nó đang nghiêm túc "Nhưng mày với Khánh Nguyễn từng có chuyện gì đó tao không biết đúng không?"

Sau hai giây im lặng, tôi quyết định kể cho Tâm tất tần tật mọi chuyện.

"Là bạn của mày, tao sẽ khuyên mày nên xóa Nguyễn Hoàng Gia Khánh ra khỏi cuộc đời." Nghe tôi kể xong, thái độ của Tâm ngay lập tức trở nên gay gắt "Nó không xứng đáng với thời gian và tình cảm của mày, mày không thiếu bạn bè, cũng không thiếu người yêu thương, làm đéo gì phải dây dưa với kiểu người như thế."

"Tao biết..." Tôi khẽ thở dài "Nhưng càng lúc tao càng nhận ra Khánh không tệ đến thế, nó tốt với tao kinh khủng, tốt đến mức..."

Tôi im bặt, không làm sao nói tiếp được.

"Đến mức mày thích nó." Tâm kết thúc câu nói giúp tôi, nó cũng thở dài "Nhưng nếu là một người không liên quan, tao sẽ khuyên mày hãy cho bản thân mình và cho Khánh Nguyễn một cơ hội."

"Nhưng tao sợ..." Tôi níu chặt tay lái xe, từng ngón tay bắt đầu mất đi cảm giác vì lạnh.

"Mày sợ thằng Khánh không thích mày thật lòng à? Hay sợ nó nhanh chán?"

"Cả hai." Tôi mím môi, khẽ gật đầu. Trần Minh Tâm lúc nào cũng hiểu tôi như vậy.

Điều đáng sợ nhất đó là tôi không phát hiện ra được chút giả dối nào mỗi khi nhìn sâu vào mắt Khánh, tất cả những gì tôi thấy được đó là tình cảm chân thành và sự tôn trọng tuyệt đối của nó dành cho tôi. Không có sự giả tạo phù phiếm, không còn một dấu hiệu đáng ngờ nào để tôi có thể bấu víu vào và tiếp tục lừa mình dối người được nữa.

Tôi sợ phải đối mặt với tình cảm của Khánh. Đúng hơn là, tôi sợ phải đối mặt với tình cảm của chính mình.

"Mày là đứa nhạy cảm, Khánh có thích mày thật hay không tao nghĩ mày cũng tự cảm nhận được." Tâm giúp tôi quấn lại khăn quàng cổ, giọng nhẹ tênh "Mày còn trẻ mà, sợ đéo gì lắm thế, cái gì vui vẻ thì mình ưu tiên. Trước khi tìm được "người đúng", mày có thể tìm niềm vui với "người sai" cơ mà, biết đâu Khánh Nguyễn lại là người mày muốn tìm thì sao."

"Cũng phải." Hình như tôi vừa bị Trần Minh Tâm thao túng tâm lý, càng lúc càng thấy lời nó nói hợp lý là thế nào.

"Cố lên nha." Tâm vỗ vai tôi, bắt đầu nói chuyện như mấy chị đa cấp "Tao tin mày có thể đào được 2 con Iphone Xs Max rồi chia cho tao một con mà."

"Chỉ thế là nhanh."

Tôi bật cười, tâm trạng dần trở nên thoải mái trở lại. Thực ra còn một lý do nữa khiến tôi không dám đối mặt với tình cảm của Khánh, lý do mà tôi chẳng bao giờ muốn kể cho ai.

Chương 38

Khánh's POV

Tôi chậm chạp mở mắt ra, mất vài giây để rũ bỏ cảm giác choáng do cồn. Bên ngoài yên tĩnh đến kỳ lạ. Tôi hươ tay lên đầu giường tìm điện thoại, khó khăn bật nút nguồn lên, mắt hơi nheo lại vì nguồn sáng đột ngột.

23:03, hẳn giờ này mọi người đã về hết rồi.

Tôi lờ đi 99+ tin nhắn chưa đọc trong box chat, uể oải vứt điện thoại sang bên cạnh.

Hôm nay tâm trạng của tôi có hơi bất ổn thật. Chính xác thì tôi bắt đầu thấy khó chịu từ lúc Châu Anh nhờ Trường chở đến nhà Đặng Long. Rõ ràng tôi ngồi ngay cạnh Châu Anh, nhà tôi còn rất gần nhà nó, nhưng nó lại lựa chọn tìm đến Nguyễn Công Trường.

Tại sao mà phải cồng kênh quá vậy Châu Anh?

Tôi khó chịu Nguyễn Công Trường từ chiều tới giờ, đcm thằng chó này liên tục tìm cách trêu tức tôi và thể hiện ra nó thân thiết với Châu Anh vãi l, sau đó liếc mắt nhìn tôi khiêu khích kiểu "I'm on the next level".

OK, tôi biết rõ vấn đề ở chỗ Công Trường sẵn sàng phá vỡ nguyên tắc và trở mặt với chúng tôi để bảo vệ Châu Anh, chỉ riêng việc này đã thể hiện quan hệ giữa Trường và Châu Anh không hề đơn giản. Công Trường là thằng có bản lĩnh, nó biết trước sẽ bị ảnh hưởng lợi ích và mất rất nhiều mối quan hệ nếu gây thù với chúng tôi, thế nhưng nó vẫn sẵn sàng chấp nhận.

Thực ra tôi thấy may mắn vì Trường đã bảo vệ Châu Anh khi đó. Nếu nó không nói cho Châu Anh biết, đến lúc mọi chuyện vỡ lở ra, tôi không dám tưởng tượng hậu quả sẽ kinh khủng tới mức nào.

Bây giờ tôi nghĩ vậy thôi chứ hồi đấy tôi bực mình vãi l**. Anh em chơi với nhau mà lại đi leak tin nhắn trong group chat cho một đứa con gái là chuyện đéo thể nào chấp nhận được.

Tôi nghi ngờ mối quan hệ giữa Châu Anh và Trường từ lúc nhìn thấy Trường "bắt nạt" Châu Anh vào cái hôm xa lắc xa lơ nào đó. Bình thường thằng Trường thấy gái như Đường Tăng thấy nữ nhân vậy, làm đéo gì có chuyện nó trêu chọc cợt nhả với một đứa con gái, mà thậm chí trước đó hai đứa chưa từng nói với nhau câu nào.

Không khó để tôi phát hiện ra cặp 2 Trường và Châu Anh học cùng lớp, và còn vô tình tìm được kha khá thông tin của cả hai trên confession trường cũ. Châu Anh thú vị hơn nhiều so với tôi tưởng tượng, và rõ ràng Trường với Châu Anh có gì đó với nhau.

Ba mặt một lời với Châu Anh xong, tất nhiên hôm đó tôi phải giải quyết luôn với Nguyễn Công Trường. Trong mấy thằng tôi chơi chung thì tôi vẫn nể thằng Trường nhất, mặc dù lần này Công Trường chơi xấu nhưng tôi không muốn xử lý theo luật, vì tôi biết cái trò cá cược này cũng bản thủ vãi l** chứ có đẹp đẽ hay ho gì đâu.

Thực ra không cần tôi phải làm gì hết, chỉ cần Công Trường out nhóm là khối thằng muốn chinh nó rồi, điển hình là Quân Trần. Thằng Quân ngựa mất thằng Trường từ lâu nhưng vì ngại chơi chung nhóm nên không dám thái độ ra mặt, nó chỉ cần biết tôi có mâu thuẫn với Nguyễn Công Trường là có cái cớ hoàn hảo để bỏ đá xuống giếng, còn tiếng xấu tất nhiên tôi gánh. Tôi chẳng bao giờ để tâm đến danh tiếng, người ta thích nghĩ tôi thế nào cũng được, dù sao cũng có ảnh hưởng đéo gì đâu.

Đấy là tôi từng nghĩ thế, bây giờ muốn tán Châu Anh thì tôi mới nhận ra cái tiếng xấu này cản trở vãi cả l, rừa đéo thể nào sạch nổi. Đm con chó Quân Trần, từ lúc chơi với nhau toàn thấy nó báo tôi không, chưa thấy làm được cái gì tốt đẹp bao giờ.

Có thể giữa Trường và Châu Anh còn nhiều thứ tôi chưa biết, nhưng một điều chắc chắn đó là tôi không nên so sánh địa vị giữa tôi và

Trường trong lòng Châu Anh làm gì cho mất thời gian cả, vì tôi chẳng có cái mẹ gì để so với nó hết.

Cay thế nhỉ.

Tôi ghét phải thừa nhận rằng tôi đang ghen tị, và tôi tự thấy mình mất phong độ vãi l** khi cố tình chơi thua chỉ để nốc rượu vì bức bối. Thực ra đéo ai lại say vì gần 2 chai soju nhạt thếch cả, tôi có hơi chuẩn nhưng vẫn còn tỉnh táo chán để biết có nên thực hiện lời thách của Long Đặng hay không. Lý trí mà nói, tỏ tình lúc say và dựa cớ bị thách nó vừa hèn vừa thảm hại, nếu bình thường tôi sẽ không làm thế, nhưng mà cái đm hai chai soju kia khiến tôi bị xúc động và cảm tính hơn bình thường.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy bối rối và bất an như vậy, dường như quyền quyết định trong một mối quan hệ không còn do tôi nắm giữ nữa, tất cả mọi thứ đều ngoài tầm kiểm soát. Điều kỳ lạ là tôi không hề thấy khó chịu với việc ở "kèo dưới" như vậy.

Có lẽ bởi vì người đó là Châu Anh chứ không phải ai khác.

Bởi vì, cô ấy là ngoại lệ.

Tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ bị Châu Anh từ chối phũ phàng, thế mà cô ấy chịu để yên cho tôi ôm, thậm chí còn dịu dàng với tôi hơn hẳn ngày thường.

Cơ thể nhỏ xinh của Châu Anh nằm gọn trong vòng tay tôi. Tôi thích sự đụng chạm thân thiết như vậy, tôi thích cảm giác cô ấy chỉ thuộc về một mình tôi. Dường như chỉ có ôm chặt cô ấy vào lòng mới khiến tôi thấy an toàn hơn một chút.

Hình như đến tận lúc đó hai chai soju kia mới ngấm, tôi bắt đầu thấy choáng váng khi cảm nhận được hơi ấm từ Châu Anh, mùi dâu ngọt quen thuộc quấn quanh nơi chóp mũi như thể giăng bẫy tâm trí, khiến tôi không thể nào bình tĩnh được.

Tôi đã cố gắng dùng chút lý trí ít ỏi còn sót lại để ngăn mình không hôn Châu Anh khi bàn tay mềm mại của cô ấy dịu dàng vuốt ve khuôn mặt tôi, khi đôi môi xinh đẹp kia chỉ còn cách tôi vòn vẹn vài centimet.

Châu Anh không thẳng thắn từ chối tôi, khi cô ấy nói "Cả hai chúng ta đều là kẻ thua cuộc", tôi gần như không dám tin vào tai mình. Ý Châu Anh là, cô ấy cũng có tình cảm với tôi ư?

Tôi có thể nghe được sự bất lực và cả mệt mỏi khi Châu Anh cầu xin tôi đừng khiến mối quan hệ giữa cả hai trở nên phức tạp. Tôi chẳng phải thằng ngu lần đầu biết yêu, tôi cảm nhận được rõ ràng Châu Anh cũng có tình cảm với tôi, có lẽ vì nghĩ tôi đang say nên cô ấy không còn cẩn thận e dè như ngày thường, thế nhưng tôi cũng nhận ra cô ấy rất kháng cự tình cảm của tôi.

Không, dường như Châu Anh kháng cự việc phát sinh mối quan hệ ràng buộc với bất kỳ một ai khác.

Rốt cuộc tôi phải làm gì mới có thể khiến em chịu mở lòng đây?

Châu Anh's POV

Tôi tự hỏi liệu Khánh có còn chút ký ức nào về việc nó từng tỏ tình với tôi không, hoặc chí ít thì liệu nó có check hơn trăm tin nhắn trong group chat của lớp và xem được cái video tối hôm qua chưa, khi mà nó vẫn có thể điem nhiên xuất hiện trước cửa nhà tôi như thể chẳng có chuyện gì xảy ra thế này.

"Tao tưởng mày bùng kèo cơ, hôm qua mày uống nhiều thế mà." Tôi mỉm cười, đứng lùi lại một chút nhường lối cho Khánh.

Tôi cứ nghĩ tôi sẽ rất ngỡ ngàng bối rối khi đối diện với Khánh sau buổi tối qua, thế nhưng tôi lại bình tĩnh đến lạ thường. Có lẽ bởi tôi đã cảm nhận được Khánh có tình cảm với tôi từ lâu, chẳng qua là

tôi cố tình lờ đi những dấu hiệu quá mức rõ ràng kia và tự huyễn hoặc chính mình rằng với ai Khánh cũng có thể đối xử như vậy. Hơn nữa, lời tỏ tình khi say là lời tỏ tình thiếu nghiêm túc nhất, dù có đang thật lòng đi chăng nữa.

"Tao đã hẹn với mày rồi mà." Khánh cũng cười, nó không vào nhà mà đứng tại chỗ nhìn tôi "Mày có muốn ra café ngồi học không?"

"Nhà tao có chỗ học mà, ra café ồn lắm." Tôi kéo tay Khánh vào nhà, nghiêng người đóng cửa lại "Lên phòng tao đi."

Hình như Khánh hơi khựng lại một chút, nó không nói gì, chỉ im lặng gật đầu bước theo tôi, vành tai đỏ ửng lên.

Chết rồi, tự dưng thấy Khánh đáng yêu quá.

Tôi dặn bác giúp việc chuẩn bị hoa quả và nước, sau đó dẫn Khánh lên phòng tôi trên tầng 2.

"Bố mẹ không có nhà à?" Khánh chột lên tiếng hỏi tôi khi bước vào phòng.

"Ừm, mẹ tao đang ở trung tâm, còn bố tao đi tàu suốt, một năm chỉ về vài lần thôi." Tôi lơ đãng trả lời nó, bận rộn lục tìm tờ đề thi Vật Lý cuối kỳ trong tập bài kiểm tra "Mày ngồi đi, tao có dặn bác Lan làm nước ép cà chua đấy, có thể giảm nhức đầu do uống rượu."

"Tao cảm ơn."

"Có gì đâu." Tôi cầm tờ đề, nháp, hộp bút và máy tính ra chỗ sofa "Chỉ có 4 câu cuối tao không biết cách làm thôi, nhưng mà mình chữa lại cả đề luôn được không?"

"Chuyện nhỏ." Khánh cong mắt cười, ra hiệu tôi ngồi xuống cạnh nó "Nhưng mà Châu Anh này, bố mẹ vắng nhà mà mày để con trai vào phòng thế này không sợ à?"

"Sợ gì cơ? Mà sẽ làm gì tao à?" Tôi bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt nó, nhưn mà.

"Tất nhiên là không, tao uy tín thế này cơ mà." Tôi vừa ngồi xuống, Khánh ngay lập tức kéo gần khoảng cách giữa chúng tôi, trên môi là nụ cười quyến rũ quen thuộc "Nhưng thẳng khác thì tao không chắc đâu."

Tôi nâng mắt nhìn nó, nói một cách nghiêm túc:

"Không có thẳng khác, chỉ có mà được vào phòng tao thôi." Nguyễn Công Trường không được tính là thẳng khác.

Khánh chột dờ mắt đi chỗ khác, nó lấy tay che mặt, gần như lẩm bẩm:

"Mày xấu tính lắm Châu Anh..."

Tôi khẽ cười quan sát vành tai đang dần đỏ lên của Khánh, thôi không trêu nó nữa. Khánh nói không sai, tôi xấu tính thật. Tôi biết rõ Khánh thích tôi, tôi cũng đã xác định rõ sẽ không phát sinh mối quan hệ tình cảm với ai đó, thế nhưng tôi lại chẳng thể nào dứt khoát nổi.

Cũng không thể trách tôi hoàn toàn được, chính ra tôi đã cho Khánh rất nhiều cơ hội dừng lại, nhưng nó vẫn cứ cố chấp đâm đầu vào. Tôi cũng chỉ là một người bình thường thôi, dù tôi có lý trí đến cỡ nào cũng không thể ngăn mình rung động trước nó. Khánh Nguyễn dính như keo 502 ấy, tôi mà không rung động thì mới là có vấn đề.

Bản chất con người là ích kỷ, tôi chẳng phải thánh nhân, tất nhiên tôi sẽ có lòng tham. Từ sâu bên trong, tôi thực sự hy vọng Khánh chỉ là của một mình tôi, tôi muốn ánh mắt nó chỉ dành cho tôi, tôi muốn mình là sự ngoại lệ duy nhất của Khánh. Tôi mong rằng, một ngày nào đó, khi chúng tôi không còn ở cạnh nhau, khi bên cạnh Khánh là một người mới, tôi sẽ mãi là người con gái mà nó chẳng thể nào quên.

Tôi bắt đầu ghét bản thân kinh khủng mỗi khi nhìn thấy Khánh ở cạnh một người con gái nào khác, dù chỉ là nói chuyện xã giao. Tôi biết mình phải kết thúc mối quan hệ mập mờ này ngay lập tức, chứ không phải vô tình tỏ ra quan tâm và hòa theo Khánh đưa đẩy thả thính chỉ để khiến nó mãi chẳng dứt ra được.

Tôi biết tôi rất ích kỷ, tôi biết làm vậy là không công bằng với Khánh, nhưng tôi chẳng thể ngăn mình lại. Nai con chủ động chạy vào hang cọp đói, chẳng lẽ cọp còn có thể buông tha à?

Lúc chúng tôi chữa xong đề thi Vật Lý và Toán đã gần 6 giờ chiều. Cả tôi và Khánh đều chủ động tránh nhắc đến chuyện tối qua, như thể đã có thỏa thuận ngầm từ trước.

Khi tôi tiễn Khánh ra đến cổng thì mẹ tôi từ bên ngoài trở về.

"Con chào cô, con là Khánh, bạn cùng lớp với Châu Anh ạ." Khánh chủ động chào hỏi ngay khi vừa nhìn thấy mẹ tôi.

"Chào con, cô là mẹ của bé Chanh." Mẹ tôi tòm tòm cười, dùng ánh mắt nhìn con rể tương lai quét một lượt từ đầu đến chân Gia Khánh "Cô có nghe bé Chanh kể về con nhiều lắm, hai đứa đang quen nhau à?"

Ôi mẹ ơi.

"Không phải đâu mẹ, Khánh là bạn cùng lớp của con thôi." Tôi đau khổ níu tay mẹ "Con nhờ Khánh qua giảng đề thi Lý cuối kỳ, bọn con vừa học xong thì mẹ về."

Khánh cười khẽ, hòa theo tôi:

"Con với Châu Anh chỉ là bạn thôi ạ. Bây giờ cũng muộn rồi, con xin phép ạ."

"Từ bé đến lớn cô chưa thấy Chanh dắt bạn nào về nhà đâu, mấy khi có dịp, con ở lại ăn cơm với nhà cô cho vui, nhà chỉ có hai mẹ con thôi."

Sao mẹ tôi có thể nói linh tinh mà trông vẫn uy tín thế được nhỉ?

Khánh vẫn giữ nguyên nụ cười lễ phép trên môi, tỏ vẻ áy náy nói:

"Dạ thôi để khi khác ạ, hôm nay con còn có chút việc..."

"Con có phải đi luôn không? Nếu không vào nhà ngồi chơi một lúc?"

"VẬY CŨNG ĐƯỢC Ạ, CON CŨNG KHÔNG VỘI LẮM." Có lẽ do mẹ tôi quá mức nhiệt tình, cuối cùng Khánh đành phải thỏa hiệp.

Khi chúng tôi vào nhà một lần nữa, tôi thì thầm với Khánh:

"Nếu mà bạn hoặc thấy ngại thì cứ thoải mái từ chối, mẹ tao không để ý gì đâu."

"Không có đâu." Khánh cong môi cười, nghiêng đầu nói nhỏ với tôi
"Tao rất vui vì được gặp mẹ của Châu Anh."

Tôi im lặng không đáp, lồng ngực lại cảm nhận được cảm giác tim đập nhanh quen thuộc. Khánh lúc nào cũng biết cách khiến người ta phải phát điên vì nó.

Bác giúp việc đang bận nấu bữa tối cho nên mẹ đuổi tôi xuống bếp chuẩn bị hoa quả, còn mẹ ngồi nói chuyện với Khánh trên phòng khách.

Thực ra tôi không lo lắng lắm, mẹ tôi rất dễ tính, tôi nghĩ mẹ sẽ không bắt bẻ hay làm khó Khánh. Hơn nữa ngoại hình của Khánh rất được lòng phụ huynh, bản thân nó cũng biết cách ăn nói và cư xử, sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra được cả.

Vừa bê đĩa táo ra ngoài thì tôi nghe thấy tiếng Khánh và mẹ tôi đang trò chuyện. Hình như mẹ tôi đang điều tra nhân khẩu nhà nó thì phải.

"Bố con buôn bán bất động sản, còn mẹ con mở chuỗi nhà hàng truyền thống, bây giờ đang tập trung chủ yếu vào thị trường bên Sing."

"Vậy chắc bố mẹ con bận lắm, bố mẹ có hay về nhà không?" Tôi có thể nghe được sự hài lòng qua giọng nói của mẹ.

"Bố con hay phải đi công tác nên cũng ít về nhà." Khánh nói chậm rãi
"Còn mẹ con đang sống với gia đình mới bên Sing, mẹ định cư bên đấy luôn, lâu lâu mới về Việt Nam một lần thôi ạ."

Ý Khánh là... bố mẹ nó li hôn rồi ư?

Im lặng một chút, chừng vài giây sau mẹ tôi mới lên tiếng, giọng thật mềm mỏng:

"Hồi đầu năm họp phu huynh cô nhớ có gặp một cô đến họp cho con, đấy là...?"

"Là dì hai của con ạ." Khánh bình thản trả lời, tôi không thể đoán được tâm trạng qua giọng nói của nó.

"Dì có tốt với con không?"

"Có ạ." Giọng Khánh nhẹ bẫng "Con còn có một em trai cùng cha khác mẹ, thằng bé mới 5 tuổi thôi nhưng ngoan lắm."

"Nhà con gần đây đúng không?" Mẹ tôi chợt chuyển chủ đề, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy mẹ nói chuyện dịu dàng như vậy "Thường xuyên qua chơi với cô và bé Chanh nhé, Chanh ở nhà chỉ biết chơi với chó thôi, nó sắp tự kỉ tới nơi rồi."

"..." Có cần lộ liễu vậy không mẹ?

Chương 39

Chúc các cô gái của tui 20/10 thật vui nhé!!!

Hong biếc tặng gì cho các bbi, thui thì viết vội để up chương mới vậy :">

Chương này tớ viết nhanh và chưa kịp đọc kĩ để soát lỗi nên có gì mọi người cứ cmt nhé, tớ sẽ sửa ngay! Love u all <3

Bởi vì Khánh bảo có việc bận nên mẹ tôi không giữ nó lại lâu. Lúc Khánh chào tạm biệt, mẹ tôi lấy cớ phải xuống bếp giúp bác Lan chuẩn bị bữa tối để một mình tôi tiễn nó về.

"Bé Chanh." Khi chúng tôi ra đến cửa, Khánh chột lên tiếng, giọng nói xen lẫn chút vui vẻ "Tên ở nhà của mày nghe cứng thế?"

Đột nhiên tôi muốn trêu nó:

"Có mỗi tên tao đáng yêu thôi à?"

"Ừ, mỗi tên đáng yêu thôi." Khánh cười khẽ, dùng cả hai tay ôm lấy mặt tôi "Còn mày không đáng yêu tí nào."

Tôi bấu môi lờm nó:

"Thế mà vẫn có người thích tao đấy."

Nói xong tôi mới giật mình nhận ra mình vừa lỡ lời.

Có lẽ Khánh cũng bất ngờ, nó hơi sững sốt nhìn tôi, tôi cứ nghĩ Khánh sẽ cố tình lờ đi câu nói kia, thế nhưng nó lại thẳng thắn trả lời:

"Ừa, bé Chanh chẳng đáng yêu chút nào nhưng mà tao vẫn thích." Khánh cong mắt cười, giọng nói vừa trầm vừa dịu dàng "Lạ thật đấy."

Tôi không dám đối diện với đôi mắt chứa chan tình cảm kia, vội vàng rũ mi để giấu đi sự rung động. Bây giờ cả hai chúng tôi đều hoàn toàn tỉnh táo, và thái độ của Khánh cực kỳ nghiêm túc, điều đó có nghĩa là tôi chẳng còn lý do nào để trốn tránh vấn đề này nữa rồi.

Khánh thấy được sự ngập ngừng của tôi, nó khẽ thở dài xoa đầu tôi, nhẹ nhàng nói:

"Tao chỉ muốn cho Châu Anh biết cảm xúc của tao thôi, mày chưa cần cho tao câu trả lời ngay lập tức đâu. Tao thích mày là chuyện của tao, mày không có nghĩa vụ phải đáp lại, cũng đừng vì chuyện này mà cảm thấy áp lực hay né tránh tao, nhé?"

Sẽ không bao giờ có chuyện đó đâu.

Tôi mím môi, nâng mắt nhìn Khánh:

"Tại sao mày lại thích tao?"

Đây là câu hỏi là lúc nào tôi cũng canh cánh trong lòng.

Chỉ vì tôi đúng gu nó thôi ư? Bởi lẽ tôi không phải kiểu con gái dễ dàng bị cuốn theo nó, vì trong mắt nó tôi khó nắm bắt, thú vị, vì nó tán mãi tôi không đỡ nên nó mới muốn tìm cách có được phải không? Rồi tôi cũng sẽ như vô số người yêu cũ của nó, đến lúc nào đó sẽ bị nó bỏ rơi một cách vô tình như một món đồ đã chơi chán chứ gì?

"Thay vì tìm kiếm một lý do thì tao muốn tập trung vào kết quả. Châu Anh biết không, trước đây tao rất ghét ăn kẹo, nhưng từ khi quen mày lúc nào tao cũng mang sẵn kẹo trong túi vì tao biết mày thích ăn." Khánh giúp tôi vén lọn tóc lòa xòa trước trán ra sau tai, ánh mắt nhìn tôi ấm áp đến mức khiến tôi muốn tan chảy "Tao chưa bao giờ quan tâm người ta nghĩ gì về tao, nhưng lúc nào tao cũng bản khoăn xem trong mắt mày tao là người ra sao." Khánh chợt bật cười, như thể vừa nhớ ra chuyện gì thú vị lắm "Tao ghét học Văn đến mức chỉ cần nhìn quyển vở Văn là thấy buồn ngủ, thế mà tao có thể ngồi làm

đề cương Văn suốt 4 tiếng với mày ở thư viện thành phố, bây giờ nghĩ lại tao vẫn thấy ngạc nhiên đấy."

"Mày hiểu ý tao mà, đúng không Châu Anh?"

Tôi ngẩn người, trái tim đập nhanh như muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Đây là lời tỏ tình ấn tượng nhất mà tôi từng nhận được, và cũng là lời tỏ tình khiến tôi thấy rung động nhất. Tôi không chắc tôi bị sự chân thành trong câu chuyện của Khánh làm cảm động, hay bởi người đó là Nguyễn Hoàng Gia Khánh chứ không phải ai khác.

Thế nhưng tôi vẫn không muốn buông tha cho nó dễ dàng như vậy:

"Ý mày là khi mày thích ai thì người đó sẽ trở nên đặc biệt, cho đến khi mày gặp được người đặc biệt hơn phải không?"

Chính tôi cũng bị sự ngoa ngoắt bất thường của bản thân làm bất ngờ. Cứ bao giờ có chuyện liên quan đến Khánh là tôi lại xấu tính như vậy.

Khánh không tỏ ra nao núng như tôi tưởng, nó quả quyết lắc đầu, nhìn sâu vào mắt tôi:

"Không phải, với tao Châu Anh là ngoại lệ duy nhất."

Tôi gần như nín thở khi nhìn vào đôi mắt nâu sậm sâu thẳm của Khánh. Tôi có thể tìm thấy bóng dáng của mình trong đôi mắt đẹp đến nao lòng ấy, mỗi khi Khánh nhìn tôi chăm chú như vậy, tôi lại có ảo giác như thể mình là cả thế giới của nó. Tôi sẽ chết đuối trong ánh mắt ấy mất...

"Tao không dám đảm bảo chuyện tương lai, tao chỉ cần biết hiện tại tao rất thích Châu Anh, dù Châu Anh có làm gì thì tao vẫn thích." Khánh chậm rãi nâng tay trái của tôi lên, cẩn thận hôn lên lòng bàn tay "Tao từng làm chuyện có lỗi với Châu Anh, tao biết trong mắt

Châu Anh tao không hề đáng tin, cho nên tao chỉ hi vọng Châu Anh cho tao cơ hội chứng minh tình cảm của tao là nghiêm túc."

Tôi không nhớ tôi đã tạm biệt Khánh và quay trở vào nhà như thế nào, bây giờ trong đầu tôi chỉ còn hình ảnh nam vương Khánh Nguyễn cúi đầu nghiêm túc hôn lên lòng bàn tay tôi và gương mặt đẹp trai đên đảo của nó khi nói thích tôi.

Không được, phải nghị lực lên Châu Anh.

"Gớm, tiền bạn gì mà mất nửa ngày thế hả bé Chanh?" Mẹ tôi vừa ăn táo vừa chép miệng liếc tôi "Mặt mũi đỏ như cà chua chín rồi kìa."

Tôi biết điều ngậm hột thị, cắn cúi bước đến ngòai xuống cạnh mẹ, giả vờ nhìn vào màn hình ti-vi.

Nhưng mà mẹ vẫn không bỏ qua cho tôi:

"Thằng bé còn đẹp trai hơn bố mày ngày xưa nữa, con gái mẹ có mắt nhìn đấy."

"Chẳng lẽ ngày xưa mẹ chọn bố chỉ vì bố đẹp trai thôi à?" Chứ không phải là do bố hiền lành, chăm chỉ, chịu khó, chiều mẹ như chiều bà cố nội à?

"Con nghĩ sao?" Mẹ khinh bỉ liếc tôi "Tốt tính hay giàu có thì còn có thể giả vờ được, chứ mẹ chưa thấy ai giả vờ đẹp trai cả."

"..." 10 điểm lý luận ạ.

Mẹ tôi lại hỏi tiếp:

"Hai đứa thích nhau thế rồi mà vẫn chưa chính thức quen nhau à?"

Suýt nữa thì tôi phun ngụm nước vừa uống ra ngoài. Tôi vội vàng nuốt nước xuống bụng, ngó mẹ tôi một cách khó tin:

"Ai thích ai cơ ạ?"

Mẹ nhấp môi, lắc đầu nhìn tôi:

"Mẹ lại chẳng đẻ ra mày."

Tôi bị ánh mắt "nhìn thấu hồng trần" của mẹ chặn họng, không thể nào mở mồm ra cãi cố nổi một câu. Thế là tôi đành phải nói vòng vo:

"Tại vì Khánh đẹp trai, nhà lại còn có điều kiện, con không có cảm giác an toàn..."

"Cái này thì đúng rồi." Mẹ tôi gật gù "Thằng bé này có tướng đào hoa, chắc bạn gái cũ cũng không ít."

Tôi tròn mắt:

"Sao mẹ biết?"

"Đẹp trai, nhà giàu, dẻo miệng thì gái nào mà không thích." Mẹ tôi chép miệng "Thằng bé này rất khéo, chắc chắn gia đình cũng không đơn giản, để về lâu dài thì mẹ không khuyên con yêu nó đâu, nhưng nếu bỏ lỡ một thằng như nó thì con sẽ tiếc mãi."

"Con còn nhỏ mà, học đã, yêu đương sớm không tốt đâu ạ." Tôi đáp lời mẹ một câu khô khốc.

"Con vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện trượt Chuyên đấy à?" Mẹ chột nghiêng đầu nhìn tôi chăm chú "Con vẫn tự trách mình đúng không?"

Tôi im lặng cúi đầu mân mê ngón tay, lòng bỗng cảm thấy bức bối một cách vô cớ. Tôi hi vọng mẹ sẽ dừng chủ đề này lại, nhưng rõ ràng mẹ coi im lặng là biểu hiện của việc ngầm đồng ý. Mẹ tôi thờ dãi nói tiếp:

"Mẹ có cảm giác con như thể đang trừng phạt mình, con từ bỏ hết tất cả sở thích cá nhân, bạn bè cũ cũng không thấy đến nhà mình chơi nữa. Con lúc nào cũng chăm chăm vào học, thi hết chứng chỉ này

đến chứng chỉ khác, điểm trên lớp chỉ cần tụt một chút là tự trách mãi." Mẹ nhẹ nhàng xoa vai tôi "Mẹ không hiểu tại sao con phải áp lực như vậy, rõ ràng bố mẹ có bao giờ bắt ép con phải thế này thế kia đâu..."

Tôi tựa đầu vào vai mẹ, tự dưng sống mũi bắt đầu cay cay. Mấy năm qua tôi đã cố gắng kinh khủng, cố gắng đến mức ép bản thân kiệt sức, chỉ vì muốn bắt kịp người đó.

Chúng tôi đã hứa hẹn cùng nhau sẽ đổ vào trường Chuyên, thế mà cậu ấy đổ, tôi trượt. Tôi chỉ có thể bắt lực nhìn cậu ấy càng ngày càng xa tôi, cậu đổ vào ngôi trường mà cả hai cùng mơ ước, còn tôi phải vào tạm một trường công lập khác.

Thời gian đầu tôi thấy thất vọng về bản thân đến mức tôi chẳng muốn gặp ai, tôi bắt đầu nghĩ giá như mình không nhảy, giá như mình không tốn thời gian vào những việc vô bổ kia thì có lẽ tôi đã có thể đổ vào Trần Phú Chuyên, đã có thể khoác lên bộ đồng phục màu thiên thanh, đã có thể ở bên cậu ấy.

Tôi tự ngắt kết nối với hầu hết các mối quan hệ cũ, thậm chí tôi còn tìm cách tránh mặt cậu ấy, lâu dần người ta cũng không còn liên lạc với tôi nữa. Tôi như thể biến thành một người khác, khác đến mức bạn bè cấp hai đi lướt qua tôi còn chẳng thể nhận ra.

Nếu không thể vào cùng cấp ba, vậy ít nhất tôi cũng phải vào được cùng một trường đại học với cậu ấy.

Đây là những chuyện mà tôi chẳng thể, cũng chẳng muốn tâm sự với ai.

"Bé Chanh này." Mẹ dịu dàng xoa đầu tôi "Con có thấy vui khi học ở lớp hiện tại không?"

Tôi sửng người, trong đầu như thể có một thước phim tua lại toàn bộ những kỉ niệm từ lúc bắt đầu bước chân vào lớp 10 THPT A.

"Có ạ, con vui lắm." Tôi khẽ gật đầu "Con thấy rất may mắn vì đã gặp được mọi người."

"Có một số chuyện không thành là do ông trời đang bảo vệ con đấy." Giọng mẹ tôi dịu dàng quá đỗi, dịu dàng tới mức khiến tôi muốn khóc "Nếu không trượt Chuyên thì làm sao con gặp được những người bạn tuyệt vời thế này đúng không? Quá khứ là chuyện không thể thay đổi, cho nên mẹ mong con có thể tận hưởng hiện tại, đừng để sau này nghĩ lại mới tiếc."

Thấy tôi im lặng, mẹ từ tốn nói tiếp:

"Thằng bé kia thích con lắm, nhìn là mẹ biết. Mẹ không cấm cản con cái yêu đương bao giờ đâu, con tính thế nào thì tính."

Tôi ngồi thẳng dậy, tỏ ra nghi ngờ nhìn mẹ:

"Sao mẹ người ta thì suốt ngày lo lắng con cái yêu đương ảnh hưởng đến học tập, còn mẹ lại ngược đời thế nhỉ?"

"Tại bố mày là bạn học của mẹ, mẹ phải chặn mãi từ cấp ba đến khi tốt nghiệp đại học mới lừa được bố cưới mẹ đấy." Mẹ nhấp một ngụm nước, liếc tôi "Bố mày còn tưởng ông tán được mẹ."

"..." Hóa ra bố tôi chỉ là hạt thóc thôi ư?

Không biết thấy được biểu cảm thế nào đó trên mặt tôi mà mẹ bật cười, mẹ xoa rối tóc tôi, đứng dậy:

"Mẹ đùa thôi, nếu con yêu Gia Khánh, vậy thì con gái của mẹ sẽ có thêm một người bảo vệ, mẹ nên thấy vui chứ, đúng không?"

Tôi không biết nói gì, lặng lẽ đứng lên ôm mẹ. Được làm con của mẹ là may mắn của tôi.

Mẹ nhẹ nhàng vỗ lưng tôi:

"Mẹ biết con muốn dùng thời gian làm thước đo sự nghiêm túc trong tình cảm, nhưng đừng để người ta đợi lâu quá nhé. Không phải cái gì của mình vẫn sẽ mãi là của mình, nếu con không trân trọng, không dành thời gian và tình yêu thương, không đáp lại người ta, rồi đến lúc nào đấy người ta sẽ phải buông tay. Lúc đó có hối hận cũng không kịp đâu."

"Con biết rồi mẹ." Tôi vui đầu vào vai mẹ, mơ hồ đáp lời.

Sau cuộc nói chuyện với mẹ, tôi có cảm giác như thể ai đó đã tháo bớt rất nhiều xiềng xích mà tôi vô tình tự tròng lên cổ mình.

Quan hệ giữa tôi và Gia Khánh cũng có sự thay đổi nho nhỏ, thực ra chính tôi cũng không biết sự khác biệt ấy đến từ đâu, chỉ là cảm giác khi cả hai ở cạnh nhau không còn giống như trước nữa. Dù sao mối quan hệ mập mờ và mối quan hệ công khai theo đuổi vốn dĩ đã khác nhau rồi.

Khánh đối xử với tôi càng lúc càng ân cần, nó chủ động tránh xa tất cả các mối quan hệ với bạn bè khác giới, đi đâu, làm gì cũng báo với tôi một tiếng. Thực sự thì tôi không cần Khánh phải làm vậy, chúng tôi chưa phải là người yêu, mà dù yêu nhau thì nó cũng cần không gian riêng chứ.

Tôi đã bảo Khánh rất nhiều lần là nó không cần phải làm vậy đâu, nhưng nó chỉ nhẹ nhàng trả lời tôi:

"Nhưng tao rất muốn cho Châu Anh biết."

Ừm, nó cũng biết là tôi có trust issue với nó cơ đấy.

Có lẽ cả lớp đã quen với việc nhìn thấy chúng tôi dính nhau như keo, bây giờ chẳng ai còn bận tâm bàn tán về quan hệ giữa tôi và Khánh nữa. Có chăng chỉ là một vài lời cảm thán của Thanh và Ngân "Rồi

chúng mày vẫn chưa yêu nhau nữa hả? Chơi cái trò gì mà lâu quá vậy?"

Mỗi khi có ai đó hỏi tôi như vậy, tôi chỉ biết cười trừ và lảng sang chuyện khác. Tôi không biết tại sao mình vẫn chưa chấp nhận tình cảm của Khánh, rõ ràng chúng tôi thích nhau, Khánh là người chủ động tỏ tình, và trong lòng tôi cũng chẳng còn mối băn khoăn nào khác. Có lẽ vì tôi vẫn còn cảm thấy mối quan hệ này thiếu thiếu một cái gì đó, hoặc có lẽ vì *cậu ấy*.

.

.

26/12, tôi có kết quả thi IELTS.

Tôi được 7.0 overall, không cao lắm nhưng cũng là một chuyện đáng để ăn mừng.

29/12, ngày đi học cuối cùng của năm 2018 trước khi nghỉ Tết dương lịch.

Giờ ra chơi ngày hôm đó, lớp tôi có một cái drama chấn động: Mẹ của Huyền Chi đến tận lớp muốn gặp riêng Công Trường để nói chuyện.

Hôm ấy mẹ Huyền Chi nói chuyện với Công Trường tận nửa tiếng đồng hồ, Chi cũng bị mẹ gọi ra cùng. Sau đó Chi phải về nhà sớm, còn Trường vẫn quay trở lại lớp học như bình thường, nhưng ai cũng nhìn ra được nó đang khó chịu vì nên không dám hỏi chuyện.

"Mẹ của Huyền Chi là mẹ đơn thân." Khánh chọt thì thầm vào tai tôi khi thấy tôi cứ mãi thấp thòm quay xuống góc Công Trường "Có một cô con gái thôi nên kìm kẹp ghê lắm."

Tôi tròn mắt nhìn Khánh:

"Sao mà biết?"

Khánh nhếch môi cười:

"Tao biết rất nhiều chuyện chứ không phải mình chuyện này." Nó vươn tay nựng má tôi "Bé Chanh có muốn nghe không?"

Tôi biết điều cầm lấy bàn tay đang áp lên má mình, nhẹ nhàng lồng tay mình vào tay Khánh, nâng mắt nhìn nó:

"Có ạ."

Khánh hơi khựng lại, chừng hai giây sau nó mới khẽ hắng giọng:

"Có một lần lớp mình đang tập aerobics thì mẹ Huyền Chi ghé qua trường mình, hôm đấy mẹ nó đã để ý thằng Trường rồi, tại vì Công Trường là người đứng dưới đỡ Huyền Chi."

"Thế á?"

"Ừ, hôm đấy mà bạn học IELTS nên không đến." Khánh khẽ khàng mân mê ngón tay tôi, nói tiếp "Mẹ Huyền Chi hỏi Long Đăng xem Công Trường là ai, sau đó cả buổi cứ nhìn chăm chăm hai đứa nó, đến mức thằng Long ngồi cạnh còn thấy rén họ."

"Chỉ có vậy thôi mà mẹ Huyền Chi đến tận lớp mình gặp Trường á?" Tôi hạ giọng hỏi Khánh, một tay giả vờ cầm bút viết bài.

Khánh vẫn tiếp tục nghịch bàn tay còn lại của tôi ở dưới gầm bàn, nó ngồi ghé sát vào tôi, nói nhỏ:

"Tất nhiên là không. Mà nhớ hôm 24/12 lớp mình đến nhà Long Đăng ăn không? Hôm đấy Trường đưa Huyền Chi về nhà thì bị mẹ Chi bắt gặp, cái này tao chỉ nghe kể lại thôi chứ cũng không rõ còn chuyện gì, nhưng mà chắc phải có cái gì đấy nữa thì mẹ Huyền Chi mới chạy đến tận lớp tìm thằng Trường."

Hôm nay có một bạn góp ý là những chương gần đây chửi tục rất nhiều, thực ra thì chỉ có POV của Khánh chửi tục nhiều, còn về cơ bản POV của Châu Anh tần suất xuất hiện các từ chửi tục khá ít, nhưng nếu mọi người thấy khó chịu thì thoải mái phản ánh nhé, tớ sẽ điều chỉnh từ từ.

Chương 40

Tớ xin tặng chương này cho các bạn đã báo cho tớ khi gặp các tác phẩm đạo/ lấy ý tưởng từ CMO!! Chân thành cảm ơn các cậu rất rất nhiều!!

Mặc dù đã để Cảnh báo rất rõ ràng thế nhưng tớ vẫn gặp phải rất nhiều trường hợp đạo nhái, ăn cắp ý tưởng, cố tình bắt chước văn phong. Nhắn tin giải quyết riêng thì chỉ nhận được câu xin lỗi kiểu "Tao đã xin lỗi và xóa truyện rồi, mày còn muốn gì nữa" hoặc không nhận được phản hồi, cho nên từ giờ nếu gặp phải bất kỳ TH nào như vậy tớ làm lớn chuyện và public hẳn thông tin công khai để độc giả xử lý.

Gia đình tôi và gia đình Trường đều có kế hoạch riêng cho Tết dương lịch, vậy nên trong suốt 3 ngày nghỉ Tết chúng tôi không hề có cơ hội đụng mặt nhau.

Vừa kết thúc kỳ nghỉ lễ thì tôi lại vướng vào một đống việc lật vặt, tôi gần như quên mất phải hỏi thăm Trường về chuyện giữa nó và Huyền Chi, mãi đến khi vô tình nhìn thấy mẹ Chi đến tận trường đón Chi đi học thêm thì mới giật mình nhớ ra.

"Châu Anh nhìn gì thế?" Khánh giúp tôi đội mũ bảo hiểm, nghiêng đầu ngó tôi.

Tôi hơi nâng cằm để Khánh cài quai mũ, ngạc nhiên cảm thán:

"Tao không ngờ mẹ Huyền Chi kiểm soát tới mức đến tận trường đưa đón bạn ấy thế này."

"À..." Khánh nhìn theo tôi, nó khẽ nhún vai, nói bâng quơ "Thực ra thằng Trường chẳng làm gì đâu, tao nghe nói mẹ Huyền Chi đọc

được nhật ký của nó nên mới đến tận lớp mình dẫn mặt thẳng Trường."

Quào, Nguyễn Hoàng Gia Khánh không hổ là leader ngầm của hội quyền lực, nó chỉ vô tình nói một câu mà lộ ra bao nhiêu thông tin khiến người ta bất ngờ.

Tôi nở một nụ cười thật tươi, níu lấy tay Khánh, ngọt ngào gọi tên nó:

"Khánh ơi!"

"Ơi?" Khánh nhướn mày nhìn tôi, trong ánh mắt ngập tràn sự cứng chèo.

"..." Tự dưng tôi quên mất mình phải nói gì rồi.

Khánh bật cười:

"Mày muốn nghe chuyện của Chi với Trường hả?"

Tôi gật đầu ngay lập tức.

"Vậy tao sẽ được gì nào?" Khánh mỉm cười bóp nhẹ má tôi.

"Mày sẽ nhận được tình cảm to lớn của tao nè." Tôi mím môi cười
"Và tối nay mày còn được ăn bữa cơm do chính tay mẹ Châu Anh nấu nữa, cơ hội chỉ đến một lần duy nhất thôi nha."

Khánh nhéo mũi tôi:

"Nghe có vẻ tao được lời đấy nhỉ?"

"Chứ còn gì nữa!"

"Lên xe đi, trên đường về tao kể cho nghe." Khánh cười khế, gạt chỗ để chân xuống giúp tôi "Về muộn mẹ lại lo."

"Dạ."

Theo như lời Khánh thì hôm ấy còn có cả thầy Nam và một vài người khác cũng ở đấy nữa, nên nó mới biết được chuyện nội bộ. Lúc đó mẹ Huyền Chi chẳng thèm kiêng nề ai hết, cũng không thèm hỏi chuyện rõ ràng, vừa nhìn thấy thằng Trường là mắng thẳng mặt nó luôn.

Thằng Trường chịu mắng oan không nói câu nào, thế nhưng Chi nhin không được cãi lại mẹ nó, thế là bị mẹ tát ngay trước mặt bao nhiêu người, thậm chí còn dọa sẽ cho Chi chuyển trường.

Sau đó thầy Nam có nói chuyện lại thì mới biết mẹ Huyền Chi bị trầm cảm mức độ nhẹ và có một ít vấn đề về tâm lý, cho nên cách mẹ nó suy nghĩ và hành xử có phần cực đoan hơn bình thường.

Thực sự thì mẹ của Huyền Chi cũng không dễ dàng gì. Tôi vẫn luôn cảm thấy những người làm mẹ đơn thân cực kỳ mạnh mẽ và vĩ đại, họ vừa phải một mình gánh vác trách nhiệm của cả cha cả mẹ, vừa phải đối mặt với bao nhiêu ác ý của xã hội. Bản thân Huyền Chi sống trong một gia đình đơn thân cũng phải chịu thiệt thòi đủ thứ, phải đối mặt với áp lực từ mẹ, từ bạn bè, người thân, thế nhưng con bé có thể lớn lên ngoan ngoãn giỏi giang như vậy đã là tuyệt vời lắm rồi.

Thầy Nam chỉ còn cách chuyển chỗ Trường và Chi, mà từ đấy hai đứa cũng chẳng bao giờ dám nói chuyện với nhau một câu nào nữa.

Nghe xong chuyện, cả đêm hôm đấy tôi mất ngủ. Tôi thấy thương Trường với Chi kinh khủng. Tôi không thân với Huyền Chi lắm, nhưng tôi thực sự hy vọng con bé được sống một cách an yên vui vẻ, Chi phải chịu nhiều ấm ức quá rồi. Còn Công Trường, thực sự tôi không biết nên làm gì với nó nữa.

Công Trường là người sống tình cảm, dù nó chẳng bao giờ thể hiện ra. Tôi không tài nào hiểu được sự im lặng và vẻ ngoài bất cần của nó, giống như nó chẳng bao giờ để tâm đến thứ gì cả, nhưng mà cái gì nó cũng biết hết. Công Trường giống như một phần trong gia đình tôi, dẫu tôi chẳng thể nào hiểu được nó, nhưng tôi thật lòng mong có

ai đó sẽ chịu được cái tính dở dở ương ương của nó và khiến nó hạnh phúc.

Dù Công Trường khó nắm bắt và thất thường đến đâu thì tôi cũng nhận ra tâm trạng mấy tuần nay của nó đang cực kỳ nặng nề. Là một người bạn đã chơi với nó gần hai thập kỷ, tôi không thể nào mặc kệ nó được.

Chiều thứ Năm lớp tôi chỉ học ca một, ca hai được nghỉ. Tôi dặn Khánh không cần chờ tôi về, sau đó vội vàng thu dọn đồ đạc lao như bay ra nhà để xe, ngồi sẵn lên xe của Trường.

"Khánh Nguyễn không chờ mày về à?" Vừa thấy tôi là con chó này bắt đầu nhăn mặt. Tôi nghĩ tôi cần cân nhắc lại về tình bạn này rồi đấy.

"Không..."

"Thế đi bộ về, tránh ra cho bố mày lấy xe." Nó vươn tay định xách tôi ra khỏi xe.

Tôi sống chết ôm chặt lấy xe của nó, lắc đầu:

"Tao không đi bộ được... Nhà mày cùng đường với nhà tao cơ mà..."

"Đcm xuống xe cho tao dắt xe ra ngoài." Thái độ vẫn cực kỳ khó ưa
"Mày đeo xuống xe thì về kiểu gì?"

"Đưa chìa khóa đây tao dắt cho." Tôi vẫn thấy không đáng tin lắm
"Để tao chờ luôn cũng được."

"Có gì." Nó cời cái balo nhẹ tênh ném cho tôi "Yên tâm chưa? Có điện thoại tao trong đấy, cầm cho cẩn thận."

Mặc dù khởi đầu hơi bất ổn một chút nhưng cuối cùng tôi vẫn có thể an toàn đến nhà Công Trường, yên vị trong phòng nó và còn dụ được nó kể lại chuyện hôm trước.

Nội dung câu chuyện của Trường không chênh lệch quá nhiều so với Khánh, có chăng là do Trường chủ động không kể đoạn Chi bị mẹ tát và đoạn mẹ Chi đọc được nhật ký của con bé. Ày, bạn Trường của tôi lúc nào cũng tinh tế như vậy.

"Vậy bây giờ mày tính sao?" Tôi ngồi bó gối trên sofa, nghiêng đầu nhìn nó.

"Thì chủ động tránh xa Chi thôi chứ sao." Trường nhún vai "Một phần là lỗi của tao mà, từ đầu tao không nên tiếp xúc gần với Chi như thế, tao không nghĩ nhà bạn ấy phức tạp vậy."

"Tao biết là nói thế này nghe hơi sến..." Tôi vỗ vai nó "Nhưng nếu mày buồn thì có thể tâm sự với tao nhé, tao—"

"Tại sao tao phải buồn?" Trường nhìn tôi một cách khó hiểu.

Tôi cũng khó hiểu nhìn lại nó:

"Chứ không phải mày thích..." Tôi khựng lại "Từ từ, mày không thích Huyền Chi à?"

Nó cau mày:

"Tại sao tao lại thích Huyền Chi?"

"Tại sao mày lại không thích Huyền Chi?" Tôi ngạc nhiên quá đỗi "Mày tốt với Huyền Chi thế cơ mà?"

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Thế hóa ra OTP của tôi chưa canon à?

Thằng Trường nhìn tôi như nhìn một đứa thiếu năng:

"Tao tốt với Huyền Chi thì liên quan gì đến việc tao thích Huyền Chi?"

Tôi cảm thấy rất không phục:

"Thế tại sao mà lại tốt với Huyền Chi? Bình thường mà có bao giờ đối xử tốt vậy với đứa con gái nào đâu?"

"À..." Công Trường chột ngừng lại một chút, nó gãi đầu "Tao cũng không biết...?"

Tôi với tay xuống đất cầm đôi dép đi trong nhà đập nó:

"Mẹ cái thằng trap boy này!"

"Vãi l**?"

"Chẳng thế thì sao?"

"Tự xem lại mình đi Chanh."

"Cút, tao đéo chơi với mày nữa."

...

Lúc tôi ra khỏi nhà Trường, trời đã chạng vạng tối. Giữa tháng Giêng là thời điểm lạnh nhất năm, dù đã mặc đến bốn lớp áo nhưng tôi vẫn phải rùng mình vì cơn gió Bắc.

Tôi đứng ngoài cổng để đợi Trường lấy xe ra, vừa ngẩng đầu lên thì trông thấy Khánh đang dừng xe gần đấy, lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi thoáng giật mình, còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận đã vội vàng chạy đến chỗ Khánh.

"Sao mà lại ở đây?" Tôi nghiêng đầu nhìn nó, cố gắng hiểu được cảm xúc phức tạp trong đôi mắt sâu thẳm kia.

Khánh lờ đi câu hỏi của tôi, nó lên tiếng, thế nhưng giọng khàn đặc:

"Tao đưa mày về."

Tôi nhíu mày túm lấy tay Khánh, tay kia đưa lên chạm nhẹ vào mặt nó.

"Lạnh quá..." Tôi vội vàng buông tay ra, tháo khăn quàng cổ xuống khoác lên cho Khánh "Mày đứng đây từ lúc nào thế?"

Khánh để yên cho tôi muốn làm gì thì làm, nó khẽ mím môi, rũ mắt, không nói lời nào.

Đến bây giờ mà tôi không nhận ra Khánh đang dối thì quá uổng phí 17 năm sống trên đời. Tôi dịu dàng cầm lấy hai tay Khánh, cố gắng truyền nhiệt độ sang bàn tay lạnh như đá của nó, cảm thấy vừa thương vừa bực mình.

"Mày có ngốc không? Đã dễ ốm lại còn đứng ngoài đường hứng gió lạnh? Sao mày chẳng bao giờ khiến người ta bớt lo thế?"

Khánh im lặng nghe tôi mắng, nhưng thái độ giận dữ hiện hết lên mặt.

"Làm sao? Tao nói sai à?" Tôi bực mình véo má nó.

Tôi cứ nghĩ Khánh sẽ không phản ứng lại, thế mà đột nhiên nó ngẩng đầu lên nhìn tôi. Không, đúng hơn là nhìn về phía sau lưng tôi. Tôi quay đầu lại hướng tầm mắt theo Khánh, trông thấy Công Trường đang dắt xe được một nửa ra khỏi cổng.

Trường cũng đang nhìn chúng tôi, nó dừng lại hai giây để suy nghĩ, ngay sau đó nó đẩy xe trở vào nhà, đóng cổng, tiện tay chốt cửa luôn.

"..." Tuyệt vời quá bạn tôi.

Tôi quay lại nhìn Khánh, thờ dãi:

"Đưa chìa khóa xe cho tao."

Nó ngoan ngoãn đưa chìa khóa xe cho tôi thật.

"Ngồi lùì lại, để tao chở." Tôi giữ lấy tay lái, cắm chìa khóa vào ổ. Tay chân Khánh lạnh đến tê cứng lại như thế thì làm sao lái xe được.

Khánh vẫn ngồi im, nó lảng lạng nhìn tôi, không nói gì, cũng không chịu nhúc nhích.

"Hoặc là tao chở, hoặc tao đi bộ về nhà." Tôi lườm nó, bắt đầu thấy mất kiên nhẫn "Mày chọn đi."

Đến lúc này công chúa Khánh Nguyễn của tôi mới chịu để cho tôi chở. Rất mất thời gian nhé.

Tôi có cảm giác Khánh đang cố tình ngồi cách xa tôi cả mét trên yên xe để thể hiện sự bất mãn của nó với tôi, thế là tôi cứ chọn ổ gà mà lao vào, phanh gấp mấy cái, cuối cùng nó cũng phải (miễn cưỡng) ôm tôi.

"Mày đứng đấy bao lâu rồi?" Tôi hỏi Khánh lần nữa khi chúng tôi gần về tới nhà.

"..."

Tôi có cảm giác cánh tay đang ôm eo tôi hơi xiết lại. Tôi cười khế, nhẹ nhàng nói tiếp:

"Về nhà tao sẽ kể hết cho mày nghe, nhé?"

"Ừm." Lúc này Khánh mới chịu trả lời tôi, giọng mũi của nó nặng tới mức tôi nghi ngờ nó bị ốm.

Lúc đưa Khánh về đến nhà mình thì tôi nhận ra đúng là Khánh bị ốm thật. Ôi cái cục nợ này...

"Uống hết bát này rồi tao kể cho nghe." Tôi cầm bát canh gừng, chống tay nhìn Khánh đang ngồi trên ghế sofa "Tao thề là nó rất dễ uống, mày phải tin tao."

"Khòng..." Khánh nhú chặt chân mà, lắc đầu "Tao ghét gừng lắm, thà mà cho tao uống thuốc còn hơn."

"Mày đã ăn gì đâu mà đòi uống thuốc?" Tôi bắt đầu thấy cái "Đừng làm mất thời gian nữa."

Tôi hốt hoảng nhận ra hình như ánh mắt của Khánh bắt đầu hơi rung rung, nó cứ thế nhìn tôi, giọng nói khàn khàn nghe tủi thân kinh khủng:

"Tao xin lỗi vì đã làm mất thời gian của Châu Anh, bây giờ tao đi về —"

"Không!!" Tôi vội vàng đặt bát canh xuống, nhào đến giữ lấy nó "Không mất thời gian gì hết, tao chỉ nói thế thôi, đừng có về!"

Khánh chịu ngồi yên, nhưng giọng vẫn còn pha chút hờn dỗi:

"Mày đang thấy tao phiền—"

"Không phiền!!" Tôi phải chặn họng nó ngay lập tức "Tại mày không chịu uống canh nên tao mới bực mình đấy."

Khi bị ốm người ta thường nhạy cảm, yếu đuối và dễ tiêu cực hơn bình thường, tôi biết nếu Khánh về nhà kiểu gì cũng sẽ có người chăm sóc nó, nhưng tôi vẫn không yên tâm. Có lẽ bởi bố mẹ Khánh đều không ở đây, tôi sợ nếu về nhà nó sẽ tủi thân.

"Châu Anh này." Khánh chợt chủ động ôm lấy tôi, nó cọ nhẹ đầu vào bụng tôi, thủ thỉ "Châu Anh có thương tao không?"

"Có." Tôi chẹp miệng, xoa đầu nó "Tao thương Khánh nhất trên đời luôn."

"Vậy Châu Anh đừng bắt tao uống canh gừng nữa được không?"

"..." Quanh đi quẩn lại cũng chỉ vì bát canh gừng thôi à?

"Nhé?" Khánh ngẩng đầu nhìn tôi, đôi mắt cún con ngập tràn mong chờ.

"Ừ thì không uống." Tôi đành phải thỏa hiệp "Nhưng mày phải ăn hết cháo và uống thuốc."

"Vâng ạ." Gương mặt Khánh tươi tắn hẳn lên "Châu Anh tuyệt vời nhất."

"Biết thế là tốt." Tôi liếc nó, lấy điện thoại nhắn tin nhờ bác giúp việc mang cháo lên.

Đợi Khánh ăn cháo và uống thuốc xong, tôi thực hiện lời hứa kể tất tần tật mọi thứ về mối quan hệ giữa tôi và Trường cho nó, không bỏ sót một chi tiết nào.

Từ đầu đến cuối Khánh chỉ im lặng nghe tôi nói, thoảng hoặc nó mới khẽ gật đầu hoặc chen vào một vài câu hỏi.

Khi tôi kể xong, Khánh chột ôm tôi, thái độ nghiêm túc đến kỳ lạ:

"Cảm ơn Châu Anh đã kể cho tao nghe."

Tôi bật cười:

"Tự dưng mày nghiêm túc thế?"

Khánh lắc đầu, giọng nói pha chút rầu rĩ:

"Châu Anh chịu giải thích về những mối quan hệ xung quanh với tao đã là một ân huệ rồi..."

Tôi nhìn nó một cách kỳ lạ:

"Mày làm sao thế?"

Ai bị ốm cũng lạ lùng vậy ư?

"Châu Anh này..." Khánh không trả lời câu hỏi của tôi, nó vùi đầu vào vai tôi, giọng khàn khàn "Tao nghĩ là tao có thể kiên trì theo đuổi mày, chờ đến khi mày chịu đồng ý chấp nhận tình cảm của tao, nhưng mà tao đã đánh giá quá cao sức chịu đựng của bản thân."

Tôi dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nóng bừng của Khánh, đợi nó nói tiếp.

"Hôm nay tao mới chỉ vừa nhìn thấy Châu Anh thân thiết với thằng khác tao đã chịu không nổi." Khánh xiết chặt eo tôi, giọng càng lúc càng nhỏ "Tao nhận ra đến tư cách để ghen tao cũng không có, thậm chí nếu Châu Anh không muốn thì mày hoàn toàn có thể lờ tao đi, đến cả lời giải thích tao cũng chẳng xứng đáng nhận được." Khánh nói chuyện như thể nó vừa phải chịu sự tủi thân kinh khủng vậy "Châu Anh, tao khó chịu lắm..."

Trái tim tôi chợt nhói lên khi nghe Khánh nói những lời kia.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy giờ khắc này tất cả mọi thứ đều không còn quan trọng nữa. Sự cố chấp của tôi, những toan tính, nỗi nghi ngờ, hay sự bất an... tất cả đều chẳng còn nghĩa lý gì cả. Người tôi thích nói thích tôi, vậy thì tôi còn do dự điều gì nữa cơ chứ?

Hà cớ gì tôi phải giày vò cả mình lẫn người như vậy?

"Tao xin lỗi..." Tôi nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt nóng bừng vì sốt của Khánh, hôn lên trán nó "Để mày phải chịu ấm ức rồi."

"Ý mày là sao?" Khánh ngẩng đầu nhìn tôi, gương mặt ngập tràn vẻ khó tin.

Tôi khẽ cười, nghiêng đầu chạm nhẹ môi mình lên môi Khánh, hỏi lại:

"Mày thấy sao?"

Nó ngẩn người, vài giây sau mới phản ứng lại:

"Từ từ..." Giọng nói vẫn còn rất nghi hoặc "Mày làm lại hành động vừa rồi đi."

"..." Cái gì vậy Khánh Nguyễn?

"Tao biết ngay mà." Khánh bĩu môi, sứt sứt mũi "Mày làm vậy vì thấy thương hại tao đúng không?"

Vãi cả l**.

"Giờ tôi moi tim ra để chứng minh với bạn tình cảm của tôi là thật lòng nhé?" Tôi vừa nói vừa nghiêng răng, cố gắng kìm chế không để nó xuống giường đánh cho một trận.

Khánh khúc khích cười, nó tựa trán mình lên trán tôi, khẽ lắc đầu:

"Không cần, chỉ cần Châu Anh hôn tao một lần nữa là được."

Tôi khẽ thở hắt ra, vừa nhìn gương mặt đẹp trai ửng hồng vì sốt của Khánh, lòng bỗng dưng mềm nhũn. Dù chúng tôi chỉ cách nhau có vón vẹn vài centimet, thế nhưng Khánh nhất quyết không chủ động, nó chỉ im lặng nhìn tôi chăm chú, chờ đợi.

Tôi cảm thấy như thể có ai đó bóp nghẹt trái tim khi nhận ra thái độ dè dặt và bất an của Khánh. Vì vậy tôi gần như không dẫn đo, lần nữa ôm lấy khuôn mặt nóng bừng kia, cẩn thận hôn lên đôi môi hoàn mỹ của *ngươi*.

Ngay khi môi chúng tôi chạm nhau, Khánh ngay lập tức chiếm lấy quyền chủ động. Một tay Khánh đưa ra phía sau đỡ lấy gáy tôi, tay kia vòng qua eo kéo sát tôi về phía nó, chạm rãi dẫn dắt tôi tận hưởng nụ hôn của nó. Nếu mà để miêu tả thì nụ hôn này giống như trong mấy bộ romance Hàn Quốc không giới hạn độ tuổi ấy, ngắn, nhẹ nhàng, nhưng khiến cho người ta vương vấn mãi.

Tôi có cảm tưởng Khánh chỉ chạm môi tôi một chút đã vội buông ra, nó ôm tôi chặt tới mức khó thở, khẽ lẩm bẩm:

"Không được, tao sẽ lây bệnh cho Châu Anh mất..."

"..." Ôm hôn từ nãy tới giờ mới biết sợ lây bệnh à?

"Châu Anh..." Khánh vẫn giữ tư thế ôm tôi chặt kinh khủng, nó vùi đầu vào cổ tôi, giọng nói khàn khàn như đang nỉ non "Mày thích tao thật à?"

"Thật." Tôi thờ dài xoa đầu Khánh, không hiểu tại sao nó lại nghi ngờ tình cảm của tôi như thế. Chẳng lẽ tôi thiếu uy tín tới vậy ư?

"Châu Anh nói thích tao một lần nữa đi." Khánh vẫn không chịu bỏ qua.

Công chúa Khánh Nguyễn lúc ốm hơi bị nhiều sự đấy nhé.

"Tao rất thích Gia Khánh." Tôi chậm rãi nói rõ từng chữ "Khánh làm người yêu tao nhé?"

"Được." Khánh toe toét cười, nó ngồi thẳng dậy, nhìn thẳng vào mắt tôi "Tao đồng ý."

"...Tuyệt vời quá." Tôi lờm nó "Chúc mừng bạn Khánh Nguyễn đã trở thành người yêu đầu tiên của tớ."

Nụ cười trên môi Khánh còn tươi hơn nữa, nó cúi đầu hôn lên má tôi, thì thầm:

"My pleasure."

Tớ định viết Ngoại Truyện nho nhỏ khai thác POV của Trường khi Chanh hỏi sao bạn ấy lại tốt với Huyền Chi và POV của Khánh khi thấy Châu Anh và Công Trường lúc ở nhà xe, cơ mà thôi lười quá, hẹn chương sau nha =))))))

Ngoại truyện: Trường's POV (Ngắn)

Con Chanh lên lớp 2 thì bố nó bắt đầu đi tàu, một năm chỉ về được vài lần. Mẹ nó đợt đấy cũng mới mở trung tâm dạy múa nên bận suốt, lúc nào cũng phải gửi nó ở nhà tôi. Bình thường tan học mẹ tôi sẽ đón cả tôi và Chanh, nó phải ngồi ở nhà tôi đợi cho tới khi mẹ nó hết việc ở trung tâm mới thì được đón về.

Từ bé con Chanh đã ngoan vãi l**, tôi chưa thấy nó ăn vạ hay những nhẽo bao giờ, thậm chí có hôm mẹ nó đi công tác phải gửi nó ở nhờ nhà tôi mấy ngày, vậy mà nó vẫn có thể tỏ ra vui vẻ được. Chỉ mình tôi biết, khi không có mặt người lớn, con bé lúc nào cũng ngồi ngẩn người một mình, trông tội nghiệp như thể nó vừa bị ai đó bỏ rơi vậy.

Lúc đó Chanh nhỏ xíu, mong manh, yếu ớt và trầm lặng, cảm tưởng bất kỳ ai cũng có thể khiến nó tổn thương.

Với đầu óc của một thằng cu 7-8 tuổi, tất cả những gì tôi có thể làm khi đó là tìm cách chọc con Chanh để nó bớt làm cái vẻ chán đời kia và có tinh thần hơn một chút. Thi thoảng tôi trêu hơi quá tay, có lúc nó nhịn không được sẽ khóc. Lần nào tôi làm con Chanh khóc cũng bị mẹ đánh, nhưng ít ra thì trông con bé khóc còn đỡ trầm cảm hơn lúc nó ngồi tự kỷ một mình.

Lúc đầu con Chanh đáng yêu lắm, nó lúc nào cũng leo đẹo đi theo tôi, có cái gì cũng muốn chia sẻ với tôi, y như một đứa em gái đối với anh trai ấy. Nhưng đéo hiểu sao càng lớn con bé này càng láo, nó bắt đầu trả treo với tôi suốt ngày, bậ tôi tanh tách như tôm, mỗi lần cãi nhau là bắt đầu thích dùng bạo lực.

OK, tôi biết là tại tôi đã dạy con Chanh đánh nhau và chửi bậy, nhưng tôi vẫn sốc vãi l** khi chứng kiến đứa em gái trầm tính đáng yêu ngày nào đâm thẳng vào mặt thằng ngu cố tình giật tóc nó hồi lớp 4. Tôi mà không cản lại kịp thì con dờ người này còn lao đến đâm người ta thêm mấy phát nữa.

Thực lòng thì tôi rất tự hào về nó, nhưng tôi vẫn phải nghiêm túc nói chuyện với nó về việc sử dụng vũ lực để giải quyết vấn đề. Tôi chỉ sợ có ngày con báo con này bị người ta hội đồng mà tôi thì đeo ở cạnh nó bảo vệ được. Ông trời là hồi đấy con Chanh khá ngu, tôi nói cái gì nó cũng tin răm rắp, may mà cuối cùng nó cũng bớt hồ báo đi một tí.

Được cái hồi tiểu học con Chanh và tôi suốt ngày bị cô giáo lôi đi nhảy múa cái đeo gì ấy, nó bắt đầu có nhiều bạn bè hơn và có sức sống hơn. Lên cấp hai và cấp ba mọi thứ dần phức tạp hơn một chút, có khá nhiều chuyện đã xảy ra, nhưng vẫn trong tầm kiểm soát.

Tôi đã nghĩ tôi sẽ không bao giờ phải trông thấy vẻ trầm lặng và chán chường kia thêm một lần nào nữa, thế nhưng tôi lại vô tình bắt gặp dáng vẻ ấy khi nhìn vào Huyền Chi. Tôi chưa từng để ý đến Huyền Chi, dù đã học cùng nhau hơn một năm nhưng tôi còn chẳng thèm nhớ rõ tên người ta, mãi cho đến buổi tối vô tình gặp nó ở ngõ Bùi Thị Từ Nhiên.

Thực ra Huyền Chi chẳng có vẻ gì giống Chanh hồi tiểu học cả, chỉ là sự cô đơn và im lặng của Chi gợi cho tôi nhớ đến Chanh, điều đó vô tình khiến tôi để ý Chi hơn bình thường. Lòng tốt của tôi dành cho Huyền Chi xuất phát từ sự thương hại và từ tình cảm dành cho Chanh, từ đầu đến cuối vẫn luôn là vậy.

Tôi nhận ra Huyền Chi thích tôi, và tôi phát hiện ra tôi không thể bày tỏ rõ thái độ hay tránh xa Huyền Chi như cách tôi vẫn làm với những đứa con gái khác. Huyền Chi không giống những người khác, tôi có cảm giác chỉ cần tôi tỏ thái độ ghét bỏ một chút thôi cũng có thể khiến cho Chi tuyệt vọng và tan vỡ. Có lẽ bởi ánh mắt của Chi nhìn tôi, nó giống như người chết đuối nhìn thấy phao cứu sinh, giống người đi lạc tìm thấy ánh đèn leo lét trong đêm tối.

Tôi không rõ rốt cuộc Chi đã phải trải qua chuyện gì mới có thể trở nên nhạy cảm, mong manh và yếu đuối như vậy, thực tâm tôi cũng chẳng muốn dành thời gian để tìm hiểu. Chỉ là, khi Huyền Chi nhìn tôi bằng ánh mắt kia, tôi lại nhớ đến Chanh ngày bé. Tôi vẫn nhớ như in

hình ảnh con bé ngồi bó gối trên sofa trong phòng tôi, thần thờ nâng mắt nhìn tôi, khẽ thì thào:

"Tại sao bố mẹ chẳng bao giờ ở bên cạnh tớ nhỉ? Do bố mẹ không thương tớ đúng không?"

Tôi nhìn thấy cả nỗi tuyệt vọng và hy vọng trong đôi mắt ngây thơ ấy, con bé chăm chú nhìn tôi, chờ đợi, như thể câu trả lời của tôi chính là ánh sáng duy nhất của nó lúc đó.

Vì ánh mắt ấy mà tôi sẽ mãi mãi không thể dứt khoát với Huyền Chi được.

Tôi không biết chuyện này sẽ kéo dài đến khi nào, nhưng tôi biết hiện tại tôi không thể dừng lại.

Dù tôi biết rõ, tôi sẽ không thích Huyền Chi.

Hãy đặt mình vào vị trí của Công Trường và nghĩ đến những gì Huyền Chi phải trải qua trước khi phán xét nha mọi người <3

Chương sau nhiều sự kiện quá, tớ phải sắp xếp lại và lên ý tưởng, mà đợt này tớ lại bắt đầu bận nên chương mới thất thường lắm, mọi người đừng giục dl nhaaa.

Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ!

Chương 41

Xin cảm ơn bé Chang đã giúp chị có kha khá ý tưởng cho chương này :D

Tôi cảm thấy một trong những quyết định ngu ngốc nhất của Nguyễn Hoàng Gia Khánh đó là để chế độ "Đang hẹn hò" trên Facebook và follow tôi trên Instagram trong khi trước đó nó không hề follow ai.

Nghe thì mối quan hệ này có vẻ "private but not secret", nhưng mà với độ nổi tiếng của nam vương Khánh Nguyễn nhà tôi thì chẳng có cái mẹ gì private được cả. Thậm chí chẳng cần stalk cho mất công, với độ dính người và thích bày trò của bạn Khánh, chỉ sau hai ngày cả trường đều biết người đang hẹn hò với nó là Lê Vũ Ngọc Châu Anh 11A10.

(Private but not secret: riêng tư nhưng không bí mật)

Người ta nhìn đểu, up story đá xéo, stalk account clone thì tôi không nói làm gì, thế nhưng dám chặn đường thách thức tôi thì lại là chuyện khác.

"Để xem anh Khánh yêu chị được bao lâu!"

Tôi chớp mắt nhìn con bé tóc ngắn đang chỉ tay vào mặt mình, không biết nên phản ứng thế nào cho hợp lý.

"Ờm..." Tôi dịch chân sang bên cạnh một chút, "Ý là bé muốn cướp bồ chị ấy hả?"

"Không! Em sẽ không làm cái trò bẩn thủ đấy!" Con bé chống tay nhìn tôi, nói đõng dạc, "Em sẽ chờ đến lúc anh chị chia tay, anh Khánh sẽ đá chị sớm thôi."

"..." Tự dưng thấy bé này cũng dễ thương là thế nào nhỉ.

Bất chợt có ai đó choàng tay qua vai tôi, kéo tôi vào lòng.

"Châu Anh đứng đây làm gì thế?" Khánh cúi đầu hôn lên má tôi, "Đi lấy sổ đầu bài thôi?"

Tôi vươn tay vuốt ve khuôn mặt đẹp trai của Khánh, khoe môi hơi cong lên, liếc nhìn cô bé tóc ngắn đang đứng sượng trân phía đôi diện. Có vẻ Khánh hơi khó chịu vì tôi không để ý đến nó, nó cắn nhẹ lên tai tôi thể hiện sự bất mãn, không thêm quan tâm ở đây đang có người.

Tôi đẩy nhẹ đầu Khánh ra, kéo nó về phía văn phòng đoàn, lúc đi ngang qua em gái tóc ngắn tiện tay nhét cho con bé cái kẹo, hy vọng em ấy không nghĩ là tôi đang cố tình tỏ ra coi thường hay thách thức.

"Lần sau Châu Anh không cần tốn thời gian với mấy đứa con gái đấy." Khi chúng tôi đi được một đoạn, Khánh chợt thì thầm, "Có chuyện gì kể cho tao nghe, để tao xử lý là được."

"Không cần." Tôi cong môi cười, lồng tay mình vào tay Khánh, "Làm gì có con bé nào rắc rối bằng Khánh của tao đâu."

Chỉ riêng việc Khánh muốn công khai tôi với tất cả mọi người đã đem lại không ít vấn đề, chưa kể đến cái tính trẻ con khó chiều của nó. Tôi biết Khánh muốn chứng minh cho tôi thấy nó đang rất nghiêm túc với mối quan hệ này, nhưng quả thật tôi không cần nó phải làm vậy. Tôi cảm thấy yêu không công khai rất tốt, dù sao tôi không tin Khánh sẽ giữ hứng thú với tôi được lâu, đến lúc chia tay đỡ mất công giải thích với thiên hạ. Bây giờ có thể nó thật lòng đấy, nhưng sau này ai mà biết được.

Tôi thừa nhận tôi có vấn đề về lòng tin, từ đầu đến cuối tôi vẫn mang tâm lý "để xem mày thích tao được bao lâu" yêu đương với Khánh. Cách suy nghĩ như vậy giúp tôi không đặt quá nhiều kỳ vọng trong

một mối quan hệ và không quá quy lụy hay đau lòng khi có chuyện không mong muốn xảy ra.

Tôi biết trong tình yêu mà cứ mãi cân đo đong đếm như vậy sẽ rất mệt mỏi, nhưng tôi không dám đem trái tim của mình ra đánh cược cho ai đó, cụ thể hơn là Nguyễn Hoàng Gia Khánh.

"Châu Anh thấy tao rắc rối à?" Khánh hơi nhíu mày, tỏ ra giận dữ nhìn tôi chăm chăm.

Tôi bật cười, chủ động ôm nó:

"Nhưng mà tao thích rắc rối."

Miễn Khánh chưa chạm phải giới hạn của tôi, nó sẽ là ngoại lệ duy nhất.

Cuối tuần tôi có hẹn với Huyền Chi để bàn về tiết mục thi vòng 2 "Học sinh thanh lịch." Còn lý do tại sao hai đứa chúng tôi lại tham gia cuộc thi này, đó là một câu chuyện dài.

Phải quay ngược về tuần đầu tiên sau kì nghỉ Tết dương, thời điểm trường tôi tổ chức thi aerobics.

Như mọi năm, để đảm bảo tính chuyên môn thì trường tôi sẽ mời giáo viên ở trung tâm dạy nhảy về làm giám khảo. Ban giám khảo bao gồm 4 người, hai giáo viên dạy nhảy và hai thầy cô trường tôi. Đợt thi này sẽ chọn ra 1 lớp giải xuất sắc, 3 lớp giải nhất và 5 lớp giải nhì để tiếp tục thi đấu vào cuối tháng 3.

Chuyện sẽ không có gì đáng nói nếu lớp được giải xuất sắc và 3 lớp giải nhất đều thuê giáo viên dạy nhảy ở cùng một trung tâm, trùng hợp là trung tâm được trường tôi mời người về chấm thi. "Trùng hợp" hơn nữa đó là cô giáo biên đạo bài nhảy cho lớp được giải xuất sắc cũng ở trong ban giám khảo.

Lớp của Mẫn Nhi – chủ tịch Dancing Club được đánh giá cao nhất nhưng cũng chỉ được giải Nhì, đồng giải với lớp tôi. Được giải Nhì có nghĩa là còn cơ hội được thi tiếp, nhưng chẳng ai thoải mái với kết quả như vậy cả.

Ban giám khảo thiên vị một cách quá rõ ràng, gần như phủ nhận toàn bộ công sức tập luyện của các lớp. Rất nhiều học sinh thắc mắc trực tiếp về tiêu chuẩn chấm điểm của ban giám khảo nhưng chỉ nhận được một câu trả lời mơ hồ: "Bài nhảy phải đảm bảo tính liên mạch và đúng chất aerobics."

Well, thầy cô nói chuyện như thế các lớp khác thuê giáo viên dạy aerobics về biên đạo bài múa đương đại để lên thi vậy.

Biết rõ kêu với nhà trường không thay đổi được kết quả nên học sinh bắt đầu lên confession chửi nhau, kháy đểu, nói xấu trường, viết tâm thư bày tỏ sự thất vọng... mâu thuẫn căng thẳng tới mức cô hiệu trưởng phải can thiệp mới tạm ép xuống được.

Trái ngược với phần đông, lớp tôi lại tỏ ra bình tĩnh một cách kỳ lạ. Tôi nghĩ thái độ thản nhiên ấy là nhờ "hội quyền lực" và lớp trưởng. Lúc biết kết quả, mấy thằng đấy đều tỏ vẻ khá thờ ơ. Tất cả những gì chúng tôi nhận được là lời trấn an nhẹ nhàng của Mai Minh Việt:

"Mọi người vất vả rồi, không cần coi trọng cái giải ao làng này, thi xong tao mời lớp mình đi ăn."

Tất nhiên vẫn có rất nhiều người thấy khó chịu và bất bình, thậm chí có đứa còn lớn giọng chất vấn "hội quyền lực" vì thái độ thản nhiên của chúng nó. Thực tình tôi cũng hơi thất vọng, sự thờ ơ của "hội quyền lực" khiến tôi có cảm giác chúng nó không thực sự quan tâm và gắn bó với lớp, như thể đây là chuyện của người khác chứ chẳng liên quan gì tới chúng nó vậy.

Lúc đó Khánh đang ôm tôi, nó cười nhạt, nói nhẹ tênh:

"Cuộc sống có bao giờ công bằng đâu, chúng mày nên tập quen dần đi."

Quân Trần nhún vai, tiếp lời:

"Kết quả có từ trước khi cuộc thi bắt đầu rồi, bọn tao không muốn nói ra vì sợ cả lớp mất hứng thôi."

Sau hai câu nói kia, cả lớp tôi đều bình tĩnh lại, nhưng niềm tin với nhà trường thì chắc chắn không bao giờ lấy lại được nữa.

Nghe cách nói chuyện của "hội quyền lực", tôi cứ nghĩ chúng nó trải đời tới mức có thể bình thản trước tất cả bất công của xã hội và chẳng để chuyện gì vào mắt, ai ngờ chúng nó có ghi thù vụ này, thậm chí còn thể hiện sự bất mãn bằng cách trẻ con hết sức: Không tham gia bất kỳ hoạt động tập thể nào do nhà trường phát động nữa.

Sau sự kiện aerobics, trường tôi tổ chức cuộc thi "Học sinh thanh lịch", mỗi lớp bắt buộc phải có một cặp tham gia, nam nam, nam nữ hay nữ nữ đều được.

Khánh Nguyễn lấy lý do hướng nội, sợ đám đông để từ chối tham gia. Cái cớ này vừa nghe đã thấy vớ vẩn, thế nhưng thầy Nam lại chẳng thể nào ép nó được. Cả lớp tôi, đứa thì đau tay, đau chân, đứa kêu đau đầu, hoa mắt, chóng mặt, đứa lại kêu bận, đứa thì bảo bố mẹ không cho tham gia... Người bạn Nguyễn Công Trường của tôi còn chẳng thèm tìm một lý do tử tế, nó bảo nó bận ở nhà trông mèo, mèo nhà nó mới đẻ con, nó sợ không thể tập trung thi được.

Nghe xong đồng lý do lý trấu kia, thầy tôi thở dài:

"Thầy biết lớp mình không hài lòng với kết quả thi aerobics, bản thân thầy cũng không hài lòng, nhưng chúng ta đều biết rõ dù có làm gì cũng chẳng thể thay đổi được kết quả. Thay vì cứ mãi lẩn tránh những chuyện không như ý mình thì mọi người nên hướng đến những điều mới và tích cực, đừng để sự tiêu cực và bất công của cuộc sống ảnh

hưởng đến bản thân. Chúng ta không thể thay đổi cách thế giới vận hành, nhưng chúng ta có thể thay đổi góc nhìn của chính mình."

Thầy Nam dừng lại nhìn cả lớp một lượt, sau đó mới từ tốn nói tiếp:

"Thầy chỉ nói vậy thôi, còn việc tham gia "Học sinh thanh lịch" là hoạt động bắt buộc, thầy không cần các em phải đầu tư quá nhiều vào cuộc thi này, chỉ cần đi cho đủ số lượng là được." Thầy cúi đầu tìm máy tính trong cặp, "Nếu cả lớp không ai muốn tham gia thì thầy sẽ random, trúng số thứ tự của đĩa nào thì đĩa đấy phải đi, trừ khi có lý do bất khả kháng."

Lần bấm số đầu tiên, máy tính của thầy hiện lên số 9, là số thứ tự của Huyền Chi.

Lúc biết "người may mắn" được chọn là Huyền Chi, tôi nhận ra thầy Nam có vẻ do dự. Ngặt nỗi chính thầy là người bảo dùng máy tính bấm random để đảm bảo tính khách quan, mà Huyền Chi cũng chẳng có lý do gì để từ chối tham gia cả.

Không biết lúc đấy tôi nghĩ gì, thế nhưng vừa nhìn thấy vẻ lo lắng hoang mang của Huyền Chi, tôi quyết đoán giơ tay xin tham gia chung.

Tất cả mọi người đều bất ngờ, chỉ có Khánh là không. Nó cười cười nắm lấy tay tôi dưới ngăn bàn, dịu dàng thì thầm:

"Nếu biết Châu Anh chịu tham gia thì tao đã đăng ký từ đầu rồi."

"Mày có thể xin đi thay Huyền Chi." Tôi liếc nó.

"Không." Khánh lắc đầu, hai mắt cong cong "Tao thích đứng dưới sân khấu ngắm Châu Anh hơn."

Tôi cố gắng đè ép cảm giác chộn rộn khó hiểu trong lồng ngực, nháy mắt với Khánh, trêu nó:

"Okay, để chị mang giải nhất về cho bé."

Khánh gục đầu vào vai tôi, bả vai run run vì nhịn cười.

"Dạ vâng." Giọng nói êm ái pha lẫn chút vui vẻ của Khánh vang lên bên tai tôi, "Bé đợi."

Tôi chưa kịp nói gì thẳng Long ngồi cạnh đã chịu không nổi xen lời:

"Đcm hai đứa chúng mày đã nghe câu chuyện "Nam sinh bị bạn cùng lớp bắt ăn cơm chó nhiều quá nên đâm bạn nhập viện" chưa?"

"Chưa." Khánh nhếch môi cười, ôm eo tôi.

Long Đặng bẻ tay, lườm Khánh:

"Mày sắp được trải nghiệm rồi đấy."

"..."

.

.

Trước khi thi chính thức, trường tôi tổ chức vòng loại, chọn ra 12 lớp được đi tiếp.

Vòng loại có thể lệ khá đơn giản, mỗi cặp có 5 phút trình diễn, biểu diễn bất kỳ cái gì cũng được, ban giám khảo sẽ chấm điểm và xếp hạng, top 12 tiếp tục vào vòng trong.

Hôm đấy tôi hỏi Huyền Chi có năng khiếu hay sở thích gì không, con bé trả lời tôi là biết hát. Thực ra tôi chưa nghe Huyền Chi hát bao giờ, hình như chưa ai trong cái trường này từng nghe cả, nhưng mà không sao hết, tôi tin tưởng bạn Chi của tôi. Quan trọng là chúng tôi thi cho đủ KPI thôi chứ không có tham vọng to lớn gì cả, cho nên tôi chốt bài hát với Chi xong là kệ luôn, cũng không thêm tập luyện trước.

Hôm thi loại, tôi ôm cái Ukulele bị bám bụi trên nóc tủ quần áo đến, dùng 5 phút trước khi thi gảy lại bài Count on me của Bruno Mars, sau đó tự tin nắm tay dắt Huyền Chi lên sân khấu.

Vừa mới bắt đầu Huyền Chi có vẻ rất bất ổn, con bé căng thẳng tới mức quên mất phải hát từ đâu. Tôi vừa đánh đàn vừa nhắc bài cho Huyền Chi, chỉ mong thi xong nhanh nhanh còn về. Lúc đầu tôi cứ sợ Huyền Chi sẽ bật khóc ngay trên sân khấu, nhưng cuối cùng tôi mới là đứa suýt khóc.

Cái đm hình như khái niệm "biết hát" của Huyền Chi không cùng nội hàm và ngoại diên với khái niệm "biết hát" của tôi, bạn hát hay lắm *** nhưng bạn giấu kỹ quá, đến lúc biểu diễn tôi mới biết.

Nhờ Huyền Chi hát quá hay nên không ai thèm chú ý đến mấy chỗ tôi đánh sai nốt, hai đứa thuận lợi bước vào vòng thi chính thức trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người.

Tôi hỏi Huyền Chi có muốn được giải cao không, nếu Chi muốn tôi sẽ nghiêm túc 100% và hỗ trợ nó hết mình. Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, tôi vẫn hơi thất vọng một chút khi nhận được cái lắc đầu của Chi. Tôi muốn khuyên Chi cân nhắc lại nhưng tôi nghĩ tôi nên tôn trọng quyết định của con bé.

Vòng đầu tiên, các cặp đôi phải lên sân khấu giới thiệu ngắn gọn về bản thân và sự lựa chọn trang phục, sau đó trình bày thêm về ý nghĩa và thông điệp của trang phục (nếu có). Tôi với Huyền Chi mặc nguyên bộ đồng phục thường ngày của THPT A, nắm tay nhau lượn vài vòng trên sân khấu, lấy nguyên bài văn mẫu bàn luận về ý nghĩa của đồng phục học sinh trên mạng, sau đó cắt ghép thêm một ít truyền thống lâu đời của trường.

Chúng tôi cứ nghĩ đi thi kiểu đối phó thế này chắc chắn sẽ bị loại, ai ngờ thầy cô đánh giá phần thể hiện "rất có tinh thần của THPT A", "đơn giản mà độc đáo", "mang nét đẹp giản dị, trong sáng của học sinh", sau đó hai đứa được vào thẳng vòng tiếp theo trong sự hoang mang tột độ.

Vòng 2 "Học sinh thanh lịch" sẽ là phần trình diễn năng khiếu. Tôi hẹn Chi cuối tuần qua nhà tôi để bàn về tiết mục thi vòng 2, hai đứa chốt tiết mục rất nhanh, vẫn là Chi hát, tôi đàn.

Tôi tính hỏi Chi có muốn ở lại tập không, nhưng tôi đau đớn nhận ra tôi mới chính là đứa cần luyện tập thêm. Ukulele là một trong những loại nhạc cụ dễ chơi nhất mà tôi còn chẳng thể chơi nên hồn, đã thế bài Enchanted Huyền Chi chọn rõ khó đánh. Từ giờ đến lúc thi tôi mà không đánh được bài này thì tôi chỉ còn nước lên múa phụ họa cho đỡ vô dụng thôi.

Vừa tiễn Chi về được một lúc thì tôi có một vị khách bất ngờ: Quỳnh Như.

Hai mắt Quỳnh Như hơi sưng lên như thể vừa mới khóc xong, giọng nói cũng hơi khàn khàn:

"Mày có đang bận gì không? Tao có chút việc cần nhờ, nhanh thôi."

Tôi bối rối lắc đầu:

"Tao không có việc gì bận cả, mày lên phòng tao nói chuyện cho thoải mái."

"Cảm ơn mày." Như khẽ gật đầu với tôi, cởi giày bước vào nhà.

Vừa lên đến phòng tôi, Quỳnh Như ngay lập tức lấy điện thoại ra, con bé cho tôi xem một đoạn video ngắn, hình như được quay lại từ máy tính của ai đó.

"Tao muốn nhờ mày xác nhận lại với Gia Khánh về buổi tối hôm đấy, có phải Long..." Quỳnh Như chột ngừng lại như thể bị nghẹn, hai mắt đỏ lên, "Long đang qua lại với An Nhi không."

Chương 42

An Nhi là một trong những đứa bạn thân của Huyền My, học 11D2.

Cái video Quỳnh Như cho tôi xem chỉ vồn vẹn 3 phút, quay lại cảnh Long Đặng khoác vai cười nói gì đó với An Nhi, chẳng rõ có phải do góc quay hay không mà trông cả hai vừa tình tứ vừa thân mật. Đến tôi là người ngoài nhìn vào còn thấy ngửa mắt, không biết Quỳnh Như đã làm cách nào để giữ được bình tĩnh đến đây nhờ tôi trước chứ không tìm Long hỏi thẳng.

Dựa vào chất lượng và độ phản quang, có lẽ ai đó đã dùng điện thoại quay lại video gốc trên máy tính. Tôi khá chắc video gốc ở trong group chat của "hội quyền lực", nhưng chủ nhân cái video trong tay Quỳnh Như thì tôi đoán không ra, mà Quỳnh Như cũng có vẻ không muốn kể.

Trước khi Như về, tôi an ủi con bé mấy câu, đảm bảo với nó sẽ tìm cách xác nhận lại với Khánh sớm nhất có thể. Tôi nghĩ tôi cũng có chuyện cần "tâm sự" với người yêu của tôi nữa.

Mặc dù không thấy bóng dáng Nguyễn Hoàng Gia Khánh trong video kia nhưng tôi có thể loáng thoáng phát hiện ra mấy đứa con gái hay đi với nhóm Quân Trần. Cả nhóm thằng Quân ra ngoài chơi, còn rủ thêm mấy đứa con gái nữa, nếu bảo Khánh Nguyễn không có mặt thì tôi không tin.

Tối hôm đó, tôi còn chưa kịp tìm Khánh thì nó đã chủ động gọi điện cho tôi trước.

"Bạn Châu Anh ơi, mình muốn đi ăn bánh trôi tàu."

Vừa mở miệng ra là bắt đầu làm nũng.

"Tao tưởng mày không ăn được gì?" Tôi đeo airpod lên tai, bất giác mỉm cười, "Nước dùng của sủi dìn có nhiều gừng lắm đấy."

Khánh chột im lặng, vài giây sau nó mới lên tiếng:

"Nhưng Châu Anh thích ăn đúng không?"

"Ừ, tao thích ăn thật." Tôi thản nhiên hỏi lại nó, "Thế tại sao lại bảo tao mà muốn ăn?"

"..." Khánh lại lần nữa trầm mặc.

Tôi bật cười, thôi không trêu nó nữa:

"Khánh qua đón tao nhé, tự dưng tao cũng muốn ăn bánh trôi tàu."

"Châu Anh chuẩn bị đi, 10 phút nữa tao qua." Giọng của Khánh vui hẳn lên, "Mày nhớ mặc ấm nhé, đi đường lạnh lắm."

"Tao biết rồi." Tôi mỉm cười, khẽ thở dài, "Mày cũng thế nhé."

Khánh để tôi cúp máy trước, nhìn thông báo kết thúc cuộc gọi, nụ cười trên môi tôi hơi nhạt đi một chút.

Tôi rất thích Khánh, tôi thích cách nó thể hiện ra nó cần tôi, tôi thích cảm giác khi chúng tôi ở cạnh nhau. Tôi phải thừa nhận tôi thực sự hạnh phúc vì có Khánh ở bên.

Tôi phát hiện Khánh đã thay đổi rất nhiều từ khi chúng tôi quen nhau. Thời điểm nhận ra Khánh bắt đầu ngại ngùng khi nói những lời bày tỏ mà trước đây nó có thể thoải mái thốt ra chẳng chút nghĩ ngợi, có trời mới biết tôi đã vui như thế nào.

Khánh từng có quá nhiều kinh nghiệm yêu đương, nó biết phải làm gì để giữ lửa trong một mối quan hệ và đem lại cho đối phương cảm giác an toàn. Nó chủ động giữ khoảng cách với người khác giới, giới thiệu tôi với bạn bè, đi đâu, làm gì cũng báo cho tôi. Khánh không ngại thể hiện tình cảm nơi đông người, đôi lúc nó sẽ nhõng nhẽo như trẻ con, đôi lúc lại tỏ ra rõ trưởng thành và chiều tôi như chiều con

gái. Nó chưa bao giờ che giấu tình cảm và sự nhiệt tình dành cho tôi, nó luôn khiến tôi có cảm giác mình vô cùng quan trọng đối với nó.

Thành thật mà nói, nếu tôi không từng có một vài kỷ niệm không vui với Khánh, tôi nghĩ tôi sẽ nhanh chóng bị Khánh làm cho điên đảo và yêu nó đến mất lý trí. Nah, nói thì nói vậy, dẫu biết nó là một cây cờ đỏ di động* nhưng tôi vẫn đâm đầu vào đấy thôi, chỉ là tôi đang chờ đợi xem có nên đánh cược toàn bộ vào nó hay không.

Nguyễn Hoàng Gia Khánh, đừng khiến tao thất vọng nhé.

(*cờ đỏ di động = red flag: ẩn dụ về một mối quan hệ, về con người hoặc tình huống mà bạn cần thận trọng, đề phòng)

Khánh chở tôi tới quán sủi dìn ở 161 Cầu Đất. Mùa lạnh nên quán nào cũng đông, chúng tôi đứng đợi một lúc lâu mới đến lượt.

"Cô ơi, cho con hai suất mang về ạ." Tôi gọi to, mở túi tìm ví, sau đó thì thầm với Khánh, "Để tao trả nhé, cho Khánh làm em bé của tao hôm nay."

"Cảm ơn Châu Anh." Khánh bật cười, nó nghiêng đầu hôn tôi, nói nhỏ, "Ở đây vẫn còn chỗ mà, mình ngồi ăn ở đây cũng được..."

Tôi khó hiểu nhìn nó:

"Tao tưởng mày muốn ăn ở nhà hơn?"

Mặc dù Khánh chẳng bao giờ tỏ thái độ nhưng tôi biết nó không thích ngồi ở quán lề đường, hơn nữa trời mùa đông rét mướt, ở nhà không ấm hơn hay sao mà phải vác mặt ra đường hứng gió.

"Từ từ." Khánh hơi nhướn mày, khoe môi cong lên, "Mình sẽ về nhà Châu Anh à?"

"Không thì sao?" Tôi hỏi lại nó, "Hay mày muốn về nhà mày?"

Chẳng lẽ nó nghĩ tôi ra đường với nó chỉ để mua hai cốc bánh trôi tàu, sau đó ai về nhà nấy?

"Về nhà tao cũng được." Đôi mắt nâu sẫm xinh đẹp khẽ cong, nó ghé sát vào tai tôi, giọng nói nghe mời gọi cực kỳ, "Trong phòng tao có máy chiếu, mình có thể xem phim trên Netflix."

Tim tôi lại bắt đầu đập nhanh mất kiểm soát, tôi vội đẩy mặt Khánh ra xa, khẽ hắng giọng:

"Về nhà tao đi."

Khánh bật cười, tôi có thể cảm nhận được sự vui vẻ tràn ra từ ánh mắt sáng lấp lánh kia.

"Your wish is my command."

(Tạm dịch: Mong muốn của em là mệnh lệnh đối với anh)

.

.

Lần nào ghé qua Khánh cũng mang theo đồ ăn cho Lợn (con Husky vừa ngáo vừa béo nhà tôi), bây giờ chỉ cần nghe được tiếng xe quen quen là Lợn lao ra mừng. Chẳng biết có phải tôi gặp ảo giác không mà tôi thấy Lợn tiếp đón Khánh còn nhiệt tình hơn cả tôi.

"Không biết ai là chủ của nó nữa." Tôi bĩu môi lờm con Husky đang quẩn lấy chân Khánh, cúi đầu tìm dép đi trong nhà.

Khánh cười cười xoa đầu Lợn, hỏi sang chuyện khác:

"Mẹ đang ở trong nhà à?"

"Không." Tôi lắc đầu, để đôi dép xuống dưới chân Khánh, "Hôm nay mẹ có hẹn đi ăn với mấy cô ở trung tâm, có mình tao ở nhà thôi."

"Bác Lan cũng về rồi à?" Nó ngạc nhiên nhìn tôi.

"Ừm, bác Lan chỉ làm đến 7h tối thôi mà." Tôi nhún vai, cầm túi đựng sủi dìn đi thẳng xuống bếp, "Mày ngồi ở phòng khách đợi tao một chút nhé."

Tôi đổ bánh trôi tàu vào một bát to, sau đó mở tủ lạnh tìm tàu hũ và nước đường đen nấu sẵn.

Khánh lẻo đẻo theo sau tôi, trông nó có vẻ rất muốn giúp nhưng lại chẳng biết phải làm gì.

"Khánh mở hộ tao với." Tôi nhin cười đưa lọ đường cho nó.

"Châu Anh đang nấu gì thế?" Khánh nhẹ nhàng mở nắp lọ đường, nó đưa lại cho tôi, tò mò ngó nồi nước đang bắt đầu sôi lăn tăn.

"Nấu tàu hũ nước đường cho mày đó." Tôi thả trân châu và thêm đường vào nồi, thờ dài, "Nước dùng bán ở ngoài có gừng nên tao muốn nấu riêng."

"Tao ăn bánh trôi tàu được mà." Khánh chọt ôm siết lấy tôi từ phía sau, giọng nói hơi khàn khàn, "Châu Anh không cần mất công vậy đâu."

"Không mất công." Tôi cười khẽ, "Tao muốn nấu riêng cho Khánh cũng giống như Khánh muốn ăn bánh trôi tàu cùng tao thôi."

Tôi biết Khánh có thể nhượng bộ, thay đổi thói quen hay sở thích vì tôi, nhưng tôi không muốn điều đó. Nếu để tôi vui mà Khánh phải khó chịu thì đâu còn ý nghĩa gì nữa, rõ ràng có rất nhiều cách để cả hai đều hài lòng cơ mà.

Khánh hiểu ý tôi ngay lập tức, nó ôm tôi thật chặt, vùi mặt vào cổ tôi:

"Châu Anh tốt với tao thế..."

"Bởi vì tao thương Khánh." Tôi tắt bếp, xoay người lại đối mặt với Khánh, chậm rãi trả lời, "Tao thương mày, cho nên tao có thể bao dung tất cả mọi khuyết điểm của mày, coi mày là tất cả, toàn tâm toàn ý đối xử tốt với mày." Tôi dừng lại một chút, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt đẹp như tác phẩm nghệ thuật kia, từ tốn nói tiếp, "Nếu một ngày nào đó mày muốn kết thúc thì hãy nói với tao, đừng lựa chọn cách phản bội tao nhé."

"Tao sẽ không bao giờ làm chuyện có lỗi với Châu Anh." Khánh nhìn thẳng vào mắt tôi, đây là lần đầu tiên tôi thấy nó nói chuyện một cách cứng rắn như vậy.

Một tay nó đưa ra phía sau đỡ lấy thắt lưng tôi, ép sát tôi vào kệ bếp, nói chậm rãi:

"Tao chưa kể cho Châu Anh nghe lý do bố mẹ tao ly hôn đúng không? Bố tao ngoại tình với người khác, từ trước khi bố mẹ tao kết hôn, thậm chí còn có một đứa con trai hơn tao một tuổi bên ngoài."

Khánh chợt dừng lại, nó nhìn tôi chăm chú, trong mắt là thứ cảm xúc mà tôi không tài nào hiểu được.

"Tao thừa nhận tao từng yêu đương thiếu nghiêm túc với nhiều người, nhưng tao không bao giờ cho phép mình làm ra điều gì thiếu tôn trọng người kia trong chuyện tình cảm. Đối với tao, ngoại tình là việc không thể nào tha thứ, tao không thể trở thành người như... ưm..."

Tim tôi như thể bị ai đó bóp nghẹt khi nghe những lời kia, tôi gần như không kịp suy nghĩ vòng tay ôm lấy cổ Khánh, kiễng chân, ngăn không cho nó nói tiếp nữa.

Khi môi chúng tôi rời nhau, Khánh ôm tôi thật chặt, chặt tới mức tôi có thể nghe được tiếng thở dốc và nhịp tim mất kiểm soát của nó.

Tôi dịu dàng xoa đầu Khánh, nói sang chuyện khác:

"Mày thích ăn tàu hũ ít ngọt hay nhiều ngọt?"

"Tao thích ăn ít ngọt." Khánh trả lời, nhưng vẫn không chịu buông tôi ra, "Cảm ơn Châu Anh."

Tôi buộc lòng phải đẩy Khánh ra, quay người lại lấy bát để đựng tàu hũ. Tôi vừa múc nước đường ra bát vừa lơ đãng hỏi nó:

"Mày muốn lên phòng tao không?"

"Bé Chanh đang mời gọi tao đấy à?" Khánh tựa người lên kệ bếp, khóe môi cong lên.

Tôi liếc Khánh, đưa bát tàu hũ cho nó:

"Okay, mình sẽ ngồi ở phòng khách."

"Anh vừa nói nhầm..."

"Kính vãi, anh em cái l, bê bát lên phòng khách cho tao."

.

.

Lần nào mẹ tôi có hẹn ra ngoài ăn uống cũng về khuya, Khánh bảo không yên tâm để tôi ở nhà một mình, nó muốn đợi đến khi mẹ tôi về thì mới về.

Tôi định sẽ chờ thời điểm thích hợp để hỏi Khánh về Long Đăng, thế nhưng tôi còn chưa kịp làm gì Khánh đã chủ động gọi chuyện trước.

"Tại sao tự dưng hôm nay Châu Anh lại nói chuyện kỳ lạ thế? Có ai nói xấu tao với Châu Anh à?"

Tôi bật cười.

"Không có, sao mày nhạy cảm vậy?"

"Châu Anh không phải người sẽ nói chuyện vô nghĩa để gây sự với tao." Khánh lắc đầu, bóp nhẹ má tôi, "Nếu có chuyện gì Châu Anh phải kể cho tao nghe nhé."

"Cũng không có gì đâu." Tôi khẽ cựa quậy, tìm một vị trí thoải mái trong lòng Khánh để ngả đầu xuống, "Hôm nay tao vô tình nghe thấy có đứa kể hình như Long đang có gì đó với An Nhi 11D2, không biết có phải thật không, nếu là thật thì tội Quỳnh Như quá..."

Khánh cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt thoáng chút ngạc nhiên:

"Ai nói thế?"

"Tao nghe mấy đứa con gái 11D2 nói." Tôi rũ mắt, bắt đầu bịa chuyện, "Có đứa còn nhìn thấy Long thân thiết với An Nhi nữa."

Khánh hơi khựng lại, tôi biết nó đang nhớ đến buổi đi chơi kia.

"Hình như tuần trước hội bọn mày rủ mấy đứa Huyền My đi chơi đúng không?" Tôi không cho Khánh thời gian suy nghĩ, tiếp tục hỏi dồn nó, "Tao nghe đám con gái D2 kể hôm đấy có đứa nhìn thấy Long Đặng ôm An Nhi."

Bàn tay ấm áp của Khánh vẫn dịu dàng mơn nhẹ khuôn mặt tôi, nó trầm ngâm một lúc lâu, sau đó mới trả lời:

"Hôm đấy tao không đi, tao nhớ là tao bận chờ Lợn đi tiêm thì phải. Thứ 7 đúng không nhỉ?"

"Ừa, hôm Lợn đi tiêm là thứ 7." Tôi gật đầu xác nhận.

"Ừ đấy, xong tao còn đưa mày đi ăn." Nó xoa đầu tôi, hai mắt hơi cong lên, trong mắt toàn bộ đều là hình bóng của tôi. Có lẽ Khánh Nguyễn mãi mãi sẽ không biết được câu trả lời xuất sắc này đã thành công cứu nó thoát chết.

Khánh cúi đầu hôn nhẹ lên má tôi, nói tiếp:

"Tao không nghĩ Long Đặng sẽ bắt cá hai tay đâu."

"Chẳng lẽ mấy đứm 11D2 bịa chuyện?" Thành thật xin lỗi toàn thể các bạn gái 11D2.

Khánh lắc đầu:

"An Nhi có ý với Long Đặng thật, nhưng tao chắc chắn Long Đặng không phải loại đấy đâu."

"Sao mà chắc được?" Tôi vùi đầu vào cổ Khánh, cố gắng chiến đấu với cơn buồn ngủ, "Khi đánh giá những người thân thiết với mình thì thường sẽ không được khách quan mà..."

Khánh hạ vai xuống một chút để tôi nằm được thoải mái, nó với tay lấy tấm mền trên sofa đắp lên cho tôi, từ tốn đáp:

"Không đâu, tao nhìn người chuẩn lắm."

"Thế thì mắt chọn bạn gái của mày chẳng chuẩn gì cả." Tôi dụi mắt, "Bạn gái cũ của mày xấu tính lắm, hôm trước nó còn bịa chuyện nói xấu tao, thằng Tâm nghe thấy mới chửi nó một trận, suýt nữa thì đánh nhau."

"Ai cơ?" Khánh sừng sốt hỏi lại.

Hmm, bạn Khánh nhiều người yêu cũ đến mức không biết tôi đang nói đến ai kia.

"Huyền My ấy." Tôi lờm nó, trong lòng chợt dâng lên cảm giác khó chịu không tên, "Mày vẫn hay đi chơi chung nhóm với Huyền My đúng không?"

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nam vương Khánh Nguyễn bối rối như vậy. Trông nó như thể vừa phải đấu tranh tâm lý ghê lắm, hình như nó muốn giải thích với tôi nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu, luống cuống đến mức hai mắt đỏ cả lên.

"Thằng Quân chơi với Huyền My nên mới hay rủ Huyền My đi với nhóm, thực ra hầu hết những lần có mặt Huyền My tao đều không tham gia." Khánh nhíu mày, cố gắng sắp xếp từ ngữ, "Hơn nửa năm rồi tao không nói chuyện với Huyền My, tao không bao giờ giữ liên lạc hay có kiểu làm bạn với người yêu cũ đâu."

"Hmmm..." Tôi cố tình ngân dài câu nói, nhướn mày.

Người yêu cũ của người yêu luôn là một sự tồn tại nào đó cực kỳ gây khó chịu, đây chỉ là cảm xúc rất đời thường thôi, tôi không phải kiểu người sẽ giận dữ vì mấy chuyện lật vặt thế này. Tôi không quá để tâm đến việc Khánh từng yêu bao nhiêu người, trái lại, tôi thấy tôn trọng vì nó đã không hạ bệ hay nói xấu người yêu cũ để lấy lòng tôi.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhìn Khánh bồn chồn, lo lắng, bất an khiến tôi thấy khá là vui.

"Xin lỗi vì đã khiến Châu Anh có thêm rắc rối." Khánh lại bắt đầu làm nũng, "Tao sẽ giải quyết hết chuyện cũ, Châu Anh chỉ cần tin tưởng tao là được."

"Tao tin Khánh." Tôi mỉm cười, gật đầu.

Đêm hôm đấy tôi nhắn tin cho Quỳnh Như, kể lại toàn bộ lời của Khánh cho Như nghe. Quỳnh Như có vẻ đã bình tĩnh hơn, con bé cảm ơn tôi, nói sẽ xác nhận với Long Đăng một lần nữa.

Tôi cứ nghĩ mọi chuyện đã êm đẹp rồi, thế nhưng mấy hôm sau tự dưng lớp tôi đồn ầm lên chuyện Long và Như chia tay. Tôi còn chưa kịp tiêu hóa xong thông tin kia thì lớp lại có một cái drama khác: Quân suýt chút nữa đánh nhau với Tâm.

Tôi không biết cụ thể chuyện gì đã xảy ra, nhưng qua lời hai thằng chửi nhau thì tôi có thể kết luận được hai thông tin quan trọng: Tâm

là người leak video trong group chat của Quân cho Quỳnh Như và Tâm là anh họ của Quân.

Trần Minh Tâm và Trần Minh Quân?

(Chuyện ngoài lề)

Chắc các cậu cũng biết Tâm có nguyên mẫu ngoài đời là một người bạn của tớ rồi đúng không? Để dễ phân biệt thì tớ sẽ gọi nó là A =)))) A biết tớ viết Chanh Mật Ong, nó biết Tâm là version tiểu thuyết của nó, nó còn đọc và góp ý plot cho tớ nữa.

Chuyện là A rất ngứa mắt thằng Quân, nhưng thằng Quân chỉ đáng ghét chứ nó chưa làm cái qq gì khiến người ta ghét cay ghét đắng cả. Thế là A suốt ngày xui tớ làm sao để Quân đánh nhau với Tâm, đánh đến mức Tâm nhập viện càng tốt, để người ta có cơ anti thằng Quân chung với nó =)))))))))

A còn dặn tớ nếu xuất bản hãy để cho nó vài quyển có chữ ký tác giả để nó đầu cơ bán lại =)))) Ôi bạn tôi =))))))

Anyway, chúc mọi người có một tuần mới vui vẻ nhaaaa

Chương 43

Hiện tại tớ đang là sinh viên năm 3, không chỉ bận học trên trường mà còn phải đi làm thêm và chuẩn bị rất nhiều thứ khác nữa, tớ không thể đảm bảo thời gian ra chương cụ thể được, có thời gian và cảm hứng là tớ sẽ viết và đăng lên luôn, cảm ơn mọi người đã chờ đợi.

Giới viết khá là lăm drama, nếu một cái tên xuất hiện trên các trang confession quá nhiều sẽ rất dễ gây chú ý và bị người ta soi mói, nếu có vấn đề gì mọi người có thể cmt ngay trong truyện hoặc nhắn tin riêng, vấn đề nào trả lời được tớ sẽ cố gắng trả lời, đừng lôi truyện hay tên tớ lên cfs nhé, tớ bị yếu tim, thấy tên truyện bị cue trên cfs là giật thon thót =))))

Tôi không dám tìm Tâm hỏi rõ chuyện, vì vậy tôi đành đợi Khánh về chỗ để hỏi.

Mãi đến lúc có chuông thông báo vào lớp tôi mới thấy Khánh trở về, theo sau Khánh là Long Đăng. Vừa thấy tôi, Khánh ngay lập tức nở nụ cười, nó nhẹ nhàng xoa đầu tôi, cúi xuống thì thầm:

"Hôm nay Châu Anh tạm đổi chỗ cho tao nhé?"

Tôi liếc mắt nhìn Long Đăng đang bước vào chỗ, khẽ gật đầu, ngoan ngoãn ôm đồ đạc chuyển sang bên cạnh nhường chỗ cho Khánh. Trông Long Đăng khó ở quá huhu, như thể nó chuẩn bị xiên chết đĩa nào dám gây sự ấy.

Tiếp theo là Địa Lý, những môn không phải môn chính ban và môn thi tổ hợp thường giáo viên nào cũng dễ tính, chúng tôi có đổi chỗ thầy cô cũng chẳng để ý bao giờ.

Khánh và Long nói chuyện với nhau cả tiết, tôi không nghe được hai thằng nói gì, nhưng cuối cùng Đặng Long có vẻ đã dịu xuống, thái độ cũng bình tĩnh hơn.

Vừa hết tiết, Đặng Long ngay lập tức chạy xuống chỗ Quỳnh Như, còn Khánh quay sang ôm chặt tôi, nó vùi đầu vào cổ tôi, thở ra một hơi dài:

"Minh Tâm là anh họ của Quân Trần, hai thằng cố tình giấu, đến hôm nay bọn tao mới biết."

Tôi có thể cảm nhận được đôi môi mềm mại của Khánh đang cọ khẽ vào cổ mình, tôi đẩy nhẹ đầu nó ra, hỏi:

"Tại sao Tâm với Quân lại suýt đánh nhau?"

"Hôm trước Tâm đến nhà Quân, thằng Quân dùng laptop vào mess nhưng quên tắt, Tâm vô tình nhìn thấy video Đặng Long khoác vai An Nhi trong box chat của Quân. Thằng Tâm dùng điện thoại quay lại cái video trên mess rồi gửi cho Quỳnh Như." Khánh ngồi thẳng dậy, kéo tôi sát vào lòng, thì thầm, "Cái video đấy thằng Quân quay hôm chúng nó đi chơi với mấy đứa con gái, do góc quay nên trông Long có vẻ thân mật với An Nhi nhưng thực ra không có gì cả. Long giải thích với Như rồi, lúc đầu có vẻ đã giải quyết xong, sau đó không hiểu lại có chuyện gì mà Như nhất quyết muốn chia tay."

Khánh nựng má tôi, nói tiếp:

"Long quay lại chửi thằng Quân, nó trách tại Quân quay cái video gây hiểu nhầm kia nên hai đứa mới xích mích. Lúc đấy hai thằng mới bắt đầu thắc mắc tại sao video trong group chat bị leak, sau đó thì tra ra là do Tâm."

"Hmm..." Tôi trầm ngâm, "Bảo sao thằng Tâm lại biết nhiều chuyện như vậy."

"Chuyện nhà chúng nó có vẻ phức tạp lắm." Khánh nhún vai, đánh mắt về phía bàn Quỳnh Như, "Thằng Long như thằng ngu, lần đéo nào cũng thấy Quỳnh Như phải giải quyết mấy đứa con gái tiếp cận nó, đến lúc Quỳnh Như đòi chia tay thật mới bắt đầu hoảng."

Tôi hướng tầm mắt theo Khánh, trông thấy Long đang sốt ruột giải thích cái gì đó với Như. Quỳnh Như chỉ im lặng nhìn Long, vẻ mặt bình tĩnh đến mức khó hiểu. Không phải bình tĩnh, là thờ ơ.

Tôi đoán có lẽ Quỳnh Như đã cảm thấy quá mệt mỏi rồi.

Tôi ngả đầu vào vai Khánh, thắc mắc vấn đề cuối cùng:

"Lúc này mà nói gì với Long thế?"

"Chuyện làm vườn ấy mà." Khánh mỉm cười, nhéo mũi tôi.

Tôi ngồi thẳng dậy, ngạc nhiên hết cỡ:

"Hả? Chuyện làm vườn?" Tôi có nghe nhầm không thế?

"Nếu muốn trồng hoa thì phải dọn cỏ, chịu khó tưới nước, chăm sóc thường xuyên, như vậy hoa mới nở đẹp như ý." Khánh thần nhiên nói, vươn tay ôm lấy mặt tôi như đang nâng niu một bông hoa, "Nếu như chỉ gieo hạt rồi mặc kệ, để cây hoa một mình chống chọi với thời tiết, sâu bọ, cỏ dại, sớm muộn gì cây cũng chết héo."

Tôi nâng mắt nhìn Khánh, khóe môi cong lên. Tôi biết nó không chỉ nói về trồng hoa.

Trần Minh Tâm có vẻ không muốn nói nhiều về vấn đề gia đình, mặc dù rất tò mò nhưng tôi quyết định sẽ tôn trọng nó và giữ hết thắc mắc trong lòng.

Có vẻ lần này Quỳnh Như quyết tâm muốn chia tay với Long thật, đã gần hai tuần trôi qua nhưng cả hai đứa chẳng có dấu hiệu sẽ làm

lành. Long Đăng vẫn rất kiên trì tìm cách dỗ Quỳnh Như, còn Quỳnh Như càng lúc càng cứng rắn, gần như không cho Long một cơ hội nào. Lúc đầu tôi cho rằng Long sẽ bỏ cuộc sớm, dù sao với vị trí của nó, chỉ cần nó chia tay là bao nhiêu em muốn nhào vào.

Trái ngược với suy nghĩ của tôi, Đăng Long ngày càng nhiệt tình với Quỳnh Như, nó còn khiến An Nhi phải chủ động gặp Quỳnh Như xin lỗi. Hình như sau vụ leak video An Nhi có tìm Quỳnh Như, không biết An Nhi đã nói những gì nhưng từ lúc đó Quỳnh Như mới nhất quyết muốn chia tay. Mọi chuyện được làm sáng tỏ, Như thẳng thắn xin lỗi vì đã hiểu nhầm Long, lúc ấy chúng tôi đều tưởng hai đứa sẽ quay lại, nhưng Như vẫn lắc đầu.

Mãi một thời gian sau tôi mới có cơ hội hỏi chuyện Quỳnh Như.

Hôm đó tôi phải đến bệnh viện Việt Tiệp thăm một người bạn cũ, lúc ra về thì đụng mặt Quỳnh Như ở thang máy.

"Ơ Châu Anh?" Quỳnh Như thoáng bất ngờ, "Mày đến bệnh viện làm gì thế?"

"Tao đến thăm bạn." Tôi cũng ngạc nhiên, tò mò hỏi nó, "Còn mày đến đây làm gì?"

"À chị tao mới sinh, cuối tuần tao hay ở lại chăm cháu." Như mỉm cười, lúm đồng tiền thấp thoáng bên khóe miệng. Con bé ấn nút giữ cửa thang máy giúp tôi rồi bước ra ngoài, vẫy tay tạm biệt tôi.

"Tao tưởng khoa sản ở tòa bên kia..." Tôi nấn ná đứng trước cửa thang máy, quay đầu nhìn Như.

"Ừ đúng rồi, tao muốn lên sân thượng nên mới qua đây."

Tôi đang ở tầng 6 tòa A, nếu muốn lên sân thượng bệnh viện thì chỉ được đi thang máy đến tầng 6 rồi phải đi thang bộ lên. Nhưng mà Quỳnh Như lên sân thượng làm gì?

Tự đứng trong đầu tôi chọt lướt qua mấy bài báo nhảy lều tự sát ở bệnh viện Việt Tiệp, mặc dù biết bạn tôi không thể nào đại dột vậy đâu nhưng tôi vẫn quyết định đi theo cho yên tâm.

"Trên sân thượng bệnh viện có gì thế?" Tôi lúi ra khỏi thang máy, liếc nhìn cánh cửa đang dần khép lại, tỏ ra tò mò hỏi Quỳnh Như, "Tao chưa lên đấy bao giờ, tao đi chung với mày được không?"

"Cũng được." Quỳnh Như đồng ý ngay lập tức, con bé vui vẻ khoác tay tôi, "Tầm này mặt trời bắt đầu lặn rồi đấy."

Tôi để yên cho Như kéo về phía cầu thang, âm thầm quan sát nét mặt của con bé, cố tìm ra được một chút gì đó không ổn phía sau nụ cười vô tư kia.

"Thời gian ôn thi vào 10 tao hay bị gặp áp lực, vì tao là con cả nên bố mẹ đặt kỳ vọng cao lắm." Như chọt lên tiếng, "Mỗi lần thấy tao có vẻ không ổn, Long Đăng sẽ dẫn tao đến đây."

Quỳnh Như vừa dứt lời thì chúng tôi lên tới nơi.

"Hôm nay không có hoàng hôn rồi." Giọng con bé xen lẫn chút thất vọng, "Nhưng ngắm thành phố từ đây cũng đẹp lắm."

Tôi bước theo Quỳnh Như, đưa mắt nhìn một lượt quanh sân thượng bệnh viện. Hôm nay lạnh, lại còn có gió mùa nên chẳng có ai dờ hơi lên đây ngoài hai đứa chúng tôi. Bầu trời trên đầu xám xịt, từng đám mây nặng trĩu giăng kín khắp nơi, gần như không thể ngắm được hoàng hôn trong điều kiện thời tiết thế này.

Như dẫn tôi ra lan can ở rìa sân thượng, con bé hướng tầm mắt ra xa, giọng nói gần như bị lẫn trong tiếng gió:

"Lần nào đứng đây ngắm thành phố tao cũng có cảm giác thoải mái như thể trút hết được mọi gánh nặng."

Tôi nhìn theo Như, ừ thì chỗ này ngắm thành phố cũng chill thật, nhưng đm không phải là trong điều kiện thời tiết 13 độ, trời âm u và gió mùa gào thét bên tai thế này.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Như, tôi không dám mở mồm bảo nó quay về cho ấm, mà nếu vút nó một mình ở đây thì tôi lại không yên tâm. Thế là tôi cẩn rắng đứng hóng gió với nó trên tầng thượng bệnh viện giữa mùa đông lạnh giá, chỉ cầu mong nó sớm nhận ra tôi sắp chết cóng để còn đi về.

Một lúc sau, cuối cùng Như cũng quay sang hỏi tôi:

"Mày không lạnh à? Tao lạnh run cả người rồi đây này."

"... Tao có." Tôi cứng đờ nhìn nó, khó khăn nói, "Tao sắp đông cứng rồi."

"Thế thì mình đi xuống thôi." Như nhìn tôi một cách kỳ lạ, nó túm lấy bàn tay tôi kéo về phía cửa ra vào, nhiệt độ ấm áp từ tay Như khiến tôi thấy dễ chịu hơn hẳn.

"Tao tưởng mày muốn ngắm cảnh." Tôi rùng mình so vai, run rẩy giải thích. Mặc dù tay tôi lạnh như đá nhưng Quỳnh Như vẫn không buông ra, một tay Như nắm tay tôi, tay kia kéo tấm cửa kim loại.

Vừa bước vào trong cầu thang, tôi có cảm giác như thể mình mới từ trong ngăn đá tủ lạnh đi ra ngoài vậy.

"Trong này ấm thật." Như buông tay tôi ra để đóng cửa, cảm thán, "Tao cũng tưởng mày muốn ngắm cảnh nên cố đứng đấy với mày."

"..." Ừa Như? Mấy bạn xinh gái thường dờ hơi thế này hả Như?

Như quay đầu nhìn tôi, có lẽ do nhìn thấy biểu cảm phản đối mạnh mẽ trên mặt tôi, con bé phá ra cười:

"Tao đùa thôi, mày sợ tao nghĩ quẩn lên mới theo tao đúng không?"

"Không." Tôi liếc nó, phủ nhận ngay lập tức, "Tao chưa lên sân thượng bao giờ nên muốn tham quan thử."

"Thế à?" Như cười cười ngó tôi, con bé kéo tay tôi bước xuống tầng, đổi chủ đề, "Gần Việt Tiệp có quán sủi dìn ngon lắm, đi ăn với tao đi, tao mời."

"Cũng được." Tôi gật đầu, rũ mắt nhìn bàn tay trắng nõn đang nắm chặt lấy tay mình. Tôi nghĩ tôi đã lờ mờ hiểu vì sao Long Đặng lại lụy Quỳnh Như đến vậy rồi.

Quỳnh Như dẫn tôi tới một quán sủi dìn ở sâu trong ngõ, quán không có biển hiệu, cũng chẳng đông khách, chỉ có vài bộ bàn ghế nhựa bày bên trong nhà.

"Sao mà tìm được quán này hay vậy?" Tôi kéo ghế ra ngồi xuống, nâng mắt nhìn Quỳnh Như. Hơi ẩm từ quán ăn và bát sủi dìn nghi ngút khói trước mặt khiến tôi bắt đầu cảm thấy ấm áp trở lại.

"Long dẫn tao đến đây đấy, tao hỏi thì nó bảo được mẹ dẫn đi ăn hồi nhỏ." Quỳnh Như nhún vai, bình thản lấy giấy ăn lau hai chiếc thìa sạch sẽ.

Tôi chợt cảm thấy sợ, tôi ghét cảm giác mình là người gọt ra chuyện không vui trong lòng người khác, tôi sợ phải nhìn thấy sự bối rối và mất tự nhiên trong mắt Quỳnh Như.

Có vẻ Quỳnh Như đoán ra được tâm trạng của tôi, con bé bật cười để thìa vào bát tôi, đôi mắt hạnh khẽ cong:

"Tao với Long chia tay trong hòa bình, tao không thù ghét hay trách móc gì Long cả, mà không phải lo nếu lỡ nhắc đến Long tao sẽ mất vui."

"Nhưng ai mà vui nổi khi nhắc đến người yêu cũ." Tôi cũng cười, thoải mái đùa lại Quỳnh Như. Nếu tôi càng tỏ ra áy náy và cố tình né tránh vấn đề thì lại càng khó xử cho Quỳnh Như.

"Nếu tao bảo không khó chịu thì đó là nói dối." Như cúi đầu dùng thìa múc một miếng bánh trôi tàu, thờ dài, "Trước khi yêu nhau tao và Long từng là bạn thân, từ hồi cấp 2 nhìn nó đổi hết em này đến em khác tao đã thấy không ổn, chẳng hiểu sao cuối cùng vẫn đồng ý yêu nó, bây giờ muốn quay lại làm bạn cũng không được."

"Mày chia tay Long là vì An Nhi à?" Có lẽ điều này hơi tế nhị, nhưng tôi thực sự rất thắc mắc. Tôi biết Như yêu Long không kém gì tình cảm Long dành cho Như, và tôi không nghĩ Như lại có thể dứt khoát một cách tuyệt tình đến vậy, dù Như biết rõ đó là một hiểu nhầm.

"An Nhi chỉ là giọt nước tràn ly thôi." Như chậm rãi nhai miếng bánh trôi trong miệng, một lúc sau con bé mới nói tiếp, "Người chủ động tỏ tình với tao là Long, người hứa hẹn sẽ yêu thương tao cũng là Long, nhưng lúc nào tao cũng là phải mệt mỏi xử lý đám con gái tiếp cận nó, còn nó chẳng tỏ thái độ gì cả, thậm chí còn đùa cợt hết con này đến con khác trước mặt tao."

"Tồi thật." Tôi dùng thìa múc miếng gừng to đùng ra khỏi bát, buông lời nhận xét, "Vừa tồi vừa hãm."

"Tao cảm thấy rất mệt mỏi và thiếu an toàn, mọi người nhìn vào chỉ thấy Long Đặng rất chiều tao, nhưng chẳng ai biết tao đã phải gồng mình thế nào khi yêu nó." Quỳnh Như vẫn rũ mắt, hàng mi vừa dày vừa dài che khuất toàn bộ cảm xúc phức tạp bên trong, "Tao ghét bản thân mình mỗi khi ghen tuông, khóc lóc và suy nghĩ linh tinh về các mối quan hệ quần quanh rắc rối của Long, giống như tao không còn là chính mình ấy."

Tôi lặng lẽ nhìn giọt nước mắt trong suốt rơi trên bàn, im lặng đưa Như túi khăn giấy.

Có lẽ Quỳnh Như cũng đã phải vật lộn và cân nhắc rất lâu mới có thể đưa ra quyết định chia tay. Tôi biết lần này Như thực sự nghiêm túc chứ không phải giận dỗi như mọi lần nữa rồi.

Vòng 2 cuộc thi "Học sinh thanh lịch" được tổ chức vào tối 25 Tết, một ngày trước khi chúng tôi chính thức nghỉ Tết Âm lịch.

Sau hai tuần học đánh ukulele với nam vương Khánh Nguyễn, may mắn là cuối cùng tôi cũng có thể đánh trọn vẹn bài Enchanted của Taylor Swift mà không vấp tí nào. Tôi không ngại bẽ mặt vì không gảy được đàn, chỉ là tôi không muốn phá hỏng màn trình diễn của Huyền Chi.

Lớp tôi được xếp thứ tự biểu diễn thứ 7, khi lớp thứ 6 bắt đầu lên sân khấu, Huyền Chi bắt chợt ôm tôi.

"Cảm ơn Châu Anh đã lựa chọn tham gia với tớ."

"Sao tự dưng sến thế?" Tôi bật cười, ôm lại Huyền Chi, "Cậu căng thẳng à?"

"Hơi hơi." Chi vẫn ôm tôi thật chặt, "Nhưng có Châu Anh ở cạnh tớ rồi."

"Nào nào." Khánh từ đâu xuất hiện kéo tôi ra khỏi vòng tay của Chi, "Bạn Huyền Chi định đập chậu cướp hoa của tớ à?"

Huyền Chi thoáng bối rối, hình như đây là lần đầu tiên Khánh Nguyễn chủ động nói chuyện với con bé. Tôi đánh nhẹ bàn tay đang ôm chặt eo mình, bước tới nắm tay Huyền Chi, liếc Khánh:

"Chi không cần đập, hoa này tự chạy ra khỏi chậu."

"Eo ơi quê chưa." Đặng Long chợt từ phía sau Khánh bước ra, khoác vai Khánh, "Sức hút của nam vương Khánh Nguyễn cũng chỉ

thế thôi."

Đi theo Long là hơn nửa lớp tôi, cả đám đứng đầy trong phòng chờ, mỗi đứa một câu cổ vũ tôi và Huyền Chi, sau cùng thầy Nam còn đến hứa nếu vào được chung kết sẽ thưởng nóng cho cả hai đứa.

Rõ ràng cả lớp đặt kỳ vọng rất nhiều vào chúng tôi, thế nhưng khi bước lên sân khấu, cả tôi và Chi đều bình tĩnh đến kỳ lạ. Có lẽ cả hai đứa tôi đều biết, dù kết quả có thế nào đi chăng nữa thì chúng tôi vẫn có 11A10 đón mừng.

"There I was again tonight..."

Ngay từ câu đầu tiên tôi đã nhận ra Huyền Chi đang run, rõ ràng lúc này còn rất tự tin, thế mà vừa nhìn xuống dưới khán đài là con bé lại bị mất bình tĩnh. Tôi đứng dậy khỏi ghế, bước tới bên cạnh Chi, lặng lẽ dùng khuỷu tay chạm nhẹ vào khuỷu tay Chi, hy vọng con bé có thể an tâm hơn một chút.

Ở phía dưới khán đài, cả lớp tôi đồng loạt mở đèn flash, im lặng vẫy đèn theo nhịp đàn. Có lẽ do hiệu ứng đám đông, sau đó học sinh các lớp khác cũng bật flash lên, tạo thành một biển sao rực rỡ.

Ngay khi cảm nhận được giọng hát của Huyền Chi đã ổn định hơn, tôi quay lại ghế ngồi, yên tâm tập trung gảy đàn. Đêm nay, tôi chỉ cần làm nền là được rồi.

Bỗng nhiên, một nhóm học sinh ngồi gần sân khấu chọt "Ồ" lên, mọi người ngược mắt nhìn chăm chăm vào Huyền Chi bằng nét mặt lo lắng xen lẫn tò mò. Tôi vội ngẩng đầu lên nhìn Chi, kinh ngạc nhận ra gương mặt Chi đã đẫm nước mắt.

Chi không lau nước mắt, cũng không để tâm đến đám người gần sân khấu đang chú mục vào mình. Con bé cứ đứng yên đấy, chăm chú nhìn về một hướng dưới khán đài, tay vẫn nắm chặt microphone, từng câu hát như xé lòng.

"These are the words I held back,

As I was leaving too soon,

I was enchanted to meet you."

(Đây là những lời mà em chẳng thể thổ lộ,

Bởi em đã phải rời đi quá sớm,

Nhưng em thật lòng hạnh phúc vì được gặp anh.)

Tôi vội tìm kiếm Trường trong đám đông, nhận ra nó cũng đang lặng lẽ nhìn về phía sân khấu. Khoảng cách quá xa nên tôi không thể thấy được biểu cảm của Trường, nhưng tôi dám chắc Trường biết bài hát này Chi hát tặng riêng mình nó.

Trái tim tôi chột nặng nề như thể có tảng đá lớn đè lên, cổ họng bắt đầu hơi nghèn nghẹn. Tình cảm của Huyền Chi qua từng câu hát thực sự đã chạm tới trái tim tôi, tôi không chắc mình có thể làm gì để giúp Chi, nhưng tôi biết nếu Chi muốn điều gì đó thì tôi sẽ ủng hộ hết lòng. Chỉ là, khi nhìn Huyền Chi vừa hát vừa khóc một cách tuyệt vọng như vậy, trong lòng tôi bỗng dâng lên cảm giác bất an.

Vừa hát xong Huyền Chi phải rời đi luôn, hình như nhà con bé có việc bận. Công Trường cứ mãi suy tư từ khi chúng tôi kết thúc trình diễn, những lúc như vậy tôi biết nên để nó một mình là tốt nhất.

Kết quả của vòng 2 có ngay trong tối hôm đó, tôi và Huyền Chi được vào chung kết. Lớp tôi vừa bất ngờ lại vừa không bất ngờ, mọi người ai cũng vui, liên tục tag tên Huyền Chi trong nhóm lớp để chúc mừng, nhưng hình như con bé đang bận nên không seen một tin nhắn nào.

Cả đêm ấy không thấy Huyền Chi online, tôi nhắn tin riêng cũng không được, cảm giác bất an trong lòng lại càng lớn hơn một chút.

Đến sáng hôm sau thì dự cảm của tôi đã trở thành sự thật: thầy Nam thông báo Huyền Chi chuyển trường. Thầy nói Chi phải theo mẹ chuyển về Nam Định, vì đi vội quá nên không kịp báo trước, con bé muốn nhờ thầy chuyển lời tạm biệt cả lớp.

Ngoại truyện

***Note: Ngoại truyện được viết ở ngôi thứ 3.**

Vừa cùng với Châu Anh quay trở lại cánh gà thì Huyền Chi nhận được điện thoại của mẹ. Nó vội lau nước mắt, nhờ Châu Anh báo với mọi người nó phải về trước, sau đó tất tả chạy về phía nhà xe.

Chi đứng mặt Trường ở cửa nhà để xe.

"Bây giờ cậu phải về luôn à?" Trường lên tiếng ngay khi trông thấy Chi, gương mặt đẹp trai thoáng chút lo lắng.

Chi mở to mắt, khó tin nhìn chằm chằm chàng trai trước mặt, trái tim đập nhanh như muốn bay ra khỏi lồng ngực.

"À... ừm... đ-đúng rồi, tớ có việc gấp." Chi lúng túng vén lọn tóc ra sau tai, vội đưa mắt ra chỗ khác, "Sao cậu lại ở đây?"

"Tại sao lúc này lại khóc?" Trường đứng chặn trước mặt nó, lờ đi câu hỏi kia.

Công Trường rất rõ, lúc Chi đứng trên sân khấu vừa hát vừa khóc, con bé nhìn cả lớp chứ không phải một mình cậu. Đây không phải bài hát dành riêng cho cậu, cũng không phải lời tỏ tình của Huyền Chi như mọi người vẫn tưởng.

Trường chưa bao giờ thấy ai đó hát một cách tuyệt vọng và day dứt đến vậy, giống như không còn ngày mai nữa. Khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, Trường cảm thấy trái tim nặng nề đến kỳ lạ. Từng câu hát liên tục gợi cho cậu một thứ cảm xúc gì đó, chỉ là cảm xúc ấy quá đổi mơ hồ, tựa như sợi tơ tằm mỏng manh quấn lấy tâm trí, dù không đáng kể nhưng lại chẳng thể nào lờ đi. Cậu nhạy cảm nhận ra Huyền Chi có điều gì đó không ổn, và chính điều đó thôi thúc cậu đuổi theo Chi ra tận đây.

"Không có chuyện gì đâu." Chi nhẹ nhàng lắc đầu, nó ngẩng đầu lên, lần đầu tiên nở nụ cười một cách thoải mái trước mặt cậu, "Vì bài hát của Taylor Swift nhiều cảm xúc quá nên tớ không kìm được xúc động thôi."

Trường im lặng nhìn Chi, thực ra cậu chẳng kỳ vọng sẽ nhận được một câu trả lời thẳng thắn.

"Để tôi đưa cậu về." Trường chột cúi đầu nhìn đồng hồ, chuyển chủ đề, "Tầm này cũng không còn sớm nữa."

Cậu không muốn làm khó Huyền Chi, hơn nữa tình trạng hiện tại của Chi khiến cậu không thể bỏ mặc được. Thực ra chính Trường cũng không hiểu tại sao mình lại quan tâm Huyền Chi như thế, suy cho cùng Huyền Chi và Chanh vẫn là hai người khác nhau, thậm chí Chi cũng không thật sự giống Chanh hồi nhỏ. Do tình cha trời dậy chẳng?

Chi còn chưa kịp phản ứng lại, Trường đã bổ sung thêm:

"Yên tâm, tôi chỉ đưa cậu tới đầu ngách thôi."

Chi mím chặt môi, cố ép mình không nhớ lại buổi tối hôm mẹ nó bắt gặp Trường đưa nó về. Nó muốn lắc đầu từ chối, nó không muốn mình gây thêm rắc rối cho Trường nữa, thế nhưng có một giọng nói trong đầu cứ liên tục ngăn nó lại. Giọng nói ấy bảo rằng, "Đây là lần cuối cùng mà có thể được ở cạnh Công Trường, sau ngày mai, có lẽ cả đời này mà sẽ chẳng còn cơ hội nào gặp mặt người này nữa."

"Cảm ơn cậu." Chi khẽ gật đầu, cụp mắt nhìn đôi giày trắng dưới chân.

Trường thoáng ngạc nhiên, cậu không nghĩ Chi đồng ý nhanh như vậy, cảm giác bất an trong lòng lại nhiều hơn một chút.

Hai người đi hai xe, suốt cả quãng đường cả hai gần như không nói với nhau một câu nào.

Trường đưa Chi về đến đầu hẻm, cách nhà Chi tầm vài chục mét. Cậu vừa định nói lời tạm biệt thì Chi bất ngờ lên tiếng:

"Tớ sắp phải chuyển về quê ngoại ở Nam Định."

Trường hơi giật mình nhìn Chi, cậu không nói gì, thế nhưng vẻ kinh ngạc hiện hết qua nét mặt.

"Mẹ tớ chuyển công tác về đây, thủ tục chuyển trường của tớ xong xuôi hết rồi." Chi nói tiếp, giọng nói bắt đầu hơi nghẹn lại, "Mẹ tớ đang rao bán căn nhà này, hôm trước có người liên hệ hỏi mua rồi, có lẽ tớ sẽ không bao giờ về lại Hải Phòng nữa."

Trường mất vài giây để tiêu hóa xong đồng tin tức kia, cậu hỏi vấn đề then chốt nhất:

"Bao giờ cậu đi?"

"Đêm nay." Chi rũ mắt, không dám nhìn biểu cảm trên mặt Trường, "Mẹ tớ đã đặt xe rồi, chỉ chờ tớ về là khởi hành luôn."

Nó sợ Trường sẽ hỏi tại sao nó không thông báo trước cho cả lớp, nó không muốn Trường nhìn thấy sự hèn nhát của mình.

Trường im lặng thật lâu, lâu đến mức Chi bắt đầu thấy bồn chồn lo lắng, nó không thể ngăn mình suy nghĩ linh tinh về việc Trường sẽ đánh giá nó là một đứa vô trách nhiệm, yếu đuối, chỉ biết trốn tránh...

Đương lúc Chi cảm thấy nó sắp bị đồng suy nghĩ rồi bời kia dọa cho sắp khóc tới nơi thì Trường cuối cùng cũng chịu lên tiếng:

"Cậu không chịu nói trước nên tôi không có gì tặng cho cậu rồi." Trường mỉm cười, ánh mắt cũng mềm mại hơn, "Chúc cậu mọi chuyện thuận lợi nhé, nhớ thường xuyên liên lạc với mọi người."

Chi ngẩn người, hai mắt chọt đỏ lên. Nó cố chấp không cho nước mắt rơi xuống, cười mà như khóc:

"Cậu không hỏi tại sao tớ lại giấu cả lớp à?"

"Không, tôi biết cậu có lý do mà." Trường nhún vai, xoa đầu Chi, "Nam Định gần Hải Phòng lắm, cậu vẫn có thể về Hải Phòng chơi thường xuyên mà, không có nhà thì qua nhà Chanh ngủ nhờ, nhà nó có tận 3 phòng trống cơ."

Chi vội đưa hai tay lên che mặt, tiếng nấc không kìm được bật ra khỏi cổ họng, tuyến lệ như thể cái vòi nước bị hỏng van, nó khó khăn nói:

"Hức... tớ sẽ... sẽ nhớ... nhớ mọi người nhiều... nhiều lắm..."

"Nào, đừng khóc, có phải cậu đi du học không về đâu." Trường bối rối chạm nhẹ lên vai Chi, cố gắng sắp xếp từ ngữ, "Nam Định cách Hải Phòng chưa đến 100 km, cậu muốn gặp lớp mình lúc nào chẳng được."

"Ừ-ừm..." Chi gật đầu, dùng tay áo lau nước mắt, "Tớ sẽ về thăm... hức... thăm mọi người."

Trường vừa định mở miệng nói gì đó thì bị một giọng nói cắt ngang:

"Hai đứa đang làm gì ở đây?"

Cả cơ thể Chi chợt run rẩy, mặt nó tái mét, tiếng nấc bị nghẹn lại trong cổ họng. Chi lùi về phía sau một bước, nó khó tin quay đầu nhìn người phụ nữ đứng ở nơi khuất sáng đầu hẻm, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi và nước mắt.

"Mẹ?" Nó sợ hãi lên tiếng.

"Mày cũng biết tao là mẹ mày cơ à?" Dù lời nói chua ngoa nhưng giọng người phụ nữ lại vừa trầm vừa lạnh, không mang theo chút sức sống nào.

"Con chào cô." Trường vội lên tiếng giải thích, "Con sợ bạn đi về muộn không an toàn nên mới tự ý đi theo, con xin lỗi cô, bây giờ con về luôn ạ."

Mẹ Chi lẳng lặng nhìn Trường, bà không đáp lại một lời nào, nhưng Trường có thể nhận ra sự thù ghét hiện rõ qua ánh mắt.

Cậu không dám tạm biệt Chi vì sợ gây thêm rắc rối cho nó, chỉ khẽ gật đầu thay cho lời chào rồi rời đi luôn, trong lòng tự trách mình lại khiến Chi khó xử.

Trường vừa đi khuất, mẹ ngay lập tức đi tới túm chặt tay Chi, lôi nó về nhà. Tay Chi bị mẹ nắm đỏ cả lên, nó nhịn đau, nửa bước nửa chạy theo mẹ, đôi môi mím chặt đến mức trắng bệch. Nó biết mẹ lại sắp nổi điên rồi, những lúc như vậy chỉ có im lặng mới có thể khiến mẹ nguôi giận.

"Tao đã nói đến thế rồi mà mày vẫn còn chim chuột với thằng đấy?" Mẹ đẩy Chi vào nhà, đóng sầm cánh cửa lại sau lưng, "Mày cầu xin tao ở thêm mấy hôm để tham gia cuộc thi võ vẫn ở trường là vì thằng mất dạy kia đúng không?"

Thấy Chi im lặng, mẹ nó càng được đà chì chiết:

"Mày chẳng khác gì thằng bố khốn nạn của mày, cái loại mất dạy, vô ơn, tao đi làm quần quật nuôi mày ăn học để mày chống đối tao phải không? Tao nuôi cái loại báo cô như mày để làm gì hả? Sao mày không cút luôn theo thằng bố mày đi!"

Mẹ nó dừng lại để lấy hơi, dùng ngón trỏ dí thẳng vào trán nó mà chửi:

"Mới tí tuổi đầu đã đủ đờn, mày tự nhìn lại bản thân mày xem, mày nghe người ta chửi mày là cái loại không có cha mày có biết nhục không mà còn làm cái trò điên khùng gì ở trường đấy? Mày không để lời tao nói vào tai đúng không? Tao đê ra người chứ có phải súc vật đâu mà nói mãi không hiểu?"

Chi chớp mắt, nó có cảm giác hai tai đang bắt đầu ù đi, tầm mắt bị nhòe bởi nước. Đây chỉ là cơ chế tự bảo vệ mỗi khi mẹ bắt đầu mắng chửi, nó không đau lòng, cũng không tức giận, mọi cảm xúc của nó đã trơ lì từ lâu lắm rồi. Nó cụp mắt tỏ vẻ ngoan ngoãn lắng nghe, chỉ mong mẹ nói nhanh nhanh cho xong.

"Thằng kia chỉ muốn lợi dụng mày thôi, nó khinh thường mày là cái loại không có cha, nó khinh tao nghèo. Nó chỉ muốn trêu đùa mày, chơi chán rồi nó sẽ bỏ mày ngay lập tức, đến lúc đấy đừng mang cái bụng bầu đến gặp tao."

Chi chột nâng mắt lên nhìn mẹ. Mẹ chửi nó, nó có thể nhịn, nhưng mẹ biết gì về Trường mà lại có thể buông lời ác nghiệt đến vậy? Chẳng lẽ trong mắt mẹ, ai cũng tồi tệ giống người đã bỏ mẹ con nó một mình ư?

Nó mím chặt môi, cố ngăn mình không được cãi lại. Cãi mẹ không có tác dụng gì cả, chỉ khiến mọi chuyện tệ hơn thôi. Nhưng có vẻ mẹ Chi lý giải hành động của nó thành chống đối, bà vợ lấy cái cốc trên bàn ném thẳng xuống dưới chân, gào lên:

"Mày thái độ mất dạy à? Mày khinh tao đúng không?"

Chi khẽ nhíu mày nhìn vụn thủy tinh đầy trên sàn, hai tay nắm lại thật chặt đến mức hằn rõ dấu vết.

"Sao mày không nói gì đi?" Tiếng mẹ nó càng lúc càng chói tai, bà dùng cả hai tay đặt lên vai nó, ra sức lắc mạnh, "Mày cũng khinh thường tao phải không?"

Không biết qua bao lâu, đột nhiên Chi cảm nhận được có vật gì đó đang rung ở trong túi áo. Nó giật mình như vừa bước ra khỏi giấc mộng, vô thức cho tay vào túi lấy điện thoại ra.

Chi chỉ kịp nhìn thấy tên Châu Anh hiện trên màn hình, ngay sau đó điện thoại của nó bị mẹ giật lấy. Nó vươn tay ra muốn lấy lại nhưng quá muộn.

Sàn nhà vang lên tiếng "Cạch!" thật mạnh, Chi mở to mắt, không dám tin nhìn cái điện thoại vỡ nát trên sàn, đầu óc như thể bị ngừng hoạt động. Bao nhiêu ảnh, video, số điện thoại, tài khoản mạng xã hội, thầy cô, bạn bè... tất cả ký ức của nó ở Hải Phòng đều nằm trong cái điện thoại đấy.

Người mà nó gọi là mẹ còn lấy chân dẫm thật mạnh mấy cái lên xác điện thoại trước ánh mắt kinh hoàng của nó.

Chi thần thờ ngồi thụp xuống, nó ngơ ngác nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại vỡ nát, sau đó ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt của người đã tự tay nuôi nấng nó suốt 17 năm, không làm cách nào thốt ra nổi một lời trách móc. Hai mắt nó đỏ quạch, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống như mưa.

Đến lúc này thì tai của Chi chợt nghe lại được bình thường, nó nghe thấy giọng nói lạnh lùng ấy gần từng chữ:

"Tất cả những gì tao làm chỉ vì muốn tốt cho mày thôi."

(Giải thích thêm: Sau khi về Nam Định, mẹ Chi không mua điện thoại mới cho Chi và cấm Chi sử dụng điện thoại cho tới khi Chi lên đại học, Chi gần như mất liên lạc với tất cả mọi người)

Thông báo:

Để tiện cho mọi người theo dõi truyện cũng như để giao tiếp hiệu quả hơn, tớ quyết định lập page Facebook và sẽ up chương mới lên page trước, link page được gắn ở phần giới thiệu trong trang của tớ, mọi người có thể follow để nắm bắt thông tin nhanh nhất nhé!

Ngoài ra tớ sẽ viết song song ngoại truyện của cp Long-Như và chỉ up lên Facebook nhé, sau khi CMO hoàn thành, phần ngoại

truyện đó sẽ được đăng tải lại đầy đủ trên Wattpad cho các bé không dùng Facebook nha.

Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ!

Chương 44

Đạo này có rất nhiều độc giả nhắn tin với tớ về vấn đề đạo văn, hiện tại tớ đang lưu lại khoảng 5-6 bộ truyện mà độc giả nhận định là "có rất nhiều điểm chung với CMO", "đọc xong nghĩ ngay đến CMO". Nếu trong vòng 1 tuần không ai nhắn tin riêng với tớ để giải quyết thì tớ sẽ public tên và link truyện trên page để mọi người đọc và đánh giá.

Nếu bạn tự tin mình không mượn ý tưởng, không bắt chước văn phong hoặc nặng hơn là đạo văn, vậy thì bạn sẽ có thêm fame và view, cho nên không cần phải lo đâu nha =))))

Vừa đọc được thông báo của thầy trên nhóm lớp, phản ứng đầu tiên của tôi đó là gọi điện cho Minh Việt.

"Mày ơi." Tôi vội vã lên tiếng ngay khi Việt bắt máy, "Mày có số của Huyền Chi không?"

"Tao gọi điện cho Huyền Chi rồi." Việt từ tốn trả lời tôi, "Không liên lạc được."

"Tao nhắn tin từ tối qua mà đến giờ Huyền Chi vẫn không seen..." Tôi nhíu mày, càng lúc càng thấy bất thường.

"Để tao hỏi thăm thử xem, mày cứ bình tĩnh." Minh Việt nhẹ nhàng trấn an tôi, "Mày có thể qua nhà Huyền Chi xem thử, mày biết địa chỉ nhà nó chưa?"

Tôi trầm mặc nhìn dãy địa chỉ dài loằng ngoằng mà Việt vừa nhắn, do dự một lúc lâu mới quyết định gọi điện cho Trường. Mặc dù Trường đã nói không thích Chi nhưng tôi vẫn có cảm giác nó rất dễ ý đến Chi, tôi không chắc gọi cho Trường có giải quyết được vấn đề

không, chỉ ít thì tôi có người cùng mối quan tâm để chia sẻ sự hoảng loạn này.

"Có chuyện gì?" Trường là người lên tiếng trước.

Nghe thấy giọng nói của nó, tâm trạng bồn chồn bất an của tôi ngay lập tức dịu lại.

"Mày đọc thông báo của thầy trên nhóm lớp chưa?"

"Tao đọc rồi." Trường đáp đơn giản. Qua một chiếc điện thoại, tôi không tài nào đoán ra được cảm xúc của nó từ giọng điệu nhạt nhẽo kia.

Vì vậy, tôi vào thẳng luôn vấn đề:

"Tao không nghĩ Chi chuyển trường vội thế, tao muốn qua nhà Chi xem thử, mày có muốn đi cùng tao không?"

"Nếu Chi chưa chuyển nhà, mày nghĩ mẹ Chi có vui khi nhìn thấy tao không?" Nó hỏi lại tôi.

Tôi khựng lại, bỗng không biết nên nói gì tiếp theo.

"Hôm qua tao đưa Chi về." Trường đột nhiên phá vỡ sự im lặng, "Chi nói mẹ nó có kế hoạch chuyển đi từ lâu rồi, hôm qua Chi vội về nhà là bởi vì mẹ nó đặt xe Hải Phòng - Nam Định ngay trong đêm."

Tôi sửng người mất một lúc, trong đầu có rất nhiều thắc mắc nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Trường nói tiếp:

"Chi có lý do riêng nên mới không muốn thông báo trước với cả lớp." Nó ngừng lại một chút, "Hôm qua lúc tao đưa Chi về thì bị mẹ nó bắt gặp, có thể đấy là lý do mày không liên lạc được với Chi."

Sau đó tôi và Trường tạm biệt nhau một cách rất chóng vánh, tôi muốn hỏi nó nhiều thứ nhưng thái độ không muốn tiếp chuyện của nó quá rõ ràng, thế là tôi đành biết điều kết thúc cuộc gọi.

Tôi không có nhiều thời gian suy nghĩ về Chi, cả ngày hôm đó tôi phải cùng mẹ về Vĩnh Bảo giúp ông bà nội sắm Tết và dọn dẹp nhà cửa. Nhà ông bà ngoại gần, cách nhà tôi có hai con phố, hơn nữa còn có bác cả và bác hai lo toan sắm sửa hết nên mẹ tôi hầu như không phải bận tâm quá nhiều.

Tàu của bố tôi gặp chút trục trặc nên sang năm mới bố mới về, ông bà nội chỉ có mình bố là con trai, các cô đều lấy chồng xa. Nếu không có gì bất ngờ thì năm nay tôi và mẹ sẽ ở lại ăn Tết với ông bà nội.

Đến cuối ngày tôi nhận được điện thoại của Việt, nó kể với tôi mẹ Huyền Chi làm thủ tục chuyển trường cho con bé từ đầu tháng, đáng ra Chi chuyển đi từ tuần trước nhưng nấn ná đến tận bây giờ.

"Chiều nay thầy Nam gọi điện hỏi thăm mẹ Huyền Chi, sau đó thầy có nói chuyện với Chi, mọi việc đều ổn, mà đừng lo."

Mãi tới lúc này trái tim đang treo lơ lửng của tôi mới hạ xuống, tôi cảm ơn Việt, nói với nó thêm vài câu nữa rồi cúp máy.

Sáng nay nghe Trường kể chuyện tôi đã đoán được phần nào lý do không thể liên lạc được với Huyền Chi, thế nhưng chính tai nghe thấy Việt xác nhận mẹ con Huyền Chi đến nơi an toàn tôi mới thật sự yên tâm.

Tôi biết mẹ Chi khó tính, cách thể hiện tình cảm và bảo vệ Chi của mẹ nó có phần hơi cực đoan, nhưng tôi tin mẹ nào cũng thương con và mong muốn những điều tốt nhất cho con, mẹ của Huyền Chi chắc chắn không ngoại lệ. Có lẽ tôi sẽ liên lạc được với Chi sớm thôi.

Khánh là người Hà Nội gốc, Tết năm nay nó phải về Hà Nội từ 27 âm, đêm 26 nó gọi điện cho tôi, giọng còn rõ tử thân:

"Tao muốn mang bé Chanh về Hà Nội với tao."

"Sao thế?" Tôi cười khẽ.

"Tao không được gặp Châu Anh tận 1 tuần." Rõ ràng chỉ nghe thấy âm thanh qua chiếc điện thoại nhưng trong đầu tôi vẫn có thể phác họa dáng vẻ nhõng nhẽo của Khánh, như thể nó đang ở ngay trước mặt tôi, "Tao muốn ở lại Hải Phòng quá..." Khánh chợt im lặng, tôi nhạy cảm nhận ra tâm trạng nó hơi trùng xuống.

Tôi liếc nhìn đồng hồ trên bàn, khẽ thờ dài, hỏi Khánh:

"Mày có muốn qua nhà tao không?"

"Có!" Khánh trả lời gần như ngay lập tức, giọng nói vui hân lên, "Bây giờ tao sang luôn nhé? Nhưng mà muộn thế này tao sang thì mẹ Châu Anh sẽ không vui, hay là tao trèo vào nhà Châu Anh? Nhưng phòng của bé trên tầng 3 thì tao trèo kiểu gì?"

"..." Cái gì thế Khánh Nguyễn?

Tôi bất lực ngắt lời nó:

"Tầm này mẹ tao lên giường ngủ rồi, tao xuống mở cửa chính trái thăm đở cho mày vào, không phải trèo."

"Dạ vâng!" Tôi nghe thấy tiếng sột soạt ở đầu dây bên kia, hình như Khánh đang mặc quần áo, "Năm phút nữa tao qua."

"Mặc ấm vào nhé, mày bị ốm tao không lên Hà Nội chăm được đâu." Tôi bật cười thành tiếng, đứng dậy chuẩn bị xuống nhà, "Đi từ từ thôi."

Tôi có cảm giác tâm trạng Khánh không tốt, không chỉ bởi chúng tôi không được gặp nhau một tuần mà còn vì lý do nào đó khác nữa. Tôi

không hy vọng Khánh có thể thẳng thắn chia sẻ vấn đề của nó với tôi, tôi biết gia đình nó rất phức tạp và nó có rất nhiều bí mật không thể kể, nhưng ít nhất thì việc gặp nhau thế này sẽ giúp Khánh thấy tốt hơn.

Đúng năm phút sau Khánh xuất hiện trước cổng nhà tôi, đến lúc này tôi mới thấy tác dụng to lớn của mấy cái xúc xích Khánh mua cho Lợn mỗi lần nó ghé nhà.

Tôi dẫn Khánh lên phòng, vừa đóng cửa lại, nó ngay lập tức nhào đến ôm chặt tôi, ấm ức tố cáo:

"Dạo này Châu Anh cứ bện cái gì thế? Tao có cảm giác mình bị Châu Anh bỏ rơi..."

Tôi ôm lại Khánh, cố gắng hồi tưởng xem mấy hôm nay tôi đã làm gì. Ồ, tôi phải chạy đi chạy lại giữa nhà ông bà nội và ông bà ngoại, đi sắm Tết với nhà cô Hường (cô Hường là mẹ Công Trường), có hẹn với Tâm và bận nghĩ về Huyền Chi.

"Tao xin lỗi, mấy hôm nay tao nhiều việc quá." Tôi áy náy nhìn Khánh, vòng tay ôm lấy cổ nó, "Khánh có muốn tao bù đắp gì không?"

Khánh chợt nở nụ cười, nó cúi xuống hôn nhẹ lên môi tôi, đôi mắt xinh đẹp khẽ cong:

"Thế này là đủ rồi."

Tôi hơi ngẩn người, để mặc trái tim đập rộn trong lồng ngực và tâm trí chìm sâu vào đôi mắt màu cà phê hút hồn kia, kiễng chân kéo dài nụ hôn. Tôi nhận ra mỗi khi vào phòng tôi Khánh có vẻ cực kỳ cẩn thận, rõ ràng ở bên ngoài cái gì nó cũng dám làm, thế mà những lúc chỉ có hai đứa thì nó lại dè dặt một cách khó hiểu.

Một tay Khánh ôm trọn eo tôi, kéo sát tôi về phía nó, tay kia đưa lên giữ lấy gáy tôi, dịu dàng đáp lại nụ hôn của tôi.

Tôi nhắm mắt, tập trung tận hưởng xúc cảm tuyệt diệu khi môi chúng tôi giao nhau, ngón tay di chuyển một cách bản năng trên khuôn mặt đẹp như tượng tạc của Khánh. Mỗi khi Khánh hôn tôi, đầu óc tôi gần như trống rỗng, mọi cảm xúc và suy nghĩ đều bị nó dẫn dắt.

Khánh là người chủ động kết thúc nụ hôn, nó bế tôi ra ghế sofa, vừa đi vừa lăm bắm:

"Khi đặt một hiệu điện thế U vào hai đầu đoạn mạch tiêu thụ điện năng, thì các điện tích tự do có trong đoạn mạch chịu tác dụng của lực điện, chuyển dời có hướng, tạo thành dòng điện chạy qua đoạn mạch. Nếu dòng điện có cường độ I, thì sau một thời gian t sẽ có điện lượng $q=It$ di chuyển trong mạch...."

"Khánh, nói tiếng người đi." Tôi buộc lòng phải cắt ngang, "Nói cái gì dễ hiểu hơn được không?"

Bạn có ổn không thế Khánh Nguyễn?

Khánh bật cười, nó ngồi xuống ghế, đặt tôi ngồi lên đùi nó, đôi mắt xinh đẹp khẽ cong:

"Anh yêu em." Khánh cúi đầu hôn lên trán tôi, chớp mắt, "Dễ hiểu hơn chưa?"

"Thôi được rồi." Tôi chẹp miệng, đẩy nhẹ đầu Khánh, "Đọc tao nghe định luật Joule-Lenz xem nào."

"..."

Trông thấy ánh mắt lên án của Khánh, tôi nhịn không được cười thành tiếng, chuyển chủ đề. Nếu bạn còn tiếp tục nhìn tôi bằng ánh mắt thâm tình kia và nói thêm vài câu thả thính nữa là tôi sẽ truy tìm mất.

Tôi kể cho Khánh nghe mấy chuyện lặt vặt trong nhà và kế hoạch Tết này của gia đình tôi. Tôi than vãn với Khánh mỗi lần Lợn được về

quê là nó vui lắm, chạy đi khắp nơi phá làng phá xóm, mấy con chó nhà hàng xóm còn rủa Lợn ra đồng lội ruộng đến mức cả người toàn bùn.

Rõ ràng chỉ là những chuyện linh tinh nhỏ nhặt nhưng Khánh nghe rất nghiêm túc, nó chăm chú nhìn tôi, thoảng hoặc mới xen vào một vài câu hỏi hoặc lời bình. Khánh không chia sẻ với tôi chuyện khiến nó phiền não, nhưng tôi biết tâm trạng nó đã khá hơn lúc gọi điện cho tôi rất nhiều.

Mặc dù hiểu rõ tính cách của Khánh nhưng tôi vẫn thấy hơi thất vọng một chút, việc Khánh không sẵn lòng chia sẻ khiến tôi có cảm giác chúng tôi chưa thật sự tin tưởng và gắn bó. Thi thoảng tôi cảm thấy tôi chẳng biết gì về Khánh cả, nó chỉ kể với tôi thứ mà ai cũng biết, còn những điều thực sự quan trọng thì nó giấu hết trong lòng. Là do mối quan hệ của chúng tôi chưa đủ sâu sắc để Khánh sẵn sàng mở lòng ư?

Tôi rũ mắt, gạt bỏ đống suy nghĩ vẩn vơ kia ra khỏi đầu. Không cần biết vị trí của tôi ở đâu trong lòng Khánh, tôi thương nó, và tôi muốn nó vui, đấy là điều quan trọng nhất với tôi lúc này.

Nói chuyện được một lúc, không biết tự dưng đầu óc bị làm sao mà tôi buột miệng:

"Sao mà hôn giỏi thế? Cảm giác như mà đã có kinh nghiệm hôn rất nhiều lần rồi ý..."

Hỏi xong tôi mới nhớ ra danh sách người yêu cũ dài cả tờ A4 của nó. Tôi còn chính mắt nhìn thấy nó đá lưởi với hotgirl Minh Ánh cơ mà. Đm.

Khánh khựng lại, gương mặt đẹp trai thoảng chút hoảng loạn hiếm thấy:

"Ừm... chắc là do tao có năng khiếu bẩm sinh."

Năng với chả khiếu, bạn tưởng tôi là trẻ con à?

Tôi đẩy nhẹ Khánh ra, càng nghĩ càng thấy bức mình. Thế là tôi gây sự với nó:

"Mày từng hôn bao nhiêu người rồi?"

Khánh chột dưng cả hai tay ôm lấy mặt tôi, nó cúi đầu hôn tôi liên tiếp mấy cái liền, sau đó nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt tôi, lời nói ngọt như mật:

"Châu Anh không cần phải quan tâm trước đây tao từng hôn bao nhiêu người, bé chỉ cần biết từ nay về sau đôi môi này chỉ hôn mỗi em thôi."

"Tránh xa tao ra...." Tôi nhăn mặt, xoay đầu muốn thoát khỏi tay nó, "Mày dùng văn mẫu này với bao nhiêu em rồi?"

"Bạn không tin mình à?" Nó bỏ tay ra khỏi mặt tôi thật, dưng đôi mắt đẹp như dải ngân hà nhìn tôi đầy trách móc, "Sao bạn lại bảo mình tránh xa bạn? Bạn hết yêu mình rồi đúng không?"

"Mày đừng có chơi trò đổi ngược."

"Bạn còn quát mình nữa à?" Bằng một cách kỳ diệu nào đó tôi thấy mắt của Khánh long lanh nước, trông vừa cứng vừa tội, "Bạn không được nghi ngờ tình cảm của mình dành cho bạn, mình buồn lắm đấy."

Thôi dẹp mẹ đi, còn chưa kịp gây sự thì đã phải dỗ lại cục nợ này rồi.

Tôi thờ dài, hơi rướn người về phía trước, ngăn không cho Khánh nói tiếp. Lời đường mật hay lời thật lòng cũng được, có lẽ tôi nên nghĩ ít và tập trung tận hưởng thời khắc ở cạnh nhau thay vì lấn cấn chuyện quá khứ của nó. Không cần biết tương lai của chúng tôi ra sao, quá khứ Khánh đã ở bên bao nhiêu người, tôi chỉ cần biết hiện tại tôi rất hạnh phúc.

Ngày 28 âm lịch, mẹ con tôi về quê nội ăn Tết, dự định sẽ ở nhà ông bà nội đến mừng 3.

Ngày 29 Tết Thư mới từ Hà Nội về. Ông của Thư là anh trai của ông tôi, nhà Thư ở rất gần nhà ông bà tôi, Tết năm nào họ hàng nhà nội cũng tập trung ăn uống ở nhà ông bà Thư.

Năm nay Thư về còn dẫn theo Quỳnh. Chị Quỳnh quê ở trong Nam, năm nay chị ấy không về nhà mà phải ở lại chạy đồ án, Thư bảo tội nghiệp Quỳnh phải ở lại phòng một mình mấy ngày Tết nên dẫn Quỳnh về Hải Phòng ăn Tết chung.

Mặc dù mới hai tháng không gặp nhưng tôi cảm giác Quỳnh và Thư cứ khang khác, cái kiểu mà, Quỳnh đứng một mình vẫn bình thường, Thư đứng một mình cũng không có gì bất ổn, thế nhưng hai bà ấy đứng cạnh nhau lại khiến tôi thấy... rất lạ. Cảm giác kỳ quái này lên đến đỉnh điểm khi tôi nhìn thấy Thư ngồi bóc tôm đút cho Quỳnh ăn.

Thế là tôi tìm cơ hội kéo Thư ra một góc:

"Chị với chị Quỳnh đang... ờm..." Tôi ngập ngừng, cố gắng tìm từ ngữ để diễn đạt, "Hẹn hò à?"

Thư vội bịt miệng tôi lại, bà ấy trợn mắt ngó tôi, dùng âm lượng chỉ hai đứa nghe thấy thì thầm:

"Lộ thế cơ à?"

Tôi gật đầu, sau đó lại lắc đầu, gỡ tay Thư ra:

"Không hẳn, em chỉ cảm thấy thế thôi. Hai chị yêu nhau thật á?"

Hỏi vậy thôi chứ tôi biết chắc kết quả rồi, dù sao trông Thư cũng không giống kiểu con gái sẽ hẹn hò với một thằng ấ ơ nào đó. Hơn

nữa, mỗi khi thấy Quỳnh và Thư ở cạnh nhau, tôi cảm thấy rất tự nhiên, bởi thế lúc phát hiện hai chị yêu nhau tôi không hề bất ngờ một chút nào, giống như hai bà ấy vốn dĩ nên như vậy.

"Mày đừng nói cho ai nhé." Thư lôi tôi ra vườn, biểu cảm chợt trở nên nghiêm túc, "Bố tao mà biết khéo ông ấy từ mặt tao luôn đấy."

Tôi hạ tông giọng:

"Em tưởng bác Hùng mới dễ tính chứ?" Không phải Thư sợ mẹ hơn à?

"Mẹ tao biết chuyện rồi." Thư lắc đầu, sắc mặt hơi dịu xuống, "Tao cứ tưởng mẹ sẽ đánh tao nhưng cuối cùng mẹ chẳng nói gì hết. Mẹ dặn đi dặn lại tao cẩn thận đừng để bố biết, bố tao trông vậy thôi mà còn khó tính hơn cả mẹ."

Chương 45

Tôi gật đầu, trịnh trọng nói:

"Chị yên tâm, em không nói cho ai biết đâu."

Thư chột vươn tay xoa rối tóc tôi, bà ấy khoác vai kéo tôi vào nhà, giọng nói vui vẻ trở lại:

"Chị biết mày là người thế nào mà. Thế dạo này mày với cái thằng Hà Nội gốc đẹp trai kia sao rồi?"

"Thằng nào cơ?" Tôi giả ngu, nghiêng đầu đẩy tay Thư ra.

"Cái thằng đi con Merc A45 AMG có biển phố cổ và đeo Hublot classic fusion ấy." Thư cúi đầu nhìn tôi, khóe môi cong lên, "Cái thằng đẹp trai vãi l để tóc sidepart 6/4, từ đầu đến chân toàn global brand, lần trước sốt sáng bế mày lên tận nhà tao, xong sáng hôm sau qua đón mày về Hải Phòng ấy."

"..." Có cần phải thẳng thắn thế không Thư.

"Thế hai đứa làm sao rồi? Nó tán được mày chưa?" Thư toe toét cười, dùng ngón cái và ngón trỏ véo nhẹ má tôi.

"Lo việc của mình trước đi." Tôi kín đáo liếc Thư, lắc đầu, "Chuyện của mình lo chưa xong còn đi hóng hớt chuyện người ta."

"Kệ tao."

"Ừ, kệ chị."

.

.

Tối 30 Tết, Thư rủ tôi đi nhà hát lớn ở trung tâm thành phố xem bắn pháo hoa và countdown. Mặc dù Thư là người chủ động rủ nhưng ánh mắt Thư nhìn tôi như thể đang nhìn cái bóng đèn công suất lớn xen giữa bà ấy và người yêu vậy. Sự ghét bỏ trong mắt Thư rõ ràng tới mức tôi không thể không lên tiếng:

"Không muốn người ta đi cùng thì nói một câu, mắc gì cứ lờm em thế? Làm như em đòi đi theo không bằng."

"Tao cũng có muốn rủ mày đâu." Thư lẩm bẩm, "Tại tao sợ mỗi tao với Quỳnh đi thì bố tao nghi ngờ."

"Này, em nghe thấy đấy." Tôi liếc Thư, "Đừng có ăn cháo đá bát như thế."

"Làm sao đấy?" Quỳnh quay trở lại, trên tay là hộp takoyaki vẫn còn nghi ngút khói.

"Thư bắt nạt em!!" Tôi chạy tới ôm tay Quỳnh, tố cáo, "Thư bảo em..."

"Nào nào nói a đi Chanh!" Thư ngắt lời tôi, một tay cầm lấy hộp takoyaki của Quỳnh, tay kia đưa miếng bánh lên trước miệng tôi, "Nóng đấy, thổi đi Chanh."

"Phù..." Tôi vừa thổi vừa liếc sang Quỳnh, "Chị Thư bảo là... ừm... nóng... đm Thư..."

Tôi khó khăn nhai cái takoyaki to đùng vừa bị cưỡng chế nhét vào miệng, trợn mắt ngó khuôn mặt ngửa đòn của Thư.

"Ăn nữa không Chanh?" Thư nhìn tôi cảnh cáo, tiếp tục đưa thêm miếng bánh nữa trên trước miệng tôi.

Tôi hoảng sợ lắc đầu, trốn ra sau lưng Quỳnh. Đúng lúc này Công Trường xuất hiện.

Thư cuối cùng cũng buông tha cho tôi, chị toe toét cười vẫy tay Trường, gọi to:

"Ở đây này!"

Tôi, Thư và Trường chơi thân với nhau từ nhỏ, có lẽ do hợp tính, có một khoảng thời gian tôi cảm giác mình bị cho ra rìa trong chính mối quan hệ mà đáng ra tôi phải là trung tâm. Thư và Trường thường xuyên nói những chủ đề tôi không thể nào xen miệng, thậm chí hai con người này còn hay rủ nhau đánh lẻ đi riêng mà không có tôi. Lúc đấy tôi dỗi lắm, nhưng tôi không nói ra vì tôi không muốn khiến bản thân trở thành đũa thảm hại cầu xin người khác chú ý đến mình, sau đó Thư lên Hà Nội học đại học thì mọi thứ dần bình thường trở lại.

"Bạn này là Trường đúng không Chanh?" Quỳnh chọt ghé sát vào tai tôi nói nhỏ.

"Vâng, Trường là bạn em." Tôi gật đầu, nâng mắt quan sát Trường và Thư đang cười nói gì đó với nhau, "Hồi Thư còn ở Hải Phòng, bà ấy chơi thân với nó lắm."

"Ừm, chị nghe Thư kể về bạn ấy vài lần rồi." Quỳnh hướng tầm mắt theo tôi, gật đầu.

Có lẽ do tôi gặp ảo giác, bỗng tôi cảm thấy ánh mắt Trường dành cho Thư tình quá đổi, nụ cười và ánh mắt dịu dàng này tôi đã từng bắt gặp khi Trường ở bên Ngọc, nhưng đấy là chuyện từ rất lâu về trước rồi. Tôi đã bỏ lỡ điều gì rồi ư?

Quỳnh đang đứng cạnh tôi chọt tiến lên phía trước vài bước, chị khoác tay Thư, nâng mắt nhìn Trường, nở một nụ cười công nghiệp hết sức:

"Chào em, chị là bạn của Thư. Thư suốt ngày kể với chị nó có em trai chơi thân lắm ở Hải Phòng, cuối cùng cũng được gặp em."

Tôi nhạy cảm nhận ra sắc mặt Trường hơi tối đi một chút, nó khẽ nhếch môi, thoải mái gật đầu:

"Em chào chị. Chị Thư cũng kể em nghe về chị nhiều lắm, chị là chị Quỳnh đúng không ạ?"

Cái gì thế? Sao Trường lại biết về Quỳnh? Nó lén lút liên lạc với Thư sau lưng tôi từ lúc nào mà tôi không biết? Cáo thế nhỉ.

Từ từ, đây không phải trọng điểm.

Ngay từ khi Trường vừa xuất hiện tôi đã phát hiện Quỳnh cảm thấy không thoải mái, mà con chó Công Trường cũng tỏ rõ thái độ không vui vì sự có mặt của Quỳnh, còn Thư ngu có vẻ vẫn không nhận ra mùi thuốc súng nồng nặc trong không khí.

Là sao vậy?

Tôi mở to mắt, đầu óc bỗng trở nên nhanh nhạy một cách lạ thường. Tôi nhớ suốt cả một mùa hè năm cuối cấp 2 Trường và Thư suốt ngày dính lấy nhau, lúc đó Trường mới chia tay Ngọc và vẫn còn suy sụp, thế mà từ sau khi đi chơi với Thư tâm trạng của nó tốt hẳn lên. Sau đó mỗi lần tôi nhắc đến Ngọc, Trường gần như không thềm phản ứng, lúc đầu tôi còn nghĩ nó cố tình tỏ ra mình ổn, nhưng có vẻ như nó đã move on từ lâu.

Bất chợt, rất nhiều chi tiết nhỏ bị từng tôi xem nhẹ bỗng trở nên rõ ràng. Thái độ nghiêm túc khó hiểu của Trường mỗi lúc nghe tôi kể cái gì đó liên quan đến Thư, giọng điệu và ánh mắt dịu dàng của nó khi nhắc đến Thư, thậm chí nó còn thăm dò tôi chuyện liên quan đến Thư một cách lộ liễu mà tôi không hề để ý.

Tôi ngây người đứng nhìn tam giác tình yêu phức tạp kia, đột nhiên cảm thấy bối rối. Nhìn biểu cảm của Quỳnh và Trường, tôi đoán cả hai đều biết rõ mối quan hệ giữa Thư và người kia.

Tôi không biết nên bắt ngờ vì Trường thích Thư hay nên dỗi vì Trường được biết về mối quan hệ giữa Thư và Quỳnh trước cả đứa em gái là tôi. Sau đó tôi tiếp tục phân vân có nên xông vào giải cứu Thư hay kệ mẹ Thư và đứng ngoài hóng hớt.

"Nguyễn Công Trường!" Phát hiện tình hình càng lúc càng căng thẳng, cuối cùng tôi vẫn phải xen vào, "Mày có mang khăn quàng cổ cho tao không?"

Lúc này Trường mới chú ý đến tôi, nó gật đầu với Thư và Quỳnh, bước tới chồm cái khăn quàng cổ to đùng lên đầu tôi, ánh mắt ấm áp tình cảm lúc nãy biến mất không còn tăm tích.

"Đi chơi thì quên trước quên sau, nhắn tin cho Khánh Nguyễn có quên không?"

"Kệ mẹ tao." Tôi lờm nó, quàng lại khăn cẩn thận trên cổ.

Để tránh xảy ra tình huống khiến mọi người không vui, tôi kéo Trường đi sau, để Quỳnh và Thư đi trước.

Đêm 30, nhà hát lớn thành phố đông nghịt người. Nguyễn Công Trường vừa đi vừa nhíu mày nhìn Thư và Quỳnh đang dính lấy nhau phía trước, một tay nó túm lấy mũ áo hoodie của tôi để tôi không bị lạc, trông chẳng khác gì bố dắt con đi chơi cả.

"Đừng túm áo tao nữa." Tôi bất mãn lên tiếng, "Tao có phải trẻ con đâu."

"Ừ." Nó không thèm bỏ tay ra khỏi mũ áo tôi, cũng không thèm liếc tôi một cái, ánh mắt vẫn dán chặt vào Thư.

"Tao bảo này." Tôi thờ dài, nói một cách thấm thía, "Làm gì thì làm, đừng có làm người thứ ba nha Trường."

"Cái đ** gì cơ?" Cuối cùng Trường cũng chịu cúi đầu xuống nhìn tôi, sắc mặt tụt đi vài tông màu ấm.

Tôi nuốt nước bọt, nói nốt:

"Trường hợp này mà mày có muốn đập chấu cướp hoa cũng không nổi đâu, chị tao thích con gái cơ."

"Câm mồm hoặc bây giờ bố mày cho mày rơi tự do từ trên nóc nhà hát lớn xuống."

"..." Câm thì câm, chắc tôi sợ nó.

Im lặng được một lúc, tôi lại không nhịn được lên tiếng:

"Mày ơi mày đừng buồn nha..."

"Lại làm sao nữa?" Trường cúi đầu xuống để nghe tôi nói rõ hơn, hàng lông mày nhíu chặt.

Chúng tôi cách Thư và Quỳnh một đoạn, xung quanh toàn người là người, tiếng nói chuyện, la ó, cười đùa gần như lấn át hết mọi âm thanh, dù đang ở cạnh nhau nhưng chúng tôi vẫn phải gắng sức mới có thể nghe được người kia nói gì.

Tôi khó khăn chỉnh lại cổ áo bị nó kéo nhăn nhúm, mặc kệ gương mặt cau có của nó, tốt bụng nói tiếp:

"Không yêu người này thì yêu người khác, buồn thì buồn một chút thôi, mưa nào mà không..."

"Im mồm đi Chanh." Trường nhăn mặt ngắt lời tôi, trông nó khó ở như thể vừa ăn phải miếng bánh hỏng ấy.

Thấy Trường có vẻ khó chịu thật, tôi thôi không trêu nó nữa, nghiêm túc hỏi:

"Mày thích Thư từ lúc nào thế?"

Tôi bắt được một thoáng ngạc nhiên trong đôi mắt đẹp của nó, có lẽ nó không ngờ tôi lại nói huých toẹt ra như vậy. Trường liếc về phía

Thư như một phản xạ tự nhiên, nó im lặng chừng hai giây, sau đó do dự hỏi lại tôi:

"Ai bảo mà mày tao thích Thư?"

"... Tao đâu có mù." Tôi bĩu môi, "Tao chơi với mày 17 năm rồi Trường." Tôi lại chẳng đi guốc trong bụng anh.

Bất chợt có ai đó va mạnh vào cánh tay tôi, Trường nhanh tay xách tôi ra sau lưng nó, không sai – nó túm lấy cổ áo của tôi xách tôi lên như xách mèo ấy.

"Khụ... khụ... mày có cần thiết phải làm thế không Trường?" Tôi ho khan, đập mạnh vào lưng nó.

"Xin lỗi, tao quen tay." Nó nhún vai quay lại nhìn tôi, khoe môi cong lên, chẳng có vẻ gì là hối lỗi, "Ở nhà tao hay xách Cam như thế."

"Tao không phải con mèo của mày." Tôi nhăn nhó chỉnh lại cổ áo, suýt nữa thì quên mất đang hỏi nó cái gì, "Mày thích Thư từ năm lên lớp 10 đúng không?"

"Tao thích Thư bao giờ?" Trường vẫn giữ nguyên nụ cười đều trên môi, vươn tay túm mũ áo hoodie kéo tôi về Thư và Quỳnh.

Tôi biết Trường sẽ không bao giờ chịu thừa nhận, nên tôi kệ mẹ nó và tiếp tục câu chuyện của mình:

"Thư kể cho mày nghe về Quỳnh rồi đúng không? Có nghĩa là mày biết về Quỳnh trước cả tao." Càng nói tôi càng thấy bực, chị chị em em tưởng thân thiết thế nào, cuối cùng lúc có chuyện quan trọng lại đi tâm sự với thằng hàng xóm, "Vậy là mày biết Thư thích Quỳnh từ lâu rồi à? Thế mà mày vẫn thích Thư á?"

Trường để mặc cho tôi đọc thoại, nó đi trước, tôi đi sau, cho nên tôi không tài nào đoán ra được cảm xúc hiện tại của nó.

"Trước đây tao cứ tưởng mày lụy Minh Ngọc cơ ý." Tôi lẩm bẩm, "Nghĩa là mày thích Thư một năm rưỡi rồi, sao mày có thể thích một người lâu thế nhỉ? Mày không định xen vào tình cảm của Thư và Quỳnh đúng không? Dù mày là bạn tao nhưng nếu mày làm thế tao sẽ bóc phốt mày..."

"Lê Vũ Ngọc Châu Anh." Trường chợt dừng lại, nó gọi cả họ tên của tôi ra bằng tông giọng trầm hết sức, "Tao chỉ nói một lần thôi, nghe cho kỹ đây."

"Dạ." Tôi ngược mắt lên nhìn nó, ngoan ngoãn gật đầu.

Nó hít vào một hơi thật sâu, hình như nó đang cố lấy bình tĩnh để không xách tôi lên nóc nhà hát lớn và thả tôi rơi tự do.

"Đúng, tao thích chị Thư từ lúc lên lớp 10." Trường nói thật chậm rãi, như thể sợ tôi nghe không hiểu, "Thư kể cho tao nghe về chị Quỳnh từ lâu rồi, tao biết Thư thích Quỳnh từ nửa năm trước, và tao không hề có ý định xen vào làm người thứ ba, mày còn nói linh tinh nữa tao đâm mày thật đấy Chanh."

"Nghĩa là mày không hề lụy Trần Minh Ngọc..." Tôi gật gù, "Mày lụy Lê Vũ Ngọc Quan Thư."

"Mày tự tưởng tượng ra đấy à?" Trường thờ hất ra, nó gõ một cái thật mạnh lên đầu tôi, "Trong mắt mày tao là thằng thảm hại như thế à? Lúc biết Thư và Quỳnh yêu nhau là tao xác định buông rồi, làm đ** gì tao phải lụy ai?"

"Nhưng rõ ràng lúc này mày rất không vui..." Tôi ôm đầu, cố chấp cãi lại.

"Mày nhìn nhầm rồi." Trường vươn tay túm lấy mũ áo hoodie phía sau trùm lên đầu tôi, che khuất cả tầm mắt, "Tao rất vui."

Lần này thì tôi không cãi cố nữa, tôi gạt mũ ra sau, ngẩng đầu cười với nó:

"Mày vui là được."

Tôi biết Trường vẫn còn thích Thư, nhưng nó đang rất cố gắng rũ bỏ tình cảm đơn phương này.

Điện thoại chợt thông báo có tin nhắn. Tôi đứng lùi ra phía sau lưng Trường, mở điện thoại lên, phát hiện Khánh vừa nhắn tin cho tôi từ 2 phút trước.

[Châu Anh đang ở đâu thế?]

Tôi giờ điện thoại lên cao, quay lại một video ngắn khung cảnh xung quanh rồi gửi cho Khánh.

[Tao đang ở nhà hát lớn ạ, Khánh đang ở đâu thế?]

Khánh không trả lời câu hỏi của tôi, nó nhắn một câu không liên quan:

[Mình call được không?]

[Sao thế? Nhớ tao à?] Tôi lơ đãng bước theo Trường, cúi đầu nhắn tin với Khánh.

[Ừ, tao nhớ Châu Anh lắm]

Khánh rep gần như ngay lập tức, rõ ràng chỉ là một dòng chữ ngắn ngủi không có cảm xúc, thế nhưng tôi lại cảm giác tâm trạng nó đang rất tệ. Tôi đưa túi nhờ Trường cầm hộ, lấy airpod đeo lên tai, vội vàng nhắn lại:

[Chỗ tao hơi ồn một tí, call nhé?]

Vừa seen tin nhắn, Khánh ấn call video luôn cho tôi. Màn hình còn chưa kịp kết nối thì tôi lại bị ai đó từ phía sau va phải, cả người đập mạnh vào lưng Trường.

"Mắt mày để dưới chân à?" Trường nhíu mày quay đầu lại, nó kéo tôi đi sang bên cạnh, giọng điệu hệt như mẹ tôi, "Đi đường chú ý vào."

"Tao xin lỗi." Tôi qua loa vỗ lưng nó mấy cái, nghiêng đầu ngó một lượt xem có bị dính tí phấn phủ nào lên áo nó không. Tuyệt vời, may mắn hôm nay lúc ở nhà tôi đã nhớ xịt khóa nền.

"Đang gọi điện cho Khánh Nguyễn à?" Trường kéo tôi sát lại phía nó để tránh người đi đường, lơ đãng hỏi.

"À ừ." Tôi vội đưa điện thoại lên, giật mình nhận ra trên màn hình hiện thông báo cuộc gọi đã kết thúc. Tôi vội vàng gọi lại cho Khánh nhưng lần này nó không bắt máy.

Tôi bắt đầu thấy hơi lo lo, tôi nhắn tin, gọi qua mess mấy lần đều không được, sau đó tôi gọi hẳn vào số điện thoại của Khánh thì chỉ nghe thấy tiếng trả lời tự động thông báo số máy bận. Đương lúc tôi phân vân có nên gọi thử cho dì hai của nó không thì nó nhắn lại cho tôi:

[Tao đang hơi mệt, lúc khác gọi nhé]

Tôi nhíu mày nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại một lúc lâu, tâm trạng như thể đang đi tàu lượn siêu tốc. Tôi không biết nên miêu tả cảm xúc hiện tại là nhẹ nhõm hay hụt hẫng, tôi muốn hỏi nó rất nhiều thứ, nhưng cuối cùng chỉ rep lại đơn giản:

[Ừm, vậy mày nghỉ ngơi đi nhé]

Tôi thấy Khánh seen tin nhắn, sau đó nó off luôn. Rốt cuộc Khánh có chuyện gì vậy?

Cả đêm hôm đấy tôi cứ như người mất hồn, tôi nghĩ mãi không ra lý do rốt cuộc vì sao Khánh lại có thái độ lạ lùng như thế. Rõ ràng lúc đầu nó vẫn nhắn tin với tôi rất bình thường... Tôi rõ mười mươi cái thái độ này của Khánh, mỗi khi nó giận dữ hoặc khó chịu điều gì đó, nó sẽ trở nên lạnh nhạt, thất thường và biến cmn mất luôn.

Nhưng nó giận tôi cái gì mới được cơ chứ... Chẳng lẽ là do nó nhìn thấy Trường? Nó nghĩ rằng tôi đi chơi riêng với Trường nên không vui ư? Tôi biết đang có người yêu mà đi chơi riêng với bạn khác giới là sai trái vcl (mặc dù tôi không hề đi chơi riêng với Trường), nhưng Khánh biết rõ mối quan hệ giữa chúng tôi từ trước, nếu có giận thì nó vẫn có thể bình tĩnh nói chuyện và nghe tôi giải thích chứ không thể tới mức gọi điện không thèm nghe máy, nhắn tin không thèm rep như vậy.

Mấy ngày sau đó, tôi có chủ động liên lạc với Khánh nhưng thái độ của nó vẫn cực kỳ thờ ơ, nó lấy cớ phải giúp ông bà tiếp khách để bao biện cho việc rep tin nhắn chậm, cách nhắn tin cũng rất qua loa, nhát gừng. Rất nhiều lần tôi muốn gọi điện nói chuyện thẳng thắn nhưng Khánh liên tục cũng kêu bận, kêu mệt để từ chối.

Đm yêu với chả đương, ăn Tết mất cả ngon.

Tôi biết rõ Khánh rất quan trọng với tôi và tôi thật lòng muốn vun đắp cho mối quan hệ này, vậy nên tôi không cho phép tình cảm của chúng tôi kết thúc một cách lãng xẹt và khó hiểu như thế được. Mọi chuyện bắt đầu vượt ngoài tầm kiểm soát của tôi, đến nước này tôi chỉ còn cách tìm bạn bè của Khánh để hỏi thăm.

Đào Thế Nam!

Ôi cuối cùng cũng có ngày con báo Thế Nam hữu dụng.

"Bạn ơi tôi đây!" Thế Nam bắt máy gần như ngay lập tức, cách một màn hình điện thoại nhưng tôi vẫn có thể hình dung ra dáng vẻ hờ hờ của nó, "Bạn gọi cho tôi có việc gì đấy?"

Chương 46

Sau vài câu chào hỏi xã giao, tôi bắt đầu thử thăm dò:

"Dạo này mày có gặp Khánh không?"

Tôi biết hỏi thế này có hơi lộ liễu, nhưng với mạch não đơn giản của Thế Nam thì nó sẽ không bao giờ suy luận ra được ý đồ của tôi, đây là một trong những lý do ngày xưa tôi thích chơi với nó dù tính cách chúng tôi chẳng có điểm gì hợp nhau. Tôi thích sự đơn giản, chân thành và nhiệt tình của Nam, mặc dù thi thoảng nó n.g.u tới mức tôi muốn thử gieo hạt lên đầu nó xem có nảy mầm được không.

"Tao mới gặp Khánh Nguyễn hôm qua." Tôi nghe thấy giọng Nam hơi trầm xuống, "Có vẻ dạo này tâm trạng nó không tốt lắm, chắc do chuyện gia đình."

"Hmm..." Đúng như tôi đoán, "Mày có biết nhà Khánh có chuyện gì không?"

"Mày là người yêu nó mà mày không biết à?" Thế Nam tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi ngược lại tôi.

"..." Khá lắm Thế Nam, lên Hà Nội vài năm đã biết kháy đều rồi đấy.

"Mà tính thẳng Khánh như thế, nó không kể cho mày cũng dễ hiểu." Nam tự hỏi tự trả lời luôn hộ tôi, "Tao cũng không biết nhiều đâu, chủ yếu là tao nghe lại từ Hoàng Minh với Đức Trung."

"Mày có định kể không?" Tôi tỏ vẻ mất kiên nhẫn, "Mình bỏ qua mở bài và khái quát chung đi, vào thẳng luận điểm một xem nào."

Thế Nam là thằng rất dễ bị thao túng tâm lý, nó còn chẳng hề nghi ngờ tôi chút nào, vô tư kể hết ra:

"Chắc mà cũng biết bố của Khánh còn có một đứa con riêng bên ngoài đúng không?"

Nam chờ tôi xác nhận mới nói tiếp:

"Thằng đấy hơn Khánh một tuổi, bố nó ngoại tình từ trước khi mẹ nó mang thai nó. Năm thằng Khánh lên lớp 6 thì mẹ nó phát hiện ra, sau đó bố mẹ nó ly hôn."

Tôi "Ừm" một tiếng, ra hiệu nó tiếp tục kể.

"Bố thằng Khánh không đón tình nhân và con riêng về mà mua một căn chung cư trên Hà Nội cho hai mẹ con kia ở, chu cấp đều đặn mỗi tháng. Sau đó nửa năm bố nó lấy vợ hai và có thêm đứa con trai, là em trai nó bây giờ đấy." Nam dừng lại một chút, khẽ thở dài, "Còn mẹ nó sang Singapore định cư, hai năm trước mới lấy một Việt kiều bên đấy, nghe nói đang hạnh phúc lắm."

Tôi thấy cổ họng mình hơi nghèn nghẹn, bố và mẹ đều có gia đình mới, vậy còn Khánh của tôi phải làm sao?

Tôi hít mũi, cố giữ cho giọng thật bình tĩnh:

"Đấy là lý do Khánh không muốn về Hà Nội ăn Tết đúng không?"

"Một phần thôi." Thế Nam lại tiếp tục thở dài, "Tao nghe bảo năm nay ông bà nội Khánh cho phép thằng con riêng của bố nó về nhà chính, hình như còn có ý định ghi tên thằng đấy vào gia phả."

"Vãi l**?" Tôi mở to mắt, cứ tưởng mình nghe nhầm. Sao trên đời lại có chuyện vô lý như thế được?

"Nghe xong tao cũng phản ứng y như mày đấy. Đ** hiểu sao." Giọng của Nam nhuộm chút bức tức, "Thế thì khác mẹ gì công nhận thân phận của thằng con hoang kia, đ** hiểu ông bà nó nghĩ gì."

Tôi co những ngón tay lại, nắm điện thoại chặt tới mức đầu ngón tay trắng bệch, hỏi tiếp:

"Khánh phản ứng thế nào?"

"Tất nhiên là nó phản đối." Nam thở hắt ra, "Mẹ nó biết chuyện, thế là bay từ Sing về để giải quyết, hôm trước mới cãi nhau to với bố nó xong. Hình như mẹ nó về Việt Nam còn vì muốn thuyết phục nó sang bên đấy định cư luôn, không biết ý nó thế nào."

Tôi không nhớ tôi đã tạm biệt Nam thế nào, hiện tại trong đầu tôi cứ mãi quanh quẩn câu nói cuối cùng của Nam: "Tao thấy Khánh có vẻ xuôi xuôi, chắc nó cũng thất vọng với bố lắm rồi. Hình như năm ngoái nó đã xin được visa Dependant's Pass nhưng chưa dùng tới, với tài chính của mẹ nó, đưa nó sang Sing là chuyện quá đơn giản. Chỉ cần nó gặt đầu thì sang tháng bay luôn cũng được."

Tôi với tay lấy cốc nước trên bàn uống một ngụm, càng lúc càng cảm thấy bức bối khó chịu, xen lẫn với nỗi bất an mơ hồ. Bao nhiêu chuyện lớn như thế mà Khánh lại chẳng hề chia sẻ với tôi, mang tiếng là người yêu nhưng bất cứ việc gì liên quan đến nó tôi cũng phải nghe từ người ngoài. Hóa ra đối với Khánh tôi cũng giống như hàng chục cô gái từng lướt qua đời nó, hóa ra nó chưa từng nghiêm túc với mối quan hệ này như tôi tưởng.

Tôi mở Messenger, ấn vào khung chat với Khánh, ánh mắt dừng lại ở tin nhắn gần nhất của chúng tôi một lúc lâu, bỗng nhiên tâm trạng chợt bình tĩnh lại. Tôi thở dài, đặt điện thoại xuống bàn. Chuyện gia đình của Khánh rất nhạy cảm và phức tạp, nếu tôi là Khánh, tôi cũng sẽ không muốn chủ động kể với bất kỳ ai, dù là những người bạn thân thiết nhất. Tôi không hỏi Khánh về gia đình nó vì tôi tôn trọng nó, tôi muốn đợi tới khi nó sẵn sàng tin tưởng và cảm thấy có thể chia sẻ, chứ không phải dùng danh nghĩa "tình yêu" để ép nó làm điều nó không thích. Suýt chút nữa vì bức tức mà tôi quên mất điều này.

Tôi nhớ đến buổi tối hôm Khánh nói muốn gọi điện cho tôi, hình như lúc đó tâm trạng nó rất tệ và nó đang rất cần tôi, nhưng cuối cùng vì

hiểu nhầm tôi đi chơi riêng với Trường nên mới hành xử khó hiểu như thế. Trái tim tôi như thể bị ai đó bóp nghẹt khi nhận ra tôi đã vô tình làm tổn thương Khánh lúc nó cần tôi nhất. Nếu như một ngày nào đó, bố mẹ đều đã có hạnh phúc riêng và không còn quan tâm đến tôi, bạn bè không thể ở cạnh tôi, đến cả Khánh cũng ở bên người khác, có lẽ tôi sẽ không muốn sống nữa.

Tôi có thể hiểu lý do thái độ của Khánh thất thường, tôi cũng chấp nhận việc Khánh không cho tôi biết về gia đình nó, nhưng đến cả việc nó có thể sẽ theo mẹ ra nước ngoài định cư nó cũng không hề thông báo hay bàn bạc gì với tôi. Rốt cuộc trong mắt nó tôi là gì đây? Hơn ai hết, tôi nghĩ tôi hoàn toàn xứng đáng được biết chuyện này đầu tiên, chứ không phải nghe kể lại từ một người bạn của nó như vậy.

Tôi cố giữ bình tĩnh cầm lấy điện thoại, nhắn cho Khánh:

[Bao giờ mà về Hải Phòng?]

Hơn hai tiếng sau Khánh mới rep tin nhắn của tôi.

[Tao chưa biết, trên Hà Nội còn chút việc nên chắc ra Tết tao phải xin nghỉ học mấy hôm]

Tôi hít một hơi thật sâu, nhắn lại:

[Mày không có gì muốn nói với tao à?]

Lần này thì Khánh trả lời rất nhanh:

[Không, sao thế?]

Tôi nhú chặt chân mày, sự kiên nhẫn bị đẩy đến giới hạn.

[Tao muốn nói chuyện với mày, bây giờ mày rảnh không?]

Tôi thấy Khánh soạn tin nhắn một lúc lâu, hình như nó viết xong lại xóa, chừng hơn một phút sau mới gửi:

[Bây giờ tao không tiện nghe điện thoại, nếu không gấp thì đợi tao về Hải Phòng mình nói chuyện sau được không?]

Tôi cảm thấy như thể vừa bị rút cạn sức lực, tôi không muốn rep tin nhắn của Khánh, tôi chẳng muốn làm gì cả, tôi thấy mệt đến mức bắt đầu nảy sinh suy nghĩ liệu mối quan hệ này có thực sự nên tiếp tục nữa không... Tôi đã cho Khánh quá nhiều cơ hội để thẳng thắn nhưng nó vẫn lựa chọn trốn tránh. Chưa bao giờ tôi thấy hoang mang như vậy, tôi đã làm tất cả những gì có thể, nhưng Khánh liên tục đẩy tôi ra xa và vờ như không nhìn thấy nỗ lực của tôi.

Đúng lúc này, Thư gõ cửa phòng tôi:

"Ê Chanh, đi ăn bánh xèo Nhật Bản ở cái quán trên đường Văn Cao không?"

Tôi bật dậy, trả lời mà không cần suy nghĩ:

"Đi!"

Kệ mẹ Nguyễn Hoàng Gia Khánh, ăn no mới tính tiếp được.

"Nhanh lên, chị với Quỳnh đợi mày dưới nhà." Giọng của Thư từ ngoài cửa vọng vào.

Tôi mở tủ quần áo, nói to:

"Okay, cho em năm phút."

.

.

Sau khi ăn xong hai cái okonomiyaki, một suất cơm lươn, một suất salad và ké vài miếng sashimi của Thư, tôi bắt đầu cảm thấy vui vẻ hạnh phúc yêu đời trở lại.

"Đồ Nhật ngon ghê Thu ạ." Tôi dúi đầu vào vai Thu, "Em thích ăn cả đồ Trung nữa, cụ thể là dimsum chị Thu xinh đẹp tuyệt vời đáng yêu nhất thế giới ạ."

"Mày còn ăn thêm được nữa á?" Thu ghét bỏ đẩy tôi ra, rút ví đưa thẻ ngân hàng cho nhân viên phục vụ.

"Không, em no rồi." Tôi lắc đầu, cung kính lấy giấy ướt lau tay cho Thu, "Em chỉ gợi ý thế thôi, ví dụ lần sau chị muốn rủ em đi ăn thì mình có thể tìm quán dimsum."

Thu chẹp miệng, rút tay ra khỏi tay tôi:

"Khôn như mày nhà tao nuôi hai đứa, một đứa đen một đứa vàng."

"Nghe dối thật đấy." Tôi bĩu môi, thu dọn đồ đạc chuẩn bị đứng dậy.

"Ừ, so sánh thế thì có hơi quá đáng thật." Thu gật gù, đứng dậy theo tôi, "Con đen với con vàng nhà tao làm sao ăn nhiều bằng mày được."

"..." Bà làm chị tôi hơi lâu rồi đấy.

"Mày lại trêu Chanh à?" Quỳnh cuối cùng cũng từ nhà vệ sinh đi ra, một tay chị véo nhẹ khuôn mặt đang xỉ ra của tôi, tay kia vươn ra muốn lấy túi xách trên bàn, "Hờ ra là trêu em tao, xấu tính vừa thôi."

Thu cầm luôn túi của Quỳnh đeo lên vai, ngoan ngoãn nghe Quỳnh mắng, không dám bật câu nào.

Ra ngoài chơi với Thu và Quỳnh khiến tâm trạng tôi tốt hẳn lên, thế nhưng khi về nhà, bước lên phòng, nhìn chiếc điện thoại vớt trên giường từ chiều, tôi lại bắt đầu thấy suy sụp.

Tôi uể oải thả mình xuống giường, với tay cầm lấy điện thoại, ngón tay lần mò dọc theo thân điện thoại tìm nút nguồn. Vừa bật điện thoại lên, tôi bất ngờ nhìn thấy trên màn hình hiện thông báo 5 cuộc gọi

nhỡ từ Khánh và mười mấy tin nhắn mới. Có vẻ việc tôi không trả lời tin nhắn và biến mất gần 3 tiếng đồng hồ đã dọa bạn Khánh sợ.

Tôi không check inbox mà gọi thẳng luôn vào số điện thoại của Khánh, lần này nó bắt máy rất nhanh, như thể đang chờ tôi gọi lại.

"Điện thoại của Châu Anh hết pin à? Từ chiều đến giờ tao không liên lạc được với Châu Anh..." Khánh lên tiếng ngay khi vừa kết nối, giọng điệu gấp gáp xen lẫn lo lắng. Tôi nhận ra Khánh đang rất giận, thế nhưng nó vẫn cố kìm nén không to tiếng với tôi.

"Tao ra ngoài ăn với chị Thu, quên không mang điện thoại." Tôi giải thích đơn giản.

Khánh rất nhạy cảm, nó nhận ra sự bất thường của tôi ngay lập tức:

"Châu Anh đang giận tao à? Tao xin lỗi, gần đây nhà tao đang có chút việc, hơi phức tạp một chút, bao giờ gặp nhau tao sẽ kể cho Châu Anh nghe..."

"Không." Tôi ngắt lời Khánh, "Kể luôn bây giờ đi."

Hành động của nó thì khó hiểu, tính cách thất thường, lúc nào cũng đẩy tôi vào trạng thái bất an, dù tôi đã cho nó rất nhiều cơ hội nhưng nó liên tục lấy cớ lảng tránh vấn đề. Rồi cuộc nó có còn muốn tiếp tục mối quan hệ này không?

Khánh khựng lại một chút, nó do dự nói:

"Chuyện phức tạp lắm, nói qua điện thoại không tiện, để..."

"Vậy bây giờ tao lên Hà Nội gặp mày nhé?" Tôi gần như gắt lên, "Tao cũng muốn gặp mặt trực tiếp để nghe mày giải thích chuyện mày sắp theo mẹ sang Singapore định cư."

Đầu dây bên kia chột im lặng, vài giây sau Khánh mới lên tiếng, giọng nói ngạc nhiên quá đỗi:

"Sao mà biết?"

Vậy là nó không hề phủ nhận.

Khoảnh khắc ấy, bao nhiêu nỗi ấm ức dồn nén mấy hôm nay đột nhiên trào lên nhấn chìm lấy tôi như sóng biển, sự bình tĩnh mà tôi luôn ép mình duy trì sụp đổ trong chớp mắt.

Cảm xúc của tôi gần như mất kiểm soát, tôi nghe thấy giọng mình run run:

"Tại sao chuyện lớn như thế mà mà không nói với tao? Mà định giống như Huyền Chi, âm thầm rời đi, biến mất khỏi cuộc đời tao theo cách hèn nhát và ác độc như vậy à?" Tầm nhìn của tôi bắt đầu nhòe đi bởi nước, "Từ trước đến giờ mà có từng coi trọng tao không? Đối với mà tao còn không xứng đáng được biết việc mà sắp ra nước ngoài đúng không? Tao rất cố gắng để hiểu cho mà, nhưng bây giờ tao không thể và cũng không muốn hiểu, tao mệt mỏi lắm, nếu hôm nay mà không cho tao được một lời giải thích tử tế thì chia tay."

"Châu Anh đừng khóc... tao xin lỗi, tại tao hết... tao không đi đâu cả, Châu Anh đừng nghe người ta nói linh tinh." Đây là lần đầu tiên tôi thấy Khánh mất bình tĩnh như vậy. Qua giọng nói, tôi có thể nhận ra được sự hoảng loạn và lo lắng của Khánh rõ mồn một, thế nhưng nó vẫn cố gắng dịu dàng trấn an tôi, "Châu Anh đừng khóc, nghe tao giải thích đã nhé?"

Đợi cảm xúc của tôi dịu lại, Khánh mới nói tiếp:

"Mẹ tao muốn thuyết phục tao sang Singapore sống với mẹ. Tao từ chối mẹ rồi, Châu Anh yên tâm, tại vì tao không muốn Châu Anh phải nghĩ ngợi nên chưa muốn nói cho Châu Anh biết." Khánh dừng lại, giọng trầm xuống một tông, "Đợt này gia đình hơi nhiều chuyện nên tâm trạng của tao không được tốt lắm, tao xin lỗi vì đã ảnh hưởng đến Châu Anh."

Tôi nức nở xen vào:

"Tao biết... tao đã rất cố gắng thông cảm cho mày... hức... nhưng mà mày chẳng bao giờ thử đặt mình vào vị trí của tao, chính vì mày không kể cho tao nghe nên tao lại càng lo lắng hơn. Hôm nào tao cũng suy nghĩ rất nhiều... tao lo cho mày lắm, dù mày không muốn đi với mẹ thì cũng phải nói cho tao một tiếng chứ..."

"Ngoan, đừng khóc." Tôi nghe thấy Khánh thở dài thật khẽ, "Mai tao về Hải Phòng với Châu Anh nhé."

Mình update ở page Trà Hoa Đậu Biếc trước, sau đó mới re-up chương mới trên Watt, mọi người có thể follow page để đọc truyện nhanh hơn và giao tiếp hiệu quả hơn nhé.

Chương 47

Tớ chỉ muốn nói là tớ rất appreciate các bạn cute dù đã đọc xong chương 47 trên FB nhưng vẫn chịu khó vào đây vote tiếp :"> luuuu <3

Hôm ấy chúng tôi gọi điện tới tối muộn, Khánh vừa dỗ tôi vừa chậm rãi kể chuyện gia đình nó cho tôi nghe. Khánh không chia sẻ quá sâu về quá khứ của nó, về cơ bản thì những gì tôi được nghe từ Khánh cũng không khác lắm nội dung câu chuyện Thế Nam từng kể cho tôi.

Tôi không muốn hỏi kỹ và khiến Khánh thấy khó xử, tôi cũng không muốn mình trở thành gánh nặng hay áp lực của nó, vì vậy tôi chỉ nói:

"Tao biết thời gian này rất khó khăn với mày. Có lẽ mày quen với việc giải quyết rắc rối một mình và giữ hết mọi tâm sự trong lòng, nhưng bây giờ mày còn có tao nữa mà, chuyện gì không quá khó nói thì có thể kể cho tao nghe, mặc dù tao không thể làm gì nhiều nhưng nói ra sẽ giúp mày thấy nhẹ lòng hơn."

Đầu dây bên kia im lặng một chút, vài giây sau, tôi nghe thấy Khánh cười khẽ, giọng nói dịu dàng quá đỗi:

"Không ai vui vẻ khi phải tiếp nhận năng lượng tiêu cực từ người khác đâu Châu Anh."

"Chẳng ai vui vẻ khi thấy người mình yêu thương không hạnh phúc cả." Tôi bực mình cãi lại, "Tao rất muốn san sẻ với mày, tao rất muốn ở bên cạnh mày, tao muốn cho mày biết là nếu có chuyện gì thì tao luôn sẵn sàng ủng hộ mày, nhưng mày chưa bao giờ cho tao cơ hội đấy, lúc nào mày cũng tìm cách đẩy tao ra xa."

Lần này Khánh im lặng lâu hơn cả lúc nãy, lâu đến mức tôi bắt đầu suy nghĩ liệu nó có ngủ quên mất không, thế là tôi gọi thử:

"Khánh ơi?"

"Cảm ơn Châu Anh..." Khánh cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nó càng lúc càng nhỏ, như thể đang nói với chính mình, "Đây là lần đầu tiên có người nói thế với tao đấy."

Tim tôi chợt nhói lên như thể bị ai đó dùng kim đâm phải. Tôi nắm chặt điện thoại, nâng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên không biết nên nói gì tiếp theo.

Tôi thương Khánh, nhưng tôi lại không thể nào hiểu được nỗi đau và sự cô đơn của nó, cho nên mọi lời an ủi hay cam kết tôi nói ra nghe đều vô nghĩa và sáo rỗng, dù những gì tôi nói đều là thật lòng. Tôi biết chính bản thân Khánh cũng chẳng muốn nghe những lời ngọt nhạt ấy.

Trên hết, tôi không muốn Khánh hiểu nhầm tôi đang thương hại nó.

Có lẽ Khánh nhận ra sự bối rối của tôi, nó chủ động nói tiếp:

"Không phải tao muốn đẩy Châu Anh ra xa, chỉ là tao cảm thấy những chuyện đó chẳng có gì hay ho đáng để kể." Khánh thở dài thật khẽ, "Cuộc sống của tao không hề hào nhoáng như vẻ bề ngoài, tao cũng chẳng hoàn hảo hay tốt đẹp, nhưng tao hy vọng Châu Anh có thể ở bên cạnh tao một cách vui vẻ. Ít nhất thì tao không muốn Châu Anh phải nặng lòng vì chuyện gia đình của tao."

"Nguyễn Hoàng Gia Khánh." Tôi gọi cả họ tên nó ra, bằng tông giọng không mấy hào hứng, "Bạn nghĩ tôi ở bên bạn vì vui ấy hả? Bạn có nhớ bạn đã làm cái mẹ gì với tôi không? Bạn đem tôi ra làm trò cá cược, bạn mắng tôi xấu tính, bạn đá lưởi với Minh Ánh trước mặt tôi, rồi đcm bạn năm lần bảy lượt làm tôi bị thương, từ ngày quen bạn trên người tôi có chỗ nào chưa xây xước không? Tôi đ*o bị Stockholm nên tôi nói thẳng là tôi quạo bạn vl, tôi vẫn còn ghi thù bạn đấy."

"Tao xin..."

"Không xin xỏ cái gì hết." Tôi bực bội ngắt lời nó, "Rồi còn mấy cái trò tán tỉnh hại não của bạn nữa bạn Khánh ạ, bạn tưởng tôi tinh táo mà dễ à? Bạn tưởng tôi đối đáp trôi chảy thế là do bẩm sinh tôi có tế bào văn học trong người à? Đcm bao nhiêu chất xám của tôi đấy, từ ngày quen bạn tôi già đi chục tuổi vì nghĩ nhiều chứ chưa thấy vui vẻ vô tư chỗ nào hết."

"Tao không..."

"Im mồm cho bố mày nói nốt." Tôi nạt nó, "Yêu bạn tôi áp lực vcl, bạn có biết ngày đ** nào tôi cũng bị hàng chục đứa con gái sắm soi lờm nguýt không? Bạn ăn gì lớn lên mà đẹp trai thế? Đã đẹp trai lại còn cao, học giỏi, có gu, nhiều tài lẻ, giỏi thể thao, bạn hoàn hảo vừa thôi chứ?" Càng nghĩ tôi càng thấy tức, "Bạn có biết mỗi lần bạn thả thính là tôi phải gồng vcl không? Tôi mới 17 tuổi thôi mà lúc đ** nào cũng phải đối mặt với bao nhiêu áp lực cuộc sống đến từ bạn đấy bạn Khánh ạ."

Hình như Khánh bị tôi mắng đến ngu người, phía bên kia điện thoại yên tĩnh vài giây, sau đó bên tai tôi vang lên tiếng cười êm ái của Khánh. Không sai, chính là cái kiểu cười ba phần bất lực, bảy phần nuông chiều mà mấy bộ ngôn tình tổng tài mất não vẫn hay miêu tả. Chắc tôi bị tiêu chuẩn kép, đọc truyện đến đoạn này là tôi sẽ bị rung mình ớn lạnh, cơ mà nghe Nguyễn Hoàng Gia Khánh cười tôi chỉ thấy rung động thôi.

"Cảm ơn bạn Châu Anh đã bao dung và chịu đựng tớ." Tôi có thể cảm nhận được sự vui vẻ toát ra từ giọng nói dịu dàng của Khánh, "Vậy bạn Châu Anh có thể cho tớ biết vì sao bạn lại yêu tớ không ạ?"

Tôi bật cười, vớ tay lấy cốc nước trên bàn uống một ngụm.

"Tao không ở cạnh mày vì mày khiến tao vui." Tôi mỉm cười, tầm mắt dừng lại ở chiếc vòng Cartier bạc Khánh đã cùng tôi chọn, "Tao thấy vui khi ở cạnh mày."

"Ừm..." Khánh có vẻ rất nghi hoặc, "Nó khác nhau chỗ nào thế?"

Tôi cố kìm lại để không chửi thẳng vào mặt người yêu tôi "Sao mày ngu thế?", hỏi ngược lại nó:

"Mày thử kể ra xem mày đã làm gì khiến tao vui?"

"..." Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc lâu, "Mày thấy vui khi nhìn vào mặt tao?"

"..." Nói hay lắm, bạn có thể ngậm miệng được rồi. "Thế thì tao thấy vui khi nhìn mặt rất nhiều người, tự soi gương tao cũng tự thấy vui, cần gì phải yêu mày."

"Chắc là tao đẹp hợp gu mày nhất trong những người mày gặp?"
Nguyễn Hoàng Gia Khánh vẫn chưa bỏ cuộc.

"Khờng." Tôi gạt đi, "Đừng làm lệch kịch bản của tao nữa, mày đẹp đúng gu tao thật nhưng đấy không phải lý do tao yêu mày."

Khánh phì cười, dịu dàng nói:

"Châu Anh nói tao nghe đi."

Tôi nhìn lên khoảng không bao la ngoài cửa sổ, cố gắng lựa chọn từ ngữ để diễn đạt:

"Mọi thứ không thể giải thích đơn giản bằng "niềm vui" được, tao nghĩ tình cảm và sự gắn kết của mình hơn thế rất nhiều. Tao có cảm giác, giống như có một cái gì đó thôi thúc tao, khiến tao muốn ở cạnh mày, tao dần bị chi phối bởi cảm xúc và hành động của mày, lúc nào tao cũng suy nghĩ về mày và mong cầu mày được hạnh phúc." Tôi hơi nhăn mày, không nghĩ có một ngày mình phải thốt ra mấy câu sến súa thế này, "Tao nhận ra, chỉ cần có mày ở bên tao sẽ rất vui. Mày không cần làm gì cả, chỉ riêng sự hiện diện của mày là đủ với tao rồi."

Bên ngoài cửa sổ, mây dần tản ra, để lộ mảnh trăng non treo lơ lửng giữa trời. Tôi chợt nhận ra hôm nay là mừng 5 Âm lịch, đã hơn một

tuần rồi tôi chưa gặp Khánh.

Khánh vẫn im lặng chờ đợi tôi nói tiếp.

"Không có một lý do cụ thể nào có thể lý giải được tình yêu. Thực ra con người là nô lệ của cảm xúc, tao có thể sống rất lý trí, nhưng tao không thể điều khiển được trái tim hay phản ứng cơ thể mỗi khi ở bên mày. Tao biết rõ mày chẳng hề hoàn hảo, mày cũng có lúc tệ kinh khủng, tính cách thì công tử, khó chiều, thậm chí mày từng làm chuyện có lỗi với tao..." Tôi dừng lại một chút, thờ dãi, "Nhưng khoảnh khắc mày nói thích tao, tất cả không còn quan trọng nữa."

"Châu Anh." Khánh gọi tên tôi, giọng nói hơi run run nhưng nghiêm túc một cách kỳ lạ, "Cảm ơn em."

"Đừng gọi tao là em, kinh quá." Tôi bật cười, nửa đùa nửa thật, "Nhưng tao nghiêm túc đấy, mày hiểu ý tao mà, đúng không?"

"Tao hiểu mà." Khánh cũng cười, nó khế thì thầm, "Chỉ là tao muốn được nghe thấy Châu Anh nói ra thôi."

Tôi nhướn mày, cao giọng:

"Mày đang trêu đùa tao đấy à?"

"Tao không dám." Dù không nhìn thấy được biểu cảm của Khánh nhưng tôi đoán đôi mắt đẹp của nó đang cong lên như mảnh trăng non ngoài cửa sổ, "Tại vì Châu Anh rất ít khi nói mấy lời sến sến và chịu bày tỏ tình cảm với tao nên tao muốn nghe nhiều hơn thôi."

Tôi hơi ngẩn người, không nghĩ Khánh lại nhận ra điều này.

Không phải tôi không thích bày tỏ tình cảm, chỉ là tôi không dám. Có lẽ do tôi chưa hoàn toàn tin tưởng Khánh, hoặc cũng có lẽ do bản tính đa nghi ch.ế.t tiết của Bộ Cạp, tôi thấy không an toàn khi phô bày tất cả mọi thứ, moi tim móc phổi ra cho người ta. Tôi sợ Khánh nhận ra nó quan trọng với tôi đến mức nào, tôi sợ tình cảm của mình trở

thành áp lực và gánh nặng của nó. Thậm chí tôi thường xuyên suy nghĩ liệu Khánh có cảm thấy nhàm chán và rời xa tôi như cách nó đã làm với hàng chục cô gái trước đây hay không.

Tôi sợ trao nhầm trái tim cho kẻ không biết trân trọng.

Tôi cười cười, nói lảng sang chuyện khác:

"Sao thế? Mà thích nghe mấy câu sến chảy nước à?"

"Không." Khánh trả lời rất dứt khoát, "Nhưng tao thích nghe Châu Anh nói."

"Nghe nhiều sẽ chán đấy." Tôi mím môi, rũ mắt, cố giữ cho giọng thật bình thản.

"Không chán." Tiếng cười êm ái của Khánh từ điện thoại truyền đến tai tôi, "Nghe thêm 60 năm nữa cũng không chán."

"Kinh quá." Tôi nhăn mặt, không muốn để Khánh phát hiện ra tôi đang bối rối, "Chẳng đáng tin tí nào."

Rõ ràng là lời đường mật, tại sao nghe Khánh nói ra lại chân thành đến vậy?

.

.

Tôi cứ tưởng Khánh bảo ngày mai sẽ về Hải Phòng chỉ là lời hứa suông để dỗ tôi nín khóc, thế nhưng nó về thật.

Trưa hôm ấy, tôi đang ngồi cày lại series Harry Potter một mình trong phòng thì nhận được điện thoại của Khánh:

"Bố mẹ Châu Anh có nhà không?"

Lúc đấy tôi vẫn nghĩ Khánh đang ở trên Hà Nội, tôi cũng chẳng chú ý đến tiếng chó sủa quen quen vọng lại từ đầu dây bên kia, vô tư trả lời:

"Bố mẹ tao vẫn đi chơi chưa về, tự dưng mà hỏi làm gì?"

Vừa hết ba ngày Tết, bố mẹ tôi dọn hành lý bay sang Thái du lịch luôn, vứt tôi và Lợn ở nhà trông nhà mấy hôm nay.

Khánh bật cười:

"Nhìn ra cửa sổ đi bé Chanh."

"Ngoài cửa sổ..." Tôi chậm chạp trèo xuống giường, ngơ ngác ngó xuống cổng, "Làm gì có... Ôi!"

Tôi tròn mắt nhìn chăm chăm bóng hình quen thuộc đang đứng trước cổng nhà, không dám tin đây là sự thật.

Khánh mặc áo măng-tô dài màu tro, một tay nó cầm điện thoại, tay kia xách 2-3 túi giấy. Nó mỉm cười ngẩng đầu nhìn tôi, gần một nửa khuôn mặt đẹp trai bị che khuất bởi chiếc khăn quàng cổ dày màu trắng. Có lẽ bởi màn mưa phùn dày đặc làm mờ đi cảnh vật, hoặc cũng có lẽ bởi tôi rất nhớ Khánh, đột nhiên tôi chợt cảm thấy thời khắc này không thật.

Tôi cứ thế ngẩn ngơ nhìn Khánh, nín thở, không dám chớp mắt, chỉ sợ một cử động nhỏ cũng có thể khiến cho hình ảnh đẹp đẽ kia tan biến như bong bóng xà phòng.

"Châu Anh không định cho tao vào nhà à?" Giọng nói khàn khàn từ thân của Khánh từ điện thoại truyền đến, "Ngoài này lạnh lắm đấy."

Tôi giật mình như thể vừa bị đánh thức bởi cơn mơ, vội vàng lao xuống dưới nhà. Không biết do trời lạnh nên tê tay hay do quá kích động, loay hoay một lúc lâu tôi mới mở được cổng. Tôi cứ ngỡ tôi sẽ được nhào vào lòng người yêu sau bao ngày xa cách giống mấy bộ

K-drama chiếu trên truyền hình, nhưng cửa vừa mở ra, tôi còn chưa kịp định hình thì một cái bóng màu đen trắng to ùng từ phía sau tôi đã lao đến nhảy thẳng vào Khánh.

Cả tôi và Khánh đều ngỡ ngàng, hai đứa nhìn sinh vật đầy lông béo ú đang điên cuồng vẩy đuôi quấn lấy Khánh, không hện mà cũng bật cười. Khánh để túi quà xuống đất, một tay nó xoa đầu Lợn, một tay vươn ra với tôi, nở nụ cười rạng rỡ như ánh nắng mặt trời:

"Tao về rồi."

Bỗng dưng bao nhiêu nỗi ấm ức tủi thân dồn nén trong lòng tôi mấy hôm nay đột ngột trào lên, tôi thấy sống mũi bắt đầu cay cay, tầm mắt dần bị phủ một làn sương mỏng. Tôi vốn chẳng phải đứa ủy mị, nhưng chỉ cần ở bên Khánh, tôi trở nên nhạy cảm và yếu đuối một cách lạ kỳ, gặp chuyện nhỏ xíu xiu thôi cũng không kìm được nước mắt.

Có lẽ bởi tôi biết, nếu tôi khóc sẽ có người kiên nhẫn dỗ dành.

"Tao nhớ mày lắm..." Tôi mếu máo ôm Khánh, không quên dùng chân đẩy Lợn ra, lẩm bầm, "Chẳng biết chó của tao hay chó của mày nữa."

Khánh dịu dàng ôm lấy mặt tôi, nó dùng ngón cái giúp tôi lau nước mắt, vừa nựng má tôi vừa dỗ:

"Sao bé Chanh càng lớn càng hay khóc nè thế này? NaCl không tốt cho da đâu, khóc nhiều da xấu đấy."

Tôi bĩu môi, lờm nó:

"Xấu thì bạn không yêu tớ nữa à?"

Khánh bật cười, nó cúi đầu hôn thật nhẹ lên mi mắt tôi, đôi mắt nâu sậm xinh đẹp ngập tràn bóng hình tôi:

"Bé Chanh có lúc nào xấu à?"

"Tất nhiên là không rồi." Sống phải tự tin chứ.

"Lỡ có xấu thì tớ vẫn yêu." Khánh toe toét cười nháy mắt với tôi, nó nghiêng người cầm túi đồ lên, dùng một tay ôm lấy vai tôi, kéo tôi vào nhà, không cho tôi cơ hội gây sự:

"Bé Chanh mặc thế này ra đường không lạnh à? Nhanh lên không mưa ướt hết tóc bây giờ."

Tôi gật đầu rồi lại lắc đầu, ngoan ngoãn đi theo Khánh. Tôi không muốn thời khắc riêng tư của chúng tôi bị sinh vật to lớn phiền phức đầy lông tên Lợn phá đám, thế là tôi quả quyết kéo tay Khánh lên phòng, đóng cửa lại, hài lòng nhìn Lợn béo bị nhốt bên ngoài.

Chương 48

Chúc tất cả các tình yêu của tôi năm mới vui vẻ nhé <3

Tôi bảo Khánh ngồi xuống sofa, còn tôi vào phòng tắm tìm khăn lau tóc cho nó. Cơn mưa phùn dày đặc thấm ướt cả vai áo Khánh, hai tay nó lạnh toát, giọng nói bắt đầu hơi khàn khàn.

"Mày tự lau tóc đi nhé." Tôi vớt khăn bông cho Khánh, cầm điều khiển điều hòa tăng nhiệt độ phòng lên 27 độ, "Để tao lấy máy sấy."

"Không cần." Khánh lắc đầu, nó vươn tay giữ lấy eo tôi, kéo tôi ngồi lên đùi nó, "Châu Anh lau tóc cho tao đi."

Tôi thoáng giật mình, bật cười, xoa đầu nó:

"Được."

Khánh nghiêng đầu tựa vào vai tôi, cả khuôn mặt vùi sâu vào hõm vai, hơi thở nóng hổi nặng nề phả lên cổ khiến tôi thấy hơi nhồn nhột. Tôi nhẹ nhàng dùng khăn lau nước mưa vương trên tóc Khánh, chất tóc của nó hơi cứng, lạnh lạnh, khi chạm vào... sao mà giống Lợn béo thế nhỉ?

"Châu Anh dùng sữa tắm gì thơm thế?" Khánh dùng chóp mũi cọ nhẹ lên cổ tôi, thì thầm.

"Sao thế?" Tôi cười khế, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt đẹp đến điên đảo kia, "Thích mùi này à?"

"Ừm." Khánh dùng giọng mũi trả lời tôi, cánh tay đang ôm eo tôi chột siết lại, đôi môi mềm mại dừng lại thật lâu trên cổ tôi, "Tao để ý từ lần đầu tiên Châu Anh chở tao ấy."

"Cái lần tao bị hỏng xe giữa đường á?" Tôi sừng sốt hỏi lại.

Khánh gật đầu xác nhận. Mái tóc của nó theo động tác cọ lên vùng da non ở cổ, khiến tim tôi khẽ run lên.

Hình như tôi lỡ chỉnh nhiệt độ phòng hơi cao, càng lúc tôi càng thấy nóng, nóng đến mức tôi bắt đầu có cảm giác không tỉnh táo. Tôi muốn lấy điều khiển hạ nhiệt độ nhưng lại không nỡ đẩy Khánh ra, cuối cùng tôi quyết định nói sang chuyện khác để chuyển dời sự chú ý:

"Mày về Hải Phòng vội thế này có ổn không?"

Tôi biết hỏi như vậy có vẻ hơi giống đang làm màu, bởi cả hai chúng tôi đều rõ ràng lý do Khánh xuất hiện ở đây hôm nay, nhưng nếu không hỏi thì tôi không yên tâm.

"Có gì mà không ổn?" Khánh hỏi ngược lại tôi, giọng nói nhẹ tênh, "Chuyện của người lớn thì để người lớn xử lý, tao ở lại cũng chẳng tác dụng gì."

Tôi lặng ngời, đột nhiên không biết nên nói gì tiếp theo. Thái độ của Khánh quá đỗi bình thản, giống như mọi chuyện chẳng có gì to tát, như thể nó chẳng hề liên quan.

Là do vết thương đã lành nên mới có thể thản nhiên, hay do nó đang cố gắng không lộ ra sự yếu đuối trước mặt tôi?

Sự tôn trọng lớn nhất tôi có thể dành cho Khánh đó là thể hiện thái độ ủng hộ và tin tưởng, để cho nó biết dù nó quyết định thế nào tôi cũng sẽ luôn ở bên nó.

"Ừm, chuyện của người lớn thì để người lớn giải quyết." Tôi dịu dàng ôm Khánh, vuốt ve mái tóc còn vương hơi ẩm của nó, "Mấy hôm nay Khánh của tao vất vả rồi."

"Châu Anh không cần phải lo cho tao đâu." Khánh cười khẽ, ngẩng đầu nhìn tôi. Dưới ánh đèn phòng ấm áp, đôi đồng tử sẫm màu kia dường như sâu hơn, tựa đại dương cuốn lấy tâm trí tôi. "Có một số chuyện ngay từ nhỏ tao đã nhận thức được rất rõ, tao chưa bao giờ cảm thấy bản thân thua thiệt hay đáng thương hết, so ra thì tao hạnh phúc hơn rất rất nhiều người ngoài kia."

Khánh quá mức nhạy cảm, dù tôi đã cố gắng che giấu cẩn thận nhưng nó vẫn nhận ra được tâm trạng của tôi. Tôi ghét phải thừa nhận điều này, nhưng trong khoảnh khắc, tôi thực sự cảm thấy thương hại Khánh.

Sự nhạy cảm vừa là một món quà vừa là một gánh nặng. Khánh có thể rất tinh tế, nó được trời phú cho khả năng thấu cảm và những cảm xúc phong phú, nhưng chính sự nhạy cảm ấy đồng thời là con dao hai lưỡi khiến nó dễ bị tổn thương hơn người bình thường. Tôi không dám tưởng tượng ngày mẹ Khánh bỏ đi, ngày Khánh biết nó còn có một anh trai cùng cha khác mẹ ở bên ngoài nó đã khổ sở thế nào.

Khánh vươn tay giúp tôi vén lọn tóc ra sau tai, nhẹ nhàng nói:

"Tao luôn cảm thấy tao rất may mắn. Bố tao có thể không phải một người chồng tốt nhưng ông ấy chắc chắn là một người cha trách nhiệm, tao không có nhiều tình cảm với bố nhưng tao vô cùng biết ơn bố đã nuôi dạy tao từ tể, chưa từng để tao thiếu thốn cái gì." Khánh chột nhéo mũi tôi, nó có vẻ thích thú khi thấy hai mắt tôi bắt đầu đỏ lên, "Có một thời gian tao luôn trách mẹ bỏ rơi tao, nhưng bây giờ nghĩ lại, tao thấy mừng vì mẹ đã rời đi và tìm được hạnh phúc, tao sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân nếu tao là lý do khiến mẹ phải ở lại chịu đựng một người như bố."

Khánh dùng đầu ngón cái vuốt nhẹ lên gò má tôi, lau đi giọt nước mắt vừa tràn khỏi bờ mi, từ tốn nói tiếp:

"Thực ra mẹ rất quan tâm đến tao, từ lâu mẹ tao đã có ý định đón tao sang Singapore, chỉ là tao không muốn."

Tôi cẩn thận cầm lấy tay Khánh áp lên má, cố gắng không để tiếng nức nở bật ra khỏi cổ họng:

"Tại sao mà lại không muốn đi theo mẹ?"

Khánh dịu dàng mơn trớn gò má tôi, giọng nói nhẹ bẫng như thể đang kể lại câu chuyện của một ai khác:

"Lúc nhỏ tao từng nghĩ nếu tao đòi ở lại với bố thì mẹ sẽ không nỡ bỏ tao, nhưng cuối cùng thì mẹ vẫn dứt khoát rời đi. Lớn lên tao mới hiểu bố đã làm ra những chuyện không thể nào tha thứ, thực ra tao cũng từng muốn sang Singapore sống với mẹ nhưng dù sao mẹ còn phải tìm hạnh phúc riêng, tao không muốn trở thành gánh nặng với ai..."

"Không phải đâu." Tôi nhíu mày ngắt lời Khánh, dùng cả hai tay ôm lấy mặt nó, ép nó nhìn thẳng vào mắt tôi, "Mày chưa bao giờ là gánh nặng của ai hết, đấy là lỗi của người lớn, không phải lỗi của mày."

Khánh nghiêng đầu hôn lên lòng bàn tay tôi, đôi mắt đẹp hơi cong lên:

"Tao biết chứ, tao ở lại Việt Nam còn bởi nhiều lý do khác nữa. Dì hai không phải người toan tính, em trai tao vẫn còn nhỏ, nếu tao mà đi thì chắc chắn sớm muộn gì bố tao cũng đón hai mẹ con kia về."

Tôi thoáng giật mình, Khánh nói không sai, nó vẫn còn đang ở với bố, thậm chí bố nó đã có vợ con mới nhưng người phụ nữ kia vẫn có cách khiến ông bà nội nó đồng ý cho đưa con trai ngoài giá thú của bố nó được ghi tên vào gia phả. Tôi có thể dễ dàng đoán được điều gì có thể xảy ra nếu Khánh ra nước ngoài với mẹ.

Có lẽ do biểu cảm của tôi quá mức nghiêm trọng, Khánh khẽ cười, nó chăm chú nhìn tôi, ánh mắt chứa chan tình cảm:

"Năm nay là một năm rất may mắn với tao, tao có thêm một lý do để ở lại Việt Nam, và một lý do để tao tin rằng cuộc đời luôn ưu ái tao."

Cánh tay đang vòng quanh eo tôi chợt siết lại, "Cảm ơn Châu Anh đã xuất hiện và ở bên tao."

Tôi ngẩn người nhìn hình bóng chính mình được phản chiếu trong đôi đồng tử nâu sẫm đẹp đến nao lòng kia, đột nhiên có ảo giác như thể tôi là toàn bộ thế giới của Khánh. Đôi mắt sâu tựa đại dương ấy đang khóa chặt lấy tôi, mang theo tình ý triền miên như sóng biển, từng chút một nhấm chìm chút lý trí còn sót lại.

Nguyễn Hoàng Gia Khánh lúc nào cũng biết cách khiến cho người ta phát điên vì nó.

"Đừng nhìn tao như thế." Tôi thì thầm, một tay che mắt Khánh lại, tay kia nâng cằm nó lên, dùng đầu ngón trỏ mơn nhẹ cánh môi mềm mại đang khẽ mở, "Đừng nhìn tao bằng ánh mắt đấy." Trái tim tao sẽ chịu không nổi mất.

Tôi nhắm mắt, chậm rãi đặt môi mình lên môi Khánh. Thay vì nói ra, tôi muốn dùng hành động để Khánh biết tôi yêu nó nhiều thế nào.

Rõ ràng tôi là người chủ động, thế nhưng cuối cùng tôi vẫn bị Khánh hôn đến mơ màng. Khánh đặt tôi nằm lên sofa, nó chống tay xuống ghế, hai mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào tôi.

Tôi rũ mi, không dám đối diện với ánh mắt nóng rực kia. Tầm mắt của tôi dừng lại ở lồng ngực đang phập phồng do thở dốc và cần cổ thon dài của Khánh, yết hầu nó hơi nhô lên, khẽ chuyển động lên xuống, trông gợi cảm một cách kỳ lạ. Mùi nước xả vải quen thuộc ngập tràn khoang mũi, cảm giác áp bách và hơi nóng từ người Khánh khiến suy nghĩ của tôi dần trở nên hỗn loạn, tôi bắt đầu có cảm giác hít thở khó khăn, trái tim đập nhanh đến mức mất kiểm soát.

Đột nhiên Khánh vươn tay ra, nó chạm khẽ vào má tôi, ngón tay lướt dọc theo gương mặt tôi, dịu dàng mân mê từng tấc da thịt như thể đang vuốt ve một tác phẩm nghệ thuật. Tôi nhắm chặt mắt lại, toàn bộ xúc giác đi theo từng đụng chạm khẽ khàng âu yếm của Khánh, cảm giác hồi hộp và mong đợi khó hiểu từng chút một dâng lên.

Hơi thở ấm nóng càng lúc càng gần, đương lúc tôi nghĩ Khánh sẽ hôn tôi thì nó chột thả mình nằm xuống khoảng sô pha còn lại, nó ôm tôi thật chặt, cả khuôn mặt vùi sâu vào cổ tôi, giọng nói khàn khàn khẽ nỉ non:

"Châu Anh chẳng cảnh giác gì cả, tao cũng là con trai đấy."

Tôi mở mắt, ngơ ngẩn nhìn lên trần nhà trắng xóa, chẳng rõ trong lòng cảm thấy may mắn hay hụt hẫng vì Khánh đã không tiếp tục.

"Châu Anh cũng từng dắt bạn bè khác giới về phòng và bắt cản thế này ư?" Cánh tay đang ôm eo tôi càng lúc càng siết lại, "Lúc vào phòng con trai Châu Anh cũng thiếu cảnh giác như vậy à?"

"Không có đâu." Tôi vội giải thích, nhẹ nhàng vỗ lưng Khánh để trấn an, "Bởi vì người đó là Khánh nên tao mới thoải mái thế này thôi, đừng nghĩ linh tinh."

"Nếu là Nguyễn Công Trường thì sao?" Khánh vẫn không chịu buông tha cho tôi.

Tôi chỉ vừa tỏ ra do dự, ở cổ lập tức truyền đến cảm giác đau nhói.

"A..." Tôi không kìm được bật ra tiếng rên rỉ, cơn đau gần như biến mất ngay tức khắc, sau đó tôi cảm nhận được xúc cảm ấm nóng, ướt át, hơi nhột nhột... Tôi kinh ngạc đẩy nhẹ đầu Khánh:

"Mày là chó à Nguyễn Hoàng Gia Khánh?"

Khánh Nguyễn vừa cắn tôi đấy à? Cắn xong lại còn liếm? Anh em thất lạc của Lợn béo à?

"Châu Anh trả lời câu hỏi của tao đi." Khánh vẫn giữ nguyên tư thế vùi đầu vào cổ tôi, giọng nói mang theo chút hờn dỗi.

Đã cắn người ta lại còn dỗi ngược? Tôi chiều nó như công chúa nên nó tưởng nó là công chúa thật đúng không?

Mặc dù đang rất quạo nhưng tôi không dám nổi nóng với công chúa của tôi, kiên nhẫn xoa đầu nó giải thích:

"Trước đây đúng là tao với Trường thân nhau như anh em trong nhà, nhưng từ khi mình xác định mối quan hệ thì tao gần như không chơi với Trường nữa. Tao chưa từng qua nhà nó hay đi chơi riêng với nó, mà Trường cũng chủ động giữ khoảng cách với tao, mà yên tâm."

Khánh im lặng không nói, tôi biết thừa đây là thái độ mỗi khi nó không tin tôi. Bất chợt, tôi nhớ đến cuộc gọi của Khánh đêm 30 Tết.

"Hôm giao thừa mà gọi cho tao, lúc đó tao đi chơi với chị Thu và chị Quỳnh nữa, đến nơi mới gọi Trường ra, không phải tao đi chơi riêng với Trường đâu." Tôi dịu dàng luồn tay vào tóc Khánh, thở dài, "Tao xin lỗi vì đã để mà hiểu nhầm, lần sau nếu đi đâu có bạn bè khác giới tao sẽ báo cho mà nhé?"

"Không cần đâu." Khánh lắc đầu, nó ngẩng đầu lên nhìn tôi, nở một nụ cười miễn cưỡng, "Tao biết Châu Anh với Trường không có gì mà, Châu Anh cũng có bạn bè và các mối quan hệ riêng nữa, tao không thể kiểm soát và cũng không muốn khiến Châu Anh thấy ngột ngạt..."

Tôi nghiêng đầu hôn Khánh, cắt ngang mấy lời nói sặc mùi trà xanh của nó, mỉm cười hỏi lại:

"Ngoan, nói lại tao nghe, mà nghĩ thế thật à?"

"... Không." Khánh rũ mắt.

Tôi nhẹ nhàng nâng mặt nó lên, buộc nó nhìn thẳng vào mắt tôi:

"Vậy mà thực sự cảm thấy thế nào?"

Tôi nhìn thấy sự do dự và đấu tranh trong đôi mắt đẹp như bầu trời sao của Khánh, cuối cùng nó vẫn lựa chọn nói ra:

"Tao không thích Châu Anh thân thiết hay nói chuyện với bạn bè khác giới, tao biết Châu Anh chơi với Trường từ nhỏ, nhưng lần nào thấy mày cười nói với nó tao cũng khó chịu cực kỳ." Khánh khẽ mím môi, đưa mắt nhìn ra chỗ khác, "Châu Anh có quá nhiều mối bạn tâm và bạn bè, mày thì chẳng bao giờ chịu bày tỏ tình cảm, tao thường xuyên cảm thấy Châu Anh không quá cần tao, giống như có tao cũng được, không có cũng chẳng sao."

Tôi lặng người ngắm nhìn khuôn mặt đẹp trai ngập tràn tủi thân kia, không nghĩ Khánh lại cảm thấy thiếu an toàn đến vậy. Là do tôi yêu nó sai cách ư?

"Không phải đâu, mày rất quan trọng với tao, thật đấy. Chỉ là tao không thể hiện ra điều đó thôi." Tôi vươn tay ôm Khánh vào lòng, dịu dàng vỗ lưng nó, "Cho tao thời gian nhé, tao sẽ cố gắng thay đổi."

.

.

Kỳ nghỉ Tết kết thúc, chúng tôi quay trở lại trường học.

Tôi đã lên Google tìm đủ mọi cách nhưng vết răng của Khánh trên cổ vẫn rõ mồn một, chỉ có thể mặc áo cổ cao để che đi.

Mặc dù đã cố gắng che giấu vô cùng cẩn thận, tôi vẫn bị Long phát hiện ra. Rất may nó không trêu tôi mà chỉ nhằm vào Khánh Nguyễn:

"Chúng mày chơi trò gì mạnh bạo thế?"

Nhưng mà vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Khánh Nguyễn chưa bao giờ dưới kèo Long Đặng cả. Nó thản nhiên ôm eo tôi, nháy mắt với Long:

"Chơi trò ngày xưa mày hay chơi cùng Vũ Quỳnh Như đấy."

"..."

Kể từ đấy không bao giờ thấy Long Đăng trên chúng tôi nữa.

Người thứ hai phát hiện ra dấu răng trên cổ tôi là Trần Minh Tâm. Lúc đó tôi mới chạy đi tìm thầy cô xin chữ ký sổ đầu bài về, nóng đến mức toát mồ hôi, tôi chỉ vừa kéo áo khoác ra một chút thì bị Tâm vô tình nhìn thấy.

Nó híp mắt ngó cổ tôi một cách vô cùng đánh giá:

"Người ta yêu nhau cùng lắm có vài vết hickey, chúng mày làm gì mà có hằn dấu răng thế?"

"Tao bị chó cắn." Tôi liếc mắt ra chỗ khác, âm thầm kéo khóa áo lên cao.

"À..." Tâm bĩu môi, nó nâng mắt nhìn về phía cửa lớp, chặc lưỡi, "Con chó của mày kia hả?"

Tôi nhìn theo nó, trông thấy Khánh đang tung quả bóng rổ trên tay, cười nói gì đó với Huy và Long đi cạnh.

"..."

Chương 49

Sau kỳ nghỉ Tết một tuần, học sinh khối 11 trường tôi phải đi học quân sự ở Kiến An. Chúng tôi "được" đến trung tâm Giáo dục Quốc phòng và An ninh học tập và trải nghiệm trong 7 ngày, còn học sinh khối 10 và khối 12 sẽ học ngay tại trường.

Hai ngày trước khi đi quân sự, Khánh đột ngột thông báo mẹ nó muốn gặp mặt tôi.

"Ôi... mẹ Khánh muốn gặp tao à?" Tôi bối rối hỏi lại Khánh, cố gắng không để lộ cho nó thấy tôi đang hoảng loạn vcl.

"Châu Anh đừng lo, chỉ gặp mặt nói chuyện một chút thôi." Khánh cười khẽ, nhẹ nhàng xoa đầu tôi, "Mẹ tao dễ tính lắm."

Hiển nhiên Khánh nhận ra được tâm trạng của tôi, nhưng câu an ủi của nó chẳng thể nào giúp tôi bình tĩnh. Run quá đi mất, có khi nào mẹ Khánh nhân lúc không có mặt nó đòi vứt vào mặt tôi cái thẻ 1 tỷ và bảo tôi tránh càng xa Gia Khánh càng tốt không? Bán Khánh lấy 1 tỷ có vẻ cũng có lời...

Thôi được rồi, tôi nên bớt xem phim truyền hình với mẹ lại và sống thực tế hơn.

Sau phút giây bối rối, tôi chợt nhận ra điểm bất thường:

"Nhưng mà tại sao tự dưng mẹ Khánh lại muốn gặp tao?"

Khánh đưa mắt nhìn sang chỗ khác, nó đưa tay vò rối tóc, vành tai thoáng đỏ lên:

"Tao kể về Châu Anh với mẹ..."

"Mày kể về tao với mẹ á?" Giọng tôi cao lên quăng tám, cắt ngang lời Khánh, "Mày kể cái gì đấy?"

"Kể là tao có một bạn bé đáng yêu lắm." Khánh vươn tay ôm chặt tôi, cúi đầu hôn liên tiếp mấy cái lên mặt tôi liền, "Và tao rất muốn mẹ có thể gặp bạn ấy."

Tôi nhăn nhó đẩy mặt Khánh ra, bĩu môi:

"Hết rồi à? Tao tin là vẫn còn một đoạn nữa mày chưa kể, chứ mày thiếu gì "bạn bé đáng yêu lắm", làm sao mẹ phải mất công gặp tao?"

"Ơ làm gì có bạn nào nhỉ?" Khánh nắm lấy tay tôi, tỏ ra hờn dỗi dụi đầu vào cổ tôi, hỏi ngược lại, "Ngoài bạn này tớ làm gì còn bạn nào?"

Nguyễn Hoàng Gia Khánh đã làm nũng thì làm gì có đưa con gái nào đỡ được, tất nhiên tôi cũng không ngoại lệ. Đến tận khi gặp mẹ Khánh, tôi vẫn chưa biết được nó đã kể với mẹ những gì về tôi.

Mẹ Khánh rất trẻ, nếu chỉ nhìn ngoại hình, tôi đoán cô ấy mới chừng hơn 30. Vừa trông thấy mẹ Khánh, tôi ngay lập tức biết được khuôn mặt đẹp như thiên thần của nó được di truyền từ ai.

Cô ấy rất khí chất, không phải kiểu khí chất của phu nhân nhà giàu quanh năm sống trong nhung lụa, cũng không phải kiểu sang trọng được đắp nặn lên qua lớp quần áo mỹ phẩm đắt tiền, ở cô ấy toát lên sự tự tin và khéo léo của một người phụ nữ thành đạt. Lúc đầu tôi đoán mẹ Khánh là người khó gần, nhưng hóa ra cô ấy rất dịu dàng, cũng rất dễ nói chuyện, cô coi tôi như con gái trong nhà, hỏi han tâm sự đủ thứ.

Tôi không có cơ hội trò chuyện lâu với mẹ Khánh, bởi vì cô phải bay về Singapore gấp trong ngày, nghe nói vừa giải quyết xong chuyện trên Hà Nội là cô vội xuống Hải Phòng gặp tôi rồi ra sân bay Cát Bi luôn.

Khánh và tôi cùng tiễn mẹ nó ra sân bay, Khánh xách hành lí của mẹ đi trước, còn cô Kiều (mẹ Khánh) khoác tay tôi đi phía sau. Lúc gần đến phòng chờ, đột nhiên cô quay sang thì thầm với tôi:

"Cảm ơn con đã làm bạn với Khánh nhé, từ khi hai đứa quen nhau, cô thấy thằng bé vui vẻ và có sức sống hơn hẳn hơn hẳn. Khánh lúc nào cũng như ông cụ non ấy, từ nhỏ thằng bé đã suy nghĩ chín chắn hơn bạn cùng lứa, nó làm việc có trước có sau lắm, thế mà tự dưng hôm trước đòi về Hải Phòng bằng được, cô gắng hỏi mãi mới biết nó về để dỗ bạn gái."

Hai tai tôi nóng bừng, cô Kiều không cho tôi cơ hội giải thích, cô nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay tôi, mỉm cười nói tiếp:

"Cô không có ý trách con đâu, cô rất vui vì cuối cùng cũng có người trị được thằng Khánh nhà cô. Con rất quan trọng và có sức ảnh hưởng tới Khánh, thằng bé ít khi tâm sự với cô lắm, thế mà nó lại chủ động kể cho cô nghe về con, nên bạn thế nào cô cũng muốn xuống Hải Phòng gặp con cho bằng được."

Không chỉ tai mà hai má tôi cũng đỏ ửng lên như bị sốt, cô Kiều khẽ mỉm cười, cánh tay đang khoác tay tôi hơi siết lại. Cô hướng tầm mắt về phía cậu trai đang xách va-li phía trước, dịu dàng nói:

"Cảm ơn con đã chăm sóc và bao dung con trai cô nhé, có cô bé thông minh đáng yêu thế này ở cạnh giúp đỡ Khánh cô cũng yên tâm phần nào. Cô hi vọng hai đứa có thể ngày càng hiểu nhau hơn, giúp đỡ và quan tâm nhau, đặc biệt là trong học tập, để hai con có thể ngày càng tiến xa hơn nữa."

Tôi cũng mỉm cười, nghiêm túc đáp lời:

"Con cảm ơn cô đã tin tưởng và ủng hộ con với Khánh ạ."

"Không đâu." Cô nhẹ nhàng lắc đầu, đôi mắt đẹp khẽ cong, "Cô phải cảm ơn con mới đúng chứ."

Tôi thoáng ngẩn người, đột nhiên cảm thấy có chút bối rối. Cô Kiều và Khánh có đôi mắt giống nhau đến mức như thể được đúc ra từ một khuôn, vừa đa tình vừa cuốn hút. Tôi chợt nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ, nếu Khánh là con gái thì nó sẽ đẹp tới mức nào nhỉ?

Mặc dù Khánh không thể hiện ra nhưng tôi biết từ lúc tạm biệt mẹ ở sân bay, tâm trạng của nó không được ổn lắm. Nhưng Khánh có khả năng cân bằng cảm xúc rất tốt, tôi còn chưa kịp tìm cách giúp nó vui lên thì nó đã tự hết buồn mất rồi.

Bởi vì sắp phải đi học quân sự xa nhà nên chúng tôi phải chuẩn bị rất nhiều thứ. Tôi rủ Ngân và Thanh đi mua đồ, tôi cảm thấy chỉ đến khu quân sự có một tuần rồi về thì mang theo hai bộ quần áo và đồ skincare là được, nhưng mẹ cứ một hai bắt tôi phải mua xịt côn trùng, một đồng thuốc, băng cá nhân... và tí ti thứ khác nữa.

Ngày cuối cùng trước khi lên xe đi Kiến An, idol Nam của tôi chỉ dặn cả lớp đúng một câu:

"Người ta đi một về hai, các anh các chị chỉ cần lúc về nguyên vẹn là được, đừng ai đi hai về ba đấy nhé."

Nghe thầy nói xong cả lớp tôi rộ hết lên, đùa nào đùa nấy toe toét cười. Long Đặng ngồi dưới nói leo:

"Thế đi hai về một thì sao hả thầy?"

Thầy Nam điềm nhiên nhìn nó, khóe môi cong lên:

"Đấy là chuyện của người ta, còn anh có muốn đi hai về một cũng chẳng được."

"Cayyyy!!!!" Hơn hai chục thằng con trai lớp tôi rú ầm lên, mấy thằng ngồi xung quanh vươn tay lắc vai Long Đặng như điên, hớn hờ cười trên nỗi đau của nó, "Tự hủy vãi ò."

Long cười chữa ngượng, nó để yên cho mấy thằng kia chọc, hai tai đỏ bừng hết cả lên. Tôi trông nó cứ tội tội, thế là tôi lấy ra từ ngăn

bàn một hộp sữa, tốt bụng để trước mặt nó:

"Tao nghe bảo uống sữa bớt cay đấy."

Khánh và Ánh Dương gục đầu xuống bàn cười, Long Đặng lườm tôi, nó đẩy lại hộp sữa ra chỗ tôi, trông như thể sắp đấm tôi tới nơi:

"Bố mày không cần."

Khánh ngồi thẳng dậy vươn tay ôm tôi sát lại chỗ nó, giọng nói còn vương ý cười:

"Bé Chanh hư lắm nhé."

Tôi bĩu môi, ngoan ngoãn ôm lại Khánh, không nói lời nào. Từ khi biết lý do Long và Như chia tay, tôi chẳng thể nào có thiện cảm nổi với Long, dù cho nó đã thay đổi rất nhiều. Tôi cảm thấy Như xứng đáng với một người tốt hơn, ví dụ như Mai Minh Việt.

Sáng hôm sau, khối 11 phải tập trung ở trường lúc sáu giờ sáng để đi đến khu quân sự.

Vừa lên xe là tôi gục đầu vào vai Khánh ngủ không biết trời đất gì hết, khi Khánh đánh thức tôi thì xe đã dừng lại. Tôi nghiêng đầu ngó ra ngoài cửa kính, trông thấy đoàn xe hơn 10 chiếc đang đỗ ở một bãi đất trống bên trong trung tâm giáo dục Quốc phòng, học sinh đang lục tục lấy hành lý, trên tay ai cũng kéo một cái va-li to đùng.

Khánh dắt tôi xuống xe, chúng tôi vội vã vòng ra cốp xe lấy đồ rồi đi về phía khoảng sân trước tòa nhà A1 tập trung. Tất cả học sinh phải đứng xếp hàng theo lớp để điểm danh, sau đó nghe thầy tiếp quản huấn luyện phổ biến một vài thông tin cơ bản trước khi nhận phòng.

Tôi tựa vào người Khánh, lơ đãng nghe thầy nói, tầm mắt dừng lại ở khoảng đồi xanh thẳm bên ngoài tường bao trung tâm. Khu quân sự

này được xây tách biệt hẳn với khu dân cư, xung quanh chỉ toàn đồi núi và đồng ruộng.

Tôi chợt rung mình, ở đây nhiều cây cối thế này liệu có rắn và côn trùng không nhỉ?

Sau khi thầy Đại đội trưởng kết thúc bài diễn văn nho nhỏ chào mừng khóa học sinh mới, chúng tôi chia làm hai nhóm nam nữ riêng biệt, nhóm nữ đi về phía ký túc xá tòa A1, còn nam đi về phía tòa A2. Mỗi phòng được ở 10 người, chúng tôi lại tiếp tục xếp hàng để cô quản lý phân phòng, sau đó bầu ra trưởng phòng. Trưởng phòng sẽ lập danh sách thành viên và nộp lại cho thầy cô, những đứa còn lại thì xách hành lý về phòng để bày biện và dọn dẹp.

Tôi ở cùng phòng với Ngân và Thanh, Ngân làm trưởng phòng. Chúng tôi được phân phòng A1.402, ở trên tầng 4. Khu quân sự này thuộc một trường đại học ở Hải Phòng, quanh năm đều có các khóa học sinh và sinh viên đến huấn luyện, cho nên phòng ở rất sạch sẽ, chỉ cần quét sơ qua một chút là ở được.

"Ê bên khu B cũng có học sinh đến học quân sự à?" Trang đang đứng hóng gió ngoài ban công đột nhiên nói to, chỉ tay về phía dưới.

Chúng tôi dừng hết việc trên tay, ùa ra đứng chen chúc ngoài ban công, hóng hớt ngó xuống khoảng sân rộng bên khu B. Trung tâm giáo dục Quốc phòng này có hai khu, khu A và khu B, học sinh khối 11 trường tôi ở khu A.

"Trường Chuyên à?" Thanh gác cằm lên vai tôi.

Hà gật đầu:

"Tao có con bạn học Chuyên, nó bảo trường nó cũng học quân sự cùng đợt với trường mình."

"Không biết có bạn nào đẹp trai không nhỉ?" Thu mơ mộng nói.

"Trai đẹp nếu không có bồ thì cũng chơi gay hết rồi." Ngân bĩu môi, quay trở vào phòng, "Phần còn lại là mấy thằng trapboi."

Tôi và Thanh không hẹn cùng đưa mắt nhìn nhau, trông thấy khuôn mặt vất vả nhịn cười của đối phương. Xin lỗi Ngân, bọn tao không cố tình nhớ đến thằng Đăng đã trap mày đâu...

Đến chín giờ sáng, chúng tôi lại xuống sân tập trung một lần nữa để nhận quần áo, mũ, ghế và tài liệu học tập. Khó khăn lắm mới giành giật được một bộ quần áo đúng size, tôi vừa chui ra khỏi đám đông để đi về phòng cất đồ thì trông thấy Trường đang ngó nghiêng tìm ai đó.

"Mày tìm ai đấy?" Tôi vỗ vai nó, tò mò hỏi.

Trường bị tôi làm cho giật mình, nó khựng lại hai giây nhìn tôi, biểu cảm trên mặt có chút kỳ lạ. Hình như Trường có gì đó muốn nói với tôi, chắc chuyện khó nói lắm, bởi nó cứ đắn đo mãi, hàng lông mày nhíu chặt. Tôi chờ vài phút không thấy Trường phản hồi, bao nhiêu kiên nhẫn mất hết sạch, thế là tôi phẩy tay với nó:

"Thôi mất thời gian quá, tao về cất đồ đây, mày cứ đứng đấy tiếp nhé."

Vừa quay gót đi được vài bước thì tôi bị Trường túm cổ áo kéo giật lại, nó thở ra một hơi dài, ngập ngừng nói:

"Tao vừa mới đi qua khu B..."

"Khu mấy đứa Chuyên học ấy hả?" Tôi gật đầu, ra hiệu cho nó nói tiếp.

"Ừ." Trường chột đánh mắt ra chỗ khác, nó đưa tay lên vò rối tóc, gương mặt trở nên nghiêm túc một cách kỳ lạ, "Tao gặp Lâm Anh."

"Lâm Anh nào?" Tôi buột miệng.

Trường nhìn tôi trân trối, vừa chạm mắt với nó, tôi ngay lập tức ý thức được nó đang nhắc đến ai.

Phạm Vũ Lâm Anh.

Tôi thoáng ngẩn người, cái tên đã từng rất quen thuộc, cái tên mà tôi đã vô thức ghi vào nháp cả trăm cả nghìn lần, thế mà bây giờ phải mất một lúc tôi mới có thể nhớ ra. Nụ cười dịu dàng và đôi mắt ấm áp từng khiến tôi mất ăn mất ngủ, tất cả đã mờ nhạt tới mức tôi còn chẳng thể hình dung nổi.

Chợt eo tôi bị ai đó ôm siết lại, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai:

"Lâm Anh là ai thế?"

(Ở Hải Phòng có trung tâm GD Quốc phòng và An ninh ở Kiến An, thuộc trường đại học Hải Phòng, tớ chỉ lấy cảm hứng từ địa điểm có thật, còn khu quân sự trong CMO hoàn toàn hư cấu)

P1 chương 50 đã được update trên page Trà Hoa Đậu Biếc rồi nhaaa

Chương 50

Tôi lờm Trùng cảnh cáo nó không được nói linh tinh, quay lại ôm Khánh, ngoan ngoãn trả lời:

"Lâm Anh là bạn học cũ của bọn tao, bạn ấy đỗ Chuyên, vừa nãy Trùng đi qua khu B nhìn thấy bạn ấy nên kể cho tao nghe."

Khánh thoáng liếc qua Công Trùng đang đứng đối diện, nó cúi đầu nhìn thẳng vào mắt tôi, giọng nửa đùa nửa nghiêm túc:

"Lâm Anh là trai hay gái thế?"

Tôi rụt rè đáp:

"... Là con trai."

Khánh dùng một tay bóp nhẹ hai má tôi, ép tôi chu môi ra, nó cúi đầu hôn tôi, sau đó tiếp tục hỏi:

"Chắc ngày xưa Châu Anh thân với Lâm Anh lắm nhỉ?"

"Không, chẳng thân gì cả." Tôi phủ nhận bằng tất cả sự chân thành, "Tao có chơi với con trai bao giờ đâu."

Nói xong thấy không ổn lắm, tôi vội bổ sung thêm:

"Nguyễn Công Trùng là anh trai khác cha khác mẹ của tao." Mặc dù thi thoảng tôi thấy Trùng giống bố tôi hơn là anh trai.

Khánh nhìn tôi ngờ vực, nó vừa định mở miệng nói gì đó thì may sao Ngân cất tiếng gọi:

"Phòng mình còn thiếu một ít đồ, bọn tao định xuống căng-tin mua, mà đi cùng không Chanh?"

"Có!" Tôi nói to, nhiệt tình vẫy tay với Ngân, bỗng nhiên cảm thấy con bạn của mình dễ thương đến lạ, "Đợi tao tí!"

Sau đó tôi quay sang Khánh, nhón chân thơm lên má nó, nói thật nhanh:

"Bây giờ tao đi mua đồ với mấy đứa cùng phòng đã nhé, có gì mình nói chuyện sau nha."

Trước khi rời đi tôi không quên liếc Trường thêm cái nữa, hi vọng 17 năm quen nhau đủ để nó hiểu được ngàn lời muốn nói mà tôi gửi gắm qua ánh mắt chân thành tha thiết này. Thực ra cũng chẳng có gì, tôi chỉ mong Trường không lỡ lời nói linh tinh với Khánh là được.

Thời gian và tình yêu luôn là liều thuốc chữa lành tốt nhất, tôi chấp nhận buông bỏ chấp niệm học Chuyên, cũng chẳng còn chút rung động nào với Lâm Anh nữa. Tôi đã hiểu vì sao nhiều người lại tìm cách quên đi tình cũ bằng cách yêu người mới, tất nhiên tôi không tệ tới mức chấp nhận Khánh khi vẫn còn tình cảm với Lâm Anh, nhưng tôi phải thừa nhận nhờ Khánh mà tôi đã hoàn toàn quên mất mình từng thích Lâm Anh nhiều thế nào. Có lẽ trái tim của tôi quá nhỏ, chỉ chứa được một người là đã đầy.

Tôi không muốn Khánh biết Lâm Anh từng là crush của tôi, không phải vì tôi sợ Khánh hiểu lầm, tôi có làm cái mẹ gì đâu mà sợ, chỉ là tôi không muốn Khánh phải nghĩ ngợi linh tinh. Khánh vừa nhạy cảm lại thích nghĩ nhiều, nó mà khó chịu thật thì có cạy miệng cũng không chịu nói một lời, đến lúc đấy tôi lại phải tìm trăm phương ngàn kế dỗ nó hết giận.

Mặc dù chẳng làm gì sai nhưng cứ nhắc đến tên Lâm Anh trước mặt Khánh là tôi lại thấy chột dạ, giờ thì tôi đã hiểu vì sao tôi chỉ vừa nói ra ba chữ "người yêu cũ" là Khánh bắt đầu căng thẳng như bị gọi lên bảng trả bài Ngữ Văn rồi.

Ngày đầu tiên ở khu quân sự, học sinh được học cách gấp chăn màn và vệ sinh cá nhân. Sau khi xem thầy làm mẫu, chúng tôi phải thực hành ngay dưới sân, các thầy sẽ đi đến tận nơi sửa cho từng đứa một.

Bố Thanh làm bộ đội nên con bé được rèn từ nhỏ, nó gấp rất nhanh, động tác siêu chuyên nghiệp, chỉ vài phút sau cái chăn bông của nó đã vuông vức như miếng đậu phụ. Gấp xong chăn của mình, Thanh bắt đầu sang giúp đỡ mấy đứa con gái xung quanh.

Thanh dừng ở chỗ tôi một lúc lâu, con bé ngó "cục" chăn của tôi bằng ánh mắt cực kỳ đánh giá, nó do dự mãi, cuối cùng không chịu được phải ngồi xuống gần tôi lại.

"Mày phải miết mép chăn mạnh vào." Thanh tung cái chăn tôi vừa gấp ra, vuốt lại phẳng phiu, "Mỗi lần gấp là phải miết chặt và cẩn thận."

Tôi ôm gối ngồi xồm bên cạnh, nhìn Thanh bằng ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ:

"Thanh tuyệt vời quá đi, liệu làm người yêu của Thanh thì có được Thanh gấp chăn cho mỗi ngày không nhỉ? Hình như Thanh chưa có người yêu, nếu Thanh không ngại chơi les..."

"Thì cũng không đến lượt cậu." Thanh lờm tôi, cho màn vào trong chăn, "Nam vương Khánh Nguyễn sẽ cạo trọc đầu tớ vì tội giật bồ mắt."

"Haiz." Tôi thờ dài ngó cái chăn vuông vức xinh đẹp tuyệt vời 100 điểm, lắc đầu tiếc nuối, "Thế thì tớ sẽ mang cái chăn này về cất vào va-li, tối tớ đắp chung chăn với Thanh, sáng lôi cục này ra để các thầy kiểm tra nội vụ."

"Cái bạn này khôn nhỉ?" Thầy giáo từ đâu xuất hiện gõ quyển sách vào đầu tôi, "Đọc cho tôi tên và số phòng, sáng mai tôi lên tận phòng thị sát bạn gấp chăn."

"..." Thầy ơi lúc này là nhân cách thứ hai của em đấy, không phải em nói đâu.

.

.

Học gấp chần màn xong đã gần bốn giờ chiều, chúng tôi được hoạt động tự do đến năm giờ. Từ năm giờ đến sáu giờ chiều là thời gian tắm rửa.

Tôi nghe nói khu tắm của con gái có vách ngăn thành từng phòng riêng, còn khu tắm của con trai thì không. Lúc tôi tắm xong vẫn còn khá sớm, tôi định mang quần áo về phòng giặt thì đụng mặt Trần Minh Tâm từ bên khu tắm nam đi ra.

"Vừa tắm xong à?" Tôi chủ động chào nó.

"Ừ." Tâm mơ hồ đáp, nó bước đến đi song song với tôi, trông có vẻ không được tỉnh táo lắm.

Tôi tỏ ra quan tâm hỏi han:

"Mày có ổn không đấy? Ốm à?"

Tâm đột nhiên quay sang nhìn tôi, trông mặt nó nghiêm túc vcl làm tôi tự dưng thấy căng thẳng. Nó nói một câu chẳng liên quan:

"Thằng Trường dáng ngon vãi."

"Hả?" Tôi ghệt mặt ra.

"Cơ bụng rõ vcl luôn mày ạ." Tâm níu tay tôi, "Cơ tay với gân tay cũng đẹp, trông cuốn vãi ***."

Tôi cảm thấy quan ngại hết sức:

"Tình táo lại đi Tâm." Bỏ đi mà làm người bạn tôi ơi, Nguyễn Công Trường thẳng như thước kẻ ấy, bạn đ** bẻ nổi đâu.

Tâm vẫn mặc kệ tôi, nó tiếp tục nói:

"Tao không biết là thằng Trường có hình xăm, nó xăm một dòng chữ latin nhỏ ở bắp tay mà ạ, đ** hiểu sao trông nghệ vãi."

Tôi nhú mày nhìn Tâm, nỗ lực thức tỉnh nó:

"Thì kệ mẹ Trường, tao tưởng mày ghét nó mà?"

"À thì..." Tâm chẹp miệng, liếc mắt ra chỗ khác, "Tự dưng tằm chung xong tao thấy nó cũng không đáng ghét lắm."

"..." Đến thế là cùng.

"À đúng rồi!!!" Tâm bỗng quay sang vỗ bộp bộp vào vai tôi, reo lên như thể vừa phát hiện ra đại lục mới, "Dáng Khánh Nguyễn cũng ngon vl mà ạ."

"Tao biết." Tôi thản nhiên gật đầu. Khánh tập luyện khá thường xuyên, lúc sờ vào bụng nó tôi có thể cảm nhận được cơ bụng rất rõ.

"Mày làm sao biết hết được." Tâm liếc tôi, khoe miệng nhếch lên, hạ giọng, "Sau này mày sẽ cực kỳ hạnh phúc, tin tao."

"..." Cực-kỳ-hạnh-phúc là sao cơ? Bạn nói rõ hơn đi?

"Châu Anh!"

Vừa đi đến gần tòa A2 thì tôi nghe tiếng ai đó gọi tên mình rất to, tôi hoang mang quay đầu lại, trông thấy Trường đang từ căng-tin đi ra, trên tay bê một bình nước lớn, loại 20 lít.

Chợt Tâm ghé sát vào tai tôi, thì thầm:

"C.h.ế.t mẹ giờ tao không thể nhìn Nguyễn Công Trường một cách bình thường được, tao đi trước đây."

Nói xong nó bỏ lại tôi ở đấy, dứt khoát đi vào kí túc xá. Tôi sững sờ đứng trong gió, không thể hiểu nổi tại sao chỉ tắm chung có một lần mà bạn tôi lại thành ra thế này được...

"Mày đang về kí túc xá đúng không?" Trường đã bước đến cạnh tôi từ lúc nào, nó cúi đầu nhìn tôi, điềm nhiên hỏi.

"Ừ, tao định về giặt quần áo." Tôi gật đầu, thoáng liếc qua bình nước to dùng mà nó đang xách, âm thầm nhăn mặt. Tôi từng thử bê cái bình này một lần, chỉ đi được chục bước là thấy chân tay rã rời, chẳng hiểu sao Trường có thể xách một cách nhẹ nhàng thế được.

"Mày có biết Như ở phòng nào không?" Trường bước song song với tôi, "Quỳnh Như nhờ tao bê nước lên phòng, nhưng tao quên mất số phòng rồi."

"Ngốc quá." Tôi bật cười, "Tao ở cạnh phòng của Như, để tao dẫn mày lên."

Trường gật đầu, hình như nó vừa nhớ ra chuyện gì, quay sang hỏi tôi:

"Phòng mày có nước chưa? Có cần tao bê lên hộ không?"

"À... Không cần đâu." Tôi khoát tay, lắc đầu, "Lúc trưa Khánh mang lên phòng giúp tao rồi."

Nhắc tới Khánh, tôi chợt nhớ đến chuyện sáng nay:

"Mày không nói cái gì linh tinh với Khánh đấy chứ?"

Nguyễn Công Trường ném cho tôi ánh mắt khinh thường:

"Mày nghĩ tao là người như thế à?"

"Biết thế nào được." Tôi bĩu môi lẩm bẩm, bỗng nhận ra suốt dọc đường có không ít con gái lén lút quan sát Công Trường, có lẽ vì thấy tôi đi bên cạnh nên mới dè dặt không dám tiếp cận.

Mà dù không có tôi ở đây thì cũng chẳng đứa con gái nào tiếp cận nổi Nguyễn Công Trường, trừ khi nó cho phép. Nó luôn tạo ra một bức tường vô hình ngăn không cho người khác đến gần, mà những cô nàng có được "ân huệ" bước vào thế giới của nó lại chẳng hề biết trân trọng.

Thấy Trường liên tục xui xẻo trong chuyện tình cảm như vậy tôi cũng sốt ruột thay nó, nhưng tôi thật sự không mong nó tuyệt vọng đến mức chuyển sang yêu con trai đâu. Tôi phải tìm cách để cách ly Trần Minh Tâm ra xa Nguyễn Công Trường thôi, không thể để thế lực tà ác Trần Minh Tâm vấy bẩn bạn Trường của tôi được.

Con chó Trường rõ ràng không hiểu được nỗi lo lắng của tôi, nó thản nhiên nhún vai, dùng giọng điệu cười cợt đáng ghét để chọc ghẹo:

"Sao từ khi có người yêu mà hèn thế Chanh?"

Tôi liếc nó, đáp trả:

"Mày thì không à?"

"..."

Trường im lặng một lúc lâu, cuối cùng nó chuyển chủ đề:

"Mày không có vấn đề gì với Lâm Anh đấy chứ?"

Tôi cười nhẹ, hỏi ngược lại nó:

"Mày nghĩ tao có thể có vấn đề gì với Lâm Anh đây?" Tôi không chủ động gây sự với Lâm Anh thì thôi, Lâm Anh làm sao có thể làm ra chuyện có lỗi với tôi được. Nguyễn Công Trường hẳn còn rõ điều này hơn cả tôi.

"Tao làm sao biết được." Trường chột trở nên bức bối vô cớ, "Năm lớp 10 tự dưng mày như kiểu biến thành người khác, mày tránh mặt tất cả mọi người, thậm chí mày còn tránh mặt cả tao, đến bây giờ tao vẫn chưa biết tao đã làm gì sai với mày..."

"Mày là người bảo tao giả vờ không quen mày trước mà?" Tôi sừng sốt cắt ngang. Con chó này rất giỏi đồ võ nhé.

"Mày tỏ thái độ đấy ra rõ mồn một như thế." Trường vươn tay ra, hình như nó định bóp má tôi, nhưng cuối cùng lại rút lại, "Tao chỉ chủ động nói ra điều mày muốn thôi."

Tôi sững người, đột nhiên cảm thấy như thể có cái gì đó chặn ngang cuống họng. Trường nói đúng quá, tôi chẳng thể cãi nổi một lời.

Thời gian đó tôi vừa mới trượt Chuyên, tôi không dám đối mặt với bất cứ ai, kể cả chính bản thân mình. Tôi đã hi vọng sẽ không phải gặp lại bạn bè cũ, thế nhưng cuối cùng lại học cùng lớp với một trong những người mà tôi không muốn đối diện nhất.

Khi nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của Trường hôm đến nhận lớp, tôi thực sự có cảm giác xấu hổ không chỗ trốn. Dù tôi biết Trường sẽ chẳng đánh giá gì tôi cả, nhưng tôi không thể ngăn mình thấy nhục nhã. Cho nên, lúc đó, tôi đã ước Công Trường có thể giả vờ không quen mình, và "trùng hợp" thay Trường lại là người chủ động nói ra điều tôi muốn.

"Lâm Anh biết mày không muốn gặp nó, nên nó chỉ dám gọi cho tao hỏi thăm tình hình của mày." Trường tiếp tục nói, "Lần nào bọn tao hẹn nhau đi chơi nó cũng hỏi về mày, mới hôm vừa rồi tao kể mày có người yêu thì nó mới thôi."

"Thế à..." Tôi rũ mắt, giọng nói nhẹ đến mức bị hòa lẫn với tiếng gió, "Dạo này Lâm Anh có khỏe không?"

May sao Công Trường vẫn nghe được tôi nói, nó khẽ thờ hất ra:

"Thì vẫn thế thôi. Nhưng tao không hiểu, rốt cuộc bọn mày có chuyện gì vậy?" Chợt Trường trở nên dè dặt, "Chẳng lẽ do mày không đồ Chuyên..."

Tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Trường, cắt ngang lời nó:

"Là do tao trẻ con hiểu thẳng, tao có lỗi với Lâm Anh, lúc nào có cơ hội tao sẽ giải thích đàng hoàng với bọn mày, nhé?"

Trường im lặng nhìn tôi, ánh tà dương đỏ thẫm phủ lên người nó một vàng sáng dịu dịu, nửa gương mặt đẹp như tượng tạc bị khuất trong tối. Mái tóc dài của tôi chợt bị gió thổi tung, tôi thoáng rùng mình vì lạnh, hai vai hơi so lại, môi vô thức mím chặt.

Trường không đáp lời tôi, nó nhẹ nhàng thờ dài, gật đầu thỏa hiệp.

Tôi mỉm cười, hai mắt cong lên, chỉ tay về bên phải:

"Quỳnh Như ở phòng A1.403, còn tao ở phòng A1.402, mày mang nước vào phòng cho Như đi nhé."

Chương 51 P1 đã được update rồi nheee

Chương 51

Ngày thứ hai ở Kiến An, chúng tôi phải dậy từ 5 giờ sáng ra sân tập thể dục.

Lúc xuống chỗ tập kết của trung đội, tôi phát hiện mấy thằng con trai đã đứng đấy từ trước. Vừa trông thấy Khánh, cơn buồn ngủ của tôi ngay lập tức bay hết sạch.

Khánh mặc nguyên bộ đồ ngủ màu trắng, chân nó vẫn xỏ dép đi trong nhà, đầu tóc bù xù như thể vừa rời giường đã phải chạy luôn xuống đây. Khuôn mặt đẹp trai hơi nhăn nhó, hình như nó đang gắng sức mở mắt ra, vẻ ngái ngủ hiện hết lên mặt, trông đáng yêu kinh khủng.

Có vẻ Khánh ngủ không đủ, tôi nhận ra dưới mắt nó có quầng thâm nhạt.

"Đêm qua mất ngủ à?" Tôi bước đến trước mặt Khánh, mỉm cười hỏi.

Khánh vươn tay ôm tôi vào lòng, nó gục đầu vào vai tôi, giọng nói hơi khàn do mới ngủ dậy, chứa đầy nỗi ấm ức:

"Đêm qua thằng Long cứ lăn sang chỗ tao, nó còn gác chân lên người tao nữa, cả đêm tao không ngủ được."

"Khụ..." Long Đặng xấu hổ ho khan, "Lúc ngủ làm sao tao biết được, tao xin lỗi mà rồi còn gì."

"Khờng." Khánh lờm Long, vẫn giữ nguyên tư thế ôm chặt tôi, "Mai mà đổi giường cho Lâm đi, tao đ** nằm cạnh mà nữa đâu."

Trường cười nhạt:

"Đêm qua Phan Quang Lâm ôm tao ngủ cả đêm, nếu đổi được thì tốt."

Giờ tôi mới để ý dưới mắt Trường cũng có quầng thâm, còn đậm hơn cả Khánh.

Long Đặng toe toét cười đập bộp bộp vào vai Khánh:

"Mày thấy chưa, tao ngủ còn ngoan chán."

Tôi thử nêu ý kiến:

"Sao Khánh không nằm với Trường?"

Tôi vừa dứt lời, hai thằng con trai đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn nhau, biểu cảm trên mặt cả hai đều rất... kỳ cục, tôi dám chắc tôi đã nhìn thấy sự ghét bỏ trong mắt chúng nó.

Bầu không khí chợt trở nên im lặng một cách khó xử, may sao đúng lúc này thầy giáo thổi một hồi còi thật dài, nói to:

"Các bạn nhanh chóng xếp hàng ổn định vị trí để trung đội trưởng điểm danh, sau đó chúng ta sẽ bắt đầu khởi động!"

.

.

Theo kế hoạch thì hôm nay chúng tôi sẽ được huấn luyện điều lệnh đội ngũ ngoài sân tập, nhưng đến 7 giờ trời bỗng dưng có mưa phùn, thế là các thầy quyết định cho chúng tôi lên giảng đường học lý thuyết trước.

Bởi vì chưa quen với giờ giấc sinh hoạt nên suốt cả buổi sáng đũa nào cũng trong trạng thái lơ đãng thiếu tỉnh táo, Khánh Nguyễn còn lấy giấy trải hẳn xuống sàn để ngồi, nó tựa cả người vào chân tôi, đầu gối lên đùi tôi ngủ bù. Chúng tôi ngồi cuối lớp nên không bị thầy chú ý, Khánh cứ thế ngủ đến tận lúc chuông reo hết giờ.

Khoảng 11 giờ học sinh lại phải xuống sân xếp hàng, trung đội trưởng sẽ điểm danh một lần nữa, sau đó các trung đội lần lượt đi

theo hàng đến nhà ăn để ăn trưa.

Tôi thấy đồ ăn ở khu quân sự không phải quá ngon nhưng vẫn ổn, thực đơn đầy đủ chất, hai món mặn một món rau. Hoặc do tôi dễ nuôi, bởi vì phần lớn mấy đứa ngồi xung quanh tôi đều nhăn mặt chê lên chê xuống, ăn được nửa bát cơm đã buông đũa.

"Sao mà ăn trông ngon thế?" Con Ngân ngồi cạnh thì thầm với tôi, "Thịt nhạt vãi, tao cố thế nào cũng không nuốt được."

"Vì tao không kén ăn đấy." Tôi liếc nó, từ tốn uống nốt bát canh rau ngọt.

Hồi nhỏ bố mẹ hay bận nên tôi toàn phải đi ăn chực nhà bạn bè của bố mẹ, hoàn cảnh đã tôi luyện nên khẩu vị dễ chịu như hiện tại, ai cho tôi ăn cái gì tôi cũng có thể vui vẻ đón nhận được hết. Tôi nghĩ rất đơn giản, có người nấu cho mình ăn đã tốt lắm rồi, ngon thì ăn nhiều, không ngon thì ăn ít hơn một chút, không việc gì phải tỏ thái độ ra cả, đến lúc đói chỉ có bản thân chịu thiệt.

Đến cái xúc xích rán cháy đen thui hồi bé Nguyễn Công Trường rán cho tôi mà tôi còn có thể vui vẻ ăn hết và khen ngon được, mấy miếng thịt gà nhạt nhẽo đã là gì.

Tôi dễ tính trong việc ăn uống, nhưng rõ ràng Khánh thì không. Tôi biết trước nó sẽ không ăn được bao nhiêu, nên sau giờ ăn trưa tôi về phòng lấy mấy hộp mì mang sang cho Khánh.

"Sao Châu Anh biết tao không ăn được cơm thế?" Lúc nhận mì, trông Khánh xúc động cực kỳ, hai mắt rưng rưng nhìn tôi.

Chúng tôi không ngồi ăn cùng nhau, thậm chí còn cách nhau mấy bàn liền. Cả tôi và Khánh đều đồng ý là cả hai đứa có nhóm bạn riêng và cảm thấy khó khăn trong việc hòa nhập vào nhóm bạn của người kia, cho nên không việc gì phải dính lấy nhau suốt ngày và tự đẩy bản thân vào tình huống khó xử cả. Chúng tôi có những mối quan hệ riêng và cũng cần không gian riêng nữa.

"Cái gì về mày tao chả biết." Tôi mỉm cười, vươn tay túm cổ áo Khánh, ép nó cúi đầu xuống thấp để hôn nó.

Dù sao cả hai đứa vẫn đang ở khu quân sự, chỉ vài giây sau tôi đã buông Khánh ra. Tôi bật cười khi thấy gương mặt bất mãn của Khánh, dịu dàng xoa đầu nó, an ủi:

"Về tao bù cho nhé?" Ngón tay tôi lướt nhẹ qua đôi môi hồng nhạt xinh đẹp của nó, dẫn lại xúc động muốn tiếp tục nụ hôn vừa nãy, "Ngoan, đừng kén ăn quá, mình phải ở đây tận một tuần đấy."

Khánh nghiêng đầu hôn lên lòng bàn tay tôi, khẽ gật đầu:

"Tao sẽ cố."

Công chúa của tôi quả thật không hợp chịu khổ, chỉ hợp được cưng chiều thôi.

Tôi và Thanh đăng ký trực ca từ 12 giờ trưa đến 2 giờ chiều nên tôi không có nhiều thời gian ở bên Khánh, mới nói chuyện với nó được vài câu đã phải vội vã tạm biệt để chạy ra vọng gác.

"Mày ra sớm thế?" Tôi thoáng ngạc nhiên khi thấy Thanh đã ngồi ở bàn trực, bởi còn gần 5 phút nữa mới đến lượt chúng tôi thay ca.

"Ở trên phòng cũng không làm gì." Thanh ngồi lúi lũi nhường chỗ cho tôi, "Ra sớm thay ca cho hai đứa kia đi ăn trưa."

Tôi ngồi xuống cạnh nó, mở sổ báo cáo ra ký tên vào mục "Người phụ trách", sau đó lấy bút gõ gõ vào mục nhận xét, hỏi Thanh:

"Thế nào được coi là có việc bất thường?"

Thanh nhún vai:

"Thường sẽ không có việc gì đâu, hết ca trực mình ghi "bình thường" vào đấy là được."

"Okay." Tôi đóng nắp bút lại, lấy trong túi ra một cái kẹo đưa cho Thanh, "Tao sợ chiều buồn ngủ không học được mất."

"Trời hết mưa rồi, mong chiều được ra sân học điều lệnh đội ngũ." Thanh che miệng ngáp, nhận lấy viên kẹo, "Lên giảng đường học lý thuyết nữa chắc tao gục mất."

Chúng tôi tám chuyện được một lúc thì chợt nghe thấy tiếng hét thất thanh, cả hai đứa bỏ vụng gác chạy ra hóng hớt, trông thấy một vụ tai nạn kinh hoàng: con báo Đặng Quang Long vừa dẫm gãy chân Quỳnh Như.

Okay, nói dẫm gãy chân thì hơi vô lý, chuyện là hôm qua Quỳnh Như đá phải cửa nên bị bật móng chân, và chú bé đàn Đặng Quang Long vô tình dẫm trúng vào cái chân đau của Quỳnh Như.

Ngón chân của Quỳnh Như lại bắt đầu chảy máu, tôi nghe thấy con bé gằn từng chữ đầy thù hận:

"ĐẶNG QUANG LONG."

Tôi quay sang thì thầm với Thanh:

"Cái này có được coi là việc bất thường không mà?"

"Ờm..." Thanh cũng hoang mang không khác gì tôi, "Chắc là có?"

Ở bên kia, Long Đặng đang cúi đầu bế Quỳnh Như lên, mặc cho con bé vừa đánh vừa chửi:

"Đcm Đặng Quang Long! Bỏ tao xuống! Đừng có đụng vào người tao!" Vừa nói Như vừa dẫm liên tiếp vào người Long, tôi nhìn còn thấy đau dùm, "Mày thù ghét gì tao thì nói một câu, làm đ** gì phải cố tình hãm hại tao như thế? Đ** mẹ đường rộng rãi ***, mày có mù cũng đ** thể nào đi ngu thế được..."

Long để yên cho Như đánh, nó vẫn vững vàng bế Như bước về phía phòng y tế, thái độ xin lỗi vừa dịu dàng vừa thành khẩn:

"Anh xin lỗi, tại anh không để ý..." Long hơi ngừng lại vì cú đấm của Như, tôi đoán chắc nó phải đau lắm, "Em đợi một chút, sắp đến phòng y tế rồi."

Tôi nhận ra trên tay Long đang cầm điện thoại, màn hình hiện thị cuộc gọi vừa kết thúc. Có lẽ lúc này nó vừa đi đường vừa nghe điện thoại nên không để ý, đúng lúc đi đến ngã rẽ, xui xẻo thế nào lại đụng phải Như. Long Đặng báo thì báo thật, nhưng nó không thể có một pha tự hủy ngu ngốc vậy được.

Nghe Long nói xong, Như không những không bình tĩnh lại mà còn phản ứng mạnh hơn:

"Đm mày sinh sau bố mày hai tháng đấy, mày đòi xưng "anh" với ai?" Tôi có thể cảm nhận được sự kháng cự và ghét bỏ tràn ra từ giọng điệu của Như, con bé vẫn rất nỗ lực tìm cách được chạm chân xuống đất, "Bỏ tao ra, tao tự đi được! Mày làm tao khổ chưa đủ hả? Mày không thể biến mất khỏi cuộc đời tao được..."

"Ngoan, đừng cử động, ngã bây giờ." Long thở dài, nhẹ nhàng ngắt lời Như, nó nói chuyện bằng cái giọng rất lạ, "Đừng tự làm khổ mình như thế, hôm qua cậu bị bật móng chân, thẳng Việt bế cậu xuống phòng y tế được, tại sao tớ lại không được?"

Ha, ra là chú báo này đang ghen. Lại còn chuyển hẳn sang xưng hô cậu – tớ nữa chứ.

Ngoài dự kiến của tôi, Như đột nhiên ngừng giãy giụa, con bé ngẩng đầu lên nhìn Long, giọng nói trở nên khiêu khích một cách kỳ lạ:

"Ừ, ai cũng được, chỉ có mày là không được."

"Đến nữ thần của tao cũng có ngày phải nói ra câu này." Con Thanh thở dài vào tai tôi, "Tao để ý từ lúc chia tay, cứ chuyện gì liên quan

đến thẳng Long là Quỳnh Như bắt đầu trở nên nhạy cảm và xấu tính vì, như kiểu biến thành người khác luôn ấy."

Tôi thoáng ngẩn người, nhận ra hình như đúng là thế thật. Đó là lý do tôi lúc nào cũng thận trọng trong chuyện tình cảm, không dám để bản thân đắm chìm đến mức không thể sống thiếu ai đó. Tôi từng chuẩn bị sẵn tâm lý một ngày nào đó sẽ chia tay Khánh, tôi biết suy nghĩ như vậy có phần hơi tiêu cực, nhưng nhờ vậy tôi có cảm giác Khánh bớt quan trọng đi rất nhiều, tôi có thể ở bên nó một cách thoải mái mà không phải canh cánh lo được lo mất.

Sau một số chuyện đã xảy ra, tôi biết vị trí của Khánh ở trong lòng tôi đã khác trước rất nhiều, tôi thật tâm muốn chăm chút cho mối quan hệ của chúng tôi và ở bên nó lâu nhất có thể. Tôi mở lòng với Khánh hơn và thêm nó vào những kế hoạch trong tương lai của bản thân, dẫu biết có thể chúng tôi chỉ đồng hành cùng nhau một đoạn đường, nhưng tôi không muốn phải hối hận.

Long và Như đã đi được một quãng khá xa, tôi không nhìn thấy vẻ mặt của hai đứa, chỉ nghe được giọng nói rất ngửa đòn của Long:

"Nhưng tớ trót bế cậu rồi, cậu định làm gì tớ?"

Như lại tiếp tục giãy giụa.

"Mày đừng có thách tao..."

"Ừ, tớ có thách cậu đâu." Long gật đầu, nói chuyện rõ chân thành, "Thôi để yên tớ đưa xuống phòng y tế, mọi người đang nhìn mình kìa."

Đang hóng hớt thì chợt có một giọng nói rất đáng sợ vang lên sau lưng chúng tôi:

"Hai bạn này đang trong ca trực đúng không? Sao lại tự ý rời vị trí thế này?"

Tôi và Thanh sợ hãi quay đầu lại, trông thấy khuôn mặt không cảm xúc của thầy phụ trách.

Phải làm sao để chúng tôi giải thích với thầy vừa có chuyện bất thường xảy ra bây giờ...

Buổi chiều, trời đột nhiên mưa tầm tã, tất cả kế hoạch học tập của học sinh đều bị hủy, chúng tôi được ở trong phòng hoạt động tự do.

Tôi và Thanh đem chuyện hóng hớt được lúc trưa kể cho cả phòng, sau khi nghe xong, phòng tôi chia làm hai phe: một phe thì cho rằng Như xứng đáng với người tốt hơn (cụ thể là Mai Minh Việt), phe còn lại thì bênh Long, bởi vì: "Long đã thay đổi rất nhiều, hơn nữa cả hai đứa vẫn còn tình cảm với nhau, Như nên thử cho Long một cơ hội để sửa sai".

Thanh là đại diện của phe bảo vệ Mai Minh Việt, con bé đưa ra bằng chứng rất thuyết phục:

"Việt mới là thằng thích Như trước, từ hồi đầu năm lớp 10 thằng Việt đã quan tâm Như vì, ai cũng tưởng hai đứa sẽ thành đôi thì thằng Long chen chân vào. Mà lúc đấy Việt vẫn còn trong hội Quân Trần, tính ra thằng Long trắng trợn cướp bồ của bạn, nhân cách nó từ đầu đã có vấn đề." Thanh lắc đầu, giọng nói ngập tràn phán xét, "Ai rồi cũng phải gặp vài ba con ếch trước khi tìm được hoàng tử của đời mình thôi, tao tin Mai Minh Việt sẽ là sự lựa chọn đúng đắn."

"Mai Minh Việt mà đòi làm hoàng tử?" Trang cười khẩy, "Lúc thằng Việt tán Như, con Như chẳng tỏ thái độ gì cả, chúng nó đã yêu nhau lâu mà có chuyện cướp bồ của bạn, Long và Việt vẫn cạnh tranh công bằng."

Trang ngừng lại một chút để uống nước, nói tiếp:

"Chúng mày nên nhớ thời gian Như yêu Long thì Việt cũng yêu Trâm, đừng có nói chuyện như thế từ đầu đến cuối thằng Việt chỉ yêu một mình Như, nghe chối vl."

Thu cắt ngang:

"Chẳng lẽ Việt không được quyền thích người khác à? Như yêu Long thì thằng Việt cũng có quyền tìm hạnh phúc chứ, hơn nữa Việt chia tay Trâm lâu lắm rồi, nó thích lại Như là chuyện bình thường, người ta ly hôn còn tái hôn được nữa là."

"Thế thì tình cảm của thằng Việt dành cho Như cũng thường thôi, có gì đặc biệt đâu." Quỳnh Anh bĩu môi.

Hà cãi lại:

"Còn hơn thằng Long, lúc yêu Như vẫn flirt hết con này đến con khác, đ** biết giới hạn là gì, Như khóc bao nhiêu lần vì thằng l** đấy rồi."

Trang lắc đầu, nhìn mấy đứa theo phe Việt như nhìn một đám thiếu năng, nói ra bí mật động trời:

"Thằng Việt đ** tốt như bọn mày nghĩ đâu, bọn mày biết vì sao Việt yêu Trâm không? Bọn mày có nhận ra Trâm cười lên rất giống Như không?"

Con Trang hài lòng nhìn vẻ kinh ngạc và nghi hoặc trên mặt chúng tôi, từ tốn nói:

"Bọn mày nhớ ngày xưa Việt đánh nhau với Lâm vì con Trâm không? Sau đấy tao vô tình nghe lỏm được Quân Trần nói chuyện với Khánh Nguyễn, thực ra Việt đánh Lâm không phải vì Trâm cấm sừng nó với thằng Lâm, mà là do thằng Lâm bóc ra lý do nó yêu con Trâm. Thằng Việt cũng tòi bỏ mẹ chứ chẳng tốt lành đâu, ít ra Long Đặng thể hiện hết khuyết điểm của nó ra và chủ động thay đổi vì Như. Quan trọng nhất là chúng nó vẫn còn tình cảm, chứ thằng Việt có theo đuổi thêm chục năm nữa Như cũng chẳng rung động."

Chương 52

Sang ngày thứ ba, trời nắng đẹp. Buổi sáng chúng tôi được ra sân luyện tập điều lệnh đội ngũ, đến chiều tiếp tục học tư thế động tác bắn súng.

Buổi tối không có việc gì làm, mấy đứa con gái phòng tôi ra ngoài chơi hết, Ngân và Hà thì phải đi trực, trong phòng còn mỗi tôi, Thanh và Trang. Đáng ra tôi có thể đi tìm Khánh nhưng hai con bé kia cứ làm nhảm vào tai tôi câu chuyện cô bé vì trai bỏ bạn, cuối cùng không ai thèm chơi chung, thế là tôi đành phải ở lại phòng với chúng nó.

Con Thanh bảo tôi đi kiếm thêm người để chơi Uno, tôi hào hứng đề xuất:

"Tao gọi Khánh lên đây được không?"

"Haiz..." Trang chẹp miệng, nó thờ dài, lắc đầu nhìn tôi bằng ánh mắt đánh giá, "Có cần phải thế không Chanh? Mà thiếu hơi người yêu vài tiếng là không chịu được hả?"

Thanh vỗ vai Trang:

"Thôi, nó chịu ở đây với hai đứa mình là tốt lắm rồi, cho nó dắt người yêu lên cũng được."

"Hi hi yêu Thanh." Tôi hớn hờ đứng dậy tìm điện thoại nhắn tin cho Khánh.

"Phòng mình có ba người rồi, cần thêm 4-5 người nữa." Trang ngồi khoanh chân trên giường, cầm kéo cắt gói mít sấy, "Bọn mà quen ai rủ nốt lên đây đi."

Thanh cho tay vào túi mít bốc ra một nắm lớn, đề xuất:

"Hay rủ Như sang đây đi?"

"Như đang đau chân, mà có sang bế Như qua đây được không?" Trang bấu môi gặt đi, "Mà tao cũng không thích sang phòng bên cạnh đâu, cứ nhìn con Cao Huyền My là tao thấy ngứa mắt vl."

"Ừ, thôi rủ mấy đứa khác cũng được." Tôi cúi đầu nhắn tin cho Khánh, lơ đãng trả lời Trang, "Tao cũng không thích liên quan đến phòng bên đấy, mệt lắm."

Nhắn tin với Khánh xong, vừa ngẩng đầu lên thì tôi thấy Nguyễn Công Trường đi ngang qua cửa phòng. Từ từ, đây là tầng 4 kĩ túc xá nữ, tại sao Trường lại xuất hiện ở đây được...

"Nguyễn Công Trường!" Tôi buột miệng gọi to.

Trường đứng lại thật, nó quay đầu nhìn tôi, vẻ mặt ngờ vực:

"Cái gì?"

"Sao mà lại ở đây?" Tôi tròn mắt nhìn nó, "Mày tía được bé nào khu này đúng không? Tao thấy ngày nào mày cũng lượn vài lần ở tòa A1..."

"Tao bê nước cho con Nhi, Trịnh Mẫn Nhi ấy." Trường ngắt lời tôi, nó nhíu mày, trông khổ tâm hết sức, "Tao cũng đ** hiểu sao một ngày có nhiều người nhờ tao bê nước thế, lớp chúng nó đ** có con trai à."

"À..."

Tôi gật gù, tùm tùm cười, còn chưa kịp nói gì thì nghe thấy tiếng con Trang từ trong phòng vọng ra:

"Ôi bạn Trường tới phòng bọn tớ chơi à?" Vừa nói nó vừa bước tới khoác vai tôi.

Trường giật mình lùi ra phía sau một bước:

"Tao không..."

Thanh xuất hiện bên cạnh tôi từ lúc nào, nó ngắt lời Trường:

"Mày đang không bận gì đúng không?"

Trường vô thức lắc đầu:

"À... không."

"Thế thì vào đây ngồi chơi đã, con Chanh bảo có chuyện quan trọng cần nói với cậu." Trang vòng ra phía sau lưng Trường đẩy nó vào phòng.

"Hả?" Tôi nghệt mặt ra, "Tao có chuyện gì cần nói cơ?"

Thanh kéo tôi sang một bên để dẹp đường cho Trường đi vào, nhìn tôi bằng ánh mắt mẹ già bất lực:

"Mày muốn rủ Trường chơi Uno còn gì?"

"Hử?" Tôi ngớ người mất vài giây, đến lúc con Thanh nháy mắt như thể bị co thắt cơ mí mắt thì tôi mới hiểu được ý nó, "À ừ đúng rồi!" Tôi vồ nhẹ vào đầu, nhanh nhẩu chạy vào phòng lấy ghế ra cho Trường, "Mày cứ tự nhiên như ở nhà nhé! Mày uống nước không? Bọn tao có xoài sấy, mít sấy, khoai tây chiên, bánh Oreo đủ vị, mày ăn cái gì?"

Trường có vẻ hoang mang cực kỳ, nó ngơ ngác ngồi xuống ghế, đi không được, mà ở cũng không xong. Tôi quyết tâm lờ đi ánh mắt cầu cứu của nó, mở tủ lục tìm đồ ăn, để nó một mình đối phó với Thanh và Trang.

"Mày biết chơi Uno rồi đúng không?" Trang ngồi đối diện Trường, lấy bộ bài ra khỏi hộp.

"Tao không biết chơi." Trường trả lời bằng tất cả sự chân thành, "Tao đi về được chưa?"

"Không sao." Thanh ngồi xuống cạnh Trang, nở một nụ cười phúc hậu, "Bọn tao dạy mày chơi, ngồi yên đấy."

"Nào, như mày thấy, bài Uno có tất cả 4 màu và rất nhiều số." Trang trải bài ra trước mặt Trường, kiên nhẫn giải thích, "Ngoài các con số thì mình còn có lá bài chức năng... tập trung nhìn vào đây, trên mặt con Chanh không có số đâu."

Lúc Khánh lên phòng tôi thì Trường đã thân quen Trang và Thanh như thể bạn lâu năm, nó ngồi chiếm chệ giữa phòng, ăn xoài sấy, uống nước, tự nhiên như đang ở nhà.

Đi cùng với Khánh còn có tốp đĩnh kèm Long Đặng, trông thấy Trường, hai thằng tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên:

"Sao bảo mày đi bê nước cho Mẫn Nhi A7 cơ mà? Đang bê nước thì bị lạc đường à?"

"Chuẩn đấy." Trường nhún vai, phúi tay cho vụn xoài rơi xuống đất.

Mấy thằng con trai kê giường sát ra hai bên, tạo một khoảng trống lớn giữa nhà để trải chiếu ra chơi bài.

Mặc dù tôi chỉ gọi mỗi Khánh nhưng chẳng ai thắc mắc về sự có mặt của Long Đặng cả, đứa nào cũng ngầm hiểu nó muốn lên đây vì hi vọng sẽ có cơ hội "vô tình" nhìn thấy Quỳnh Như, lỡ nói ra nó tự ái đòi về thì kiếm đâu ra một thằng khác lên đây chơi Uno bây giờ. Khi này tôi có nhắn tin rủ Tâm lên chơi nữa, nhưng vừa nghe bảo có Trường, thế là nó sủi luôn.

Mọi người đều cảm thấy chơi Uno không thì hơi chán, thế là Dương Thu Trang đề xuất chơi Uno kết hợp Truth or Dare. Luật chơi rất đơn giản, người thắng sẽ được quyền sai khiến người thua, nếu người thua không thể thực hiện được yêu cầu của người thắng thì sẽ bị phạt ăn một thìa nhỏ wasabi.

Vừa nghe xong luật chơi, tôi ngay lập tức nhăn mặt, bắt đầu nhớ lại cái vị cay nồng sộc thẳng lên não của mù tạt. Đm Dương Thu Trang, mày có còn là con người không hả?

Tôi không biết con Trang đi quân sự thì mang theo wasabi để làm gì, có lẽ nó đã dự tính trước sẽ chơi trò này nên ỉm mưu từ đầu. Đúng là đồ thâm độc.

Ván đầu tiên, Long Đặng ăn may về nhất, Khánh thua.

"Nào, anh yêu của em, Truth or Dare?" Long tung tuýp wasabi trên tay, tươi cười nhìn Khánh.

Khánh nhú mày suy nghĩ một lúc lâu:

"Truth."

Long Đặng hình như chỉ chờ có thế, nó nói luôn mà không cần suy nghĩ:

"Trong số người yêu cũ của mày, ai là người mày có nhiều tình cảm nhất?"

"Đ** m*." Khánh không kìm được bật ra tiếng chửi thề, hình như đây là lần đầu tiên nó chửi thề trước mặt tôi.

Thanh và Trang che miệng cười liếc tôi, thằng Trường cũng toe toét cười, hỏi đều:

"Có trả lời được không? Hay là không nhớ nổi tên người ta nữa?"

"Câu này mà cũng làm khó được anh Khánh của tao à?" Long Đặng đấm tay với Trường, giọng nói nửa khiêu khích nửa trêu chọc.

Tôi cũng cổ vũ Khánh:

"Tao không ghen đâu, yên tâm." Nhưng cứ bao giờ mày làm tao ngứa mắt là tao sẽ lòi ra nói. Tôi âm thầm bổ sung thêm.

Tôi vừa dứt lời, Khánh vươn tay cướp lấy tuýp wasabi Long đang cầm, nó bóp ra hơn nửa thìa, dứt khoát đút vào miệng. Tất cả xảy ra quá nhanh, không ai kịp phải ứng lại, cả năm đứa chỉ biết trợn mắt nhìn Khánh như đang nhìn một người hùng.

"Khụ... khụ..." Đến khi Khánh ho khan vì sặc mù tạt, tôi mới vội vàng đưa cốc nước cho nó, tự dưng thấy vừa bực vừa xót.

"Nói ra một cái tên thôi mà, tao không để ý đâu." Tôi cắn thân vổ lưng nó, "Tao có phải người nhỏ mọn, hay thù lâu nhớ dai, hơi tí là ghen tuông vô cớ đâu."

Nguyễn Công Trường đang uống nước thì bị sặc, nó trắng trợn ngó tôi bằng ánh mắt không dám tin, như thể vừa nghe thấy một câu chuyện vô lý nhất trên đời. Tôi quyết định giả mù, tiếp tục rót nước cho Khánh. Cả khuôn mặt của Khánh đỏ bừng như người say rượu, khóe mắt loáng thoáng thấy có ánh nước, trông vừa cứng vừa tội.

"Cứ nhắc đến người yêu cũ thì thẳng nào cũng hèn thôi." Long Đặng tráo bài, thờ dài như một người từng trải, "Nào, chơi tiếp."

Ván tiếp theo, Công Trường thua, người được quyền sai khiến nó là Dương Thu Trang.

"Truth or Dare?" Tất cả mọi người nhao nhao hỏi.

"Dare." Có tấm gương Khánh Nguyễn, Trường trả lời vô cùng dứt khoát.

Con Trang nở nụ cười ma quỷ:

"Bây giờ mày xuống sân, thấy có cặp nam nữ nào đang đi dạo cạnh nhau, mày chạy ra xin info thẳng con trai cho tao, trước khi xin phải nói với nó câu này: "Mình thấy cậu đẹp trai quá, cho mình xin info được không ạ?", nhớ ghi âm lại."

Công Trường đỡ trán, khuôn mặt ngập tràn nỗi hoài nghi và tuyệt vọng. Có lẽ bạn Trường của tôi không thể ngờ loài người có thể tàn ác tới vậy.

Tất cả chúng tôi đều nằm lăn ra sàn, cười đến mức không thở nổi. Tôi cứ nghĩ Công Trường sẽ lựa chọn ăn mù tạt, nhưng nó lại quyết định nhận lời thách.

Thế là cả đám kéo nhau xuống dưới sân, sau khi tia một vòng quanh khu vực vườn hoa, con Trang phát hiện ra đối tượng tiềm năng:

"Hai bạn học chuyên kia kìa, bạn nam áo đen đi cạnh bạn nữ áo trắng ấy."

Chúng tôi ngẩng đầu lên nhìn theo Trang, trông thấy đôi nam nữ đang nắm tay nhau đi dạo, chắc chắn hai bạn này là một cặp, không có bạn bè nào lại tình tứ thân mật như vậy được.

Cả đám mở camera điện thoại lên sẵn để chờ Trường. Nó hít một hơi thật sâu, tay nắm chặt điện thoại, dứt khoát đi thẳng về phía cặp đôi kia. Khi còn cách bạn nam khoảng 2-3 mét, đột nhiên Trường rẽ sang hướng khác, sau đó nó cua một vòng rất mượt, quay trở lại trước mặt chúng tôi, thật thà nói:

"Tao lựa chọn ăn wasabi."

"..." Tưởng bạn thế nào.

Thế là chúng tôi lại kéo nhau lên phòng, Long nhìn Trường nhận phạt, tò mò hỏi:

"Tuýp wasabi nhỏ thế này, lỡ đũa nào cũng ăn thì hết mất à? Ăn hết lấy gì phạt?"

Con Trang điềm tĩnh lôi ra 3-4 tuýp mù tạt trong va-li:

"Yên tâm, tao mang nhiều lắm, mày có muốn ăn thì tao tặng một lọ."

"Đồ độc ác." Long Đăng lắc đầu cảm thán, "Mày xuống địa ngục người ta còn đuổi đi."

Ván tiếp theo, Dương Thu Trang lại tiếp tục thắng, con báo Long thua.

"Để tao cho mày biết thế nào là độc ác." Trang nở nụ cười lạnh lẽo, "Truth or Dare?"

"Thôi để tao ăn mù tạt." Long Đăng thờ dãi, biết điều cầm tuýp mù tạt lên bóp ra thìa, "Đăng nào tao cũng phải ăn thôi."

"Ờ kìa." Thanh bĩu môi, "Ai lại chơi thế."

"Mất vui quá." Tôì hòa theo, "Nãy còn chê Khánh của tao hèn cơ mà?"

"Thôi mày cứ nghe thử yêu cầu của Trang đi." Trường cũng lên tiếng, "Nghe xong ăn mù tạt cũng chưa muộn."

"Thôi được rồi." Long Đăng đặt thìa mù tạt xuống, "Tao chọn Dare."

"Xét thấy nãy giờ mọi người toàn phải ăn mù tạt, tao sẽ hạ độ khó của game xuống." Trang mỉm cười nhìn Long, "Mày lấy điện thoại ra, nhắm mắt chọn một cái tên trong danh bạ, gọi điện cho người đấy thông báo mày có thai được 3 tháng, nhớ bật loa ngoài lên."

"Vãi l**." Long Đăng bật ra tiếng chửi thề, khuôn mặt ngật tràn nỗi hoang mang.

Trường lắc đầu cảm thán:

"Mày ác thật Trang ạ."

"Ván sau đừng cho nó thắng nữa." Con Thanh cũng bắt đầu thấy sợ, "Dĩ cho nó bét thì thôi, nó chỉ muốn ép mình ăn mù tạt của nó thôi."

Con Trang tỏ vẻ oan ức hết sức:

"Ờ kìa, Long là con trai cơ mà, nó nói thế ai chả biết là nói đùa, Dare dễ thế rồi còn không thực hiện được thì hèn quá."

Mọi người nghĩ nghĩ, thấy cũng hợp lý, Long quyết định chấp nhận lời thách.

Long nhắm mắt, lướt một vòng danh bạ, chọn trúng số điện thoại của chị gái.

"Gọi gì đấy?" Giọng của chị Long từ đầu giây bên kia truyền đến, "Hết tiền à? Mà đi quân sự mà vẫn tiêu hết tiền được á?"

"Không, em vẫn còn tiền." Long nhắm mắt, hít sâu một hơi, trông tuyệt vọng như thể cuộc đời không còn điều gì nuối tiếc, "Em có thai, được ba tháng rồi."

"Vãi cả l**?" Giọng chị nó cao lên quăng tám, "Mày làm con nào chưa á? Ba tháng rồi mà giờ mới báo à?"

"Không phải..." Long nhíu mày, nó nỗ lực muốn giải thích, nhưng chị nó đã lạnh chanh báo cáo với mẹ nó:

"Mẹ ới!!! Thằng Long làm con bé nào có bầu rồi!! Nó bảo được 3 tháng rồi!!"

"Cái gì cơ? Mày nói lại xem nào?" Tiếng mẹ Long vọng lại qua điện thoại.

Sau đó là tiếng bố nó:

"Thằng Long làm sao?"

"Đặng Ngọc Yến Nhi!!!" Long tuyệt vọng gào lên qua điện thoại, "Bà có im đi không?"

Chúng tôi ngã ra sàn, cười đến đau cả bụng, nước mắt chảy ra giàn giụa.

Long Đặng tốn thêm gần 15 phút để giải thích cho cả nhà nó đây chỉ là một trò chơi, và nó không hề làm con bé nào có thai như chị nó nói. Sau đó chúng tôi phải hòa vào giải thích chung với nó thì bố mẹ nó mới tin.

Mãi mới nói chuyện với bố mẹ xong, Long Đặng tắt máy, nhìn con Trang như gia chủ dòng họ Capulet nhìn Romeo:

"Hôm nay mày ch.ế.t với tao, bố chơi khô máu với mày."

Con Trang cũng thấy chột dạ:

"Đây là một tai nạn, tao không ngờ mọi chuyện lại thành ra như thế."

Chúng tôi chơi thêm vài ván nữa, mọi người đều ăn ý hạ độ khó của Truth or Dare xuống nên không khí dần thoải mái hơn, nhưng điều kỳ diệu là con Trang vẫn không bị bét ván nào, dù cho tất cả chúng tôi đều đồng lòng dí nó thua.

Mãi tôi mới thắng được một ván, người thua là Nguyễn Công Trường, nó lại tiếp tục chọn Dare. Tôi còn chưa nghĩ ra nên để Trường làm gì thì thể lực tàn ác Dương Thu Trang đã thì thầm vào tai tôi:

"Bảo Trường ôm Khánh 10 giây đi."

Giọng của nó không to không nhỏ, vừa vặn cả năm đứa đều nghe thấy. Khánh vội vàng ôm tôi tránh xa con Trang, cảnh giác nhìn nó:

"Mày đừng có xui dại Châu Anh của tao."

"Thực ra idea này cũng được." Thanh xoa cằm, gật gù.

"Tao thấy rất là nhẹ nhàng, hợp lý, dễ thực hiện." Long Đặng cũng bỏ qua hiềm khích với Trang, hờn hờ hòa vào.

"Không!!" Trường và Khánh cùng lắc đầu, nhìn tôi đầy hi vọng, "Đ*o ốn tí nào, mày phải có chính kiến lên Chanh."

"Đúng, tao phải có chính kiến." Tôi gật đầu, quả quyết nói, "Trường ôm Khánh 10 giây nhé!"

"Ha ha ha!!" Ba đũa không liên quan phá lên cười, lay lay vai tôi, "Đúng là bạn tao."

Tôi lờ đi ánh mắt không dám tin của Trường và Khánh, cổ vũ:

"Ôm có 10 giây thôi, hôm qua bọn mày còn ôm bạn cũng giường ngủ cả đêm được cơ mà."

Trường thờ hất ra, lờm tôi. Trái lại, Khánh tỏ ra khá thoải mái, nó bình tĩnh nói:

"Nếu tao từ chối thì Trường sẽ phải ăn mù tạt đúng không? Đây là nhiệm vụ của Trường, tao đâu có liên quan?"

"... Cũng đúng." Tôi ngỡ ngàng nhận ra, "Nếu mày từ chối thì Trường sẽ bị phạt."

Khánh nở nụ cười đẹp như thiên thần, khoanh tay nhìn Trường:

"Mày nợ tao một lần đấy."

Sau đó chúng tôi hào hứng ngồi gọn lại một góc nhường chỗ cho Trường và Khánh, bắt đầu đếm ngược:

"10, 9, 8, ..., 3, 2, 1.9, 1.8, ..."

Hai thằng vội buông nhau ra, lờm chúng tôi:

"Đếm kiểu đ*o gì mãi không xuống một thế? Bọn mày ăn gian vãi l**."

Công Trường có vẻ cay tôi lắm, nó liên tục tìm cách dí tôi, ván tiếp theo nó không thắng, nhưng tôi xui xẻo về bet, người thắng là Khánh. Khánh véo má tôi một cái rõ đau, thì thầm:

"Bé Chanh hư thì phải chịu phạt thôi."

"Hai đũa mào có nhanh lên không?" Cả đám bắt mồm lên tiếng, "Đừng làm trò mèo nữa, ở đây toàn những người độc thân đấy!"

Khánh nở nụ cười khiêu khích, nó cúi đầu hôn tôi một cái, sau đó mới hỏi:

"Truth or Dare?"

"Dare." Tôi nuốt nước bọt, tội nghiệp ngược mắt lên nhìn Khánh.

"Làm nũng không có tác dụng đâu." Khánh cong môi cười, nhẹ nhàng nựng cằm tôi.

Khánh thách tôi đứng trước cổng khu B, hát quốc ca cho người đầu tiên tôi gặp, người đó phải đứng lại nghe hết mới coi như hoàn thành nhiệm vụ.

"Chuyện nhỏ." Tôi cười khẩy, "Tao hèn thế thôi chứ mặt hơi bị dày."

Thế là chúng tôi lại lôi nhau xuống sân, ngồi rình trước cửa khu B. Tôi không phải đợi lâu, vài phút sau ngay lập tức xuất hiện một bạn nam mặc đồ trắng từ bên trong đi ra.

Xác định xong mục tiêu, tôi nhanh chóng chạy về phía bạn ấy, càng đến gần càng có cảm giác quen thuộc một cách kỳ lạ.

Vừa nhìn rõ được đối tượng phải nghe tôi hát quốc ca, tôi giật mình đứng khựng lại, hai mắt mở to, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đẹp trai kia, ngạc nhiên tới mức không kịp phản ứng.

Bạn đẹp trai cũng có vẻ bất ngờ, tôi nghe thấy giọng nói dịu dàng của bạn ấy gọi tên tôi:

"Châu Anh?"

Chương 53

Cơn gió đêm thổi tung mái tóc dài của tôi, mang theo hơi lạnh và mùi ngai ngái của đất ẩm từ ngọn đồi cạnh trung tâm, khiến tôi thoáng rùng mình.

Tôi lặng lẽ nhìn chàng trai đang vội vã dợm bước về phía mình, khó khăn lắm mới gọi được tên của cậu ấy:

"Lâm Anh."

"Cuối cùng cũng gặp được mày." Lâm Anh dừng lại trước mặt tôi, trên môi nó là nụ cười mỉm quen thuộc, giọng nói trong trẻo mang theo chút trách cứ, "Tao làm gì có lỗi với mày hay sao mà chẳng bao giờ chịu liên lạc với tao thế?"

Đối diện với ánh mắt ấm áp của Lâm Anh, đột nhiên từng chút ký ức bị thời gian phủ bụi của tôi đột nhiên trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, tất cả như đang cố nhắc lại cho tôi nhớ tôi đã từng thích người trước mặt nhiều đến thế nào. Chỉ là, trái tim tôi bây giờ bình tĩnh tới lạ.

Mọi chuyện đều đã là quá khứ rồi. Lâm Anh cũng là quá khứ.

"Do tao tự thấy nhục đấy." Tôi nhún vai, khiến cho giọng của mình pha thêm chút hài hước, "Đã tỏ tình bị từ chối lại còn trượt Chuyên, gặp mày để gặp đôi nỗi buồn à?"

Tôi bắt được một thoáng bất ngờ trong đôi mắt sâu thẳm của Lâm Anh. Thực ra chính tôi cũng bất ngờ, tôi không ngờ có một ngày mình có thể thản nhiên đem nỗi đau mà bản thân luôn canh cánh trong lòng ra nói đùa với Lâm Anh như vậy. Thời gian đúng là liều thuốc chữa lành hiệu quả.

"Cũng đúng, tao mà là mày tao cũng sẽ làm thế." Lâm Anh chột bật cười, đôi mắt hơi cong lên tựa như mảnh trăng non đầu tháng, "Bây giờ thì sao? Có còn muốn tránh mặt tao không?"

Đột nhiên tôi có cảm giác nhẹ nhàng như thể vừa trút bỏ được gánh nặng vô hình mà tôi luôn mang theo bấy lâu nay.

"Hmm... Chắc là có." Tôi cũng cười, nửa đùa nửa thật, "Bởi vì bạn nhà tao hay ghen lắm."

Tôi vừa dứt lời, giọng nói của Trường đã vang lên sau lưng:

"Lâm Anh?"

Lâm Anh nghiêng đầu nhìn Trường đang đi tới từ phía sau tôi, cười khế:

"Hôm nay tao may mắn thật đấy."

Trường bước tới đập tay chào hỏi Lâm Anh, hai thằng còn chưa kịp nói gì thì con Thanh từ đâu nhảy vào:

"Ồi!! Cậu là Phạm Vũ Lâm Anh ngày xưa học 9A trường Hồng Bàng đúng không?"

"Đúng rồi." Lâm Anh thoáng giật mình, nó chăm chú nhìn Thanh, giọng nói mang theo chút áy náy vì không nhớ được cô gái trước mặt là ai, "Cậu là...?"

"Cậu không biết tớ đâu!" Thanh vội xua tay, "Ngày xưa tớ cũng học Hồng Bàng nhưng khác lớp các cậu."

"Trùng hợp thế?" Trang nói xen vào.

Tôi có cảm giác ai đó đang nắm tay mình, lòng bàn tay khô ráo, ấm áp, đầu ngón tay còn có vết chai mỏng do tập ghi-ta. Tôi bật cười, nhẹ nhàng lồng tay mình vào tay Khánh, kéo nó đứng sát lại gần.

"Ừ." Thanh gật đầu, liếc tôi, "Ngày xưa ba đưa chúng nó nổi lắm, con Chanh suốt ngày dính lấy Lâm Anh, bọn tao còn tưởng hai đứa y..."

Tôi trợn mắt ngó con Thanh, dùng mũi chân đá nhẹ vào người nó, ngăn không cho nó nói tiếp. Rất may đúng lúc này có loa thông báo học sinh khu A xuống sân tập hợp, chúng tôi vội tạm biệt Lâm Anh, hẹn ngày khác gặp nhau nói chuyện.

Suốt cả buổi tối hôm đó, Khánh yên tĩnh một cách kỳ lạ, tôi biết tâm trạng nó không vui, tôi cũng rõ lý do Khánh thấy khó chịu, chỉ là tôi không biết phải giải thích thế nào với nó. Suy cho cùng, Lâm Anh chỉ là bạn học cũ của tôi, không hơn không kém, tôi cố tình giải thích sẽ càng khiến Khánh thấy đáng ngờ, bởi nghe như thể tôi đang chột dạ.

Tôi nghĩ chuyện vốn chẳng có gì to tát nên không để tâm quá nhiều, cho đến khi nhận được tin nhắn của Long Đặng lúc nửa đêm:

[Chết mẹ mày rồi]

[Khánh đuổi thẳng Lâm xuống nằm với tao, nó đòi ngủ với Trường]

[Hai thằng tâm sự cả đêm về bạn Lâm Anh của mày đấy]

Hay lắm Đặng Quang Long, mày thành công làm tao mất ngủ rồi đấy.

Sáng hôm sau, tôi mang đôi mắt thâm quầng xuống sân học bắn súng.

"Sao thế? Đêm qua Châu Anh không ngủ được à?" Khánh dùng cả hai tay ôm lấy mặt tôi, dịu dàng hỏi.

Tôi ngược mắt lên cẩn thận quan sát Khánh, chắc chắn tâm trạng nó không có gì bất thường mới yên tâm vùi đầu vào lòng nó làm nũng:

"Vâng..." Tôi cọ khế lên lồng ngực ấm áp của Khánh, "Tao bị mất ngủ."

"Thế à?" Tôi có thể cảm nhận được sự rung động từ ngực Khánh khi nó lên tiếng, một tay nó ôm tôi, tay kia khế khàng vuốt tóc tôi, "Hôm

qua gặp được bạn Lâm Anh nên vui mất ngủ hả?"

"..." Vãi l**.

Mặt tôi nhăn nhó như vừa ăn phải chanh, tôi đứng thẳng dậy, lần nữa ngẩng nhìn Khánh, nhưng khuôn mặt nó từ đầu đến cuối vẫn luôn điềm nhiên, như thể vừa rồi chỉ là một câu nói đùa vô thưởng vô phạt.

"Lâm Anh thì liên quan gì ở đây?" Tôi lên giọng hỏi lại Khánh, bỗng nhiên cảm thấy bực bội vô cớ.

"Mày không thấy vui khi gặp lại bạn cũ à?" Khánh bình tĩnh nhìn tôi, khóe môi nó cong lên, nhưng trong mắt chẳng có chút vui vẻ nào, "Trước đây mày thân với bạn Lâm Anh lắm còn gì?"

Tôi mở miệng định giải thích, nhưng đúng lúc này thầy giáo gọi Khánh và vài thằng con trai nữa đi vào kho lấy s ú ng, bao nhiêu lời muốn nói cứ thế mắc lại cổ họng. Suốt buổi sáng hôm đó tôi gần như không có cơ hội ở riêng để nói chuyện với Khánh, mà thực ra tôi cũng chẳng có gì để giải thích với nó. Quan hệ giữa tôi và Lâm Anh có cái mẹ gì đâu mà phải giải trình.

Nghĩ thì nghĩ vậy, tôi vẫn tìm Trường để hỏi xem nó đã nói gì với Khánh.

"Nó hỏi gì thì tao trả lời cái đấy." Trường nhún vai.

Tôi hít một hơi thật sâu:

"Khánh hỏi mày cái gì?"

Trường chột nở nụ cười, nó đảo mắt, lắc đầu nhìn tôi:

"Người yêu mày hỏi trọng tâm lắm, vài câu đã moi ra hết được mối quan hệ phức tạp giữa mày và Lâm Anh."

"Mối quan hệ phức tạp là cái đ** gì?" Tôi gất lên, "Mày nói gì với Khánh rồi?"

"Tao chỉ kể cho nó nghe ngày xưa mày dính Lâm Anh thế nào thôi." Trường nhìn tôi một cách vô tội, trên môi nó vẫn là nụ cười tổn gái quen thuộc, nhưng từng lời nói ra lại như sét đánh ngang tai, "Tao lỡ lời nói mày từng thích Lâm Anh, thế là nó ép tao kể ra bằng hết thì thôi."

"..." Tôi không còn đủ sức thốt ra một câu chửi nào nữa, chỉ có thể thều thào, "Tạm thời mày có thể biến mất khỏi tầm mắt tao được không? Tao sợ tao không kiềm chế được g i ế t mày mất."

Trường không rời đi, nó khoanh tay tựa vào tường, nói một cách không đồng tình:

"Đấy là chuyện quá khứ rồi, giờ hai đứa mày có gì với nhau nữa đâu? Mày làm gì có lỗi với thằng Khánh đâu mà sợ?"

"Mày nói thế mà nghe được à?" Tôi lờm nó.

"Trước khi yêu mày thằng Khánh từng yêu bao nhiêu đứa rồi?" Trường giả vờ không nghe thấy câu nói của tôi, tiếp tục, "Nó từng thân mật với bao nhiêu đứa con gái, chỉ thiếu điều dẫn về phòng dduj, trong khi mày chưa yêu ai, sao mày phải thấy lo sợ thế?"

Câu nói của Trường khiến tôi mất cả buổi chiều để suy nghĩ.

Thực ra từ lúc tôi quyết định mở lòng đón nhận Khánh, tôi đã xác định sẽ bao dung và chấp nhận quá khứ của nó. Người tôi yêu là Nguyễn Hoàng Gia Khánh hiện tại, tôi nghĩ mình đủ lý trí để đánh giá được sự nghiêm túc và tình cảm mà nó dành cho tôi, cũng như biết được điều gì là quan trọng nhất trong mối quan hệ của chúng tôi. Tất nhiên nói thì dễ hơn làm, nhưng tôi luôn cố gắng không bới móc chuyện quá khứ để gây sự hay chì chiết nó mỗi khi cả hai có mâu

thuần. Một lời nói vô tâm có thể phá hủy cả mối quan hệ, cho nên dù bực tức thế nào tôi cũng sẽ không cho phép mình nói chuyện thiếu suy nghĩ.

Tôi biết rõ Khánh từng có rất nhiều mối quan hệ, bên cạnh nó chưa bao giờ thiếu bóng hồng, nhưng khi sự thật ấy được một người khác nói ra, tôi lại chẳng thể thoải mái nổi. Cảm giác lấn cấn khó chịu này cứ mãi đeo bám tôi suốt cả buổi chiều, tôi cảm thấy nếu bây giờ tôi mà nói chuyện với Khánh, chắc chắn chúng tôi sẽ cãi nhau, vì vậy tôi chủ động tránh mặt nó để tự cân bằng cảm xúc.

Đến tối, chúng tôi phải bê ghế ra ngoài sân học hát quốc ca, sau đó nghe thầy đại đội trưởng trò chuyện tâm sự đến tận 9 giờ hơn mới được về phòng.

Vừa đi đến sảnh tòa A thì tôi bị Khánh kéo lại, nó đưa ghế của tôi cho Trang nhờ cất hộ, sau đó dắt tôi về phía cầu thang phụ bên trái của nhà B. Khánh nắm tay tôi rất chặt, tới mức khiến cổ tay tôi tê rần. Tôi khẽ mím môi, để yên cho nó dắt đi, mặc dù trạng thái của Khánh đang rất bất thường, nhưng tôi lại chẳng hề cảm thấy sợ hãi. Có lẽ bởi tôi biết rõ Khánh sẽ không bao giờ tổn thương tôi.

Tòa B có một cầu thang chính và hai cầu thang phụ, bóng đèn ở phía cầu thang phụ bên trái đang bị hỏng nên phần lớn học sinh sẽ không đi qua đây vào ban đêm. Khánh đưa tôi đến góc phía dưới cầu thang, vốn dĩ ở đây đã không có đèn, lại còn khuất sáng, tôi gần như không thể nhìn thấy biểu cảm của Khánh, chỉ nghe được giọng nói đè nén phát ra từ người đối diện:

"Châu Anh muốn chiến tranh lạnh với tao à?"

"Không có." Tôi sững sốt, "Sao mà lại nghĩ thế?"

"Tao làm gì sai ư?" Giờ thì giọng nói kia bắt đầu trở nên ấm ức, "Cả chiều hôm nay Châu Anh không để ý đến tao, Châu Anh cũng không nói với tao câu nào."

Tôi bước lên phía trước một bước, vươn tay chạm lên mặt Khánh, mò mẫm từng đường nét hoàn mỹ trên khuôn mặt nó. Sau đó tôi ghé chân, hôn chuẩn xác lên môi nó, thì thầm:

"Không phải mày đang giận tao à?"

Khánh ôm trọn lấy eo tôi, kéo tôi sát về phía nó, kéo dài nụ hôn phớt kia. Một lúc lâu sau Khánh mới buông tôi ra, nó vùi đầu vào cổ tôi, lời nói bị ngắt quãng bởi tiếng thở dốc:

"Tao không giận Châu Anh."

"Thật không?" Tôi luồn sâu những ngón tay vào mái tóc lộn xộn của Khánh, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve cổ nó, mỉm cười hỏi lại, "Hôm qua tao nghe nói có người đòi ngủ với Trường để hỏi chuyện... ưm... đau."

Tôi mím chặt môi ngăn mình không bật ra tiếng rên rỉ, phải mất vài giây mới ý thức được tôi lại vừa bị Khánh cắn lên cổ.

"Châu Anh xấu tính lắm." Đôi môi mềm mại của Khánh chậm rãi di chuyển dọc theo cổ tôi, dừng lại ở sau tai, "Biết tao không vui Châu Anh phải dỗ chứ, sao lại lờ tao đi như thế? Bé Chanh hết thương tao rồi à?"

"Không có mà..." Tôi yếu ớt phủ nhận, giọng nói mềm nhũn như đang làm nũng.

Tôi có cảm giác cơ thể mình như một đồng cỏ khô, mà Khánh chính là mồi lửa, chỉ cần là nơi nó chạm vào, ngay lập tức ở đó bùng lên ngọn lửa, từng chút một thiêu đốt lý trí của tôi. Không gian chật hẹp và tăm tối khiến tôi trở nên nhạy cảm hơn bình thường, còn Khánh thì liên tục tìm cách quyến rũ tôi... Ôi... ăn gian quá đi mất.

Tôi ép mình tỉnh táo, đẩy nhẹ Khánh ra.

Đây là cơ hội để chúng tôi giải quyết mâu thuẫn, không phải để chim chuột, tôi không thể bị cuốn theo Khánh được.

"Kể cho tao nghe lý do Khánh thấy không vui được không?" Tôi vòng tay ôm cổ Khánh, ngược mắt, cố gắng quan sát biểu cảm trên mặt nó, "Vì Lâm Anh ư?"

Khánh không trả lời tôi.

Tôi ghé chân hôn nhẹ lên cằm nó, cười khế:

"Hay tao lỡ làm gì sai nên mày khó chịu? Nói tao nghe đi."

Công chúa của tôi vẫn cố chấp giữ im lặng, như thể muốn so gan với tôi xem ai kiên nhẫn hơn.

Tôi cảm thấy cứ giằng co thế này cực kỳ vô nghĩa và mất thời gian, vì vậy tôi chủ động giải thích:

"Chắc mày nghe Trường kể rồi, trước đây tao từng thích Lâm Anh, nhưng đấy là chuyện từ hồi tao học cấp hai. Tối qua là lần đầu tao gặp lại Lâm Anh sau gần hai năm, tao không còn tình cảm gì với Lâm Anh..."

"Tao biết." Khánh rầu rĩ ngắt lời tôi.

Tôi hít một hơi thật sâu:

"Thế thì mày giận dữ cái gì?" Không được nổi nóng, không được cáu, không được quát công chúa.

"Tao ghen." Cánh tay đang ôm eo tôi chột xiết lại, giọng nói của Khánh càng lúc càng nhỏ dần, "Tao ghen tị vì Lâm Anh từng được Châu Anh theo đuổi, bởi vì có một người khác cũng là ngoại lệ của Châu Anh."

Trái tim tôi như tan chảy khi được nghe những lời bộc bạch chân thành kia, hình như đây là lần đầu tiên Khánh chủ động thừa nhận nó

ghen tị với ai đó trước mặt tôi. Mặc dù Khánh rất đáng yêu, rất tử thân và rất cần được dỗ dành, nhưng tôi vẫn đủ tỉnh táo để ý thức rõ ràng người có tư cách nói câu đấy phải là tôi chứ không phải tên badboi thay bồ vài lượt một tháng này.

"Thế còn Khánh thì sao?" Tôi véo má nó, "Mày từng chạm môi bao nhiêu cô gái, có từng nói lời đường mật khi âu yếm nhau với người ta không?"

Nếu muốn tôi có thể làm hẳn slide Power Point dài vài chục trang thuyết trình về danh sách người yêu cũ của Khánh cho nó xem, để nó nhận ra ai mới là người cần ghen ở đây.

Khánh đờ ra mất một lúc, nó bắt đầu giả ngu:

"Không nhớ gì hết, tao mất trí nhớ rồi." Vừa nói Khánh vừa dụi đầu vào cổ tôi làm nũng, "Tớ chỉ có một mình bạn Châu Anh thôi."

Có lẽ do bản tính của con gái thích nhắc lại chuyện cũ, tôi đang rất muốn hỏi Khánh liệu nó có nhớ chị Ánh, bạn Mai, bạn Hà, em Linh... không, nhưng lý trí của tôi đã chiến thắng. Giờ mà bàn luận về quá khứ của Khánh, tôi sợ mình sẽ không kiềm chế được đấm nó mất.

Tôi xoa đầu Khánh, bắt chước giọng điệu của nó:

"Tớ cũng chỉ có một mình bạn Khánh thôi, hiện tại đối với tớ, bạn là người đặc biệt nhất và là ngoại lệ duy nhất."

"Sao mày nói chuyện mượt thế?" Khánh buông tôi ra, nhìn tôi một cách nghi hoặc, "Mày từng nói câu này với bao nhiêu thằng rồi?"

"..." Tôi có cảm giác bị Déjà vu.

Lúc tôi về đến phòng đã gần 10 giờ, chỉ còn hơn 5 phút nữa là đến giờ tắt đèn đi ngủ.

Dù đã rất cố gắng che giấu, con Trang vẫn soi được dấu răng trên cổ tôi. Nó nhìn tôi bằng ánh mắt ái ngại:

"Muỗi ở trung tâm quốc phòng to quá nhỉ?" Vừa nói nó vừa mở va-li lấy ra mấy chai lọ gì đó, hỏi tôi, "Mày cần thuốc xịt côn trùng không? Tao cho mày một lọ."

Chương 54: Khánh's POV

Từ khi có đủ nhận thức để đưa ra quyết định, tôi rất hiếm khi làm cái mẹ gì xong mà phải hối hận. Bố tôi không phải là một người chồng tốt, và cũng chẳng phải người cha tốt, nhưng tôi phải thừa nhận ông là người rất có tầm nhìn, tôi đã học được lối tư duy và những kiến thức mà không trường lớp nào dạy.

Thực ra tôi từng làm không ít chuyện ngu xuẩn, nhưng tôi chưa bao giờ tự dằn vặt mình, thay vì dành thời gian hối hận thì tôi tập trung vào việc tìm giải pháp giải quyết vấn đề. Sau mỗi lần như thế, tôi có thể học được rất nhiều thứ. Tài chính dư giả và sự ủng hộ từ gia đình là một phần lý do tôi dám sống theo ý mình và đưa ra nhiều quyết định thiếu suy nghĩ, một phần vì tôi biết rõ bản thân muốn gì và sẽ nhận được gì từ việc mình đã làm.

Tất nhiên cũng có những lúc tôi hành xử ngây thơ và cảm tính vãi l, ví dụ như thách Châu Anh đứng trước mặt người lạ hát quốc ca. Từ lúc nhận ra người được nghe Châu Anh hát là một thằng con trai, tôi đã cảm thấy đcm đ*o ổn rồi. Sau đó biết được thằng đấy là "bạn thân cũ" của Châu Anh, tôi còn thấy bất ổn hơn nữa.

Đm cái trung tâm này ảo vãi l, bọn Chuyên học bên khu B gần 1000 đứa, thế đ*o nào lại đụng phải "bạn" Lâm Anh của Châu Anh.

Tôi không muốn thừa nhận, nhưng trông thằng này y như những gì Châu Anh từng tả về gu của em.

"...một người dịu dàng, chừng chạc và trưởng thành... quan trọng là phải giỏi hơn tao."

Mặc dù trong đồng tiêu chí kia không có yêu cầu về ngoại hình, nhưng thằng đang đứng trước mặt tôi đẹp trai vãi l. Đẹp gần bằng tôi.

Tôi không rõ liệu Châu Anh từng có gì đó với Lâm Anh hay không, nhưng ánh mắt Lâm Anh nhìn em làm tôi thấy khó chịu. Ánh mắt ấy không hề dung tục hay mang theo tình cảm trai gái lộ liễu, chỉ là cái cách thẳng đó nhìn em khiến tôi cảm giác mối quan hệ giữa cả hai không hề bình thường.

Tôi biết mình không thể xen vào câu chuyện giữa Châu Anh và bạn cũ, vì vậy tôi đã làm ra cái hành động tuyên bố chủ quyền ngớ ngẩn như mấy thằng trẻ trâu mới biết yêu lần đầu: nắm tay em trước mặt Lâm Anh. Tôi hơi không vui khi Châu Anh không chủ động giới thiệu tôi với "bạn cũ", nhưng cảm xúc thoáng qua đấy được xoa dịu ngay tức thì khi bàn tay nhỏ nhắn kia nhẹ nhàng lồng vào tay tôi, kéo tôi sát về phía em. Tôi cong môi, đưa mắt nhìn Lâm Anh, tận hưởng cảm giác của người chiến thắng.

Không khó để tôi nhận ra gương mặt thẳng bạn em tối hẳn xuống khi thấy tay tôi và em đan vào nhau, thế nhưng khi đối diện với ánh mắt dò xét của cậu ta, chợt tôi cảm thấy bất an một cách khó hiểu. Làm đ** gì tôi phải bất an nhỉ?

Bởi vì các mối quan hệ của Châu Anh rất rõ ràng.

Ngoại trừ cái gai Nguyễn Công Trường, dường như tôi chưa bao giờ phải băn khoăn suy nghĩ về bạn bè xung quanh Châu Anh. Thậm chí Châu Anh sẵn sàng giữ khoảng cách với thằng bạn chơi 17 năm vì tôi, em chủ động giải thích về các mối quan hệ với tôi và cho tôi cảm giác tôi luôn là ưu tiên của em, nhưng em lại lấp liếm và tỏ vẻ bối rối khi nói về Lâm Anh.

Tôi cố tình im lặng để dò xét thái độ của Châu Anh, tôi biết em cảm nhận được tâm trạng của tôi, thế mà em vẫn không chịu cho tôi một lời giải thích tử tế về "bạn" Lâm Anh của em. Chỉ có một cách lý giải duy nhất cho sự kỳ lạ của Châu Anh: Lâm Anh là người yêu cũ của em, em đã nói dối tôi.

Nhưng người yêu cũ thì có cái mẹ gì phải giấu giếm, trừ khi Châu Anh vẫn còn tình cảm với người ta.

Vãi cả l.

Tôi bị suy nghĩ của chính mình làm cho hết hoảng. Thế còn tôi thì sao?

Đm Khánh Nguyễn. Mà tự hủy vãi l. Ai lại đem mỡ dâng miệng mèo như thế được.

Tôi mong chờ một lời giải thích rõ ràng, còn cô ta nhào vào lòng tôi, nựng má, xoa đầu, dùng giọng nói ngọt như mật thủ thi:

"Người yêu của tớ đẹp trai quá đi mất." Vừa nói cô ta vừa hôn tôi, từng ngón tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tôi, "Bạn đừng cau mày với tớ được không ạ? Bạn cười lên một cái là tớ xỉu luôn ra đây nè."

"..." Tôi vừa bực bội cái gì ấy nhỉ.

Suốt cả buổi tối Châu Anh liên tục làm tôi xao nhãng nên tôi không thể nào tập trung giận dữ được, mà có vẻ Châu Anh cũng không có ý định đề cập đến bạn cũ của em.

Thực ra chuyện giữa Châu Anh và Lâm Anh vẫn còn một người thứ ba biết rõ, chỉ là tôi không muốn giao tiếp với thằng ml này.

Nhưng cuộc sống mà, đâu phải cái gì cũng theo ý mình.

Tôi chấp nhận rủi ro bị Nguyễn Công Trường chế giễu, quyết định đổi giường cho Lâm để tâm sự với Trường.

"Tại sao tao phải kể cho mày nghe?" Con chó này bắt đầu giờ cái giọng ngứa đòn ra.

"Sao lúc ôm bố mày thì không nói thế đi?" Tôi nhếch môi, cố tỏ vẻ thản nhiên, "Mày nợ tao một lần đấy."

Trường im lặng hai giây, sau đó nó dứt khoát quay lưng về phía tôi, chòm chần, nói:

"Khuya rồi, ngủ đi, mai phải dậy sớm."

Đm thẳng chó.

"Tao chỉ cần hỏi một chuyện thôi." Tôi túm chần của Trường giật mạnh ra, hạ thấp tông giọng, "Lâm Anh là người yêu cũ của Châu Anh đúng không?"

"Vãi l**." Trường bật cười, nó quay lại nhìn tôi, khoe miệng nhếch lên, "Mày giỏi tưởng tượng đấy, bảo sao con Chanh làm cái đ** gì cũng phải cẩn thận sợ mày ghen."

Mặc dù cách thẳng l này nói chuyện khiến tôi thấy khó chịu nhưng có vẻ Lâm Anh và Châu Anh không phải người yêu cũ. Tôi còn chưa kịp thở phào thì thẳng Trường bổ thêm một câu:

"Con Chanh thích Lâm Anh, gần hai năm, nhưng chúng nó không yêu nhau."

Sự thật còn tệ hơn cả những gì tôi nghĩ.

Thẳng Trường có vẻ thích thú khi thấy biểu cảm của tôi, không cần tôi hỏi thêm, nó chủ động kể:

"Ngày xưa con Chanh trẻ trâu lắm, nó không chững chạc như bây giờ đâu. Nó thích ai là thể hiện ra cho tất cả mọi người biết, cả cái THCS Hồng Bàng biết nó thích Lâm Anh, thẳng Lâm Anh đi đâu nó cũng lẻo đẻo đi theo như cái đuôi ấy."

Tôi hít sâu một hơi, lừ mắt nhìn Trường:

"Tao không có nhu cầu biết thêm, mày câm được rồi, đi ngủ đi."

"Không, phải kể hết tao mới ngủ được." Trường toe toét cười, nó nằm gần lại phía tôi, bắt tôi phải nghe tiếp, "Tao chơi với con Chanh từ nhỏ, thực ra nó cũng từng thích vài thẳng, nhưng chỉ dừng lại ở mức thích thôi, tao chưa thấy nó kiên trì với ai như Lâm Anh hết."

Lý trí bảo rằng tôi không nên tiếp tục nghe, thế nhưng tôi lại không thể ngăn mình buột miệng hỏi:

"Tao tưởng bọn mày chơi thân với nhau cơ mà? Làm đ*o gì có thằng nào tử tế mà lại chơi với đứa con gái thích mình? Châu Anh thể hiện rõ ràng như thế, thằng bạn mày có mù cũng nhận ra."

Tôi thấy Trường không cười nữa, giọng nó chột trở nên nghiêm túc:

"Đúng, bởi vì Lâm Anh cũng thích con Chanh."

"Tại sao..." cả hai lại không yêu nhau?

"Bởi vì Lâm Anh sợ ảnh hưởng đến việc học của con Chanh." Trường cắt ngang câu hỏi của tôi, nó biết rõ tôi muốn hỏi gì, "Thời gian đấy bọn tao sắp thi chuyển cấp, Lâm Anh thích con Chanh nhưng không dám tiến tới, nó bảo tao đợi hai đứa đỡ Chuyên sẽ tỏ tình."

Tôi sửng ngờ, lẩm bẩm:

"Nhưng cuối cùng Châu Anh trượng Chuyên..."

"Ừ, thời gian đấy nó khổ sở lắm." Trường thờ dãi, "Tao cũng đ*o hiểu sao nó phải khổ thế, trượng Chuyên chứ có phải sắp ch ế t đâu. Con Chanh tự cắt đứt liên lạc với bạn bè cũ, nó không muốn gặp ai hết, kể cả Lâm Anh. Mãi hôm đến nhận lớp tao mới gặp lại nó, nó như thể biến thành người khác, mà tao không dám hỏi nó có chuyện gì."

Tôi chưa bao giờ dám hy vọng mình là tình đầu của Châu Anh. Trước khi yêu Châu Anh tôi từng quen biết nhiều cô gái, cho nên nếu em có từng hẹn hò với một vài người tôi sẽ không ngạc nhiên. Nhưng em nói, tôi chính là người đầu tiên của em.

Tôi và Châu Anh có khởi đầu không mấy vui vẻ, chúng tôi lợi dụng, lừa dối, tổn thương nhau, phô bày tất cả tính xấu chẳng muốn ai phát hiện ra cho đối phương thấy. Dù trong thời điểm chúng tôi có mâu thuẫn tới mức không thể nhìn mặt nhau, tôi vẫn không thể ngăn mình bị thu hút bởi em, và tôi biết em cũng có cảm xúc tương tự. Cuối cùng em vẫn chấp nhận mở lòng và cho cả hai một cơ hội.

Đây là lần đầu tiên Châu Anh bước vào một mối quan hệ nghiêm túc, và tôi cũng vậy. Tôi và em luôn cố gắng hạ cái tôi xuống, nhường nhịn nhau, cố gắng hiểu nhau và điều chỉnh thói quen để phù hợp với người kia. Ờm, thực ra Châu Anh nhường tôi là chính.

Nhưng mà, sự gắn kết tưởng chừng đặc biệt ấy lại chẳng là gì trước tình cảm đơn thuần và đẹp đẽ giữa em và Lâm Anh. Cùng nhau trải qua một quãng đường, thấy không hợp rồi chia tay, tình cảm mặn nồng tới đâu cũng sẽ phai nhạt. Thứ khiến người ta dằn vặt, day dứt, nhớ mãi không quên chính là người mà mình đã vô tình bỏ lỡ. Tình cảm Châu Anh dành cho Lâm Anh vượt ngoài sức tưởng tượng của tôi, nếu phải đặt lên bàn cân so sánh... thôi dẹp mẹ đi, tốt nhất là không nên so.

Tôi thấy mình ngu vãi l, thà rằng không hỏi, giờ hỏi xong mất cmn ngủ.

Vì mất ngủ và tâm trạng như l nên lúc gặp Châu Anh, tôi lỡ miệng đâm chọc vài câu. Tôi thề là tôi không hề có ý định nhắc đến Lâm Anh trước mặt Châu Anh, lúc nhìn Châu Anh tỏ vẻ khó chịu, tôi đã sợ vãi l rồi nhưng vẫn cố nói:

"Mày không thấy vui khi gặp lại bạn cũ à? Trước đây mày thân với bạn Lâm Anh lắm còn gì?"

Hay lắm Khánh Nguyễn, mày tự hủy số hai thì không ai đứng nhất đâu.

Không biết có phải tại tôi làm Châu Anh bức mình, hay vì một nguyên do nào khác, cả buổi chiều hôm đó Châu Anh gần như làm lơ sự tồn

tại của tôi.

Là sao vậy em yêu của anh?

Châu Anh chắc chắn không trẻ con tới mức giận dỗi vì mấy câu trêu chọc của tôi lúc sáng, cho nên thái độ kỳ lạ này là do em... thấy chán tôi? Em vô tình gặp lại bạn Lâm Anh, tình cũ không rủ cũng tới? Châu Anh đang chuẩn bị chia tay với tôi? Hay là ngay từ đầu em không hề yêu tôi, em chỉ lợi dụng tôi để quên đi người cũ?

Tôi thừa nhận thi thoảng tôi sống không được từ tế lắm, nhưng chắc chắn bé Chanh của tôi không thể tồi như vậy được.

Khi tôi đang cố gắng nghĩ tích cực thì nghe thấy giọng của con bé CLB Truyền Thông phát ra trên loa:

"Bạn Đặng Quang Long lớp 11A10 muốn gửi bài báo "Anh chỉ là người thay thế" – Mr Siro tới bạn Nguyễn Hoàng Gia Khánh với lời nhắn: "Vui lên nhé.""

"..."

.

.

Đến hơn 9 giờ tối, sau gần 8 tiếng đồng hồ không được nói chuyện với Châu Anh, tôi sắp phát điên tới nơi.

Tôi rất cần được chạm vào em, tôi muốn nghe thấy giọng nói của em, tôi muốn em phủ nhận những suy đoán cứ mãi ám ảnh tâm trí tôi. Tôi muốn nghe em khẳng định em yêu tôi.

Trái tim của tôi được xoa dịu ngay tức khắc khi Châu Anh chủ động hôn tôi. Cơ thể mềm mại yêu kiều của em kề sát, hơi ấm và mùi dâu ngọt quấn quanh nơi chóp mũi, không gian chật hẹp và tăm tối khiến tôi gần như mất kiểm soát. Cảm xúc khi quấn quýt thân mật với

người yêu thực sự có thể gây nghiện, tôi muốn tiến thêm một bước, tôi rất muốn em là của tôi, nhưng tôi biết tôi không thể làm vậy.

Tôi vùi đầu vào cổ Châu Anh để bình tĩnh lại, mùi hương ngọt ngào của em lại lần nữa làm tôi váng vất. Nhìn càn cổ trắng mịn ngay trước mắt, đột nhiên tôi nảy sinh suy nghĩ xấu xa, nếu như bạn Lâm Anh của em nhìn thấy dấu ấn của tôi trên cổ em thì nó sẽ nghĩ thế nào nhỉ...

"Ừm... đau..." Ngón tay đang luồn sâu vào tóc tôi hơi siết lại, tiếng rên rỉ nhỏ như tiếng mèo kêu vang lên bên tai tôi.

Tôi vội vàng buông Châu Anh ra, nếu tôi còn tiếp tục thì tôi sẽ không dừng lại được nữa mất.

Châu Anh vẫn dịu dàng và kiên nhẫn với tôi như vậy. Từ khi yêu nhau, tôi rất thích làm nũng với Châu Anh, tôi thích cảm giác được em chiều chuộng dỗ dành, bởi chỉ có những lúc như thế tôi mới có thể cảm nhận được rõ ràng tình cảm của em.

Châu Anh hiểu lý do khiến tôi bất an, em giải thích rất rõ ràng về Lâm Anh, thậm chí em cũng khẳng định vị trí duy nhất của tôi trong tim em.

Tôi biết những lời em nói là thật lòng, nhưng nếu như Châu Anh biết Lâm Anh cũng có tình cảm với mình, liệu em có còn vững vàng như vậy không?

"Châu Anh biết không..." Tôi dịu dàng vuốt ve mái tóc mềm mại của người trong lòng, cố giữ cho giọng thật bình thản, "Hôm qua Trường kể với tao, thực ra ngày xưa Lâm Anh cũng thích Châu Anh đấy."

Nhân lúc tôi chưa thật sự chìm sâu, tôi cần phải làm rõ và giải quyết vấn đề này thật triệt để. Nếu hiện tại Châu Anh vẫn còn tình cảm với Lâm Anh, nếu như tôi chỉ là bạn trai rebound của em, vậy thì tôi còn có thể dứt được và chúc phúc cho em. Trái tim tôi nhói lên khi nghĩ đến viễn cảnh Châu Anh thực sự không muốn ở bên tôi nữa.

"Sao cơ?" Em thảng thốt hỏi lại tôi.

"Tao bảo, hồi cấp hai Lâm Anh có thích Châu Anh." Tôi sắp không thể giả vờ bình tĩnh được nữa, lồng ngực nặng nề tới mức khó thở, "Trường kể Lâm Anh định sẽ tỏ tình với Châu Anh khi cả hai đỗ Chuyên."

Châu Anh im lặng thật lâu.

Từng giây trôi qua, cảm giác nặng nề và đau đớn nơi trái tim càng lúc càng tăng lên. Tôi bắt đầu thấy hối hận vì mình đã nói chuyện này cho Châu Anh biết, đáng lẽ ra tôi nên giả ngu, dù sao hiện tại người yêu của Châu Anh là tôi, lỡ như em vẫn còn tình cảm với Lâm Anh thì cũng chẳng sao hết, tôi có thể chờ em cơ mà... Nếu em thực sự không cần tôi nữa, tôi phải làm sao đây...

"Hmm... tao cảm thấy..." Châu Anh chậm rãi lên tiếng, trong không gian tăm tối và chật hẹp thế này, tôi chẳng thể nào quan sát được biểu cảm của em, "Có lẽ Lâm Anh không thích tao tới vậy, hơn nữa hiện tại tao đang yêu Khánh cơ mà, mà kể với tao chuyện quá khứ làm gì."

Tôi ngẩn người, không ngờ lại nhận được câu trả lời như vậy. Tôi quên mất phải phản ứng, để mặc cho trái tim đập rộn trong lồng ngực, lần đầu tiên trải qua cảm giác như vừa chết đi sống lại.

"Chắc mày cũng nghe chuyện giữa tao với Lâm Anh rồi. Trước đây tao từng tỏ tình với Lâm Anh nhưng bị từ chối, nó bảo hiện tại nó không muốn yêu đương, đợi cả hai đỗ vào Chuyên thì tính sau." Châu Anh dịu dàng ôm tôi, "Thực ra tao biết lý do nó từ chối, nhưng mà tao vẫn thấy tự ái lắm, nên tao đã quyết tâm phải đỗ vào Chuyên bằng được."

Tôi ôm lại Châu Anh, chờ em nói tiếp.

"Việc trượt Chuyên như một cú vấp ngã không thể gượng dậy với tao lúc đó, trước đây tao nghĩ tao khổ sở như vậy là vì Lâm Anh,

nhưng bây giờ nhìn lại, có lẽ chỉ đơn giản là do tính hiếu thắng của tao thôi." Châu Anh dụi đầu vào ngực tôi, giọng nói nhẹ bẫng như đang kể câu chuyện của người khác, "Lúc biết tao trượt Chuyên, Lâm Anh có tìm tao một lần, khi đấy tao vẫn còn nhạy cảm và dễ tự ái lắm, nên tao lờ nói chuyện với nó hơi khó nghe, có lẽ Lâm Anh nghĩ tao không bao giờ muốn nhìn mặt nó nữa."

"Châu Anh có hối hận không?" Tôi nhẹ nhàng xoa đầu em, khó khăn hỏi, "Khi biết Lâm Anh cũng từng thích mày?"

"Vì sao lần trước Khánh lại vội đi từ Hà Nội về gặp tao?" Châu Anh ngẩng đầu lên nhìn tôi, nói sang chuyện khác, "Rõ ràng lúc đấy mày đang bận bịu nhiều việc như thế, tại sao mày lại sẵn sàng bỏ lại tất cả để về Hải Phòng?"

Tôi không biết vấn đề này thì liên quan gì đến Lâm Anh, nhưng tôi vẫn thật thà trả lời:

"Bởi vì Châu Anh quan trọng với tao hơn tất cả những thứ đó, và vì tao cũng rất muốn gặp Châu Anh."

Châu Anh chột nghến chân lên hôn tôi, giọng nói ngập tràn hạnh phúc:

"Cảm ơn Khánh." Em tựa đầu lên vai tôi, nói tiếp, "Mày nhận ra vấn đề không? Muốn người ta sẽ tìm cách, dù không cùng trường thì tao và Lâm Anh vẫn ở cùng một thành phố, thậm chí lúc đó tao vẫn rất thích Lâm Anh, chỉ cần nó chủ động, chắc chắn tao sẽ đồng ý. Cho nên, tao không có gì phải hối hận."

Chương 55

Những ngày cuối ở khu quân sự của chúng tôi là các bài kiểm tra dồn dập.

Trong suốt hai ngày, buổi sáng học sinh phải tập điều lệnh đội ngũ và thi lắp súng, buổi chiều thì đến giảng đường làm bài kiểm tra lý thuyết. Thi xong, các trung đội sẽ đến khu vực được phân công để dọn dẹp vệ sinh.

Chúng tôi được phân nhiệm vụ nhỏ ở khu đất trống phía sau tòa B, chẳng biết có phải do trung tâm hết chỗ để dọn hay không mà các thầy lại giao cho trung đội tôi làm vệ sinh khu đất bỏ hoang vốn chẳng ai ghé qua này. Mai Minh Việt nhìn quanh một vòng, trông thấy cỏ dại mọc thành từng cụm dày, có những cây cao gần ngang thân người, nó quyết đoán phân công mấy thằng con trai xuống kho mượn cuốc:

"Cỏ mọc thế này không dùng tay nhỏ được đâu, con trai dùng cuốc xới đất lên để long bộ rễ của cỏ ra, mấy đứa con gái đeo găng tay vào, tí nữa nhặt cho vào túi là được."

"Thằng Việt làm việc cẩn thận kín kẽ thật sự, nhìn nó là thấy phong thái của lãnh đạo rồi." Thanh cảm thán, đưa mắt liếc Trang, "Đáng tin cậy và trưởng thành hơn hẳn ai kia."

Trang rũ mắt gầy gầy móng tay, giả vờ không nghe thấy lời của Thanh. Con Thanh tức lắm, nó bám riết lấy Trang, bắt Trang phải nghe cho hết những điều tuyệt vời của Mai Minh Việt và công nhận Việt tốt hơn Long.

Tôi mặc kệ khuôn mặt nhăn nhó và ánh mắt cầu cứu của Dương Thu Trang, bước ra chỗ mấy thằng con trai đang cuốc đất để tìm Khánh. Con trai lớp tôi toàn một đám công tử ngậm thìa bạc từ nhỏ, chưa từng làm việc nặng bao giờ, thế mà vùng cuốc xới đất trông cũng ra dáng lắm.

Chỉ cần liếc mắt một cái, tôi có thể nhận ra ngay công chúa của tôi. Khánh mặc đồng phục quốc phòng màu xanh nhạt, tay áo sấn lên ba nấc, ở góc độ này, tôi chỉ có thể thấy được một bên sườn mặt đẹp diên đảo của nó.

Khánh hơi cúi đầu, nó rũ mắt, tập trung xới tung đám cỏ dại dưới chân, từng nhát cuốc vừa chuẩn vừa sâu. Bởi vì phải dùng lực nên gân tay của Khánh nổi rõ hẳn lên, trán nó lấm tấm mồ hôi, phần tóc vốn rũ trước trán được vuốt lên, để lộ đôi mày kiếm xinh đẹp. Tim tôi đột nhiên đập nhanh mất kiểm soát, tôi đã quá quen với dáng vẻ Khánh giận dữ làm nũng từ sau khi chúng tôi yêu nhau, đến mức tôi quên mất công chúa của tôi vốn dĩ quyến rũ và cuốn hút thế nào.

Sau buổi tối nói chuyện với Khánh, tôi đã chủ động hẹn gặp Trường và Lâm Anh để giải thích cho hành vi kỳ lạ của tôi hai năm trước, và cũng để giới thiệu Khánh với Lâm Anh. Cả tôi và Lâm Anh đều ăn ý không nhắc lại chuyện trước kia. Thực ra tôi có hơi tò mò về việc Lâm Anh từng thích tôi, nhưng cuối cùng tôi vẫn không hỏi. Dù Lâm Anh có thích tôi thật hay không thì đó cũng là quá khứ, chúng tôi đã bỏ lỡ nhau, hiện tại ở bên tôi là một bạn bé rất đáng yêu, toàn bộ tình yêu, thời gian và sự chú ý của bạn ấy đều dành cho tôi, cho nên việc ai khác đã hoặc đang thích tôi chẳng còn quan trọng nữa.

Ban đầu, tôi tưởng rằng Khánh giống tôi, Khánh biết rõ cái gì quan trọng nhất, nó sống lý trí và không bao giờ đặt tình cảm lên trên tất cả. Nhưng hóa ra tôi đã nhầm, Khánh luôn lý trí bởi chưa có ai khiến nó dám buông bỏ hết tất cả lớp phòng bị, chấp nhận để người ta chạm vào nơi mềm yếu nhất trong tim. Khánh không được hưởng tình yêu thương trọn vẹn từ gia đình, mẹ Khánh bỏ nó để tìm hạnh phúc mới, bố nó cưới vợ hai, nhân tình ở ngoài nhiều vô kể. Hôn nhân đổ vỡ của bố mẹ khiến Khánh không tin vào tình yêu, bởi thế trước đây nó chưa từng thử nghiêm túc trong chuyện tình cảm.

Long Đặng kể với tôi, cứ khi nào xuất hiện một nàng thơ nào đó khiến Khánh bị thu hút hơn bình thường, nó sẽ bắt đầu tìm cách "thử thách" người ta bằng những trò vừa trẻ con vừa khốn nạn: rep tin

nhấn chậm, ghosting vài ba lần, thái độ lúc xa lúc gần và khiến cho cô nàng phải phát điên lên. Cứ như vậy, chẳng ai chịu đựng nổi tính cách thất thường của Khánh, mặc dù nó từng hẹn hò với không ít người nhưng chưa bao giờ có một đoạn tình cảm sâu đậm.

Bây giờ, nhìn lại, dù có thể hơi chủ quan và nghe như đang bao biện, nhưng tôi nghĩ Khánh đơn giản sợ bị phản bội và thiếu cảm giác an toàn. Nó muốn thăm dò giới hạn của người kia, nó muốn xem rốt cuộc người ta yêu nó nhiều tới đâu, nhưng cuối cùng chẳng ai vượt qua bài kiểm tra của nó. Tôi chưa bao giờ ủng hộ cái trò bạo lực tinh thần khốn nạn này, vì tình yêu chẳng phải phép thử, và rất may Khánh đã không làm thế với tôi. Long nói bởi vì nó sợ mất tôi, tôi thì không tự tin tới mức đánh giá quá cao vị trí của mình trong lòng ai đó, nhưng tôi có thể cảm nhận được tôi rất quan trọng với Khánh.

Dẫu tôi luôn cố gắng tỏ ra rộng lượng và tốt bụng, suy cho cùng tôi vẫn là một đứa ích kỷ, có tính chiếm hữu mạnh và ngập tràn hoài nghi. Tôi biết Khánh nhận ra mặt tối của tôi. Khánh lựa chọn chấp nhận tính cách của tôi, chủ động thay đổi vì tôi, cho tôi cảm giác an toàn mà tôi cần.

Và tôi cũng đang rất nỗ lực điều chỉnh để có thể yêu Khánh theo cách nó muốn.

Ngày hôm đó tôi đã giới thiệu Khánh với Lâm Anh, lúc trở về tôi còn khẳng định thêm một lần nữa tôi chưa bao giờ coi Khánh là người thay thế, nếu vẫn thích Lâm Anh tôi sẽ không chấp nhận yêu nó, nhưng công chúa của tôi lại bẻ sang vấn đề khác:

"Sao Châu Anh dứt khoát thế? Châu Anh không còn một chút tình cảm nào với Lâm Anh thật à? Hai năm cơ đấy, nói hết là hết thật á? Sau này Châu Anh hết thương tao thì Châu Anh cũng sẽ vô tình đá tao giống thế này ư? Tự dưng thấy tội nghiệp Lâm Anh quá..."

"..." Không được đánh công chúa, công chúa là để yêu thương.

Tiếng bàn tán ồn ào của đám con gái xung quanh kéo tôi trở lại thực tại.

Tôi ngẩng đầu lên, trông thấy Khánh đang nhìn về phía tôi, trên môi là nụ cười tổn gái quen thuộc. Tôi đứng tựa vào Trần Minh Tâm bên cạnh, cảm thán:

"Bạn kia đẹp trai quá! Người yêu ai mà đẹp trai thế không biết!"

Tôi nghe thấy Tâm lẩm bẩm:

"Người yêu tở."

"Hả?" Tôi trợn mắt ngó Tâm, phát hiện nó đang dán mắt vào... Nguyễn Công Trường?

"Hở? Cái gì?" Tâm giật mình cúi xuống nhìn tôi, trông rõ là đáng nghi, "Mày vừa nói gì cơ?"

Tôi đứng lùi ra xa nó hai bước, nhìn nó một cách cảnh giác:

"Mày có ý đồ gì với thằng Trường?"

"Ai dám có ý đồ với thằng Trường." Tâm bĩu môi, giọng nói càng lúc càng nhỏ, "Tại đáng nó ngon..."

"..." Cũng may bạn Trường của tôi không cùng phòng với thế lực tà ác Trần Minh Tâm.

"Không, tao phải công nhận Nguyễn Công Trường cuốn thật." Dương Thu Trang đã đứng cạnh tôi từ lúc nào, nó thản nhiên khoanh tay tựa vào người tôi, ánh mắt liếc nhìn mấy thằng con trai như Tú Bà tuyển kỹ nữ, "Bỏ qua mấy thằng đã có ghê, trường này làm gì còn thằng nào độc thân mà chất lượng cao như bạn Trường, mấy đứa con gái bên Chuyên suốt ngày qua đây hỏi info nó đấy."

"Hồi sáng nay ấy, lúc tập lấp súng và thực hiện động tác ngắm bắn, một đám con gái lớp khác bu lại ngắm thằng Trường." Ngậm gật đầu,

"Công Trường tập nhảy nên dáng đẹp, vai rộng, lưng thẳng, chân dài, mặc quân phục đẹp vl. Lúc nó cầm súng ngắm bắn có mấy đứa đứng ngoài hét ầm lên, xong thầy phải ra đuổi chúng nó mới đi."

"Còn độc thân mà đẹp trai thì có Long Đặng nữa." Thanh lên tiếng.

Trang liếc Thanh bằng ánh mắt cực kỳ đánh giá:

"Tao tưởng mày ghét thằng Long?"

"Ghét thì ghét nhưng cái gì đúng mình phải công nhận chứ." Thanh lờm Trang.

"Thằng Long cũng được, nhưng nó báo lắm." Ngân chẹp miệng, "Vớ lại ai cũng biết trong mắt Long giờ chỉ có Quỳnh Như thôi."

Ngân vừa dứt lời thì đột nhiên ở phía bên kia vang lên tiếng hét thất thanh của mấy đứa con gái, đám con trai đang cuốc đất vội vàng dừng tay dạt hết sang một bên.

Tôi nghe thấy thằng Huy gào rõ to:

"ĐM thằng Long vừa chọc phải ổ chuột!"

Chúng tôi cũng nháo nhào hết cả lên, đứa nào đứa nấy vội vã chạy càng xa càng tốt, chỉ có Vũ Quỳnh Như bất hạnh không thể chạy được vì chân đau. Trong lúc hỗn loạn, tôi đã trông thấy mấy con chuột to ùng ùng lao về phía Như với tốc độ rất nhanh. Con bé sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, bất lực nhìn đàn chuột càng lúc càng gần.

Ngay thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Như cắn răng đứng dậy, mặc kệ chân đang bắt đầu rỉ máu, tập tễnh chạy về một hướng. Tôi nhìn về phía Quỳnh Như chạy, trông thấy Long cũng đang dùng hết sức bình sinh lao về phía con bé, hai tay dang ra như thể sắp ôm Như vào lòng.

"Sao lại ngăn người ra thế?" Tầm mắt của tôi bị chặn lại, tôi nghe thấy giọng nói dịu dàng của Khánh vang lên trên đỉnh đầu, "Châu Anh sợ chuột à?"

Tôi mím môi, suy nghĩ đúng một giây trước khi nhào vào lòng người yêu tôi, nũng nịu:

"Vâng..." Tôi dụi đầu vào ngực Khánh, "Tao sợ chuột lắm..."

Khánh muốn ôm tôi nhưng vừa chạm vào người tôi thì nó lại thu tay, có lẽ do vừa cuốc đất nên sợ làm áo tôi bẩn. Tôi vòng hai tay ra sau lưng Khánh, ôm xiết lấy nó, cảm giác thỏa mãn và hạnh phúc lấp đầy trái tim. Tôi sẽ không nói cho Khánh biết lúc này tôi đã khó chịu thế nào khi thấy mấy đứa con gái lớp khác nhìn chằm chằm vào nó đâu...

"Tao tưởng bé Chanh không biết sợ là gì chứ?" Tiếng cười êm ái của Khánh vang lên bên tai tôi.

Có lẽ do vừa vận động mạnh nên nhiệt độ cơ thể Khánh cao hơn bình thường, mùi hương đặc trưng của con trai hòa cùng mùi nước xả vải dịu dịu ngập tràn khoang mũi khiến tôi váng vất. Tôi cọ nhẹ chóp mũi lên ngực Khánh, hít thật sâu mùi hương gây nghiện trên người nó, thì thầm:

"Tao sợ nhiều thứ lắm, bởi vì có Khánh bên cạnh nên tao mới không sợ gì hết đấy."

Bầu không khí sẽ rất tình cảm và lãng mạn nếu tôi không loáng thoáng nghe thấy Trang quay sang nói với Thanh:

"Hôm qua tao thấy một mình Chanh vác chổi đuổi theo con chuột từ tầng 4 xuống tầng 1 cơ mà..."

Tôi lờm Trang, bình tĩnh buông Khánh ra, giả vờ không nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai đang cố nhịn cười của nó, nói lảng sang chuyện khác:

"Long với Như làm lành rồi à?"

Tôi đưa mắt nhìn về phía bên kia, Quỳnh Như đang cống quít nép vào lòng Đặng Long, Long vừa ôm Như vừa dịu dàng vỗ lưng con bé trấn an.

Khánh hướng tầm mắt nhìn theo tôi, nó tỏ vẻ ngạc nhiên quá đỗi:

"Sáng nay tao thấy Như vẫn ghét Long ra mặt..."

Khánh còn chưa dứt lời thì đột nhiên Như vung tay đập một phát vào đầu Long, tôi cách xa gần chục mét còn nghe thấy "bốp" một cái rõ to. Con bé chửi Long như con:

"Tự dưng mày chọc vào ổ chuột làm gì hả? Mày ngu vừa thôi chứ, bao nhiêu người ở đây cùng dọn cỏ sao có mỗi mình mày chọc phải mấy con chuột thế? Mày cố ý hãm hại tao đúng không? Đừng có đụng vào người tao!! Bỏ tao xuống!!!"

Long điềm nhiên bế Như đi về phía phòng y tế, mặc cho con bé vừa dấm vừa đá, mặt nó vẫn tươi như hoa. Long hạ thấp tông giọng dỗ dành Như, ở khoảng cách xa thế này, tôi không thể nghe thấy hai đứa nói gì với nhau, nhưng tôi ấn tượng mãi ánh mắt của Long lúc nó chăm chú nhìn Như, giống như trên tay Long là cả thế giới của nó vậy.

Người bên cạnh vươn tay ôm lấy eo tôi, cúi đầu hôn lên má tôi. Tôi ôm lại Khánh, cảm thán:

"Hai đứa chúng nó cứ như mắc nợ nhau từ kiếp trước ấy nhỉ."

Khánh cười khế:

"Tao tin vào duyên nhưng không tin vào nợ, do bản thân có biết nắm bắt cơ hội hay không thôi. Chẳng phải ngẫu nhiên mà Long năm lần bảy lượt làm Như bị thương đâu, thằng Long chỉ muốn tìm cách

khiến Như không thể gạt bỏ nó ra khỏi cuộc sống, mấy trò của nó hơi dần nhưng có tác dụng rõ ràng, bởi vì Như vẫn còn tình cảm với nó."

Tôi ngẩn người nhìn đôi mắt màu cà phê đẹp như tranh vẽ của Khánh, giật mình nhận ra đúng là thời gian gần đây Như không còn lạnh lùng với Long như trước, dù mỗi lần gặp nhau là Quỳnh Như tỏ vẻ ghét bỏ ra mặt nhưng con bé đã thoải mái khi ở cạnh Long hơn rất nhiều. Đến cuối cùng, khi tuyệt vọng và sợ hãi nhất, Như vẫn theo bản năng chạy về phía Long. Trước khi Như nhận ra, trái tim con bé đã tự quyết định rồi.

Bảo sao lúc này trông mặt thẳng Long lại hớn hờ thế, bởi vì bây giờ nó biết rõ, nó và Quỳnh Như chắc chắn chưa thể kết thúc được.

Hóa ra Đặng Quang Long không phải con báo đần mà là một con báo tâm cơ ư?

Tôi chợt nhớ lại vài ký ức không mấy vui vẻ:

"Sao Khánh biết Long cố ý?"

"Chỉ cần liếc mắt là nhận ra thôi." Khánh vô tư trả lời tôi, "Mấy trò này..."

"Trước đây mày từng dùng rồi?" Tôi hoàn tất câu nói giúp Khánh, híp mắt nhìn nó, "Hãy nói với tao ngày xưa mày ném bóng trứng đầu tao chỉ là một tai nạn đi."

"Ờm..." Khánh đảo mắt, rõ ràng nó đang chột dạ.

"Thế còn vụ thầy chuyển tao đến ngôi cạnh mày thì sao?" Tôi tiếp tục hỏi dồn, "Do tao làm ồn nên bị chuyển đi đúng không? Không còn nguyên nhân nào khác nữa hả?"

"... Chắc thế." Khánh do dự trả lời.

Ừ thì "Chắc thế".

Sau khi mọi người ổn định lại, Mai Minh Việt lần nữa phân công nhiệm vụ dọn dẹp, chúng tôi quay trở lại làm việc. Rõ ràng Việt vẫn thoải mái cười nói, trêu đùa mấy thằng đứng cạnh, nhưng tôi cảm thấy trạng thái của nó không ổn lắm.

Hình như lúc này Việt cũng chạy về phía Như, chỉ là từ đầu đến cuối Như vẫn luôn nhìn Long.

Sau một tuần sinh tồn ở Kiến An, cuối cùng chúng tôi cũng được trở về.

Cả lớp tôi đoán Long Như sẽ quay lại, nhưng chẳng có gì xảy ra cả, hai đứa vẫn duy trì tình trạng khó hiểu, chỉ là không còn quá căng thẳng như trước lúc đi quân sự. Mặc dù vậy, Long Đặng có vẻ lạc quan một cách kỳ lạ.

"Như không muốn quay lại với tao." Long trả lời khi chúng tôi hỏi về mối quan hệ giữa nó và Như.

"Sao mày vui thế?" Khánh nói ra thắc mắc của tôi, "Mày giả vờ đúng không?"

"Khờng." Long cười nhếch mép, "Nhưng mà Như đồng ý tiếp tục làm bạn bè bình thường với tao."

"Ờm..." Tôi nhướn mày, nhìn nó một cách khó hiểu, "Mày vui vì được làm bạn với người yêu cũ?" Sao mà dễ thỏa mãn quá vậy?

"Tất nhiên là không rồi." Long vẫn duy trì nụ cười ngửa đôn kia, giọng nói ngập tràn tự mãn, "Hôm trước thằng Việt tỏ tình với Như, em bé của tao từ chối phũ phàng và còn đ*o muốn giao tiếp với nó nữa, nhưng Như vẫn chấp nhận làm bạn với tao."

Tôi và Khánh đưa mắt nhìn nhau, trông thấy sự ngạc nhiên trong mắt đối phương. Mai Minh Việt làm gì cũng cẩn thận và có tính toán, tôi

tin chắc nó đoán trước được kết quả nếu nó tỏ tình với Như, thế mà nó vẫn làm. Nó đang đánh cược ư?

Không, từ đầu ván cược này đã không có phần thắng, có lẽ Minh Việt chỉ đang tìm một lý do để từ bỏ thôi.

Chương 56: Kết thúc

Học kỳ hai lớp 11 trôi qua nhanh như một cơn gió. Trở về từ Kiến An, chờ đợi chúng tôi là hàng loạt bài kiểm tra một tiết và 15 phút, sau đó đến kỳ thi giữa kỳ.

Thi giữa kỳ xong, trường tôi tổ chức vòng tiếp theo của cuộc thi aerobics. Lớp tôi được vào vòng trong nhưng chẳng đứa nào có hứng biên đạo, Minh Việt đề xuất thuê giáo viên thì bị gạt đi vì lý do: "Đằng nào cũng không được giải, sao phải tốn kém tiền bạc."

Bàn bạc cả tuần trời không có kết quả, tiết sinh hoạt cuối tuần, Việt lên bảng viết ra một cái tên, nói với giọng điệu không cho ai thương lượng:

"Lớp mình sẽ nhảy bài "Tập thể dục buổi sáng" nhé, vừa đỡ phải tốn tiền thuê giáo viên vừa không cần tốn chất xám biên đạo, lại còn dễ tập."

Mấy thằng con trai ngồi dưới nói leo:

"Bài mà "Cô dạy em bài thể dục buổi sáng..." tập hồi mẫu giáo á?"

"Cái gì mà: "Tay đưa cao lên trời, hai tay dang ngang bờ vai..." rồi gì nữa ấy..." Thằng Huy đứng ra giữa lớp vừa hát vừa nhảy minh họa, "Tay làm sao nữa?"

"Tay song song trước mặt!"

"Rồi sao nữa?"

"Đứa nào bật lên tao nhảy thử!"

Mặc dù mấy đứa con gái lớp tôi chê ra mặt nhưng bọn con trai thì hào hứng lắm. Tôi tưởng lớp trưởng nói đùa, nhưng cuối cùng vì không ai đưa ra được ý tưởng nào khả thi hơn, thế là lớp tôi thật sự

chốt nhảy bài "Tập thể dục buổi sáng" trước sự hưởng ứng nhiệt tình của đám con trai và sự phản đối yếu ớt của con gái.

Lúc đầu, mỗi khi phải tập nhảy ở sân trường, tôi thấy quê lắm. Sau đó, tôi nhận ra tập thể dục kiểu này rất vui, chẳng đũa nào cãi cộ vì động tác hay trang phục như đợt thi vòng loại, quan trọng là có mấy chục con người cũng bị quê chung với tôi.

Tất nhiên cuối cùng lớp tôi chẳng thể có giải bằng bài tập thể dục của các cháu mẫu giáo và Minh Việt còn bị thầy Nam mắng cho một trận vì tội làm ăn thiếu trách nhiệm, nhưng sau đó thầy vẫn gọi cả lớp đến nhà thầy ăn lẩu để chúc mừng đã hoàn thành cuộc thi.

Nói chung là trừ những lúc nói xấu nhau, đấm nhau, chia bè chia phái thì lớp tôi khá là đoàn kết, hòa thuận và yêu thương nhau. Những tháng cuối cùng của năm lớp 11 trôi qua một cách bình yên và nhạt nhẽo, việc học tập và các mối quan hệ của tôi dần đi vào quỹ đạo.

Thi thoảng tôi và Khánh có cãi nhau vì bất đồng quan điểm, nhưng chúng tôi luôn cố gắng tìm cách để hiểu và dung hòa sự khác biệt giữa hai đũa. Tôi thấy vui vì Khánh chịu mở lòng và thể hiện ra những khía cạnh khác với tôi, đồng thời tôi cũng hơi sốc và cảm thấy khó khăn một chút vì mọi thứ không như tôi tưởng. Hóa ra để duy trì một mối quan hệ lâu dài không chỉ cần tình yêu mà còn cần rất nhiều kiên nhẫn và trách nhiệm.

Không những vậy, tôi còn bị áp lực vì không thể chia đều sự quan tâm cho cả người yêu và gia đình, bạn bè, tất cả mọi thứ cứ rối hết cả lên. Ở khoản này thì Khánh giỏi hơn tôi nhiều lắm, có lẽ do đã có nhiều kinh nghiệm trong chuyện tình cảm, Khánh biết rõ nó cần làm gì để đem lại cho tôi cảm giác được ưu tiên trong khi vẫn có thể cân bằng các mối quan hệ xung quanh. Khánh hay trách móc thi thoảng tôi vô tâm quá, còn tôi thì lại ngượng ngùng trong việc bày tỏ tình cảm, cho nên tôi chưa thể tỏ ra nồng nhiệt như cách Khánh muốn và luôn bị nó hiểu lầm là tôi chưa đủ yêu.

Tôi cảm thấy, học cách yêu còn khó hơn việc thi được IELTS 9.0 nữa.

Long và Như vẫn vậy, vẫn cãi nhau chí chóe suốt ngày và vẫn không chịu làm lành. Tôi từng hỏi Như vì sao không cho Long một cơ hội, tôi không tin Như không cảm nhận được sự chân thành và nỗ lực của Long, nhưng con bé chỉ cười nói nó thích trạng thái hiện tại của hai đứa hơn. Tôi muốn hỏi, nếu ngày nào đó Long không kiên trì nữa, nếu Long buông tay và có người mới, Như có chịu nổi không? Cuối cùng tôi vẫn giữ im lặng, dù sao tôi cũng chỉ là người ngoài cuộc, tôi chẳng có lập trường gì để khuyên nhủ hay phán xét quyết định của Như cả.

Có vẻ Nguyễn Công Trường chỉ là holiday crush của Tâm, về đến trung tâm thành phố, Trần Minh Tâm quay trở lại mode ghét Trường ngay lập tức. Gần đây Tâm đang để ý bạn Trọng lớp A7, hôm thi giữa kỳ bạn Trọng ngồi cạnh nhắc cho nó được hẳn 9 điểm Sinh dù nó chẳng có chữ mẹ gì trong đầu, thế là từ lúc nhận điểm, thằng này cứ mở mồm ra là Hoàng Quốc Trọng.

Dạo này Trường đang học thêm vẽ ở cùng chỗ với Trang và Ánh Dương, tôi nghe nói ba đứa định thi khối V đại học Kiến Trúc. Trang kể với tôi Trường vừa xin vào lớp đã có vài con bé chú ý, mà lớp vẽ nhiều bé xinh lắm, vừa xinh vừa có gu ăn mặc, trước đây có mình Ánh Dương đã loạn rồi, từ lúc có thêm Trường, lớp của nó chẳng khác mẹ gì cái chợ tình Sapa. Thằng Trường bắt lực lắm mà không thể bỏ lớp được vì Hải Phòng chẳng còn chỗ nào luyện thi Kiến Trúc nữa, ngày nào nó cũng đi học trong sự áp lực cực độ.

Tôi nhắn tin hỏi Trường sao nó không thử yêu một ai đó thì nó gửi lại cho tôi câu quote của Robert Morely: "To fall in love with yourself is the first secret to happiness."

Okay, fine.

À, còn chị Thư của tôi nữa.

Bố Thư biết bà ấy thích con gái. Tôi không hiểu bằng cách nào mà chuyện này lại lộ ra được. Mẹ tôi kể bố Thư mắng chị ấy tệ lắm, còn mẹ Thư thì chỉ biết khóc. Mẹ bảo tôi gọi điện cho Thư, tôi nghĩ trạng thái của Thư không ổn lắm nên cứ loay hoay mãi chẳng thể nói ra câu an ủi, thế nào lại chọc cho bà ấy cười.

Thư có vẻ lạc quan hơn tôi tưởng.

"Nếu tao sinh ra vào thập niên 70 và có một đứa con gái như tao thì khéo tao còn phản ứng mạnh hơn bố ấy chứ." Giọng chị tôi pha thêm chút hài hước, "Bố mẹ muốn con cái "bình thường", bởi vì theo quan niệm của bố mẹ, có gia đình, sinh con đẻ cái mới là đích đến của đời người, mới là hạnh phúc."

"Đấy là do Việt Nam bị ảnh hưởng bởi Nho giáo, giờ đã là thế kỷ 21 rồi, tại sao bố mẹ vẫn định nghĩa hạnh phúc là phải có gia đình con cái đầy đủ nhỉ." Tôi cảm thấy rất bất bình, "Đầy người kết hôn rồi vẫn ly hôn đấy thôi, bao nhiêu cô gái vì lấy chồng sinh con mà hi sinh tương lai, sự nghiệp, người ta cũng có hạnh phúc đâu. Làm sao bác biết chị sẽ không hạnh phúc?"

"Nhưng làm sao bố mẹ biết nếu tao yêu con gái thì tao sẽ hạnh phúc đúng không?" Thư cười khẽ, "Xã hội này vẫn còn rất nhiều định kiến, Việt Nam chưa hợp pháp hóa hôn nhân đồng giới, mà thực tế rất nhiều cặp đôi đồng giới cũng không thể ở bên nhau lâu dài vì nhiều lý do."

Tôi im lặng, đột nhiên không biết phải phản bác thế nào.

Thư nhẹ nhàng nói tiếp:

"Hôm qua mẹ tâm sự với tao nhiều lắm, mẹ bảo, dù tao có thế nào thì vẫn là con của mẹ, mẹ chấp nhận và ủng hộ tao, nhưng mẹ vẫn hi vọng tao là một đứa con gái "bình thường". Mẹ tao bảo, bố mẹ không sợ định kiến của người ngoài, không sợ người ta nói vào nói ra, bố mẹ chỉ sợ, sau này, đến khi tao về già, khi bố mẹ không còn nữa, bên cạnh tao cũng chẳng có ai bầu bạn."

Tôi lặng người, chẳng hiểu sao hai mắt đỏ hoe. Giờ thì Thư phải an ủi ngược lại tôi:

"Nói chung là, mỗi thế hệ có một cách nghĩ khác nhau, mình vẫn nên cố gắng thông cảm và hiểu cho bố mẹ một tí, làm bố mẹ chưa bao giờ dễ dàng cả. Tao không biết sau này thế nào, nhưng mà hiện tại tao có mẹ ủng hộ, có bạn bè, anh chị em, và có Quỳnh nữa, nên tao vẫn rất hạnh phúc. Lỡ về già không có ai bên cạnh thật thì tao vẫn có thể nuôi chó mèo mà, bây giờ còn trẻ, cái gì vui vẻ thì mình ưu tiên thôi."

Tôi thoáng ngẩn người, bất giác nhận ra Thư không còn là bà chị trẻ trâu ngày nào nữa rồi.

Trước khi tạm biệt nhau, tôi dặn Thư:

"Nếu chị bị đuổi ra khỏi nhà thì cứ xách đồ qua nhà em nhé, nhà em còn thừa ba phòng ngủ cơ."

Thư phá ra cười, một lúc lâu sau chị mới đáp lời tôi:

"Tao biết rồi, cảm ơn bé Chanh."

.

.

Lịch thi cuối kỳ của trường tôi vào cuối tháng 4. Hôm chúng tôi thi môn cuối cùng, trời mưa tầm tã.

Cơn mưa đầu hè đến quá bất chợt, hầu như không ai trong chúng tôi có chuẩn bị trước. Tôi và Khánh nghĩ mưa sẽ sớm tạnh nên ở lại lớp đợi, nhưng nhìn trời càng lúc càng tối, bên ngoài vẫn mưa như trút nước, nhà xe chỉ còn lác đác một vài người, cuối cùng Khánh đành phải đội mưa đi gần 1 km để mua áo mưa. Mặc dù tôi đã bắt Khánh về nhà tắm nước nóng và uống trà gừng ngay, thế mà tối hôm đấy nó vẫn bị sốt. Tôi nghi ngờ do Khánh không nghe lời tôi nên nó mới ốm,

nhưng trông thấy Khánh mơ màng nằm trong chăn, khuôn mặt đỏ bừng vì sốt, cuối cùng tôi vẫn không nở mắng.

Bởi vì Khánh ốm, kế hoạch đi du lịch Tam Đảo trong mấy ngày nghỉ 30/4 – 1/5 của chúng tôi bị hủy. Lúc đầu công chúa của tôi cố chấp lắm, bị ho tới mức nói không ra tiếng nhưng mà vẫn muốn đi chơi:

"Tao sắp khỏi rồi... khụ khụ... tao chỉ hơi ho... khụ..." Vừa nói Khánh vừa chống tay ngồi dậy để chứng minh với tôi nó nói thật.

"Mày nằm yên đấy." Tôi ấn nó nằm xuống giường, nghiêm mặt, "Không đi đâu hết, ở nhà."

"Nhưng tao muốn đi du lịch với Châu Anh..." Khánh nhìn tôi bằng ánh mắt trông mong, vì ho nhiều nên giọng nói trở nên khàn khàn, nghe rõ là tủi thân.

"Bây giờ tao cũng đang ở bên Khánh đấy thôi?" Tôi chống một tay xuống giường, tay kia vén tóc mái của Khánh lên để đo nhiệt độ, dịu dàng dỗ nó, "Không đi lúc này thì đi lúc khác, quan trọng là mình đi với nhau, đúng không?"

Có lẽ do bị bệnh, đôi mắt của Khánh như tối và sâu hơn. Tôi nhìn thấy sự do dự trong đôi mắt xinh đẹp ấy, Khánh nhíu mày, vẫn cố nói:

"Nhưng mình lên kế hoạch rất lâu rồi, tao không muốn..."

"Mình còn rất nhiều dịp khác nữa cơ mà, đây có phải cơ hội duy nhất mình được đi chơi với nhau đâu." Tôi thở dài ngắt lời Khánh, "Sau này mày muốn đi đâu tao cũng đi với mày, nhé?"

"Thôi được rồi." Khánh rũ mắt, chấp nhận thỏa hiệp, "Hè tao muốn đi Đà Lạt với Châu Anh."

"Được, hè đi Đà Lạt nhé." Tôi mỉm cười, cúi đầu hôn nhẹ lên trán Khánh, "Lỡ có bị ốm cũng đi."

Chúng tôi nói chuyện được một lúc thì dì hai của Khánh mang cháo và thuốc lên. Quan hệ giữa Khánh và mẹ kế rất tốt, chẳng hề căng thẳng giống trong các bài báo tôi vẫn hay đọc chút nào.

Em trai cùng cha khác mẹ của Khánh tên là Bảo, Nguyễn Hoàng Gia Bảo. Thằng bé đáng yêu kinh khủng, mới sáu tuổi thôi mà nói chuyện như ông cụ non, suốt ngày chạy vào phòng Khánh nhắc anh phải uống thuốc đúng giờ và ăn nhiều lên. Khánh cho tôi xem ảnh của nó lúc nhỏ, trông hai anh em nó giống nhau y đúc, mà cái miệng Bảo dẻo chẳng thua gì Khánh, lần nào gặp tôi cũng khen chị Châu Anh xinh gái, khéo lớn lên còn tốt gái hơn cả anh.

Mấy ngày nghỉ lễ, mặc dù dành phần lớn thời gian ở nhà Khánh nhưng tôi chưa chạm mặt bố nó lần nào. Trái lại, mẹ kế và em Khánh thì lại ở nhà suốt. Tôi nghe Khánh nói dì muốn về thăm mẹ đẻ mấy hôm, cuối cùng vì sợ nó đang ốm phải ở nhà một mình nên quyết định không đi nữa.

Dì biết Khánh ghét ăn gừng nên dạy tôi cách ngâm chanh đào mật ong để trị ho. Chẳng biết tôi ngâm có thành công hay không, lúc tôi ăn thử thấy khó ăn lắm, thế mà công chúa của tôi ăn hết được cả hũ đầy, còn khen tôi khéo tay. Chắc là tôi ngâm thành công, bởi vì ăn xong hũ chanh mật ong thì bạn Khánh cũng khỏi ho.

Tôi và Khánh thực hiện được lời hứa đi Đà Lạt, nhưng có thêm hơn bốn chục tệp đính kèm. Cụ thể là hè năm nay hội phụ huynh đồng ý cho các con đi du lịch Đà Lạt.

Bố mẹ thuê cho chúng tôi một căn villa hơn mười phòng, ở ba ngày hai đêm. Bởi vì đi theo lớp nên chúng tôi không thăm được quá nhiều nơi, chúng tôi chỉ kịp ghé qua thác Datanla, một vài địa điểm nổi tiếng, đến sở thú và vườn dâu.

Ngày cuối cùng ở Đà Lạt, lớp tôi quyết định ngủ sớm để dậy sớm săn mây. Trùng hợp, hôm đó cũng là sinh nhật của Khánh.

Đợi mọi người ngủ hết đã gần nửa đêm, Khánh hẹn tôi ra ngoài, nó dẫn tôi lên trên sân thượng của villa. Khánh nói muốn tôi là người đầu tiên nó ở bên khi bước sang tuổi 17.

Vừa bước ra ngoài trời, tôi lập tức rùng mình vì lạnh. Dù đang là mùa hè nhưng ở Đà Lạt lúc nào cũng mát mẻ, về đêm, nhiệt độ có thể hạ xuống dưới 20 độ. Khánh cởi áo khoác ra bọc tôi lại, kéo tôi ngồi xuống chiếc ghế mây được để sẵn bên ngoài, im lặng tựa cằm lên vai tôi, ngắm nhìn bầu trời đêm.

Tôi thoải mái ngả người vào lồng ngực ấm áp của Khánh, ngẩng đầu nhìn theo nó, lặng lẽ cảm nhận thời gian chậm rãi trôi. Cả tôi và Khánh đều ăn ý không nói chuyện, chẳng biết từ lúc nào, chúng tôi bắt đầu tận hưởng những khoảng lặng khi cả hai ở cạnh nhau, không cần lên tiếng, chỉ cần ngôn ngữ cơ thể là đủ.

"Tít tít tít!!"

Tiếng chuông báo thức của tôi chợt vang lên phá tan sự yên tĩnh của màn đêm, tôi vội vàng cúi đầu lục tìm điện thoại trong túi để tắt báo thức, bật cười nhìn Khánh, vui vẻ nói:

"Chúc mừng bạn Khánh của tớ bước sang tuổi 17!"

Khánh cúi đầu hôn tôi, đôi mắt xinh đẹp hơi cong lên, trong mắt mang theo cả bầu trời sao. Nó ôm siết lấy tôi, thì thầm:

"Cảm ơn Châu Anh."

"À đúng rồi." Tôi đẩy nhẹ Khánh ra, lấy nến và bật lửa trong túi, đặt lên bàn, "Tao chưa kịp chuẩn bị bánh nên mình ước tạm trước nhé, về Hải Phòng tao bù cho."

Khánh bật cười, cầm bật lửa thắp sáng nến, vui vẻ nói:

"Tao ước sinh nhật năm nào cũng được đón cùng bé Chanh."

Ước xong, Khánh thổi tắt nến.

"Chỉ thế thôi à?" Tôi ngỡ ngàng vì mọi thứ xảy ra quá nhanh, "Người ta bảo nếu nói ra thì điều ước sẽ không thành hiện thực..."

"Năm nào Châu Anh cũng đón sinh nhật với tao được không?" Khánh dịu dàng ngắt lời tôi, nó nhìn tôi chăm chú.

Tôi ngẩn người nhìn hình bóng chính mình phản chiếu trong đôi mắt đẹp ấy, nói một cách chắc chắn:

"Tao hứa."

"Thế là được rồi." Khánh bế tôi ngồi lên đùi nó, khuôn miệng cong lên hết cỡ, giọng nói ngập tràn hạnh phúc, "Tao phải nói ra điều ước thì Châu Anh mới nghe thấy để thực hiện chứ."

Tôi vòng tay ôm cổ Khánh, vùi đầu vào lòng nó, thì thầm:

"Nhưng nếu như đến một lúc nào đấy Khánh không muốn đón sinh nhật cùng tao nữa thì sao..."

"Thế mình làm một bản cam kết nhé!" Khánh xoa đầu tôi, hào hứng nói.

Tôi buông Khánh ra, nhìn nó nghi hoặc:

"Hả?"

Khánh đặt tôi xuống ghế, nó bảo tôi chờ một chút, sau đó chạy vào trong nhà. Khoảng năm phút sau, nó quay trở lại cùng cái đèn pin, hai tờ giấy A4 và hai cái bút bi.

Khánh đặt tất cả lên bàn, nó bật đèn pin để trên giá, đưa một cái bút cho tôi. Sau đó nó tự mình mở nắp bút, trải giấy ra trước mặt, thúc giục tôi:

"Châu Anh cũng viết đi."

"Viết cái gì?" Tôi ngỡ ngác hỏi lại.

"Đây, Châu Anh viết theo tao nhé." Khánh cúi đầu vuốt phẳng tờ giấy, nắn nót:

Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam

Độc lập - Tự do - Hạnh phúc

...

Tôi xin cam kết thực hiện những điều sau:

1. Luôn thể hiện tình yêu với người kia.

Khánh không thể tự cảm nhận được tình yêu của Châu Anh, nên Châu Anh hãy chịu khó thể hiện tình cảm bằng lời nói và hành động.

2. Tôn trọng lẫn nhau.

Tôn trọng ý kiến, quan điểm cũng như ranh giới của nhau. Luôn lắng nghe đối phương nghĩ gì, quan điểm của người kia về những gì mình sắp đưa ra quyết định.

3. Kiên nhẫn với nhau.

Khi Khánh đối Châu Anh phải kiên nhẫn dỗi, không được đánh, không được mắng.

4. Luôn dành thời gian hẹn hò và nhắc cho người kia nhớ mình yêu người kia nhiều thế nào.

5. Hiểu và đồng cảm với nhau.

Cố gắng học cách lắng nghe, thông cảm và thấu hiểu nhau. Có vấn đề gì phải chia sẻ ngay lập tức, không được để trong lòng.

6. Tin tưởng lẫn nhau.

7. Giao tiếp hiệu quả.

Luôn cố gắng giữ bình tĩnh và tìm giải pháp khi bất đồng quan điểm, thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ và nhu cầu của bản thân.

8. Bao dung lẫn nhau.

Khánh có rất nhiều khuyết điểm, mặc dù Khánh đang cố gắng cải thiện nhưng thi thoảng vẫn sẽ mắc sai lầm, Châu Anh hãy bao dung cho Khánh nhé.

Lưu ý: Bản cam kết vẫn đang trong quá trình sửa đổi và bổ sung.

Ký tên:

Nguyễn Hoàng Gia Khánh

Tôi ngó bản cam kết của Khánh, cảm thấy cứ bất thường chỗ nào đấy:

"Sao mà mấy cái điều khoản này toàn có lợi cho mày thế?"

"Làm gì có?" Khánh liếc tôi, nó có vẻ rất hài lòng với nội dung bản cam kết, "Tao thấy nó rất công bằng."

"Điều 6 này, mày ghi chú thêm vào cho tao." Tôi nhòai người ra bàn, chỉ vào tờ giấy chi chít chữ, "Không được ghen tuông vớ vẩn, phải bình tĩnh tìm hiểu rõ ngọn ngành trước."

Khánh bĩu môi, cúi đầu viết bổ sung, lẩm bẩm:

"Còn gì nữa không?"

"Còn, đưa đây tao viết thêm!"

Vì bản cam kết vớ vẩn của Khánh mà tôi với nó cãi nhau cả đêm, mãi mới hoàn thiện hai bản, một bản Khánh cầm, một bản tôi cầm. Chúng

tôi trở về phòng ngủ khi trời rạng sáng, hai đứa ngủ tới gần trưa, đã không sẵn được mây còn lỡ mất buổi đi chợ Đà Lạt của cả lớp.

Ngoài mặt tôi chê ý tưởng của Khánh trẻ con, nhưng khi cùng Khánh soạn "cam kết tình yêu", tôi thực sự rất hạnh phúc. Trở về Hải Phòng, tôi đọc lại bản cam kết thật kỹ, vừa đọc vừa cười, sau đó cất cẩn thận trong tủ.

Trong phim Kung Fu Panda, nhân vật Oogway từng nói: "Yesterday is history, tomorrow is a mystery, but today is a gift. That's why it is called the present." Tôi không biết tương lai sẽ ra sao, có thể ngày mai chúng tôi sẽ chia tay, có thể tháng sau, năm sau, hoặc nếu may mắn, tôi và Khánh sẽ ở bên nhau cả đời, đó là chuyện chẳng ai có thể chắc chắn. Nhưng thế thì đã sao? Điều duy nhất tôi có thể nắm chắc là lúc này đây, tình cảm của chúng tôi rất tốt, cả hai đứa đều nghiêm túc và hết lòng vun đắp để hướng tới "tương lai" cho mối quan hệ này. Với tôi, như vậy là đủ.

Hết.

Hà Nội, 14/3/2023

Lời kết

Tớ bắt đầu viết Chanh Mật Ong vào 1/3/2022, lúc đấy tớ vẫn còn ở Hải Phòng học online do dịch. Từ khi bắt đầu, tớ hoàn toàn không kỳ vọng gì vào Chanh Mật Ong cả, tớ chỉ muốn ghi lại những kỷ niệm thời học sinh vào một bộ truyện, để sau này lỡ quên thì còn có cái để đọc lại.

Nữ chính Châu Anh được xây dựng theo tính cách của tớ, bạn ấy giống tớ đến 70% về tính cách, bởi vì tớ muốn mình có thể giữ tâm trạng thoải mái khi viết truyện và không phải áp lực khi nhập vai vào một ai đó quá khác bản thân. Lúc đầu, tớ muốn Chanh Mật Ong là một câu chuyện học đường ngọt ngào dễ thương như tên truyện, nhưng sau đó, khi quay trở lại Hà Nội học tập và làm việc, tớ có gặp phải một số người, một số sự kiện khiến tớ phải thay đổi cách nhìn nhận thế giới, nên truyện càng lúc càng chệch hướng =)))) Tớ có cảm giác, toàn bộ sự trưởng thành của tớ trong năm qua đều được ghi lại trong Chanh Mật Ong.

Từ khi bắt đầu viết lách, tớ nhận được quá nhiều thứ. Tớ quen biết được nhiều người bạn tuyệt vời, tớ có độc giả yêu thương ủng hộ, tớ khám phá tiềm năng của bản thân và mở ra nhiều cơ hội mới. Mặc dù rất nhiều lần tớ cảm thấy mệt mỏi kinh khủng và không còn vui với việc viết như khi bắt đầu, nhưng chính các cậu đã tiếp thêm động lực để tớ có thể kiên trì viết được bộ truyện hoàn chỉnh đầu tiên trong đời.

Cảm ơn tất cả mọi người đã yêu thương Chanh Mật Ong và lựa chọn đồng hành cùng tớ!!

Chúc mừng bộ truyện của chúng ta đã hoàn thành!

P/S: Mọi thông báo về các dự án tiếp theo của Chanh Mật Ong sẽ được cập nhật ở page Trà Hoa Đậu Biếc nhé!

THÔNG BÁO XUẤT BẢN

[MOON NOVELS] x TRÀ HOA ĐẬU BIẾC

Số tập: 1

Sách sẽ phát hành trong tháng 7/2023

Trong sách xuất bản sẽ có thêm 3 chương Ngoại Truyện chưa công bố, ngoài ra tớ sẽ viết thêm một số Ngoại Truyện nhỏ (không có trong sách xuất bản) chỉ up duy nhất trên page, mọi người theo dõi fanpage Trà Hoa Đậu Biếc (đã gắn link ở profile) để cập nhật thông tin về sách và nắm được thời gian phát hành nhé!

[GIỚI THIỆU]

Ngay từ lần đầu thấy Gia Khánh, Châu Anh đã âm thầm đánh giá. Nó cảm thấy trên đời này không thể có thằng nào đẹp trai mà lại tử tế được cả, nhất là khi thằng đẹp trai đấy là dân Hà Nội gốc, cao trên mét tám và biết chơi bóng rổ. Sự thật chứng minh Châu Anh rất có mắt nhìn người, cái gì "nam vương" Khánh Nguyễn cũng giỏi, và giỏi nhất chính là trêu đùa tình cảm.

"Chanh Mật Ong" là hành trình né thính vất vả của cô bé đất Cảng Lê Vũ Ngọc Châu Anh và những lời tán tỉnh ngọt như mật của badboy Hà Thành Nguyễn Hoàng Gia Khánh. ...

[TRÍCH ĐOẠN]

"Ngày chúng tôi khăn gói lên Hà Nội nhập học, mẹ chỉ dặn tôi đúng một câu:

"Mẹ chưa sẵn sàng làm bà ngoại đâu bé Chanh, mẹ còn trẻ, mẹ muốn đi chơi, mà đừng mang cháu về cho mẹ trông đấy."

Tôi nói lại lời mẹ dặn với Khánh, nó nghe xong thì bật cười:

"Tao cũng không muốn có em bé khác đâu, chỉ mình tao được làm em bé của Châu Anh thôi."